КАСАНДРА КЛЕЪР
ГРАД ОТ КОСТИ

Част 1 от „Реликвите на смъртните“

Превод от английски: Людмила Костова, 2010

chitanka.info

Между акта на дело ужасно
и първия подтик за него вилнеят
кошмари, видения страшни:
инструменти на смъртни и гении,
в едно се събират и тогава
светът на хората, като невзрачно кралство,
на дързък бунт се осмелява
срещу природата всевластна.

Уилям
Шекспир,
Юлий Цезар

ПЪРВА ЧАСТ
НЕЯСЕН ПРОИЗХОД

За хаоса пеех и вечната нощ,
от Музата ангелска аз се научих
неясен произход да диря и горе
образ на светло той да получи.

Джон Милтън, Изгубеният рай

1
ПАНДЕМОНИУМ (БЕЗРЕДИЕ)

— Нещо ме будалкаш — каза охранителят, като скръсти ръце пред яките си гърди. Той впи изпитателен поглед в момчето, облечено в червено яке със закопчан догоре цип, и поклати бръснатата си глава. — Не може да влезеш с това нещо вътре.

Петдесетината тийнейджъри на опашката пред клуб „Пандемониум“ се наведоха напред, за да доловят разговора. Трябваше дълго да се чака, за да се влезе в клуба, разрешен за малолетни, особено в събота, а на опашката не беше кой знае колко интересно. Охранителите бяха строги и мигом се нахвърляха срещу всеки, който им изглеждаше потенциален смутител на реда. Петнайсетгодишната Клеъри Фрей, която беше на опашката с най-добрия си приятел Саймън, също се наведе напред, надявайки се да стане свидетел на нещо интересно.

— Стига де. — Момчето вдигна предмета над главата си. Изглеждаше като дървен кол, заострен в единия си край. — Това е част от костюма ми.

Охранителят повдигна вежда.

— Що за костюм е това?

Момчето стисна зъби. Според Клеъри то си изглеждаше съвсем нормално за „Пандемониум“. Косата му беше боядисана в електриковосиньо и стърчеше на всички посоки като пипалата на уплашен октопод, но нямаше и следа от сложни татуировки по лицето или големи метални джунджурийки по ушите или устните му.

— Аз съм ловец на вампири. — Той натисна пръчката. Тя се огъна така лесно, сякаш беше стръкче трева. — Това е имитация. Гумена е. Виждаш ли?

Клеъри забеляза, че очите на момчето бяха твърде големи и зелени: нещо средно между цвят на антифриз и на пролетна трева. Най-вероятно носеше цветни контактни лещи.

Охранителят сви рамене, видимо отегчен.

— Както и да е. Влизай.

Момчето се шмугна покрай него, бърз като змиорка. На Клеъри й харесаха изправените му рамене, начинът, по който отмяташе тъмната си коса, докато ходеше. Би го определила с думата, която майка й обичаше да използва — *безгрижен*.

— Намираш го за сладък — каза Саймън с нотка на примирение. — Нали?

Клеъри го сръга с лакът в ребрата, но не отговори.

* * *

Вътре в клуба беше задимено и задушно. Цветните светлини танцуваха над дансинга, превръщайки го в многоцветен вълшебен свят, обагрен в синьо и наситено зелено, яркорозово и златисто.

Момчето с червеното яке поглаждаше острия като копие кол, а на устните му играеше ленива усмивка. Колко лесно беше — малко магически прах и мина за безобиден. После още малко магически прах върху очите и в момента в който охранителят го погледна, веднага го пусна. Може би щеше да го пусне и без целия този цирк, но това си беше част от удоволствието — да се забавляваш с мундитата, правейки всичко това явно, току пред очите им, и наслаждавайки се на овчите им физиономии.

Не че хората за нищо не ставаха. Зелените очи на момчето се плъзнаха по дансинга, където изящни крака в коприна и черна кожа ту се появяваха, ту се скриваха сред стълбовете дим, носейки се във вихъра на танца. Момичетата отмятаха дългите си коси, момчетата поклащаха обутите си в кожа бедра, а голобрадите им лица лъщяха от пот. Те буквално кипяха от жизненост и така преливаха от енергия, че свят му се завиваше. Той сви презрително устни. Те не подозираха какви късметлии са. Не знаеха какво е да вегетираш в света на мъртвите, където слънцето виси уморено на небето като изгорял въглен. Техният живот гореше силно като пламък на свещ и… можеше лесно да бъде угасен.

Той стисна по-здраво кола, който носеше, и запристъпва към дансинга, но в това време едно момиче започна да се провира сред множеството танцуващи и тръгна към него. Той я погледна изпитателно. Беше твърде хубава, за да бъде човек — дълга коса, почти

мастиленочерна, тъмни шоколадови очи. С дълга до земята бяла рокля, каквито са носели жените в по-младите години на света. По изящните й ръце се виеха дантелени ръкави. На шията й висеше плътна сребърна верижка с тъмночервена висулка, голяма колкото бебешко юмруче. Той само присви очи, за да се увери, че не сънува — беше истинска. Устата му се напълни със слюнка, докато тя се приближаваше към него. Енергията бликаше от нея, подобно на кръв от рана. Докато минаваше покрай него, тя му се усмихна и му намигна приканващо. Той тръгна след нея, като усещаше по устните си невидимото пърхане на смъртта й.

Винаги беше лесно. Той усещаше как силата на угасващия й живот минава през вените му като огън. Хората бяха толкова глупави. Притежаваха нещо толкова ценно и от тях се искаше само да го пазят. А те пропиляваха живота си за пари, пакетчета прах и чаровната усмивка на някой непознат. Момичето се очертаваше като бледо привидение на фона на стелещия се дим. Тя стигна до стената и се обърна, вдигна с две ръце полата си, като му се усмихваше. Изпод полата й се разкриха ботуши, високи до бедрата.

Той бавно пристъпи към нея, кожата му настръхна от близостта й. Отблизо тя не беше така съвършена: под очите й се виждаше размазан грим, мократа от пот коса бе прилепнала по шията й. Той усети нейната смъртност, сладкия аромат на покварата.

— Хванах те — каза той.

Устните й се свиха в хладна усмивка. Тя се дръпна встрани и той видя, че се бе облегнала на една затворена врата, на която с червена боя беше надраскан надписът ВХОД ЗАБРАНЕН — СКЛАД. Тя натисна дръжката на бравата зад себе си, обърна се и се шмугна вътре. Той успя да зърне някакви нахвърляни кашони и преплетени жици. Складово помещение. После хвърли бегъл поглед зад себе си — никой не го гледаше. За него бе добре дошло, че тя предпочиташе уединението.

Той се шмугна в помещението след нея, без да забележи, че го наблюдават.

* * *

— Е — каза Саймън, — приятна музика, а?

Клеъри не отговори. Те танцуваха, или по-точно казано, люлееха се напред-назад, като от време на време се навеждаха към пода, сякаш някой от тях е изпуснал контактната си леща, и това насред група тийнейджъри в металически корсети и една азиатска двойка, която така се натискаше, че боядисаните им коси се смесваха в безпорядък. Едно момче с обица на устната и раница във формата на плюшено мече раздаваше безплатни таблетки билково екстази, неговите парашутести панталони се веeха на течението, предизвикано от вентилатора. Клеъри не обръщаше особено внимание на непосредственото й обкръжение — очите й бяха приковани върху момчето със синята коса, което бе успяло да си извоюва достъп до клуба. Той се взираше в струпалото се множество, сякаш търсеше някого. Имаше нещо в начина, по който се движеше, което й напомняше…

— Аз, от своя страна — поде Саймън, — се забавлявам страхотно.

Това изглеждаше малко вероятно. Саймън, както винаги, изглеждаше не на място в клуба — беше небрежно облечен с джинси и вехта тениска с надпис Made in Brooklyn. Неговата остра, наскоро подстригана коса беше тъмнокестенява, а не зелена или розова, а очилата му стояха накриво в края на носа. Не приличаше много на човек, който се кани да се срещне със силите на мрака, а по-скоро на някой, който се е запътил към клуба по шахмат.

— Хмм-хмм — рече Клеъри. Тя прекрасно знаеше, че той идваше в „Пандемониум“ само заради нея и че ужасно се отегчаваше. Тя също не можеше да определи какво точно й харесваше тук — дрехите, музиката, която те кара да мечтаеш, или най-вече пренасянето в друг свят, различен от нейното скучно ежедневие. Тя не смееше да споделя всичко това с другиго, освен със Саймън.

Момчето със синята коса си проправяше път извън дансинга. То изглеждаше малко объркано, сякаш е загубило дирите на някого, когото търси. Клеъри се запита какво ли би станало, ако отидеше при него и му се представеше, а после му предложеше да потърсят заедно. Току-виж само се ококорил насреща й. А можеше и да се засрами, пък можеше и да се зарадва на помощта й, но да не го покаже, момчетата си бяха такива… но поне щеше да е наясно. Може би…

Момчето със синята коса внезапно се изпъна, съсредоточи се като ловджийско куче, надушило следа. Клеъри проследи траекторията на прикования му поглед и видя момичето с бялата рокля.

Е, добре, помисли си Клеъри, като се опитваше да не се чувства като издишащ балон. *Предполагам, че това е търсел.* Момичето беше изумително, от онзи тип момичета, които Клеъри с удоволствие би нарисувала, ако не я караха да се чувства толкова зле — високо и слабо като върлина, с дълга, разстилаща се черна коса. Дори от това разстояние тя успя да види червения медальон на шията й. Той пулсираше под светлините на дансинга като живо, безсмъртно сърце.

— Струва ми се — продължи Саймън, — че тази вечер диджеят е надминал себе си. Не си ли съгласна?

Клеъри завъртя очи и не отговори. Саймън мразеше транс музиката. Тя се съсредоточи върху момичето с бялата рокля. На фона на мрака, дима и изкуствената мъгла нейната белезникава рокля изпъкваше като фар. Нищо чудно, че момчето със синята коса тръгна след нея, сякаш омаян, незабелязващ всичко останало, което го заобикаляше — дори и двете тъмни фигури, които го следваха по петите, като се провираха след него през навалицата.

Клеъри забави танца си и се втренчи в тях. Не успя да види много, освен че фигурите бяха момчета, високи и облечени в черно. Не можеше да каже защо й се е сторило, че те преследват другото момче, но беше сигурна в това. Позна го по начина, по който те вървяха след него, по изострената им бдителност, по дебнещите им движения. В гърдите й бавно се надигна мрачно предчувствие.

— Между другото — добави Саймън. — Исках да ти кажа, че напоследък се обличам в женски дрехи. А също и че спя с майка ти. Мисля, че трябва да го знаеш.

Момичето беше отишло до стената и сега отваряше вратата с надпис ВХОД ЗАБРАНЕН. Тя се обърна и кимна на момчето със синята коса, след което двамата се плъзнаха през вратата — не че видяното беше необичайно за Клеъри, усамотяване на двойки в тъмните ъгли на клуба. Подозрителното тук идваше от факта, че двойката биваше следена.

Тя се повдигна на пръсти, като се мъчеше да погледне над тълпата на дансинга. Двете момчета бяха спрели до вратата и сякаш се съвещаваха един с друг. Доколкото успя да види, единият от тях беше

рус, а другият — тъмнокос. Русият бръкна в якето си и извади оттам нещо дълго и остро, което проблесна под мигащите светлини. Нож.

— Саймън! — извика Клеъри и сграбчи ръката му.

— Какво? — Саймън погледна стъписано. — Аз не спя наистина с майка ти, да знаеш. Просто исках да привлека вниманието ти. Не че майка ти не е изключително привлекателна жена за възрастта си.

— Виждаш ли ей онези момчета? — Тя рязко посочи с ръка, като за малко не блъсна едно чернокожо момиче, което танцуваше наблизо. Момичето я погледна унищожително. — Съжалявам, съжалявам! — Клеъри се обърна към Саймън. — Виждаш ли ей онези двете момчета там? До вратата?

Саймън хвърли бегъл поглед и сви рамене.

— Нищо не виждам.

— Онези двамата, те проследиха момчето със синята коса…

— Онова, което ти се стори симпатично ли?

— Да, но не това е най-важно сега. Русият извади нож.

— *Сигурна* ли си? — Саймън се взря по-внимателно, като клатеше глава. — Пак не виждам нищо.

— Сигурна съм.

Внезапно Саймън изправи рамене.

— Ще повикам някой от охраната. Ти стой тук. — Той се отдалечи, като си проправяше път през тълпата.

Клеъри се обърна точно навреме, за да види как русото момче се промъква през забранения вход, а приятелят му го следва по петите. Тя се огледа наоколо — Саймън все още се опитваше да прекоси дансинга, но май без особен успех. Дори и сега да извикаше, никой не би я чул, а докато Саймън се върне, вече можеше да се е случило нещо ужасно. Клеъри яростно захапа долната си устна и започна да се провира сред тълпата.

* * *

— Как се казваш?

Тя се обърна и се усмихна. В складовото помещение се спускаше бледа светлина през високите прозорци с решетки, покрити с

мръсотия. Снопове електрически кабели бяха пръснати по пода покарай парчета от огледални топки и захвърлени кутии боя.

— Изабел — каза тя.

— Хубаво име. — Той тръгна към нея, като стъпваше внимателно сред жиците, да не би някоя от тях да е под напрежение. В мъждивата светлина тя изглеждаше полуневидима, прозрачна, увита в бяло като ангел. Би било удоволствие да превърнеш този ангел в паднал… — Никога се съм те виждал тук преди.

— Питаш ме дали идвам често тук? — Тя се изкиска, като закриваше устата си с ръка. На китката й имаше най-различни гривни, които стигаха чак до маншета на ръкава й — тогава, както се приближаваше към него, той видя, че това съвсем не бяха гривни, а шарки по кожата й, форми от виещи се линии.

Той се вцепени.

— Ти…

Не успя да довърши. Тя пристъпи с бързината на мълния и го удари в гърдите, като замахна към него с разперена ръка, което щеше да го убие на място, ако беше човек. Той залитна назад, а в ръката й се появи нещо като камшик, който се виеше и блестеше като злато и с който тя го удари ниско, като го уви около глезените му и така го накара да загуби равновесие. Той падна, гърчейки се на земята, острият метал се беше впил дълбоко в кожата му. Тя се засмя, изправена над него, и в този миг той разбра *очевидното*. Никое човешко момиче не би носило рокля като тази. Такава, че да покрива кожата й — цялата й кожа.

Изабел рязко издърпа камшика и го прибра. Усмивката й блестеше като отровно питие.

— Ваш е, момчета.

Зад него се чу тих смях, някакви ръце го сграбчиха, изправиха го, бутнаха го към една бетонна колона, той усети студа на камъка по гърба си. Ръцете му бяха издърпани назад, китките му бяха вързани с множество златни жици. Докато той се мъчеше да се освободи, някой заобиколи бетонната колона и застана в полезрението му. Едно момче, младо като Изабел и също толкова хубаво. Светлокафявите му очи блестяха като късчета кехлибар.

— Така — каза момчето. — Има ли и други с теб?

Усещаше как кръвта пулсира под твърде стегнатия метал и кара китките му да изтръпнат.

— Какви други?

— Хайде сега. — Момчето вдигна ръце, при което тъмните му ръкави се смъкнаха надолу и така разкриха руните, прогорени по китките, опакото на ръцете и дланите му. — Знаеш кой съм.

Навътре в черепа на завързания, вторият ред зъби започнаха да скърцат.

— Ловец на сенки — изсъска демонът.

Момчето се ухили широко.

— Хванах те! — каза то.

* * *

Клеъри открехна вратата на складовото помещение и влезе. В първия момент тя си помисли, че вътре няма никого. През прозорците, които бяха нависоко и с решетки, се процеждаше само шумът от улицата, клаксоните на колите и свистящите спирачки. Помещението миришеше на застояла боя, а подът беше покрит с дебел слой прах, в който имаше следи от стъпки.

Тук няма никой, установи тя, докато се оглеждаше в безпорядъка. В помещението беше хладно, въпреки августовската жега навън. Гърбът й лепнеше от студена пот. Тя пристъпи напред, като се спъна в жиците. Наведе се, за да освободи глезените си от кабелите и чу гласове. Смях на момиче и смъмряне от момче. Когато се изправи, тя ги видя.

Те сякаш бяха изскочили от нищото, ей така, между две премигвания с очи. Там беше момичето с дългата бяла рокля и черната коса, която се разстилаше по гърба й като сноп морски водорасли. С нея бяха и двете момчета — високото с черна като нейната коса и по-ниското, русото, чието коса блестеше като месинг на мъждивата светлина, процеждаща се през прозореца отгоре. Русият стоеше с ръце в джобовете, с лице към пънкарчето със синята коса, което бе завързано за колоната с нещо приличащо на струна от пиано, ръцете му бяха извити назад, а краката му овързани около глезените. Лицето му беше изопнато от болка и уплаха.

С разтуптяно сърце Клеъри се промъкна зад най-близката бетонна колона и надникна иззад нея. Тя видя как русото момче снове напред-назад със скръстени на гърдите си ръце.

— Виж — каза той. — Само не ми казвай, че с теб няма никой от вашите.

Вашите? Клеъри недоумяваше за какво говори. Сигурно бе станала свидетел на нещо като гангстерска война.

— Не знам за какво говориш — каза момчето със сините коси. Звучеше измъчено, но грубо.

— Той говори за другите демони — рече тъмнокосото момче, което всъщност проговаряше за първи път. — Знаеш какво е това демон, нали?

Момчето, вързано за колоната, извърна лице, устните му се движеха.

— Демони — каза натъртено русият, като изписа с пръст думата във въздуха. — В контекста на религията това са обитатели на ада, слуги на Сатаната, но според Клейвът, това е всеки зъл и отмъстителен дух или сила, чийто произход не е от нашето измерение…

— Достатъчно, Джейс — каза момичето.

— Изабел е права — съгласи се момчето с анорака. — Тук няма нужда от уроци по семантика… или демонология.

Тези *са откачили*, помисли си Клеъри. *Тотално откачили. Демони? Друго измерение? И за какъв ад става въпрос?*

Джейс вдигна глава и се усмихна. Имаше нещо свирепо в жеста му, нещо, което напомни на Клеъри за документалните филми по „Дискавъри“, начина, по който големите котки — вдигат главите си и душат въздуха за плячка.

— Изабел и Алек мислят, че говоря твърде много — каза той заговорнически. — Ти също ли мислиш, че говоря много?

Момчето със синята коса не отговори. Устните му продължаваха да се движат.

— Мога да ти издам една информация — каза той. — Знам къде е Валънтайн.

Джейс хвърли поглед към Алек, който сви рамене.

— Валънтайн е под земята — каза той. — Този май нещо ни будалка.

Изабел отметна косите си.

— Убий го, Джейс — каза тя. — Той няма да ни каже нищо.

Джейс вдигна ръка и Клеъри видя как ножът, който той носеше, проблесна с матова светлина. Беше почти прозрачен, чист като кристал, остър като парче стъкло.

Вързаното момче задиша тежко.

— Валънтайн се върна! — каза бързо то, като се мяташе във въжетата, които стягаха ръцете зад гърба му. — Всички от света на сенките знаят… аз знам… мога да ви кажа къде е той…

В ледените очи на Джейс внезапно пламна ярост.

— Боже мой, всеки път когато хванем по някое копеле от вас, то ни обяснява как знаело къде е Валънтайн. Добре де, ние също знаем къде е той. Той е в ада. А ти… — той завъртя ножа в ръката си и острието му блесна като огнена линия, — ти *ще го последваш там*.

Клеъри не издържа. Тя излезе иззад колоната.

— Спрете! — извика тя. — Не можете да го направите…

Джейс се завъртя така стъписано, че ножът се изплъзна от ръката му и издрънча на бетонения под. Изабел и Алек го последваха, не по-малко учудени. Момчето със сините коси увисна на въжетата, и то зашеметено от почуда.

Алек първи се окопити.

— Какво е това? — той започна да мести поглед от Клеъри към другарите си, сякаш очакваше те да знаят какво прави тя тук.

— Това е момиче — каза Джейс, докато идваше на себе си. — Предполагам, че си виждал момичета и преди, Алек. Сестра ти Изабел например. — Той се приближи към Клеъри, като присвиваше очи, сякаш не можеше да повярва на това, което вижда. — Обикновено момиче — каза той донякъде на себе си. — А пък може да ни вижда.

— Разбира се, че мога да ви виждам — каза Клеъри. — Не съм сляпа.

— О, напротив — каза Джейс, докато се навеждаше да вземе ножа си. — Само че още не знаеш. — Той се изправи. — По-добре се омитай оттук, ако не искаш да пострадаш.

— Никъде няма да се омитам — каза Клеъри. — Ако го направя, вие ще го убиете. — Тя посочи към момчето със синята коса.

— Така е — съгласи се Джейс, като въртеше ножа между пръстите си. — Теб какво те е грижа дали ще го убия, или не?

— Ами аз… — запелтечи Клеъри. — Просто не може ей така да убивате хора.

— Права си — каза Джейс. — Не може ей така да се убиват хора. — Той посочи момчето със синята коса, чиито очи бяха притворени. Клеъри си помисли, че може да е припаднал. — Това не е човек, малката. Може и да прилича на човек и да говори като човек, а вероятно и да кърви като такъв. Но той е чудовище.

— Джейс — каза Изабел предупредително. — Достатъчно.

— Вие сте луди — каза Клеъри, като се извърна от него. — Повикала съм полиция, да знаете. Всеки момент ще пристигнат.

— Тя лъже — каза Алек, но по лицето му се изписа съмнение.

— Джейс, ти…

Той така и не довърши изречението си. В същия миг момчето със сините коси се откъсна от въжетата, с които бе вързано за колоната, и с пронизителен вик се нахвърли върху Джейс.

Двамата паднаха на земята и се затъркаляха, като момчето със сините коси посягаше към Джейс с ръце, които проблясваха, сякаш бяха обковани с метал. Клеъри понечи да избяга, но краката й се заплетоха в кабелите и тя падна така, че чак дъхът й спря. Чу как Изабел изпищя. Когато се обърна, видя момчето със сините коси да седи на гърдите на Джейс. По подобните на бръснач върхове на пръстите му проблясваше кръв.

Изабел и Алек се бяха втурнали към тях, Изабел размахваше камшик в ръка. Момчето със синята коса отчаяно дереше Джейс с подобните си на остриета пръсти. Джейс вдигна ръка, за да се защити, а пръстите я сграбчиха и от нея бликна кръв. Синекосото момче нанесе още един удар… и камшикът на Изабел изплющя по гърба му. Той изпищя — висок, подобен на вой писък — и падна настрани.

Когато камшикът на Изабел се вдигна, Джейс се изтърколи встрани с блестящото острие в ръка. Той заби ножа в гърдите на синекосото момче. Около дръжката му бликна черна течност. Момчето се изви като дъга на пода, започна да се гърчи и извива. Джейс стана и направи гримаса. Сега черната му риза беше станала още по-черна на местата, прогизнали с кръв. Той сведе поглед към извиващото се тяло в краката му, наведе се и със замах издърпа ножа. Дръжката му беше станала хлъзгава от черната течност.

Очите на момчето със сините коси трептяха отворени. Тези очи, впити в Джейс, сякаш горяха, когато процеди през зъби:

— *Така да бъде. Бездушните ще убият всички ви.*

Джейс изръмжа в отговор. Очите на момчето се подбелиха. Тялото му започна да се гърчи и да се извива, изведнъж започна да се смалява и да се свива в себе си, като ставаше все по-малко и по-малко, докато накрая изчезна съвсем.

Клеъри трескаво освободи краката си от кабелите и започна да отстъпва назад. Никой не й обръщаше внимание — Алек бе отишъл при Джейс, беше хванал ръката му и махаше ръкава, вероятно за да огледа по-добре раната. Клеъри хукна да бяга, но Изабел, с камшик в ръка, й препречи пътя. Златният камшик беше изцапан с черна течност. Тя замахна с него срещу Клеъри и краят му се уви около китката й, като я стегна здраво. Клеъри извика от болка и изненада.

— Глупава малка мунди — процеди Изабел през зъби. — Джейс можеше да умре заради теб.

— Той е луд — каза Клеъри, като се опитваше да освободи китката си. Камшикът се беше впил дълбоко в кожата й. — Всички вие сте луди. За какви се мислите, за пазители на реда? Полицията…

— Докато не покажеш тялото, полицията не би се занимавала с това — каза Джейс. Като придържаше ръката си, той си проправяше път през пръснатите по пода кабели към Клеъри. След него вървеше Алек с намръщено лице.

Клеъри хвърли поглед към мястото, където бе изчезнало момчето, и нищо не каза. Там нямаше и следа от кръв — нищо не подсказваше, че момчето някога е съществувало.

— Когато умрат, те се връщат в своето измерение — каза Джейс. — Виждам, че се чудиш.

— Джейс — процеди Алек. — Внимавай.

Джейс протегна ръка. Лицето му беше зловещо изпръскано с кръв. Той й напомняше на лъв — със същите раздалечени, кехлибарени очи и златистокестенява коса.

— Тя може да ни вижда, Алек — каза той. — Вече знае твърде много.

— В такъв случай какво искате да направя с нея? — попита Изабел.

— Пусни я да си върви — каза спокойно Джейс. Изабел го погледна смаяно, изглеждаше ядосана, но не възрази. Камшикът се разхлаби и освободи ръката на Клеъри. Тя потърка нараненатa си китка и се зачуди как, по дяволите, да се измъкне оттук.

— Защо да не я вземем с нас? — каза Алек. — Ще питам Ходж дали не иска да говори с нея.

— За нищо на света няма да я заведем в Института — каза Изабел. — Тя е *мунди*.

— Дали? — попита тихо Джейс. Неговият тих глас беше по-неприятен и от съскането на Изабел или гневния тон на Алек. — Имала ли си си вземане-даване с демони, малката? Разходки с върколаци, разговори с Децата на нощта? Правила ли си…

— Не се казвам малката — прекъсна го Клеъри. — И нямам представа за какво говориш. *Сигурна ли си?*, обади се някакъв дълбок вътрешен глас. *Нали видя как момчето се стопи пред очите ти. Клеъри, Джейс не е луд — само така ти се иска.* — Аз не вярвам… в демони или каквото там…

— Клеъри? — Беше гласът на Саймън. Тя се обърна. Той стоеше на вратата на склада, до него беше един от едрите охранители, който слагаше печати на входа по ръцете на влизащите. — Добре ли си? — Той се приближи към нея в мрака. — Защо си се усамотила тук? — попита той. — Какво стана с момчетата… онези, с ножовете?

Клеъри го погледна втренчено, после погледна зад себе си, където стояха Джейс, Изабел и Алек, като Джейс все още беше с кървавата си риза и ножа в ръка. Той й се ухили и сви рамене, полуизвинително-полуприсмехулно. *Той не е изненадан, че Саймън или охранителят не могат да го видят*, помисли си Клеъри.

Като че ли и самата Клеъри не беше. Тя бавно се обърна към Саймън, като съзнаваше как изглежда в очите му — сама в тъмното складово помещение, с крака, заплетени в някакви кабели.

— Мислех, че са влезли тук — каза тя смутено. — Но явно не са. Съжалявам. — Тя отмести поглед от Саймън, чиято тревога се смени с чувство на неудобство от охранителя, който изглеждаше раздразнен. — Наистина съжалявам, сър.

Зад нея Изабел се кикотеше.

* * *

— Не мога да повярвам — каза вироглаво Саймън, докато застаналата на тротоара Клеъри отчаяно се мъчеше да спре такси. Уличните чистачи бяха минали по „Орчард“, докато те бяха в клуба, и сега улицата блестеше в черно от водата.

— Знам — съгласи се тя. — Все пак логично е да има някакви таксита тук. Да не е понеделник вечерта? — Тя се обърна към него и сви рамене. — Мислиш ли, че ще имаме повече късмет на „Хюстън“?

— Нямах предвид такситата — каза Саймън. — Не мога да повярвам на това… на това, което каза. Не мога да повярвам, че онези момчета с ножовете са изчезнали.

Клеъри въздъхна.

— Може и да не е имало размахващи ножове момчета, Саймън. Може просто да съм си въобразила.

— Абсурд. — Саймън махна с ръка на едно такси, но то го подмина, като го опръска с мръсна вода. — Видях лицето ти, когато влязох в склада. Ти изглеждаше така зашеметена, сякаш си видяла дух.

Клеъри се сети за Джейс и лъвските му очи. Погледна китката си, по която имаше тънка червена следа, оставена от камшика на Изабел. *Не, не беше дух*, помисли си тя. *Беше нещо много по-загадъчно.*

— Просто се обърках — каза тя с досада. Чудеше се защо ли не му каза истината. Защото ще я помисли за луда. Това, което всъщност се беше случило — черната кръв, обливаща ножа на Джейс, гласът му, когато попита: „Говорила ли си с Децата на нощта?“ — това тя предпочиташе да запази за себе си.

— Е, хубаво объркване, няма що — рече Саймън. Той хвърли бегъл поглед към клуба, където изтънялата опашка все още се виеше пред вратата и стигаше почти до улицата. — Съмнявам се, че пак ще ни пуснат в „Пандемониум“.

— Какво ти пука? Нали мразиш „Пандемониум“. — Клеъри отново замаха с ръка, когато една жълта кола се насочи към тях през мъглата. Този път таксито спря почти до тях, като шофьорът така натискаше клаксона, сякаш иначе нямаше да привлече вниманието им.

— Най-после ни огря. — Саймън дръпна силно вратата на таксито и се плъзна върху задната седалка. Клеъри го последва,

вдишвайки познатия мирис на цигарен дим, кожа и лак за коса, характерен за нюйоркските таксита. — Към Бруклин, моля — каза Саймън на таксиджията, след което се обърна към Клеъри. — Виж, знаеш, че можеш да споделиш всичко с мен, нали?

Клеъри миг се поколеба, после кимна.

— Разбира се, Саймън — каза тя. — Знам, че мога.

Тя затвори вратата на колата зад себе си и таксито потъна в нощта.

2
ЛЪЖИ И ТАЙНИ

Принцът на мрака яздеше черния си жребец, а самуреното му наметало се вееше зад него. Златна диадема пристягаше русите му къдри, красивото му лице беше студено, по него бе изписана готовност да се сражава, а…

— А ръката му прилича на патладжан — промърмори раздразнено на себе си Клеъри. Рисунката просто не й се получаваше. Тя скъса с въздишка още един лист от скицника си, смачка го и го запрати в оранжевата стена на спалнята си. Подът беше покрит с нахвърляни топки смачкана хартия — сигурен знак, че творческото вдъхновение не бе я споходило по начина, по който й се искаше. Как не можеше да прилича поне мъничко на майка си. Всичко, което Джослин Фрей начертаеше, нарисуваше или скицираше, беше красиво и сякаш създадено без никакви усилия.

Клеъри дръпна слушалките от ушите си, прекъсвайки по средата песента на Степинг Рейзър, и потърка болящите я слепоочия. Беше й се сторило, че високото, пронизително звънене на телефона оглася целия апартамент. Тя хвърли скицника на леглото, скочи на крака и изтича в трапезарията, където червеният ретро телефон бе поставен на масата близо до вратата.

— Клариса Фрей ли е? — Гласът от другата страна на линията звучеше познато, но в първия момент тя не можа да се сети кой е.

Клеъри въртеше нервно шнура на телефона между пръстите си.

— Дааaа?

— Здрасти, аз съм един от снощните хулигани с нож, които видя в „Пандемониум“. Ами, боя се, че направих лошо впечатление, и се надявах да ми дадеш шанс да поправя нещата…

— САЙМЪН — изкрещя Клеъри и отмести телефона от ухото си, докато той се смееше отсреща. — Никак не е смешно!

— Разбира се, че е. Само че ти не улавяш смешното.

— Глупак — въздъхна Клеъри, като отново се облегна на стената. — Нямаше да се смееш, ако беше тук, когато се прибрах

снощи у дома.

— Защо?

— Майка ми. Никак не беше доволна, че закъснях. Беше откачила. Не мога да ти опиша.

— Какво? Не сме виновни, че попаднахме в задръстване! — запротестира Саймън. Той беше най-малкият от трите деца в семейството си и имаше изострено чувство за семейна несправедливост.

— Е, да, ама иди, че й обяснявай. Била съм я разочаровала, не очаквала това от мен, накарала съм я да се тревожи, бла-бла-бла. Тровела съм живота й — каза Клеъри, като цитираше дословно майка си с леко прокрадващо се чувство на вина.

— Наказана ли си да не излизаш? — попита Саймън, като също леко повиши тон. Клеъри долови тихо буботене на гласове около него, хората говореха един през друг.

— Още не знам — каза тя. — Мама излезе с Люк тази сутрин и още не са се прибрали. Всъщност ти къде си? У Ерик ли?

— Да, току-що приключихме с репетицията. — Зад Саймън се чу удряне на цимбали. Клеъри трепна. — Тази вечер Ерик ще има литературно четене в „Хайър Граундс“ — продължи Саймън, като имаше предвид местното заведение зад ъгъла, в което понякога вечерно време имаше жива музика. — Цялата група ще отиде да му окаже подкрепата си. Искаш ли да дойдеш?

— Да, добре. — Клеъри млъкна, като дърпаше неспокойно кабела на телефона. — Чакай, не.

— Ей, момчета, ще спрете ли най-после? — извика Саймън, заглъхналият му глас показа на Клеъри, че той бе отдалечил слушалката от ухото си. След секунда той отново заговори в слушалката, като звучеше малко тревожно. — Това да ли беше, или не?

— Не знам — Клеъри прехапа устни. — Мама още ми е сърдита за снощи. Не съм сигурна, че искам да я моля за нещо. Ако ще си навличам неприятности, то не бих искала да е заради тъпата поезия на Ерик.

— Стига де, не е толкова зле — рече Саймън. С Ерик живееха врата до врата и се познаваха, откакто се помнеха. Не бяха толкова близки, колкото с Клеъри, но в началото на втори курс си направиха рок група заедно с Мат и Кърк, приятелите на Ерик. Събираха се всяка

събота да свирят в гаража на родителите на Ерик. — Пък и това не е кой знае какво — допълни Саймън. — Поетическа вечер през пет пресечки от вас не е като да те поканя на оргия в Хобоукън. Ако иска, може и майка ти да дойде.

— ОРГИЯ В ХОБОУКЪН! — чу Клеъри някой да вие, очевидно Ерик. Изтрещя и един цимбал. Тя си представи как майка й слуша Ерик да чете стиховете си и вътрешно потръпна.

— Не знам. Ако всички се появите тук, мисля, че тя ще се усъмни.

— Тогава ще дойда сам. Ще те взема и после ще се срещнем с останалите. На майка ти ще й стане приятно. Тя ме харесва.

Клеъри се изсмя.

— Което е показателно за нейния вкус, ако питаш мен.

— Не те питам — Саймън затвори, явно повикан от останалите.

Клеъри остави слушалката и започна да снове из всекидневната. Навсякъде имаше следи от артистичните наклонности на майка й — от собственоръчно изработените възглавници, нахвърляни върху тъмночервения диван, до стените, по които висяха картините на Джослин, грижливо поставени в рамка — предимно пейзажи: ветровитите улици на търговския център на Манхатън, потънали в златиста светлина; сцени от парка през зимата, мрачните езера, по които тук-там се белееше лед.

Върху полицата на камината имаше снимка на бащата на Клеъри, поставена в рамка. Замислен рус мъж във военна униформа, очите му образуваха бръчки, предизвикани от смях. Той е бил отличен с ордени и е служил в чужбина. Джослин държеше някои от ордените в малка кутийка до леглото си. Не че ордените са помогнали, когато Джонатан Фрей се е блъснал с кола в едно дърво някъде край Албания и е умрял още преди дъщеря му да се роди.

Джослин никога не говореше за бащата на Клеъри. На кутийката до леглото й бяха гравирани неговите инициали. Вътре бяха неговите ордени и ленти, сватбената халка и една руса къдрица. Понякога Джослин взимаше кутийката и я отваряше, поемаше много нежно къдрицата и след като я подържеше, я прибираше отново и внимателно заключваше кутийката.

Звукът от превъртащ се ключ във входната врата извади Клеъри от унеса й. Тя бързо скочи върху дивана и се престори, че е потънала в

една от книгите, които майка й беше оставила в края на масата. Джослин гледаше на четенето като на свещенодействие и никога не прекъсваше Клеъри докато четеше, дори и за да й се скара.

Вратата се отвори с трясък. Беше Люк. Ръцете му бяха пълни с нещо като огромни листове картон. Когато той ги остави, Клеъри видя, че това са разгънати мукавени кашони. Той се изправи и се обърна усмихнато към нея.

— Здрасти, чи… здрасти, Люк — каза тя. Още преди една година той я беше помолил да не му казва чичо Люк, защото така го карала да се чувства стар, а и понякога това му напомняло за Чичо Томовата колиба. При което деликатно й намекна, че наистина не й е чичо, а просто близък приятел на майка й, който я познава от дете. — Къде е мама?

— Паркира микробуса — каза той и, стенейки, изправи върлинестото си тяло. Бе облечен в обичайните си дрехи: стари джинси, бархетна риза и неизменните очила с позлатени рамки, които седяха накриво на носа му. — Хайде пак да ми обясниш защо тази сграда няма товарен асансьор?

— Защото е стара и си има *стил* — каза веднага Клеъри. Люк се ухили. — За какво са тези кашони? — попита тя.

Усмивката му изчезна.

— Майка ти иска да опакова някои неща — каза той, като избягваше втренчения й поглед.

— Какви неща? — попита Клеъри.

Той си пое дълбоко въздух.

— Къщата е пълна с ненужни вещи. Само пречат. Знаеш, че тя никога нищо не изхвърля. А ти какво правиш? Учиш ли? — Той дръпна книгата от ръката й и прочете на глас: — „Светът още изобилства от онези странни същества, съществуването на които трезвата философия не приема. Феи и таласъми, духове и демони все още бродят наоколо…“ — Той затвори книгата и я погледна над очилата си. — Това за училище ли ти трябва?

— Златният клон? Не. Две седмици няма да имаме училище. — Клеъри си взе обратно книгата. — Тя е на мама.

— Така си и помислих.

Тя метна книгата обратно на масата и сякаш нещо я загложди.

— Люк?

— Да? — Забравил за книгата, той ровеше в сандъчето с инструменти до камината. — А, ето я — каза той, като извади оранжева машинка за опаковане с тиксо и я заоглежда доволен.

— Какво би направил, ако видиш нещо, което никой друг не вижда?

Машинката падна от ръката на Люк и тупна върху плочките пред камината. Той се наведе да я вдигне, без да поглежда към нея.

— Искаш да кажеш дали съм бил свидетел на престъпление или нещо такова?

— Не. Искам да кажа, ако има и други хора наоколо, но ти си единственият, който вижда нещото. Сякаш то е невидимо за всички останали, освен за теб.

Люк се поколеба, все още наведен, хванал изпуснатата машинка в ръка.

— Знам, че звучи налудничаво — отбеляза Клеъри нервно.

— Но…

Той се обърна. Очите му, много сини зад очилата, се спряха върху нея и я загледа с обич.

— Клеъри, ти си човек на изкуството като майка си. Струва ти се, че виждаш света по друг начин, различен от начина, по който го виждат останалите хора. Имаш дарбата да виждаш красивото и ужасното в най-обикновени неща. Това не те прави откачена, а просто… различна. Няма нищо лошо в това, да си различен.

Клеъри сви крака и подпря брадичката си върху коленете. В съзнанието й изплуваха складовото помещение, златният камшик на Изабел, момчето със синята коса, което се гърчеше в предсмъртен спазъм, и жълтеникавокафявите очи на Джейс. Красивото и ужасното.

— Ако татко бе останал жив, мислиш ли, че и той щеше да бъде човек на изкуството?

Люк изглеждаше слисан. Преди да успее да каже нещо, вратата се отвори и майката на Клеъри влезе наперено в стаята, токчетата й тракаха по лъскавия дървен под. Тя подаде на Люк връзката ключове от колата и се обърна към дъщеря си.

Джослин Фрей беше стройна, стегната жена, косата й беше с няколко тона по-тъмна от тази на Клеъри и два пъти по-дълга. В момента я бе вдигнала на тъмночервен кок, в който бе забола молив. Беше облечена в изпръскан с боя гащеризон върху бледолилава

тениска и кафяви туристически ботуши, по чиито подметки имаше засъхнала блажна боя, а тъмносините й очи блестяха иззад прекалено големите й винени слънчеви очила.

Всички казваха, че Клеъри прилича на майка си, но тя самата не мислеше така. Единственото нещо, по което си приличаха, беше телосложението им: и двете бяха слабички, с малки гърди и тесен ханш. Тя съзнаваше, че не е хубава като майка си. За да си хубава, трябва да си грациозна и висока. Ако си ниска като Клеъри, малко над метър и петдесет, то ти си сладка. Не красива или хубава, просто сладка. Като прибавим и морковената коса и лицето, изпъстрено с лунички, до майка си тя изглеждаше като парцалена кукла до куклата Барби.

Джослин се движеше така грациозно, че хората се обръщаха да я гледат. За разлика от нея Клеъри си беше спъната в краката. Хората се заглеждаха след нея само когато профучаваше покрай тях, търкаляйки се по стълбите.

— Благодаря, че ми помогна с пренасянето на кашоните — каза майката на Клеъри на Люк и му се усмихна. Той не отвърна на усмивката. Стомахът на Клеъри се сви тревожно. Клеъри усещаше, че тук става нещо. — Извинявай, много обикалях, докато намеря място за паркиране — днес сигурно имаше най-малко един милион души в парка…

— Мамо? — прекъсна я Клеъри. — За какво са тези кашони?

Джослин прехапа устни. Люк кимна към Клеъри, с което мълчаливо подкани майка й. С нервно движение на китката Джослин отметна една паднала къдрица зад ухото си и отиде при дъщеря си на дивана.

Така, отблизо, Клеъри можа да види колко уморена изглежда майка й. Под очите й имаше тъмни сенки, а клепачите й бяха посивели от безсъние.

— Това заради снощи ли е? — попита Клеъри.

— Не — каза бързо майка й, но после се поколеба. — Може би малко. Не бива да правиш повече така, много добре знаеш, че…

— Нали вече се извиних. Какво има пак? Ако ще ме наказваш, давай, и да свършим веднъж завинаги.

— Няма да има наказание — каза майка й. Гласът й беше напрегнат като опъната струна. Тя погледна към Люк, който клатеше

глава.

— Просто й кажи, Джослин — каза той.

— Може ли да не говорите за мен така, сякаш ме няма? — тросна се Клеъри. — И какво да ми каже? Кажи ми, какво?

Джослин се престраши.

— Ще ходим на почивка — каза тя.

Люк пребледня, сякаш някой бе избърсал цветовете от лицето му.

Клеъри разтърси глава.

— И какво от това? Ще ходите на почивка — тя се облегна отново на възглавниците. — Не разбирам. Защо правите проблем от това?

— Мисля, че не ме разбра. — Джослин нервно си играеше с ресните на шала си. — Имах предвид, че всички ще отидем на почивка. Ние тримата — ти, аз и Люк ще отидем на вилата.

— Ооо. — Клеъри погледна Люк, но той бе скръстил ръце на гърдите си и зяпаше през прозореца със стиснати зъби. Тя беше смаяна от разстроения му вид. Той обичаше старата вила в предградията на Ню Йорк — беше си я купил преди десет години, сам си я ремонтира и ходеше там винаги, когато можеше. — За колко време?

— До края на лятото — каза Джослин. — Купих кашоните, в случай че искаш да опаковаш някои книги, принадлежности за рисуване…

— До края на лятото? — викна Клеъри с негодувание. — Не мога, мамо. Имам си планове — със Саймън щяхме да ходим на училищно парти, а и имам един куп срещи с групата по рисуване, и над десет урока при Тиш…

— Съжалявам за Тиш. Но другите неща могат да се отменят. Саймън ще прояви разбиране, както и другите от групата.

Клеъри долови непоколебимост в тона на майка си и разбра, че тя говори сериозно.

— Но аз си платих за тези уроци по рисуване! Спестявах цяла година! Ти обеща… — Тя се завъртя към Люк. — Кажи й! Кажи й, че не е честно!

Люк не отклони поглед от прозореца, макар че мускулите на бузите му играеха.

— Тя ти е майка. Тя трябва да реши.

— Нищо не разбирам. — Клеъри отново се обърна към майка си. — Защо?

— Трябва да замина, Клеъри — каза Джослин, при което ъгълчетата на устата й трепнаха. — Имам нужда от тишина и спокойствие, за да рисувам. А и парите точно сега са кът…

— Ами продай някои от нещата на татко — каза ядосано Клеъри. — Нали обикновено така правиш?

Джослин подскочи.

— Това е жестоко…

— Виж, върви където искаш, това си е твоя работа. Аз ще остана тук без теб. Мога да работя, мога да си намеря работа в някое кафене или нещо такова. Саймън каза, че постоянно търсят хора. Достатъчно голяма съм, за да се грижа за себе си…

— Не! — Остротата в гласа на Джослин накара Клеъри да подскочи. — Ще ти върна парите за часовете по рисуване, Клеъри. Но ти ще дойдеш с нас. Не подлежи на обсъждане. Още си твърде малка, за да останеш тук сама. Може да се случи нещо…

— Какво? Какво може да се случи? — възрази Клеъри.

Чу се трясък. Тя смаяно се обърна и видя, че Люк бе съборил една от картините в рамка, която бе подпряна на стената. Видимо ядосан, той отново я изправи. Когато се обърна, устата му беше разкривена в гневна гримаса.

— Аз ще тръгвам.

Джослин прехапа устни.

— Чакай… — Тя хукна след него към антрето, като го настигна, чак когато той вече беше хванал дръжката на вратата. Докато подслушваше от дивана, Клеъри долови припрения шепот на майка си.

— … Бен — казваше тя. — Аз му звъня и звъня по телефона от три седмици. Гласовата му поща казва, че бил в Танзания. Какво да правя сега?

— Джослин… — поклати глава Люк. — Не можеш всеки път да тичаш при него.

— Но Клеъри…

— Не е Джонатан — изсъска Люк. — След това, което се случи, ти вече не си същата, но Клеъри не е *Джонатан*.

Какво общо има баща ми с това?, помисли объркано Клеъри.

— Не мога просто да я държа вкъщи, да не я пускам да излиза… тя няма да се съгласи…

— Разбира се, че няма! — сега вече Люк наистина звучеше ядосано. — Тя не е домашен любимец, а тийнейджър. Вече е голяма.

— Ако бяхме извън града…

— Поговори с нея, Джослин. — Гласът на Люк бе категоричен. — Мисля, че така е редно. — Той посегна към дръжката на вратата.

В този момент вратата се отвори. Джослин извика уплашено.

— Всъщност това съм аз — каза Саймън, — макар да са ми казвали, че поразително си приличаме с него. — Той махна на Клеъри от антрето. — Готова ли си?

Джослин свали ръка от устата си.

— Саймън, ти да не подслушваше?

Саймън премигна.

— Не, току-що идвам. — Той премести поглед от пребледнялото лице на Джослин към изкривеното в гримаса лице на Люк. — Случило ли се е нещо? Да си тръгна ли?

— Не се тревожи — каза Люк. — Мисля, че приключихме. — Той профуча покрай Саймън, спускайки се надолу по стълбите. Джослин се сепна от затръшването на входната врата.

Саймън се поколеба в антрето, като гледаше нерешително.

— Мога да мина и по-късно — каза той. — Няма да е никакъв проблем.

— Да, ако може… — започна Джослин, но Клеъри я прекъсна.

— Не, Саймън. Тръгваме — каза тя, като грабна раницата си от закачалката до вратата. Метна я на рамо, гледайки навъсено майка си. — Доскоро, мамо.

Джослин прехапа устни.

— Клеъри, не мислиш ли, че трябва да поговорим?

— Ще имаме достатъчно време да говорим, докато сме на „почивка“ — рече злъчно Клеъри и със задоволство видя как майка й трепна. — Не ме чакай довечера — добави тя, сграбчи Саймън за ръката и почти го избута през входната врата.

Той хвърли през рамо извинителен поглед към майката на Клеъри, която стоеше дребничка и изоставена в антрето, сключила напрегнато ръце.

— Довиждане, госпожо Фрей! — извика той. — Приятна вечер!

— О, млъквай, Саймън — сопна му се Клеъри, като затръшна вратата след тях, без да дочака майка й да отговори на поздрава.

* * *

— Господи, жено, ще ми откъснеш ръката — протестираше Саймън, докато Клеъри го влачеше надолу след себе си, а зелените й кецове нервно шляпаха по дървените стълби. Тя хвърли поглед нагоре, донякъде очаквайки майка й да гледа от площадката, но вратата на апартамента беше затворена.

— Извинявай — измърмори Клеъри, като пусна ръката му. Тя спря в подножието на стълбището и раницата се удари в хълбока й.

Масивната сграда от червеникав камък, в която живееше Клеъри, подобно на повечето сгради в Парк Слоу, някога бе принадлежала на богато семейство. За нейното предишно великолепие свидетелстваха все още запазената вита стълба, подът от издялан мрамор в предверието и високият до тавана решетест прозорец. Сега сградата беше разделена на отделни апартаменти, като Клеъри и майка й си деляха триетажната сграда с една възрастна дама, която имаше студио за спиритични сеанси в приземния етаж. Тя обаче рядко излизаше от него, пък и не бе посещавана от много клиенти. На вратата й имаше гравирана табела, която я представяше като *Мадам Доротея, гадателка и пророчица*.

От полуотворената врата във фоайето излизаше тежката, сладникава миризма на тамян. Клеъри долови тихо боботене на гласове.

— Хубаво е, че бизнесът й процъфтява — рече Саймън. — В днешно време трудно се намира работа за ясновидци.

— Трябва ли на всичко да се присмиваш? — наежи се Клеъри.

Саймън я погледна смаяно.

— Бях останал с впечатлението, че моята духовитост и ирония ти допадат.

Клеъри понечи да отговори, но в този миг вратата на Мадам Доротея се отвори и оттам излезе някакъв мъж. Той бе висок, кожата му беше с цвят на кленов сироп, имаше златистозелени, като на котка

очи и рошава черна коса. Ослепителната усмивка, която й отправи, разкри два реда искрящо бели зъби.

Усети замайване и острото чувство, че всеки момент ще припадне.

Саймън я погледна разтревожено.

— Добре ли си? Изглеждаш така, сякаш някой те е прегазил.

Тя рязко го погледна.

— Какво? Не, добре съм.

Той обаче не беше убеден.

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Тя поклати глава. Имаше натрапчивото чувство, че е видяла нещо, но колкото и да се мъчеше да си спомни какво, то й се изплъзваше.

— Нищо. Стори ми се, че видях котката на Доротея, но май е трик на светлината. — Саймън се втренчи в нея. — От вчера не съм яла нищо — допълни тя в своя защита. — Предполагам, че е заради това.

Той обгърна с ръка раменете й.

— Ела, ще ти купя нещо за хапване.

* * *

— Направо не мога да повярвам, че се държи така — каза Клеъри за четвърти път, докато се мъчеше да набоде бягащото в чинията й парче авокадо със заострения край на едно парченце чипс. Те се бяха отбили в едно малко мексиканско заведение, наречено Мама Чипс. — Достатъчно лошо е, че на всеки две седмици ми налага домашен арест. А сега иска и да ме заточи до края на лятото.

— Е, нали знаеш, че майка ти я прихващат от време на време такива — каза Саймън. — То си е част от нея. — Той й се усмихна иззад вегетарианското си бурито.

— О, разбира се, на теб ти е забавно — каза тя. — Нали няма теб да те влачат един Бог знае къде и за колко време…

— Клеъри — прекъсна тирадата й Саймън. — Не на мен трябва да се сърдиш. Пък и нали няма да е за постоянно.

— Откъде знаеш?

— Ами защото познавам майка ти — каза Саймън след кратко мълчание. — Имам предвид, че ние с теб сме приятели — от колко време, десет години? Знам, че понякога я прихващат такива. Но ще размисли.

Клеъри набоде една люта чушка от чинията си и замислено загриза крайчето й.

— Мислиш ли? — каза тя. — Искам да кажа, мислиш ли, че я познаваш? Понякога се чудя дали изобщо някой я познава.

Саймън я погледна.

— Как така?

Клеъри пое въздух през зъби, за да охлади пламналата си уста.

— Имам предвид, че тя никога не говори за себе си. Не знам нищо за живота й отпреди да се родя или за нейното семейство, или някакви подробности за това, как се е запознала с татко. Тя дори няма сватбени снимки. Сякаш животът й е започнал, откакто ме има мен. Всъщност и тя самата ми го казва винаги, когато повдигна въпрос за това.

— Ау. — Саймън направи физиономия. — Това е мило.

— Не, не е — каза решително Клеъри. — Откачено е. Откачено е да не знам кои са бабите и дядовците ми. Тоест знам, че родителите на баща ми са се отнесли зле към нея, но не може да са се отнесли толкова зле, нали? Що за хора са тези, които не искат да видят собствената си внучка?

— Може би тя просто ги мрази. Може да са били агресивни към нея или нещо такова — предположи Саймън. — Сигурно оттам са белезите й.

Клеъри се втренчи в него.

— Какви белези?

Той преглътна хапката в устата си.

— Онези малки, фини белегчета. По целия й гръб и ръцете. Знаеш, че съм виждал майка ти по бански.

— Не съм забелязала никакви белези — каза категорично Клеъри. — Мисля, че така ти се е сторило.

Той се вторачи в нея и, изглежда, се канеше да каже нещо, но мобилният телефон в раницата й започна настойчиво да звъни. Клеъри го извади, погледна номера, изписан на дисплея, и се намръщи.

— Мама е.

— Разбрах по израза на лицето ти. Няма ли да говориш с нея?

— Не точно сега — каза Клеъри, като не спираше да усеща познатото пробождане на чувството за вина в стомаха си, докато телефонът не спря да звъни, за да се включи гласовата поща. — Сега не ми се спори с нея.

— Винаги можеш да останеш у нас — каза Саймън. — Толкова дълго, колкото искаш.

— Добре, но нека първо видим дали не е размислила. — Клеъри натисна бутона за прослушване на гласовата поща. Гласът на майка й прозвуча напрегнато, но тя видимо се стараеше да му придаде безгрижност: *Миличка, съжалявам, че ти натрапих своите планове за почивка. Прибери се, за да поговорим.* Клеъри затвори, преди да е свършило съобщението, от което се почувства още по-виновна, но и все така ядосана.

— Иска да го обсъдим — докладва тя.

— Ти не искаш ли да говорите?

— Не знам. — Клеъри потърка очи с опакото на ръката си. — Още ли не си се отказал да ходиш на поетичния рецитал?

— Обещах да отида.

Клеъри стана, като побутна стола си.

— Тогава ще дойда с теб. Ще й се обадя след четенето. — Презрамката на раницата се изплъзна от рамото й. Той разсеяно й помогна да я намести и тя усети пръстите му по голата кожа на раменете си.

Въздухът навън беше влажен. Влагата накъдри косата на Клеъри и накара тениската на Саймън да залепне на гърба му.

— А какво става с групата? — попита тя. — Нещо ново? Доста крещяха, докато говорихме по телефона.

Лицето на Саймън се оживи.

— Нещата вървят супер — каза той. — Мат каза, че познавал някого, който можел да ни наеме за бар „Скрап“. Отново умуваме над името.

— О, сериозно? — Клеъри дискретно се усмихна. На практика групата на Саймън никога не се бе занимавала с музика. Предимно се мотаеха из всекидневната на Саймън и обсъждаха името и логото на групата. Понякога тя се чудеше дали изобщо някой от тях умее да свири на някакъв инструмент.

— Какви са вариантите?

— Колебаем се между „Съзаклятието на морските растения“ и „Панда, твърдата скала“.

Клеъри поклати глава.

— И двете са ужасни.

— Ерик предлага „Криза в управлението на тревните площи“.

— Ерик по-добре да си стои при електронните игри.

— Тогава ще трябва да си търсим друг барабанист.

— Ерик е вашият барабанист? Мислех, че той само проси пари от теб и се хвали пред момичета в училище, че свири в група, за да ги впечатли.

— Не е точно така — каза нехайно Саймън. — Ерик започна съвсем нов живот. Има си приятелка. Заедно са от три месеца.

— Почти женени — каза Клеъри, като минаваше покрай една двойка, която слагаше детето си в количката. Момиченце с жълти пластмасови фиби в косата, стиснало малка кукла със златисти, сапфирени крилца. С ъгълчето на окото си Клеъри сякаш долови, че крилцата пърхат. Тя рязко извърна глава.

— Което означава — продължи Саймън, — че аз съм единственият член на групата, който си няма приятелка. А нали се сещаш коя е основната причина да свириш в група? Да си намериш момиче.

— А аз си мислех, че е заради музиката. — Един човек с бастун прекоси улицата с намерение да тръгне по Бъркли Стрийт. Тя отмести поглед, понеже се боеше, че ако гледа някого по-продължително, току-виж му поникнали крила, още една ръка или езикът му станал дълъг и раздвоен като на змия. — Пък и кой го е грижа дали ти си имаш приятелка, или не?

— Мен ме е грижа — каза мрачно Саймън. — Скоро единствените хора без приятелки ще бъдем аз и Уендел, училищният портиер. А той мирише на белина.

— Поне знаеш, че той все още е свободен.

Саймън й хвърли убийствен поглед.

— Не е смешно, Фрей.

— Опитай с Шийла Барбарино, мацката с прашките — предложи Клеъри. В девети клас Клеъри седеше зад нея в часа по математика. Всеки път, когато Шийла си изпускаше молива — което беше често, —

Клеъри бе удостоявана с гледката на бельото й, което нямаше как да не изскочи над невероятно ниската талия на джинсите й.

— Точно с нея Ерик се среща от три месеца насам — каза Саймън. — Между другото, той ме посъветва да си избера момичето с най-готиното тяло в училище и да я поканя на среща още в първия учебен ден.

— Ерик е сексистка свиня — каза Клеъри, която очевидно не искаше да знае кое момиче от училище е набелязал Саймън като притежателка на най-готиното тяло. — Може да наречете групата си „Сексистките свине“.

— Името е заето. — Саймън изглеждаше развълнуван. Клеъри му се опули, а междувременно раницата й пак започна да вибрира, което предхождаше рязкото иззвъняване на телефона й. Тя го извади от джоба на раницата си. — Пак ли е майка ти? — попита той.

Клеъри кимна. В съзнанието й отново изплува образът на майка й как стои, дребничка и сама, до вратата на апартамента им. Чувство на вина изпълни гърдите й.

Тя погледна към Саймън, който също гледаше към нея. В тъмните му очи се четеше тревога. Лицето му й беше толкова познато, че можеше да го скицира и насън. После се сети за самотните седмици, които предстояха без него, и пусна обратно телефона в чантата си.

— Хайде — каза тя. — Ще закъснеем за представлението.

3
ЛОВЕЦ НА СЕНКИ

Когато пристигнаха в „Хайър Граундс“, Ерик беше вече на сцената и сновеше нагоре-надолу пред микрофона с притворени очи. Специално за случая бе боядисал върховете на косата си в розово. Зад него Мат, който изглеждаше леко замаян, удряше разсеяно джембето.

— Ще бъде голяма тъпотия — предрече Клеъри. Тя хвана Саймън за ръкава и го задърпа към изхода. — Ако искаме да избягаме, не е късно да го направим сега.

Той поклати решително глава.

— И на мен ми се иска, но съм човек, който държи на думата си. — Той изправи рамене. — Аз ще взема кафе, а ти през това време намери къде да седнем. За теб какво да взема?

— Само кафе. Черно — *като душата ми*.

Саймън тръгна към бара, като мърмореше под носа си нещо за това, как сега Ерик е станал много, много по-добър. Клеъри се зае да търси места.

Кафенето беше доста препълнено като за четвъртък. Повечето от овехтелите дивани и фотьойли бяха заети от тийнейджъри, които се наслаждаваха на свободната вечер през седмицата. Мирисът на кафе и цигари бе проникнал навсякъде. Най-после Клеъри намери свободно място, идеално за влюбени двойки, в един закътан тъмен ъгъл. Единственият човек наоколо беше едно русо момиче със сигнално оранжев потник, което съсредоточено се занимаваше със своя iPod. Добре, помисли си Клеъри, Ерик няма да може да ни намери тук след представлението, за да ни пита как е минал рециталът.

Русото момиче се присегна от стола си и потупа Клеъри по рамото.

— Извинявай. — Клеъри погледна изненадано. — Това гаджето ти ли е? — попита момичето.

Клеъри проследи жеста на момичето, като се приготви каже *Не, не го познавам*, но в този миг разбра, че всъщност ставаше въпрос за

Саймън. Той идваше към тях, лицето му беше съсредоточено в усилието да не разлее някоя от чашите с напитки.

— О, не — каза Клеъри. — Той ми е само приятел.

Момичето засия.

— Сладък е. Има ли си приятелка?

Клеъри се поколеба секунда, преди да отговори.

— Не.

Момичето погледна подозрително.

— Да не би да е гей?

Клеъри не успя да отговори, защото Саймън вече бе стигнал до тях. Русото момиче бързо си седна на мястото, а той постави чашите на масата и седна до Клеъри.

— Защо ги препълват тези чаши? Не виждат ли, че пари! — Той духна на пръстите си и се намръщи. Клеъри се помъчи да не се усмихва, докато го гледаше. Никога не се беше замисляла дали Саймън изглежда добре, или не. Той имаше прекрасни тъмни очи. Стори й се понапълнял от миналата година насам. И с тази прическа…

— Какво има? — рече Саймън. — Защо ме гледаш така? Имам нещо на лицето ли?

Ще му кажа, помисли си тя макар че част от нея се противеше. Няма да съм истинска приятелка ако си замълча.

— Не се обръщай сега, но онова русо момиче там те намира за сладък — прошепна тя.

Саймън извърна поглед, за да види момичето, което се бе съсредоточило в разглеждането на брой на Светкавичен скок.

— Момичето с оранжевия потник ли? — Клеъри кимна. Саймън погледна недоверчиво. — Кое те кара да мислиш така?

Кажи му, хайде, кажи му. Клеъри отвори уста, за да отговори, но бе прекъсната от мощна микрофония. Тя трепна и запуши ушите си, докато Ерик, застанал на сцената, се бореше с микрофона.

— Съжалявам за това, хора! — извика той. — Добре, значи аз съм Ерик Чърчил, а този на барабаните е приятелят ми Пат. Моето първо стихотворение се казва „Без заглавие“. — Той смръщи вежди като от болка и зарида в микрофона. — О, моя орис жестока, мои нечестиви слабини! Редовно мажа си отока, но без особен смисъл, уви!

Саймън се сниши на стола си.

— Моля те, на никого не казвай, че го познавам.

Клеъри прихна.

— Кой използва думата „слабини“?

— Ерик — каза злъчно Саймън. — Във всички негови стихотворения се споменава „слабини“.

— Подут съм аз и туй ме мъчи! — ридаеше Ерик. — Агония обхваща ме отвътре!

— Да те беше и довършила — каза Клеъри. На свой ред и тя се сниши до Саймън. — Както и да е, та онова момиче, което мисли, че си сладък…

— Забрави я за момент — каза Саймън. Клеъри го погледна изненадана. — Има нещо за което трябва да говоря с теб.

— Не, Необуздан слепец не е подходящо име за група — каза внезапно Клеъри.

— Не, не това — рече Саймън. — Става въпрос за разговора отпреди малко. За това, че нямам приятелка.

— Ооо. — Клеъри повдигна рамене. — О, не знам. Покани Джейда Джоунс — предложи тя, като имаше предвид едно от момичетата от „Св. Ксавиер“, което наистина й харесваше. — Тя е хубава и те харесва.

— Не искам да каня Джейда Джоунс.

— Но защо? — Клеъри усети, че я обхваща внезапно, необичайно негодувание — Не харесваш ли умни момичета? Готино тяло ли търсиш?

— Не — каза Саймън, който изглеждаше развълнуван. — Не искам да я поканя, защото не би било честно спрямо нея, ако го направя.

Той се отдръпна малко. Клеъри се наведе напред. С ъгълчето на окото си тя успя да види русото момиче, което също се бе навело напред и най-безсрамно подслушваше.

— Но защо?

— Защото харесвам някой друг — каза Саймън.

— Добре. — Саймън сякаш позеленя, както когато си беше навехнал глезена, докато играеше футбол в парка и се беше прибрал с куцукане вкъщи. Тя се запита как така споделянето на факта, че си е харесал някого, предизвика у него такава тревожност. — Ти да не би да си гей?

Саймън още повече позеленя.

— Ако бях, щях да се обличам по-добре.

— Е, коя е тя тогава? — попита Клеъри и тъкмо се канеше да допълни, че ако това е Шийла Барбарино, Ерик ще го срита в задника, когато чу зад себе си някой шумно да се изкашля. Беше нещо като подигравателно покашляне, звук, издаван от човек, който се опитва да не избухне в гръмогласен смях.

Тя се обърна.

На овехтелия зелен диван, на няколко стъпки от нея, седеше Джейс. Той бе облечен в същите тъмни дрехи, които носеше и онази нощ в клуба. Ръцете му бяха голи и покрити с тънки бели линии, които наподобяваха стари белези. Китките му бяха стегнати в метални маншети. Тя забеляза костената дръжка на нож, който се подаваше отляво. Той гледаше право към нея, ъгълчетата на тънките му устни бяха извити в присмехулна усмивка. По-лошо от усещането да бъде обект на присмех беше убеждението на Клеъри, че само преди пет минути него го нямаше там.

— Какво има? — Саймън проследи погледа й, но от безстрастното изражение на лицето му беше ясно, че той не вижда Джейс.

Но аз го виждам. Тя се втренчи в Джейс, а той вдигна лявата си ръка и й помаха. На тънките му пръсти проблесна пръстен. Той се изправи на крака и бавно се запъти към вратата. Клеъри зяпна от почуда. Той си тръгваше, просто ей така.

Усети дланта на Саймън върху ръката си. Той беше произнесъл името й и я питаше какво има. Тя едва го чуваше. — Ей сега се връщам — чу тя себе си да казва, докато скачаше от дивана, съвсем забравила да остави чашата с кафе. После се втурна към вратата, като остави Саймън да гледа в недоумение след нея.

* * *

Клеъри мина на бегом през вратата, ужасена, че Джейс ще се изгуби в царството на сенките като дух. Но той не бе изчезнал, а стоеше облегнат на стената. Тъкмо вадеше нещо от джоба си и натискаше някакъв бутон, когато вдигна поглед, сепнат от затръшването на вратата на кафенето след нея.

В бързо спускащия се здрач косата му изглеждаше бакърено златна.

— Поезията на твоя приятел е ужасна — каза той.

Клеъри се ококори, понеже точно това не бе очаквала да чуе.

— Какво?

— Казах, че поезията му е ужасна. Звучи, сякаш е изял речника и сега повръща думите както му падне.

— Не ме интересува поезията на Ерик — вбеси се Клеъри. — Искам да знам защо ме преследваш.

— Кой казва, че те преследвам?

— *Добър* опит. Че и подслушваше на всичкото отгоре. Ще ми кажеш ли какво означава това, или да повикам полиция?

— И какво ще им кажеш? — каза презрително Джейс. — Че някакви невидими хора те безпокоят? Повярвай ми, малката, полицаите няма да арестуват човек, когото не могат да видят.

— Не се казвам малката — процеди през зъби тя. — Името ми е Клеъри.

— Знам — каза той. — Хубаво име. Име на билка, легендарната Клеъри. В древността хората са мислели, че ако опитат от семената й, ще срещнат приказна фея. Знаеш ли това?

— Нямам никаква представа за какво говориш.

— Ти не знаеш много неща, нали? — каза той. В златистите му очи се четеше презрение. — Изглеждаш като останалите мундита и въпреки това можеш да ме виждаш. Странна работа.

— Какво значи мунди?

— Смъртна, от света на хората. Такава като теб.

— Но и *ти си* човек — каза Клеъри.

— Така е — каза той. — Но не съм като теб. — Гласът му не звучеше убеждаващо. Сякаш изобщо не го беше грижа дали тя му вярва или не.

— Мислиш се за по-добър — каза тя. — И затова ни се присмиваш.

— Аз ви се присмях, защото обясненията в любов ме забавляват, особено несподелената — каза той. — И защото твоят Саймън е повече мунди от всички мундита, с които съм се сблъсквал. И защото Ходж си мислеше, че ти представляваш опасност, но дори и така да е, ти не го съзнаваш.

— *Аз да представлявам опасност?* — повтори изненадано Клеъри. — Аз видях как *ти* миналата нощ извърши убийство. Видях как заби ножа в ребрата му и… *И видях как той те дереше с нокти, остри като бръснач. Видях те, порязан и кървящ, а сега изглеждаш, сякаш не са те и докоснали.*

— Аз може и да съм убиец — каза Джейс. — Но знам какъв съм. Ти можеш ли да кажеш същото за себе си?

— Аз съм си най-обикновен човек, както и ти каза. Кой е Ходж?

— Моят наставник. И ако бях на твое място, не бих се окачествил така бързо като обикновен. — Той се наведе напред. — Покажи ми дясната си ръка.

— Моята дясна ръка? — повтори като ехо Клеъри. Той кимна. — Ако ти покажа ръката си, ще ме оставиш ли на мира?

— Разбира се. — Гласът му бе пропит с насмешка.

Тя протегна неохотно дясната си ръка, която изглеждаше бледа на процеждащата се от прозореца слаба светлина, кожата й беше покрита с бледи лунички. Тя се почувства някак си разголена — така, сякаш си е вдигнала блузата и му показва гърдите си. Той пое ръката й в своята и я обърна.

— Нищо. — Това прозвуча разочаровано. — Ти не си левичарка, нали?

— Не. Защо?

Той пусна ръката й, като сви рамене.

— Още докато са деца, на повечето ловци на сенки бива белязана дясната ръка или лявата, ако са левичари като мен. Това е неизтриваема руна, която придава изключителни умения при боравене с оръжие. — Той й показа опакото на лявата си ръка. За нея това си беше най-обикновена ръка.

— Нищо не виждам — каза тя.

— Отпусни се — предложи той. — Изчакай само да се покаже пред теб. Това е като да очакваш нещо да изплува от водата.

— Ти си луд. — Но тя се отпусна, докато гледаше втренчено ръката му, по която сякаш изплуваха тънки линии, пресичащи кокалчетата, дългите стави на пръстите…

Пред нея внезапно се появи нещо, което приличаше на знак *Не преминавай*. Черно очертание, което наподобяваше око и пресичаше опакото на ръката му. Тя мигна и то изчезна.

— Татуировка?

Той се усмихна самодоволно и отдръпна ръката си.

— Знаех си, че ще я видиш. Но това не е татуировка — това е знак. Руни, които прогаряме върху кожата си.

— И те ти помагат да боравиш по-добре с оръжие? — На Клеъри й беше трудно да повярва, макар и не толкова трудно, колкото съществуването на зомбита.

— Различните руни са за различни неща. Някои са неизтриваеми, но повечето изчезват, след като бъдат използвани.

— И затова ли ръцете ти вече са почти без знаци? — попита тя. — Колкото и да се взирам?

— Именно. — Той сякаш беше доволен от себе си. — Знаех си, че имаш Зрението. — Той вдигна поглед към небето. — Скоро съвсем ще мръкне. Да вървим.

— *Ние?* Каза, че ще ме оставиш на мира.

— Излъгах те — каза Джейс, без дори сянка от неудобство. — Ходж каза да те заведа в Института. Иска да говори с теб.

— Защо иска да говори с мен?

— Защото сега ти знаеш истината — каза Джейс. — През последните сто години не е имало мундан, който да знае за нас.

— За *нас*? — повтори като ехо тя. — Искаш да кажеш, хората като теб. Хора, които вярват в демони.

— Хора, които ги убиват — каза Джейс. — Наричаме се ловци на сенки. Поне помежду си така се наричаме. Долноземците ни наричат с други имена.

— Долноземците?

— Децата на нощта, магьосниците, феите. Същества, обитаващи това измерение.

Клеъри поклати глава.

— Предполагам, че с това не се изчерпват. Сигурно в това число влизат и, да кажем, вампири и върколаци, и зомбита?

— Разбира се — информира я надменно Джейс. — Въпреки че зомбита ще намериш доста по на юг, където са жреците на водун.

— Ами мумиите? Тях само в Египет ли ги има?

— Не ставай смешна. Никой не вярва в мумии.

— Не съществуват ли?

— Разбира се, че не — каза Джейс нетърпеливо. — Виж, когато се видите с Ходж, той ще ти обясни всичко.

Клеъри скръсти ръце пред гърдите си.

— Ами ако не желая да се видя с него?

— Проблемът си е твой. Можеш да дойдеш или доброволно, или насила.

Клеъри не можеше да повярва на ушите си.

— С *отвличане* ли ме заплашваш?

— Ако гледаш на нещата по този начин — каза любезно Джейс, — да.

Клеъри отвори уста и понечи да протестира, но бе прекъсната от пронизителен бръмчащ звук. Телефонът й отново звънеше.

— Можеш да се обадиш, ако искаш — каза великодушно Джейс.

Телефонът спря да звъни, после отново започна, високо и настоятелно. Клеъри се намръщи — майка й наистина й лазеше по нервите. Тя се извърна леко от Джейс и започна да рови в раницата си. Докато си намери телефона, той вече звънеше за трети път. Тя го залепи до ухото си.

— Мамо?

— *О, Клеъри. О, слава Богу.* — Клеъри усети да я полазват тръпки по гърба. Майка й звучеше паникьосано. — *Чуй ме…*

— Всичко е наред, мамо. Добре съм. Прибирам се вкъщи…

— *Не!* — Гласът на Джослин бе прегракнал от ужас. — *Не се прибирай вкъщи! Разбра ли, Клеъри? Да не си посмяла да се прибереш. Иди у Саймън… иди направо у Саймън и остани там, докато успея…* — От другата страна на линията я прекъсна някакъв шум: звук от падане, разбиване, нещо тежко стържеше по пода…

— Мамо! — извика Клеъри в телефона. — Мамо, добре ли си? От телефона се чу бръмчене. Гласът на майката на Клеъри успя да го превъзмогне:

— *Само ми обещай да не се прибираш вкъщи. Иди при Саймън и се обади на Люк… кажи му, че той ме е намерил…* — Гласът й бе заглушен от силен трясък, сякаш нещо тежко бе паднало на земята.

— *Кой* те е намерил? Мамо, обади ли се на полицията? И… — Нейният отчаян въпрос бе прекъснат от шум, който Клеъри никога нямаше да забрави — рязък, стържещ шум, последван от удар. Клеъри

чу как майка й си пое дълбоко въздух, преди да проговори, гласът й прозвуча зловещо тихо:

— *Обичам те, Клеъри.*

Телефонът прекъсна.

* * *

— *Мамо!* — изпищя Клеъри в телефона. — Мамо, там ли си? — *Разговор приключен*, бе изписано на дисплея. Кое ли бе накарало майка й да прекъсне връзката така? Да не би да…

— Клеъри — каза Джейс. За пръв път го чуваше да произнася името й. — Какво има?

Клеъри не му обърна внимание. Тя трескаво натисна бутона за бързо избиране на домашния им телефон. Единственият отговор, който получи, бе сигналът зает…

Ръцете на Клеъри започнаха да треперят, без да може да ги спре. Когато се опита отново да набере номера, телефонът се изплъзна от треперещите й пръсти и тупна тежко на паважа. Тя падна на колене, за да го вземе, но той се бе счупил, виждаше се дълга пукнатина отпред.

— По дяволите! — извика през сълзи и хвърли телефона.

— Стига — Джейс й помогна да се изправи. — Случило ли се е нещо?

— Дай ми телефона си — каза Клеъри, като измъкна черния метален предмет от джоба на ризата му. — Трябва да…

— Това не е телефон — каза Джейс, като се опита да си го вземе обратно. — Това е сензор. Няма да ти свърши работа.

— Но аз трябва да се обадя в полицията!

— Първо ми кажи какво се е случило. — Тя се опита да измъкне китките си, но неговата хватка беше много здрава. — Аз мога да ти *помогна*.

Клеъри усети, че се изпълва с ярост, която изгаряше вените й. Без дори да се замисли, тя замахна към лицето му, ноктите й се забиха в бузата му. Той подскочи от изненада. Разплакана и вече свободна, тя се втурна към светлините на Седмо Авеню.

Когато стигна до улицата, тя се обърна да види дали Джейс не тича след нея. Но тротоарът беше пуст. За миг се втренчи недоверчиво

в сенките. Нищо не се помръдваше в тях. Тя се завъртя и хукна към вкъщи.

4
НЕНАСИТНИЯТ

Нощта ставаше все по-гореща, а тя тичаше с всичка сила към вкъщи и й се струваше, че плува във вряла супа. На ъгъла на тяхната улица Клеъри налетя на светофар, светещ червено, и започна нетърпеливо да снове нагоре-надолу с уморените си крака, докато изчакваше профучаващите покрай нея коли с включени фарове. Тя се опита да се обади още веднъж вкъщи, но Джейс не беше излъгал — неговият телефон *не беше* телефон. Поне не приличаше на телефоните, които Клеъри беше виждала преди. Върху бутоните на сензора нямаше изписани цифри, а само някакви странни символи, липсваше и дисплей.

Докато тичаше нагоре по улицата към дома си, тя видя, че прозорците на втория етаж светят, което беше знак, че майка й си е вкъщи. *Добре*, каза си тя. *Всичко е наред.* Но когато влезе в сградата, стомахът й се сви. Осветлението беше угасено и стълбището бе потънало в мрак. Сякаш в сенките се движеше някой. Разтреперана, тя се заизкачва по стълбите.

— Къде си мислиш, че отиваш? — каза един глас.

Клеъри подскочи.

— Какво…

Тя замръзна на мястото си. Започна да се взира в мрака и успя да различи силуета на широк фотьойл, изнесен пред затворената врата на Мадам Доротея. Старицата се беше настанила в него като натъпкана възглавница. Това, което Клеъри успяваше да види от нея в тази тъмнина, бяха само облите очертания на напудрено й лице, бялото дантелено ветрило в ръката й и зейналата й уста, докато говореше.

— Майка ти — каза Доротея — вдигна ужасна врява. Какво прави тази жена? Мебелите ли мести?

— Не мисля…

— И стълбищното осветление изгоря, както сигурно забелязваш. — Доротея почука с ветрилото си по страничната облегалка на

фотьойла. — Може ли майка ти да помоли приятеля си да смени крушката?

— Люк не е…

— И да измие прозореца на стълбището. Мръсен е. Не е чудно, че и през деня нищо не се вижда.

Люк не е иконом, понечи да каже Клеъри, но се въздържа. Това си беше типично за старата съседка. Веднъж тя бе повикала Люк да й смени крушката, беше го карала да прави и стотици други неща — да й качи пазарските чанти, да почисти душа й от варовика. Веднъж го беше накарала да насече стария й диван на парчета, за да може да го изнесе, без да откача вратата от пантите.

Клеъри въздъхна.

— Аз ще го помоля.

— Да, би било по-добре. — Доротея затвори ветрилото си с леко движение на китката.

Клеъри усети, че има нещо *нередно*, като усещането се засили, щом стигна до вратата на апартамента. Тя бе отключена и леко открехната, през процепа й се процеждаше сноп светлина към стълбищната площадка. С чувство на нарастващо безпокойство тя леко побутна вратата.

В апартамента светеха всички лампи. Блясъкът причиняваше болка в очите й.

Ключовете и розовата дамска чанта на майка й си бяха върху малката полица от ковано желязо до вратата, където имаше навика да ги оставя.

— Мамо? — извика Клеъри. — Мамо, прибрах се.

Никой не отговори.

— Мамо? — Тя влезе във всекидневната. Двата прозореца бяха отворени, тънките прозрачнобели завеси се вееха от вятъра като неспокойни духове. Едва когато вятърът утихна, Клеъри видя, че възглавничките са съборени от дивана и са разхвърляни из цялата стая. Някои от тях бяха разкъсани, а пълнежът — изваден и пръснат навсякъде. Етажерките с книги бяха изтръгнати, а съдържанието им — разпиляно. Пейката пред пианото беше бутната на една страна и зееше като отворена рана, любимите школи на Джослин се бяха разпръснали.

Но най-ужасяващи бяха картините. Всяка една от тях бе изтръгната от рамката си и разрязана на ленти, пръснати по пода.

Вероятно беше използван нож — канавата не можеше да бъде разкъсана с голи ръце. Празните рамки приличаха на оглозгани кости. Клеъри усети, че в гърдите й напира вик:

— *Мамо!* — изпищя тя. — *Къде си? Маминко!*

Не беше се обръщала към Джослин с „маминко“ от осемгодишна.

С разтуптяно сърце тя се втурна към кухнята. Там нямаше никой, кухненските шкафове бяха отворени, червената течност от една счупена бутилка табаско се беше разляла по линолеума. Клеъри почувства как коленете й омекват. Знаеше, че трябва да избяга от апартамента, да намери телефон и да се обади в полицията. Но всичко това щеше да направи по-късно — първо трябваше да намери майка си, трябваше да се увери, че тя е добре. Крадци ли бяха идвали, майка й да ги спре ли се беше опитала?…

Що за крадци са тези, които не са вземи портфейла или телевизора, или DVD плейъра, или скъпите лаптопи?

Тя застана на прага на спалнята на майка си. За момент й се стори, че поне тази стая е останала непокътната. Ръчно извезаната с цветя кувертюра си стоеше грижливо опъната върху леглото. Собственото лице на Клеъри й се усмихваше от нощното шкафче до леглото — петгодишна, с беззъба усмивка и рижава коса. В гърдите на Клеъри се надигна ридание. *Мамо,* извика мислено тя, *къде си?*

Отговори й тишина. Не, не тишина… шум, който изкънтя в апартамента и накара косъмчетата на тила й да настръхнат. Сякаш нещо тежко падна на пода с глух тътен. Тътенът беше последван от провлачен звук от плъзгане и се носеше към *спалнята*. С присвит от ужас стомах Клеъри се изправи треперейки, и бавно се обърна.

За миг й се стори, че коридорът е празен и изпита облекчение. После погледна надолу.

По пода се виеше дълго, покрито с люспи същество, с редица плоски тъмни очи, разположени в средата на куполообразния му череп. Нещо средно между алигатор и стоножка, с тъпа муцуна и опашка с шипове, която се мяташе заплашително ту на едната, ту на другата страна. Многобройните му крака бяха леко присвити и изглеждаше сякаш всеки миг ще нападне.

От гърлото на Клеъри се изтръгна вик на ужас. Тя залитна назад, спъна се и падна точно когато съществото скочи към нея. Тя се

търкулна настрани и то я пропусна само на сантиметри, а после залази по дървения под, като ноктите му оставяха дълбоки следи в него. От гърлото му излезе глухо ръмжене.

Клеъри се изправи на крака и се втурна към коридора, но скоро нещото отново я настигна. То направи още един скок и се залепи над вратата, където увисна като гигантски, зловещ паяк, който я гледаше отгоре с редицата си очи. Челюстта му бавно се отвори, при което се показаха ред остри зъби, олигавени с някаква зеленикава течност. При всяко съскане и примлясване между челюстите му се подаваше дълъг черен език. За свой ужас Клеъри установи, че звукът, който то издаваше, всъщност бяха думи.

— *Момиче* — съскаше то. — *Месо. Кръв. Ще ям, о, ще ям.*

То започна бавно да се спуска по стената. Част от Клеъри беше надскочила ужаса и бе обхванатата от нещо като ледено спокойствие. Сега то беше вече в краката й и пълзеше към нея. Като отстъпваше леко назад, тя се присегна и взе от бюрото до себе си снимката в тежка рамка, на която бяха тя, майка й и Люк на блъскащите се колички в Кони Айлънд, и я запрати към чудовището.

Фотографията го удари по главата, отскочи и падна на пода, след което се чу звук на разбито стъкло. На съществото сякаш не му направи впечатление. То се приближаваше към нея, като тъпчеше под краката си разбитите стъкла. *Кости, ще хрупам, ще изсмуквам костния мозък, ще пия от кръвта…*

Клеъри удари гърба си в стената. Нямаше накъде повече да отстъпва. Тя усети нещо да вибрира до бедрото й и подскочи. В джоба й. Бръкна и извади пластмасовото нещо, което беше взела от Джейс. Сензорът, както го беше нарекъл, вибрираше като мобилен телефон. Твърдият материал направо изгаряше дланта й. Тя стисна здраво сензора тъкмо когато съществото скочи.

То се нахвърли върху нея, повали я, главата и раменете й се блъснаха в пода. Тя се опита да се измъкне, но то бе твърде тежко. Беше върху нея — тежко, лигаво туловище, от което започна да й се повръща. *Ще ям, ще ям*, съскаше то. *Но не е разрешено да вкусвам, да преглъщам…*

Тежкият дъх в лицето й вонеше на кръв. Тя не можеше да диша. Чувстваше ребрата си като натрошени. Ръката й беше приклещена между тялото й и това на чудовището, сензорът се впиваше в дланта й.

Тя помръдна в опит да освободи ръката си. *Валънтайн никога няма да разбере, той нищо не спомена за момиче. Валънтайн няма да се сърди.* Съществото бавно разтвори челюсти, вълна от смърдящ дъх опари лицето й.

Клеъри освободи ръката си. Надавайки вик, замахна към нещото, като й идеше да го удря, да му издраска очите. Съвсем беше забравила за сензора. Когато с широко отворена паст съществото се нахвърли върху нея, тя запрати сензора между зъбите му, усещайки горещата кисела лига да се стича по китката й и в огнени капки да се разлива направо по кожата на лицето и шията й. Някак отстрани тя чу собствения си писък.

Очевидно стъписано, съществото се отдръпна назад. Сензорът се беше заклещил между зъбите му. То ръмжеше, гневно дрезгаво жужене, и отмяташе главата си назад. Клеъри го видя как преглъща, видя движението на гърлото му. *Аз съм следващата*, помисли си панически тя. *Аз съм…*

Внезапно съществото започна да се гърчи. С неконтролируеми спазми, то се претърколи по гръб, като махаше във въздуха с многобройните си крака. От устата му рукна черна течност.

Като се опитваше да си поеме дъх, Клеъри бавно започна да се отдалечава от него. Тя почти стигна до вратата, когато чу как нещо изсвистя във въздуха зад главата й. Понечи да се наведе, но беше твърде късно. Обектът тежко се приземи в тила й и тя усети, че я обгръща тъмнина.

* * *

Светлината се процеждаше през клепачите й — синя, бяла и червена. Чуваше се висок пронизителен шум, който ставаше оглушителен като писъка на изплашено дете. Клеъри повърна и отвори очи.

Тя лежеше върху студена, влажна трева. Над нея беше нощното небе, сводът блестеше от звезди, които се смесваха със светлините на града. Джейс бе коленичил до нея, сребърните маншети на китките му проблясваха, докато раздираше на ленти част от дрехата си.

— Не мърдай.

Сирените заплашваха да спукат тъпанчетата й. Клеъри обърна непокорно глава встрани, но бе наказана с режеща болка, която проникна чак до гръбначния стълб. Тя лежеше на затревеното място зад грижливо отглежданите розови храсти на Джослин. Растенията частично закриваха гледката към улицата, където до бордюра бе спряла полицейска кола, виждаше се святкането на синьо-бялата светлина на лампата, сирените виеха. Вече се беше събрала малка групичка съседи, които гледаха втренчено как вратата на колата се отваря и от нея излизат двама полицаи в сини униформи.

Полиция. Тя се опита да се изправи до седнало положение и отново повърна, пръстите й се впиха във влажната земя.

— Казах ти да не мърдаш — изсъска Джейс. — Демонът от Ненаситните те е уцелил в тила. Бил е полумъртъв, така че не те е ужилил силно, но трябва да те заведем в Института. Стой мирно.

— Това нещо… чудовището… то *говореше*. — Клеъри затрепери неудържимо.

— И друг път си чувала демон да говори. — Деликатните ръце на Джейс внимателно поставиха превръзката от раздраните парчета плат на тила й. Те бяха намазани с нещо восъчно, подобно на натуралния мехлем на майка й, който тя използваше, за да запази мекотата на ръцете си, непрекъснато изложени на въздействието на бои и терпентин.

— Демонът в „Пандемониум“… той приличаше на човек.

— Онзи беше призрачен демон. Шейпшифтър. Докато Ненаситните си изглеждат такива, каквито са. Не са особено привлекателни, но пък са твърде глупави, за да забележат това.

— То каза, че ще ме изяде…

— Но не успя. Ти го уби. — Джейс затегна превръзката и се облегна назад.

За изненада на Клеъри болката в тила й утихна. Тя успя да се изправи в седнало положение.

— Полицията е тук. — Гласът й прозвуча като на настъпана жаба. — Ние ще…

— Те нищо не могат да направят. Сигурно някой е чул писъците ти и се е обадил. Много е вероятно тези да не са истински полицаи. Демоните си имат начин да прикрият следите си.

— Мама — каза Клеъри, като думите с мъка излизаха от израненото й гърло.

— Отровата на Ненаситния *всеки момент* ще се разнесе по вените ти. След час ще бъдеш мъртва, ако не дойдеш с мен. — Той се изправи на крака и й подаде ръка. Тя я пое и той я изправи. — Хайде.

Зави й се свят. Джейс я хвана през кръста, за да я подкрепи. Той миришеше на мръсотия, кръв и метал.

— Можеш ли да вървиш?

— Мисля, че да. — Тя погледна през гъсто нацъфтелите храсти. Успя да види как полицаите се приближават по пътеката. Един от тях, стройна руса жена, държеше запалено фенерче в ръка. Когато я вдигна, Клеъри видя, че това е ръката на скелет без плът, имаше кокали вместо пръсти. — Ръката й…

— Казах ти, че може да са демони. — Джейс погледна към гърба на къщата. — Трябва да се махнем от тук. Можем ли да минем през задния вход?

Клеъри поклати глава.

— Зазидан е. Не може да се мине… — Думите й бяха заглушени от пристъп на кашлица. Тя вдигна ръка, за да я сложи пред устата си. Когато я свали, беше станала червена. Клеъри изскимтя.

Джейс хвана китката й, обърна я така, че бялата уязвима плът на вътрешната страна на ръката й да се оголи директно под лунната светлина. Плетеници от сини вени се кръстосваха под кожата й, като носеха отровената кръв към сърцето й, към мозъка й. Клеъри усети как коленете й се огъват. Джейс държеше нещо — нещо остро и сребристо. Тя се опита да отдръпне ръката си, но неговата хватка беше твърде здрава: усети нещо като ужилване по кожата си. Когато той я пусна, тя видя мастиленочерен символ, подобен на онзи, който покриваше неговата кожа, само дето нейният беше под свивката на китката и приличаше на застъпващи се окръжности.

— Какво трябва да означава това?

— То ще те скрие — каза той. — За известно време. — Джейс затъкна отново в колана си нещото, което Клеъри бе помислила за нож. Това беше дълъг, светещ цилиндър, дебел колкото показалец и заострен в единия край. — Моето стили — каза той.

Клеъри не попита какво означава това. Тя бе съсредоточена върху опитите си да запази равновесие. Земята се люлееше под краката

й.

— Джейс — каза тя и се наклони към него. Той я хвана, сякаш имаше богат опит в подхващането на немощни момичета и сякаш правеше това всеки ден. А може би наистина го правеше. Той я обгърна с ръце, като каза в ухото й нещо, което звучеше като *Заветът*. Клеъри обърна глава, за да го погледне, но видя само звездите, които се рееха горе в небето. После всичко се завъртя и дори ръцете на Джейс не успяха да я удържат да не падне.

5
КЛЕЙВЪТ И ЗАВЕТЪТ

— Мислиш ли, че тя изобщо ще се събуди? Вече минаха три дни.

— Трябва й време. Отровата на демона е много силна, а тя е само една мунди. Няма руни като нас, които да я пазят.

— Мундитата умират страшно лесно, нали?

— Изабел, знаеш, че носи нещастие да се говори за смърт в стаята на болен.

Три дни, бавно достигна до съзнанието на Клеъри. Всичките й мисли се носеха тежко и провлачено. *Трябва да се събудя.*

Но не можеше.

Сънищата я унасяха, един след друг, река от образи, която я носеше като лист, подхвърлен на течението. Тя видя как майка й лежи в болнично легло, очите й приличаха на синини върху бялото лице. Видя Люк, който стоеше на върха на купчина от кости. Джейс се подаваше зад гърба му с бели ангелски криле. Изабел седеше гола със своя камшик, който я обгръщаше като мрежа от златни халки. Саймън с кръстове, прогорени върху дланите на ръцете му. Ангели, които падат и горят. Падат от небето.

— Казах ти, че това е същото момиче.

— Знам. Дребосък е, нали? Джейс каза, че била убила Ненаситен.

— Да. Аз я помислих за фея, когато я видяхме за първи път. А тя дори не е достатъчно красива за фея.

— Е, няма как да изглежда добре с отровата на демона във вените си. Дали Ходж ще се обади на Братята?

— Надявам се. Тръпки ме полазват, като си помисля за тях. Така да се осакатяват…

— Ние също се осакатяваме.

— Знам, Алек, но когато го правим, не е за постоянно. И невинаги си причиняваме болка…

— Ако си достатъчно опитен. Като говорим за това, къде е Джейс? Нали той я спаси? Мислех, че ще прояви повече

заинтересованост към оздравяването ѝ.

— Ходж каза, че той не я е виждал, откакто я е донесъл тук. Мисля, че не го е грижа.

— Понякога се чудя дали той… Виж! Тя помръдна!

— Значи все пак ще оживее. — Въздишка. — Ще кажа на Ходж.

Тя чувстваше клепачите си като зашити. Клеъри си представяше, че усеща как кожата ѝ се къса, докато бавно ги отваряше и погледна за първи път от три дни насам.

Видя над себе си чисто синьо небе, бели кълбести облаци и пухкави ангелчета с позлатени панделки, които се вееха на китките им. *Мъртва ли съм?*, запита се тя. *Наистина ли раят изглежда така?* Тя стисна очи и отново ги отвори, и тогава установи, че това, което бе видяла, всъщност беше дървена арка, по която в стил рококо бяха изрисувани облаци и херувими.

Скована от болки, тя се опита да се изправи в седнало положение. Всяка част на тялото ѝ я болеше, особено тилът. Клеъри се огледа наоколо — бе положена в легло с ленени чаршафи, едно от дългата редица подобни легла с метални табли откъм главата. До нейното имаше малко нощно шкафче, върху което бе поставена бяла кана и чаша. На прозореца имаше дантелени пердета, които спираха светлината, но не и постоянния приглушен нюйоркски шум, който се чуваше отвън.

— Е, събуди се най-после — каза един дрезгав глас. — Ходж ще бъде доволен. Всички вече си мислехме, че ще умреш, докато спиш.

Клеъри се обърна към гласа, Изабел се беше настанила на съседното легло, нейната дълга, все така черна коса бе сплетена в две дебели плитки, които падаха до под кръста ѝ. Вместо с бялата си рокля тя беше облечена с джинси и прилепнал по нея син потник, ала червеният медальон все така висеше на шията ѝ. Тъмните ѝ спираловидни татуировки бяха изчезнали, кожата ѝ беше чиста като сметана.

— Съжалявам, че ви разочаровах. — Гласът на Клеъри стържеше като шкурка. — Това ли е Институтът?

Изабел завъртя очи.

— Има ли нещо, което Джейс да не ти е казал?

Клеъри се изкашля.

— Значи, това е Институтът, така ли?

— Да. Ти си в болницата, както може би вече си разбрала.

Изведнъж внезапна остра болка я накара да се хване за корема. Тя простена.

Изабел я погледна тревожно.

— Добре ли си?

Болката утихна, но Клеъри все още усещаше киселини в гърлото си и някакво странно замайване.

— Коремът ми…

— О, Боже. Съвсем забравих. Ходж каза да ти дам от това, когато се събудиш — Изабел посегна към керамичната кана и наля малко от съдържанието ѝ в чашата до нея, която подаде на Клеъри. Тя беше пълна с някаква мътна течност, от която се издигаха струйки пара. Миришеше на подправки и на още нещо, нещо остро и непознато. — Не си яла нищо през последните три-четири дни — отбеляза Изабел. — Сигурно затова ти е зле.

Клеъри отпи предпазливо. Беше вкусно, засищаше и оставяше някак си млечен вкус.

— Какво е това?

Изабел сви рамене.

— Някой от бъркочите на Ходж. Много са ефикасни. — Тя се плъзна от леглото, като стъпи на пода, извивайки гръбнака си като котка. — Между другото, аз съм Изабел Лайтууд. Живея тук.

— Знам коя си. Аз съм Клеъри. Клеъри Фрей. Джейс ли ме пренесе тук?

Изабел кимна.

— Ходж е бесен, че кървиш и си изцапала целия килим в антрето. Ако бяха тук родителите ми, нямаше да му се размине без наказание — Тя се втренчи в Клеъри. — Джейс каза, че си убила един от Ненаситните съвсем сама.

За миг в съзнанието на Клеъри изплува споменът за скорпионоподобното същество с отблъскващото, зло лице. Тя се разтрепери и хвана чашата по-здраво.

— Мисля, че го направих.

— Но ти си мунди.

— *Впечатляващо*, нали? — каза Клеъри, като се наслаждаваше на едва прикритото смайване, изписано на лицето на Изабел — Къде е Джейс? Някъде тук ли е?

Изабел сви рамене.

— Откъде да знам — каза тя. — Трябва да кажа на всички, че си се събудила. Ходж ще иска да говори с теб.

— Ходж е наставник на Джейс, така ли?

— Ходж е наставник на всички ни. — Тя посочи с пръст. — Банята е ей там. Закачила съм някои мои стари дрехи на закачалката за кърпи, в случай че искаш да се преоблечеш.

Клеъри понечи да отпие още една глътка от чашата, но установи, че е празна. Усети, че вече не чувства глад или замаяност, което я изпълни с облекчение. Тя остави чашата и се уви плътно в чаршафа.

— Какво е станало с *моите* дрехи?

— Те бяха целите в кръв и отрова. Джейс ги изгори.

— Наистина ли? — попита Клеъри. — Я ми кажи, той винаги ли е толкова груб, или така се отнася само с мунданите?

— О, той е груб с всички — каза безгрижно Изабел. — Точно това го прави страшно секси. Както и това, че е убил повече демони, от когото и да е на неговата възраст.

Клеъри я погледна озадачено.

— Той не ти ли е брат?

На свой ред Изабел също се учуди. Тя избухна в гръмогласен смях.

— Джейс? Мой брат? Не, откъде ти хрумна това?

— Ами, понеже живее тук с теб — махна с ръка Клеъри. — Нали?

Изабел кимна.

— Е, да, но…

— Защо не живее при родителите си?

За един кратък миг Изабел изглеждаше смутена.

— Защото те са мъртви.

Клеъри зяпна от почуда.

— При катастрофа ли са загинали?

— Не — Изабел започна да се върти неспокойно и отметна една тъмна къдрица зад лявото си ухо. — Майка му е умряла при раждането му. Баща му са го убили, когато е бил на единайсет. Джейс е видял всичко.

— О — каза Клеъри и гласът й секна. — Демони… ли са го убили?

— Виж, по-добре да кажа на другите, че си се събудила. Три дни вече те чакат да отвориш очи. А в банята има и сапун — добави тя. — Добре е да се поизмиеш. Понамирисваш.

Като притискаше чаршафа към себе си, Клеъри я изгледа гневно.

— Много ти благодаря.

— Пак заповядай.

* * *

Дрехите на Изабел изглеждаха направо смешно върху фигурата на Клеъри. Тя нави няколко пъти крачолите на джинсите, докато спре да се препъва в тях, а широкото деколте на червената риза само подчертаваше оскъдните форми на това, което Ерик би нарекъл „закачалка“.

Клеъри се изкъпа в малката баня, като използва сапуна с остър мирис на лавандула. Тя се подсуши с бялата кърпа и остави влажната си коса да пада край лицето й на уханни кичури. Тя хвърли поглед на отражението си в огледалото. В горната част на лявата й буза имаше лилава синина, а устните й бяха пресъхнали и подути.

Трябва да се обадя на Люк, помисли си Клеъри. Сигурно тук някъде имаше телефон, кой знае. Може би ще й позволят да го използва, след като говори с Ходж.

Тя намери кецовете си, прилежно подредени под болничното й легло, а ключовете от дома й бяха вързани за връзките им. Когато ги обу, въздъхна дълбоко и се зае да търси Изабел.

Коридорът извън болничната стая беше пуст. Клеъри погледна озадачено надолу по него. Приличаше на онези коридори, в които попадаше в кошмарите си, призрачни и безкрайни. Стъклени лампи във формата на рози бяха закачени на равно разстояние по облицованите с дървена ламперия стени, а във въздуха се носеше мирис на прах и восъчни свещи.

До слуха й достигна някакъв едва доловим и далечен шум, подобен на този, който издава вятърът по време на буря. Тя бавно тръгна надолу по коридора, като се подпираше с ръка на стената. Тапетите във викториански стил бяха стари и захабени, с преливащи се

червено и бледосиво цветове. От двете страни на коридора се редяха затворени врати.

Звукът постепенно се усилваше. Едва сега тя установи, че идваше от пиано, а свиренето говореше за хаотични, но неоспорими умения, макар и да не се долавяше някаква определена мелодия.

Тя зави зад ъгъла и влезе в антре, чиято врата беше широко отворена. Когато надникна вътре, видя, че това е музикална зала. В ъгъла имаше голямо пиано, а на срещуположната стена бяха подредени в редици столовете. В средата на залата имаше покрита арфа.

Джейс седеше пред огромното пиано, деликатните му ръце се движеха бързо по клавишите. Той беше бос, облечен с джинси и сива тениска, златистокестенявата му коса беше цялата разрошена, сякаш току-що е станал от сън. Докато наблюдаваше бързите, уверени движения на ръцете му по клавишите, тя си спомни как се бе почувствала, когато същите тези ръце я бяха носили, как я вдигнаха и как звездите се спуснаха около главата й като дъжд от сребърни гирлянди.

Сигурно беше издала някакъв звук, защото той се завъртя на табуретката и се вгледа в сенките.

— Алек? — каза той. — Ти ли си?

— Не е Алек. Аз съм. — Тя пристъпи навътре в стаята. — Клеъри.

Клавишите на пианото издрънчаха и той се изправи.

— Нашата спяща красавица. И кой те събуди с целувка?

— Никой. Събудих се сама.

— Имаше ли някой при теб?

— Изабел, но тя отиде да търси някого… Ходж, предполагам. Каза ми да изчакам, но…

— Трябваше да я предупредя за навика ти никога да не правиш това, което ти се казва. — Джейс й хвърли изучаващ поглед. — Тези дрехи на Изабел ли са? Стоят ти ужасно.

— Бих искала да ти напомня, че ти си изгорил *моите* дрехи.

— Беше просто от съображения за безопасност. — Той леко затвори капака на лъскавото черно пиано. — Хайде, ще те заведа при Ходж.

* * *

Институтът беше огромен — широко, подобно на пещера пространство, което изглеждаше така, сякаш не беше строено според някакъв план, а по-скоро естествено издълбано в камъка от водата и годините. През полуотворените врати Клеъри мярваше многобройни отделни малки стаички, всяка от които с легло, нощно шкафче и широк дървен гардероб, който стоеше отворен. Върху бели каменни сводове се крепяха високите тавани, много от които бяха умело декорирани с малки фигури. Тя забеляза един постоянно повтарящ се мотив: ангели и мечове, слънца и рози.

— Защо тук има толкова много легла? — попита Клеъри. — Мислех, че това е изследователски институт.

— Това е жилищното крило. Ние държим да предложим защита и подслон на всеки ловец на сенки, който пожелае. Тук можем да настаним до двеста души.

— Но повечето от тези стаи са празни.

— Хората идват и си отиват. Никой не се задържа за по-дълго. Обикновено сме си само ние — Алек, Изабел, Макс, родителите им и ние с Ходж.

— Макс…?

— Нали познаваш красивата Изабел? Алек е нейният по-голям брат. Макс е по-малкият, но е в чужбина с родителите си.

— На почивка ли?

— Не точно. — Джейс се поколеба. — Представи си, че те са нещо като… като дипломати, а това тук е един вид посолството. Точно сега те са в родината на ловците на сенки и водят някакви много деликатни преговори. Взеха със себе си Макс, защото е още твърде малък.

— Родината на ловците на сенки ли? — Главата на Клеъри се замая. — Как се нарича?

— Идрис.

— Никога не съм чувала за нея.

— Няма и да чуеш. — В гласа му отново се върна онова дразнещо чувство за превъзходство. — Мунданите не знаят за нея. Има стена от защитни заклинания по всички нейни граници. Ако направиш

опит да влезеш в Идрис, просто ще се окажеш директно пренесена от едната граница до другата, без изобщо да разбереш какво се е случило.

— А няма ли я на някоя карта?

— Не и на картите на мунданите. Можеш да си я представиш като една мъничка държава между Германия и Франция.

— Но между Германия и Франция няма нищо. Освен Швейцария.

— Именно — каза Джейс. — Тя е на север от Швейцария.

— Предполагам, че ти си ходил там. Имам предвид в Идрис.

— Там израснах. — Гласът на Джейс беше равен, но нещо в тона му подсказа на Клеъри, че не е желателно да задава повече въпроси по темата. — Повечето от нас израснаха там. Разбира се, ловци на сенки има по целия свят. Ние трябва да бъдем навсякъде, защото демоните вилнеят навсякъде. Но за ловците на сенки Идрис винаги ще си остане техен „дом“.

— Като Мека или Йерусалим — каза замислено Клеъри. — Значи повечето от вас са израснали там и когато пораснете…

— Ни изпращат там, където има нужда от нас — каза кратко Джейс. — Но има и такива, като Изабел и Алек, които са израснали далече от родината, защото родителите им живеят другаде. Но с всички ресурси на Института, под наставничеството на Ходж… — Той спря. — Това е библиотеката.

Бяха стигнали до двойна сводеста дървена врата. Пред нея лежеше свита на кълбо синя персийска котка с жълти очи. Когато се приближиха, тя повдигна глава и измяука.

— Ей, Чърч — каза Джейс и погали с босия си крак котката по гърба.

Котката притвори очи от удоволствие.

— Чакай — каза Клеъри. — Алек, Изабел и Макс… те са единствените ловци на сенки на твоята възраст, които познаваш и с които общуваш, така ли?

Джейс спря да гали котката.

— Да.

— Не се ли чувстваш самотен?

— Имам всичко, от което се нуждая. — Той бутна едното крило на вратата. След миг на колебание тя го последва вътре.

* * *

Библиотеката беше обла, с таван, който бе така заострен, че отвътре залата приличаше на кула. По стените бяха наредени книги, рафтовете бяха толкова високи, че покрай тях на равно разстояние бяха поставени стълби на колелца. Това не бяха обикновени книги — тези бяха подвързани с кожа и кадифе, заключени с ключалки, които изглеждаха здрави, а пантите — направени от месинг и сребро. Кориците им бяха обковани със скъпоценни камъни с матов блясък и изографисани със златен шрифт. Изглеждаха като книги, които са не само стари, но и добре поддържани, а също и обичани.

Подът беше от полирано дърво, инкрустирано с парчета стъкло и мрамор и малки полускъпоценни камъни. Инкрустацията представляваше фигури, които Клеъри не можеше добре да разчете — трябва да бяха съзвездия или дори карта на света. Струваше й се, че ако се качи нависоко и ги погледне отгоре, ще ги види по-добре.

В средата на залата имаше огромно бюро. То беше изработено от монолитно парче дърво, масивен тежък дъб, потъмнял от годините. Плотът бе поставен върху гърбовете на два ангела, издялани от същото дърво, с позлатени крила и изписано страдание на лицата, сякаш тежестта на плота ще счупи гърбовете им. Зад бюрото седеше слабичък мъж с прошарена коса и дълъг остър нос.

— Виждам, че обичаш книгите — каза той, като се усмихна на Клеъри. — Не си ми споменал това, Джейс.

Джейс се изкиска. Клеъри предположи, че е застанал зад нея с ръце в джобовете със своята вбесяващо иронична усмивка.

— За краткото време на познанството ни не сме имали възможност да си говорим много — каза той. — Боя се, че темата за нашите читателски предпочитания не беше засегната.

Клеъри се обърна и му хвърли убийствен поглед.

— Как разбрахте? — попита тя мъжа зад бюрото. — Имам предвид, как познахте, че обичам книгите.

— По изражението на лицето ти, когато влезе тук — каза той, стана и заобиколи бюрото. — Някак не ми се вярва аз да съм причината за това изражение.

Докато мъжът се изправяше, Клеъри забрави да диша. За миг той й се стори някак странно деформиран, лявото му рамо беше прегърбено и по-високо от другото. Когато той се приближи, тя видя, че това, което беше взела за гърбица, е всъщност птица, кацнала удобно върху рамото му — лъскаво пернато същество с блестящи черни очи.

— Това е Хюго — каза мъжът, като докосна птицата на рамото си. — Хюго е гарван и като такъв знае много неща. Аз пък съм Ходж Старкуедър, професор по история, и като такъв далеч не знам достатъчно.

Клеъри се насили да се усмихне и пое протегнатата му ръка.

— Клеъри Фрей.

— За мен е чест да се запозная с теб — каза той. — Както би било чест да се запозная с всеки, който е успял да убие Ненаситен с голи ръце.

— Не бях с голи ръце — запелтечи Клеъри. Струваше й се нелепо да я поздравяват за това, че е убила нещо. — У мен беше уредът на Джейс… е, не знам как точно се нарича, но…

— Тя говори за сензора — каза Джейс. — Напъхала го е в устата му. Сигурно руните са го задавили. Затова ще ми трябва нов — добави той замислено. — Май споменах за това.

— В оръжейната има няколко резервни — каза Ходж. Когато се усмихна на Клеъри, хиляди бръчици обрамчиха очите му като пукнатини в стара картина. — Това се казва съобразителност. Как ти хрумна идеята да използваш сензора като оръжие?

Преди тя да успее да отговори, в стаята се разнесе пронизителен смях. Клеъри бе така очарована от книгите и разсеяна от Ходж, че не беше забелязала Алек, който се бе отпуснал във висок червен фотьойл до празната камина.

— Не мога да повярвам, че се връзваш на тази история, Ходж — каза той.

В първия момент Клеъри не разбра за какво говори той. Вниманието й бе изцяло погълнато от вида му. Като повечето деца без братя и сестри, тя силно се впечатляваше от приликата, която съществуваше между тях, и сега, на дневна светлина, бе поразена от това, колко много Алек прилича на сестра си. Същата лъскавочерна коса, същите тънки, извити нагоре вежди, същото бледо, изваяно лице.

Но за разлика от Изабел, чието държание беше арогантно, Алек се бе снишил във фотьойла си, сякаш се надяваше никой да не го забележи. Миглите му бяха дълги и тъмни като на Изабел, но нейните очи бяха черни, а неговите — тъмносини като дъното на океана. Тези очи пронизваха Клеъри с такава неподправена и дълбока неприязън, че чак я разяждаха.

— Не съм съвсем сигурен, че те разбрах, Алек — вдигна Ходж посивелите си вежди.

Клеъри се питаше на колко ли години може да е той. Изглеждаше така, сякаш няма възраст, въпреки прошарената си коса и посърналите сини очи. Беше облечен в спретнат, идеално изгладен, пепитен костюм, от горния джоб на сакото му се подаваше сгъната на триъгълник носна кърпичка. Той спокойно можеше да мине за колежански професор, ако не беше огромният белег, който прорязваше дясната страна на лицето му. Тя се почуди къде ли се е сдобил с него. — Нима още се съмняваш, че тя е убила онзи демон?

— Разбира се, че не го е убила. Погледни я — тя е мунди, Ходж. Че и дете на всичкото отгоре. Няма начин да се е справила с Ненаситен.

— Не съм дете — прекъсна го Клеъри. — Вече съм на шестнайсет… добре де, ще ги навърша в неделя.

— На годините на Изабел — каза Ходж. — И нея ли би нарекъл дете?

— Изабел произхожда от една от най-великите династии ловци на сенки в историята — каза сухо Алек. — Докато това момиче идва от Ню Джърси.

— Аз съм от Бруклин — поправи го ядосано Клеъри. — И какво от това? Та аз убих демона в собствения си дом, а ти не искаш да го признаеш само, защото не съм някоя богата глезла като теб и сестра ти?

Алек се стъписа.

— *Как* ме нарече?

Джейс се засмя.

— Точка за нея, Алек — каза той. — Трябва много да се внимава, особено с тези дребни демони от предградията…

— Не е *смешно*, Джейс — прекъсна го вбесено Алек, като скочи на крака. — Наистина ще допуснеш тя да стои тук и да ме обижда?

— Да — каза меко Джейс. — Ако искаш, гледай на това като на каляване на търпението ти.

— Може и да сме *парабатаи* — каза горчиво Алек. — Но твоето лекомислие ме побърква.

Гласът на Джейс беше студен.

— А твоето твърдоглавие побърква мен. Когато я намерих, тя лежеше на пода в локва кръв, а мъртвият демон практически бе легнал върху нея. Ако не го е убила тя, то кой тогава?

— Ненаситните са глупави. Може да се е пробол със собственото си жило… случвало се е и преди…

— Значи предполагаш, че се е самоубил?

Алек стисна устни.

— Не е редно тя да е тук. Мундитата не са добре дошли в Института, Джейс, и за това си има причина. Ако някой разбере, ще ни издаде на Клейва. Единствената причина Ходж да ти позволи да я доведеш, е твоето твърдение, че тя е убила демона.

— Това не е съвсем така — каза Ходж. — Законът ни позволява да предлагаме убежище на мунданите при определени обстоятелства. Ненаситният вече е бил нападнал майката на Клеъри… тя е щяла да бъде следващата.

Нападнал. Клеъри се запита дали това не беше смекчено описание на думата *убил*. Гарванът на рамото на Ходж леко изграчи.

— Ненаситните са машини за преследване и убиване — каза Алек. — Те действат по заповеди на магьосници или на могъщи господари на демоните. По каква причина някой магьосник или господар на демоните ще прояви интерес към дома на една мунди? — Докато гледаше Клеъри, очите му бяха изпълнени с неприязън. — Предположения?

Клеъри каза:

— Може да е станала грешка.

— Демоните не правят такива грешки. Щом преследват майка ти, явно има причина. Ако тя беше невинна…

— Какво имаш предвид под „невинна“? — Гласът на Клеъри се сниши.

Алек изглеждаше объркан.

— Аз…

— Това, което иска да каже — рече Ходж, — е, че е крайно необичайно за един могъщ демон, от тези, които командват група от по-нисшестоящи демони, да проявява интерес към човешките дела. Нито един мундан не може да призове демон — няма тази сила, — но има такива, които в отчаянието и глупостта си намират врачка или магьосник за тази работа.

— Майка ми не познава магьосници. Тя не вярва в магии. — У Клеъри се прокрадна една мисъл. — Мадам Доротея, тя живее под нас и е врачка. Сигурно демоните са преследвали нея, но са налетели на мама по погрешка.

Веждите на Ходж хвръкнаха нагоре.

— Под вас живее врачка?

— Тя е шарлатанка… измамница — каза Джейс. — Проверих я. Никой магьосник няма да се заинтересува от нея, освен ако не иска да си купи непотребна кристална топка.

— Значи пак се връщаме в изходна позиция. — Ходж посегна да погали птицата на рамото си. — Мисля, че е време да уведомим Клейва.

— Не — каза Джейс. — Не можем…

— Досега нямаше смисъл да казваме за присъствието на Клеъри тук, защото не се знаеше дали тя изобщо ще оживее — каза Ходж. — Но тя се оправи и сега е първият мундан, пристъпил прага на Института от сто години насам. Знаеш какви са правилата, ако мундан разбере за ловците на сенки, нали, Джейс? Трябва да уведомим Клейва.

— Безспорно — съгласи се Алек. — Мога да изпратя съобщение на баща ми…

— Тя не е мундан — каза спокойно Джейс.

Веждите на Ходж отново отскочиха нагоре и замръзнаха там. Алек се спря насред изречението си и погледна смаяно. Във внезапно настъпилата тишина Клеъри долавяше шумоленето на крилата на Хюго.

— Такава съм — каза тя.

— Не, не си — рече Джейс. Той се обърна към Ходж и Клеъри забеляза лекото движение на гърлото му, сякаш преглъщаше. Неговата нервност й подейства странно успокояващо. — Онази нощ имаше демони, облечени като полицаи. Трябваше да минем покрай тях.

Клеъри беше твърде слаба, за да тича, а нямаше време да се скрием… тя можеше да умре. И аз използвах моето стили… поставих *предпазна* руна от вътрешната страна на ръката й. Мислех…

— Ти да не си се *побъркал*? — Ходж удари с ръка бюрото си толкова силно, че на Клеъри й се стори, че дървото се пукна. — Знаеш какво гласи Законът за поставянето на знаци на мундани! Ти… ти трябва да го знаеш по-добре от всички!

— Но подейства — каза Джейс. — Клеъри… покажи им ръката си.

Гледайки объркано Джейс, тя оголи ръката си. Когато я погледна, си спомни за онази нощ на пътеката и си помисли колко беззащитна е изглеждала. Сега, точно под свивката на лакътя, можа да види три тънки припокриващи се кръга: линиите бяха бледи и приличаха на белег, получен преди години.

— Вижте, почти е изчезнал — каза Джейс. — Изобщо не я заболя.

— Не е там работата. — Ходж едва сдържаше гнева си. — Можеше да я превърнеш в Бездушна.

По скулите на Алек избиха две големи петна.

— Не ти вярвам, Джейс. Само ловците на сенки могат да си поставят знаците на Завета… те *убиват* мунданите…

— Тя не е мунди… не чухте ли? Та тя може да ни вижда. Сигурно в жилите й тече кръвта на Клейва.

Клеъри прибра ръката си, внезапно усетила студ.

— Не е така. Не може да е така.

— Но е — каза Джейс, без да я поглежда. — В противен случай знакът, който направих на ръката ти…

— Достатъчно, Джейс — каза Ходж с явно недоволство в гласа. — Не е нужно да я плашим повече.

— Но съм прав, нали? — Джейс беше във възторг. — Това обяснява и случилото се с майка й. Ако тя е ловец на сенки в изгнание, нищо чудно да е имала врагове от Долния свят.

— Майка ми не е била ловец на сенки!

— Тогава баща ти — каза Джейс. — За него какво ще кажеш?

Клеъри го погледна с невиждащ поглед.

— Умрял е. Когато съм била бебе.

Джейс трепна едва забележимо. Вместо него отговори Алек:

— Възможно е — каза колебливо той. — Ако баща й е бил ловец на сенки, а майка й — мунди… е, всички знаем, че Законът не разрешава брак със смъртни. Може да са се оженили тайно.

— Майка ми щеше да ми каже — рече Клеъри, но се сети за липсата на каквато и да е снимка на баща й, освен онази върху камината. За начина, по който майка й избягваше да говори за него — и тогава й стана ясно, че не би й казала.

— Не мисля — каза Джейс. — Всички си имаме тайни.

— Люк — каза Клеъри. — Той е наш приятел, сигурно знае. — При мисълта за Люк я обхвана чувство за вина и ужас. — Минали са три дни… сигурно е откачил. Може ли да му се обадя? Има ли телефон? — Тя се обърна към Джейс. — Моля те.

Джейс се колебаеше. Той погледна към Ходж, който от своя страна кимна и се отдалечи от бюрото. Зад него имаше глобус, изкован от месинг, който не приличаше много на глобусите, които бе виждала. Имаше нещо странно във формата на държавите и континентите, изобразени на него. До глобуса имаше старомоден черен телефон със сребриста шайба. Клеъри вдигна слушалката и познатият сигнал „свободно“ й подейства успокояващо.

Люк вдигна на третото позвъняване.

— Ало?

— Люк! — Тя се отпусна на бюрото. — Аз съм, Клеъри.

— Клеъри. — Стори й се, че долавя облекчение в гласа му, но заедно с това и нещо друго, което не можеше точно да определи. — Добре ли си?

— Добре съм — каза тя. — Съжалявам, че не ти се обадих по-рано. Люк, мама…

— Знам. Полицията беше тук.

— Значи не си се чувал с нея. — Последната надежда, че майка й може да е избягала от къщи и да се скрила някъде, се стопи. Иначе щеше да се свърже с Люк. — Какво казват от полицията?

— Че просто е изчезнала. — Клеъри се сети за полицайката с ръката-скелет и потрепери. — Ти къде си?

— В града съм — каза Клеъри. — Не знам точно къде. С едни приятели. Май си изгубих портмонето. Ако имаш пари да ми дадеш, мога да взема такси до вас…

— Не — каза кратко той.

Слушалката се плъзна в изпотената й ръка. Тя я стисна.

— Какво?

— Не — повтори той. — Твърде опасно е. Не бива да идваш тук.

— Можем да се обадим…

— Виж. — Гласът му беше твърд. — В каквото и да се е забъркала майка ти, то няма нищо общо с мен. По-добре си остани там, където си.

— Но аз не искам да стоя тук. — Тя долови плач в гласа си, също като на някое дете. — Не познавам тези хора. Ти…

— Аз не съм ти баща, Клеъри. И друг път съм ти го казвал.

В очите й напираха сълзи.

— Съжалявам. Аз само…

— И никога повече не ми се обаждай. Аз си имам собствени проблеми. Не желая да се занимавам и с вашите — каза той и затвори телефона.

Тя стоеше и гледаше втренчено слушалката, сигналът бръмчеше в ухото й като голяма, противна оса. Тя набра отново Люк, изчака. Този път се включи телефонен секретар. Тя затръшна слушалката, ръцете и трепереха.

Джейс се бе наклонил над облегалката на стола на Алек и я гледаше.

— Май не беше очарован от обаждането ти?

Сърцето на Клеъри се беше свило до размерите на орех — малко, твърдо камъче в гърдите й. *Няма да плача*, помисли си тя. *Не и пред тези хора.*

— Бих искал да поговоря с Клеъри — каза Ходж. — Насаме — добави категорично той, като видя изражението на Джейс.

Алек стана.

— Добре. Както кажеш.

— Това не е честно — възрази Джейс. — Аз съм този, който я намери. Аз съм този, който спаси живота й! Ти искаш да остана, нали? — обърна се той към Клеъри.

Клеъри извърна поглед, защото съзнаваше, че ако отвори уста, мигом ще се разплаче. Дочу далечния смях на Алек.

— Компанията ти невинаги е желана, Джейс — каза той.

— Говориш глупости — тя чу Джейс да отговаря, но гласът му звучеше разочаровано. — Добре тогава. Отиваме в оръжейната.

Вратата се затвори след тях с отчетливо щракане. Очите на Клеъри пареха от прекалено дълго сдържаните сълзи. Ходж изплува пред нея като размазано сиво петно.

— Седни — каза той. — Тук, на дивана.

Тя потъна блажено в меките възглавници. Бузите й бяха мокри. Посегна да избърше сълзите си, като не спираше да мига.

— Нямам навика да плача — чу се да казва тя. — Нищо ми няма. Ей сега ще ми мине.

— Много хора не плачат, когато са разстроени или изплашени, но го правят, когато са обезсърчени. Нормално е да се чувстваш обезсърчена. Доста ти се насъбра напоследък.

— Доста ли? — Клеъри избърса очите си с крайчеца на ризата на Изабел. — Да, може да се каже.

Ходж издърпа стола си иззад бюрото и го нагласи така, че да може да седне срещу нея. Очите му бяха сиви като косата и пепитеното му сако, но гледаха приветливо.

— Мога ли да ти предложа нещо? — попита той. — Нещо за пиене? Чай?

— Не искам чай — каза с усилие Клеъри. — Искам да намеря майка си. А после ще открия кой я е отвлякъл и ще го убия.

— За съжаление — рече той — в момента никой от нас не може да ти предложи отмъщение, така че избирай между чай и нищо.

Клеъри пусна крайчето на ризата си, което бе цялото в мокри петна, и каза:

— Тогава какво искате от мен?

— Като начало да ми разкажеш какво се случи — каза Ходж и бръкна в джоба си. Той извади оттам носна кърпичка, поръбена с къдрички, и й я подаде. Тя я взе с нямо изумление. За пръв път виждаше някой да си носи кърпичка. — Демона, който си видяла в апартамента ви… виждала ли си друг път такова същество? Допускала ли си някога, че съществуват такива създания?

Клеъри поклати глава, но се сети нещо.

— Вече бях виждала един, но не знаех, че е демон. Когато за първи път срещнах Джейс…

— О, разбира се, как можах да забравя — кимна Ходж. — В „Пандемониум“. Това ли беше първият път?

— Да.

— И майка ти никога не ти е споменавала за тях… нищо относно, да кажем, някакъв друг свят, който хората не могат да видят? Не проявяваше ли особен интерес към митове, вълшебни приказки, легенди…

— Не. Тя мразеше всичко това. Винаги е мразела филмите на „Дисни“. Не харесваше, че чета манга[1]. Било детинско.

Ходж се почеса по главата. Косата му не помръдна.

— Много странно — промърмори той.

— Не бих казала — рече Клеъри. — Майка ми не беше странна. Беше си най-нормалният човек на света.

— Демоните обикновено не претърсват домовете на нормалните хора — каза Ходж, без да е груб.

— Възможно ли е да са се объркали?

— Ако са се объркали — каза Ходж, — а ти си най-обикновено момиче, нямаше да можеш да видиш как демонът те напада, пък и да го беше видяла, съзнанието ти щеше да го възприеме като нещо съвсем друго, например зло куче или дори като друго човешко същество. Но щом си го видяла, щом то ти е говорило…

— Откъде знаеш, че ми е говорило?

— Джейс спомена, че ти си казала: „То говореше“.

— Съскаше — уточни Клеъри, като потръпна при спомена. — Каза, че иска да ме изяде, но не му било позволено.

— По принцип Ненаситните се управляват от по-силен демон. Те самите не са особено умни — обясни Ходж. — Той каза ли ти какво иска господарят му?

Клеъри се замисли.

— Каза нещо за Валънтайн, но…

Ходж така рязко се изправи, че Хюго, който се беше отпуснал удобно на рамото му, подскочи във въздуха и гневно изграчи.

— *Валънтайн?*

— Да — каза Клеъри. — Чух и момчето, искам да кажа демона, в „Пандемониум“ да споменава това име…

— Всички знаем това име. — Гласът му беше спокоен, но тя успя да долови лекото треперене на ръцете му. На рамото му Хюго наежи тревожно перата си.

— Той демон ли е?

— Не. Валънтайн е… *беше*… ловец на сенки.

— Ловец на сенки ли? Защо казвате *беше*?

— Защото е мъртъв — каза твърдо Ходж. — Умря преди петнайсет години.

* * *

Клеъри отново се отпусна на възглавниците на дивана. Главата й пулсираше. Може би все пак трябваше да приеме предложението за чая.

— Не може ли да е бил някой друг? Някой със същото име?

Смехът на Ходж приличаше на кашлица.

— Не. Но може да е бил някой, който е използвал името му, за да изпрати съобщение. — Той стана и тръгна към бюрото си, ръцете му бяха сключени зад гърба. — И сега е настъпил удобният момент.

— Защо сега?

— Заради Съглашението.

— Мирните преговори? Джейс спомена за тях. Мир с кого?

— С долноземците — промърмори Ходж. Той вдигна поглед към Клеъри, стиснал устни. — Прощавай, сигурно ти звучи доста объркано.

Тя кимна.

Ходж се наведе над бюрото, като разсеяно погали перата на Хюго.

— Долноземците обитават света на сенките заедно с нас. Винаги ни е било трудно да живеем в мир.

— Имаш предвид вампири, върколаци и…

— Митични създания — каза Ходж. — Феи. И децата на Лилит, които са магьосници и наполовина демони.

— А вие, ловците на сенки, какви сте?

— Понякога ни наричат нефилими — обясни Ходж. — Според Библията нефилимите са децата, родени от връзката между ангел и човек. А според легендата ловците на сенки са създадени преди повече от хиляда години, когато сред хората са сновели демони от други светове. Един магьосник призовал ангела Разиел, който смесил в чаша своя кръв с човешка и дал на хората да пият от нея. Тези, които пили от кръвта на ангела, станали ловци на сенки, както и техните деца, и

децата на децата им. По-късно чашата станала известна като Бокала на смъртните. Дори и нещата да не са се случили точно така, факт е, че през вековете, когато редиците на ловците на сенки оредявали, винаги можело да бъдат създадени още ловци на сенки чрез Бокала.

— Винаги е *можело*?

— Бокала вече го няма — каза Ходж. — Валънтайн го е унищожил, преди да умре. Той запалил голям огън и изгорил себе си заедно с родителите си, жена си и детето си. На това място земята почерняла. Там никой не строи. Казват, че мястото е прокълнато.

— А така ли е?

— Възможно е. Клейвът наказва с проклятие тези, които нарушават Закона. Валънтайн наруши най-важния от всички закони — той вдигна ръка срещу свои братя — ловци на сенки, и ги погуби. Той и неговите съмишленици, Кръгът, убиха десетки свои събратя заедно със стотици долноземци по време на последното Съглашение. Много трудно беше да бъдат спрени.

— Но защо е нападнал другите ловци на сенки?

— Той не одобряваше Съглашението. Ненавиждаше долноземците и смяташе, че трябва да бъдат изтребени до крак, за да се изчисти светът на хората. Въпреки че не са нито демони, нито нашественици, за него те бяха демонични по своята същност и това беше достатъчно. Клейвът не беше на това мнение — според тях помощта на долноземците е необходима, ако искаме да се отървем завинаги от демонския род. И наистина, кой би могъл да твърди, че митичните създания не са част от този свят, след като са били тук много преди нас?

— Съглашението беше ли подписано?

— Да. Когато долноземците видяха, че Клейвът се обявява в тяхна защита срещу Валънтайн и неговия Кръг, престанаха да считат ловците на сенки за свои врагове. По ирония на съдбата именно въстанието на Валънтайн направи възможно подписването на Съглашението. — Той отново седна на стола. — Извинявай, ако съм те отегчил с това историческо отклонение. Такъв си беше Валънтайн. Подстрекател, фантазьор, човек с голяма харизма и много убедителен. И убиец. А сега някой си служи с името му…

— Но кой? — попита Клеъри. — И какво общо има майка ми с това?

Ходж отново се изправи.

— Не знам. Но ще направя всичко възможно, за да разбера. Ще изпратя съобщение до Клейва, а също и до Мълчаливите братя. Те може да поискат да говорят с теб.

Клеъри не попита кои са Мълчаливите братя. Въздържаше се да задава въпроси, чиито отговори биха я объркали още повече. Тя се изправи.

— Има ли някакъв начин да се прибера вкъщи?

Ходж изглеждаше притеснен.

— Но аз… аз не мисля, че това ще бъде разумно.

— Дори и да остана тук, ще са ми необходими някои неща. Дрехи…

— Можем да ти дадем пари, за да си набавиш нови дрехи.

— Моля ви — каза Клеъри. — Трябва да видя дали… трябва да видя какво е станало.

Ходж въздъхна, после предложи с кратко, отривисто кимване:

— Ако Джейс се съгласи, може да отидете двамата. — Той се обърна към бюрото и започна да рови в някакви книжа. Хвърли поглед през рамо, сякаш за да се увери, че тя още е в стаята. — Той е в оръжейната.

— Не знам къде се намира тя. — Ходж се усмихна насила.

— Чърч ще те заведе.

Тя погледна към вратата, където дебелият син персийски котарак се беше свил на кълбо. Когато тя тръгна към него, той се надигна, а козината му се раздвижи сякаш бе течна. С презрително мяукане той я поведе към коридора. Когато хвърли поглед през рамо, Клеъри видя, че Ходж вече пишеше нещо на лист хартия. Сигурно изпраща съобщение до тайнствения Клейв, предположи тя. От това, което беше чула, не й се струваха мили хора. Чудно й беше как ще реагират.

* * *

Червеното мастило приличаше на кръв върху белия лист. Със свъсени вежди и педантично старание Ходж Старкуедър сви писмото на руло и подсвирна на Хюго. Птицата кацна на китката му с леко изграчване. Ходж трепна. Преди години, по време на въстанието, той

бе ранен в това рамо и дори толкова лек товар, като Хюго, или смяната на сезоните, промяната на температурата или влажността, някое рязко движение на ръката събуждаше старите болки и дълбоко заровените спомени за преживените страдания.

Имаше някои спомени, които никога не избледняваха. Когато затвореше очи, в съзнанието му като светкавица изникваха картини. Кръв и тела, отъпкана земя, бял подиум, изцапан с червено. Виковете на умиращите. Зелените и хълмисти полета на Идрис и нейното безкрайно синьо небе, прободено от кулите на Града от стъкло. Мъката по изгубеното се надигна в него като вълна. Той сви юмрук, а Хюго, като пляскаше с крила, започна яростно да кълве пръстите му, докато не ги разкървави. Ходж разтвори ръката си и пусна птицата, която закръжа над главата му, докато намери люка и изчезна.

Разтърсван от лошо предчувствие, той посегна за нов лист и без да забелязва червените капки, които цапаха хартията, започна да пише.

---

[1] Японски комикси. — Бел.прев. ↑

6
БЕЗДУШНИЯТ

Оръжейната приличаше точно на това, което се разбира под думата *оръжейна*. По излъсканите метални стени висяха мечове, ками, копия, колчани със стрели, байонети, камшици, боздугани, криви ножове и лъкове от всякакъв вид. Меки кожени чанти, пълни със стрели, закачени на куки, както и купища ботуши, наколенки и рицарски ръкавици. Помещението миришеше на метал и кожа, навред лъщеше стомана. Алек и Джейс, вече обути, седяха на дълга маса в средата на стаята, а главите им бяха сведени над нещо между тях. Джейс вдигна поглед, когато вратата се затръшна зад Клеъри.

— Къде е Ходж? — попита той.

— Пише на Мълчаливите братя.

Алек изпъна рамене.

— Ох.

Тя бавно пристъпи към масата, като усещаше втренчения поглед на Алек.

— Какво правите?

— Довършваме тези. — Джейс се отдръпна встрани, за да може тя да види какво има на масата: три дълги тънки тръбички от матово сребро. Те не изглеждаха остри, нито особено опасни. — Санви, Сансави и Семангилеф. Това са серафимски ками.

— Не приличат на ками. Как ги направихте? С магия?

Алек изглеждаше така възмутен, сякаш го бе помолила да облече балеринска рокля и да се завърти *на палци*.

— Странното при мундитата е, че са обсебени на тема магии — каза Джейс, без да се обърне към никого конкретно, — като се има предвид, че дори не знаят какво означава тази дума.

— Знам какво означава — сопна се Клеъри.

— Не, не знаеш, само си мислиш, че знаеш. Магията е тъмна и първична сила, а не само някакви блестящи пръчици, кристални топки или говорещи златни рибки.

— Не съм казала, че е говорещи златни рибки, ти…

Джейс махна с ръка и я прекъсна.

— Като наречеш електрическата змиорка гумено пате, това не я прави гумено пате, нали? И нека Бог да е на помощ на жалкото копеле, което е решило да се изкъпе с това пате.

— Говориш глупости — отбеляза Клеъри.

— Напротив — каза Джейс с цялото си достойнство.

— Така е, глупости говориш — каза съвсем неочаквано Алек. — Виж, ние не се занимаваме с магии, разбра ли? — добави той, без да поглежда към Клеъри. — Това е всичко, което трябва да знаеш по въпроса.

Клеъри искаше да му отвърне нещо грубо, но се въздържа. Алек просто не я харесваше, нямаше нужда да подхранва неговата враждебност. Тя се обърна към Джейс.

— Ходж каза, че мога да си отида вкъщи.

Джейс без малко да изпусне серафимската кама, която държеше.

— *Какво е казал?*

— За да огледам нещата на майка си — поясни тя. — Ако ти дойдеш с мен.

— Джейс — отрони Алек, но Джейс не му обърна внимание.

— Ако наистина искаш да разбереш дали мама или татко са били ловци на сенки, трябва да огледаме нещата на мама. Или поне каквото е останало от тях.

— Право в заешката дупка — криво се усмихна Джейс. — Добра идея. Ако отидем още сега, тъкмо ще имаме три-четири часа преди да се мръкне.

— Искате ли да дойда с вас? — попита Алек, когато Клеъри и Джейс се отправиха към вратата. Клеъри се обърна и го погледна втренчено. Той се беше понадигнал от стола и гледаше очакващо.

— Не — каза Джейс, без да се обръща. — Не се тревожи. Ние с Клеъри ще се оправим сами.

Погледът, който Алек хвърли на Клеъри, беше сърдит и жлъчен едновременно. Тя си отдъхна едва когато вратата се затвори зад нея.

Джейс тръгна надолу по коридора, като Клеъри бе принудена почти да тича, за да следва широките му крачки.

— Имаш ли ключ за у вас?

Клеъри погледна към обувките си.

— Да.

— Добре. Не че не можем да влезем с взлом, но така ще привлечем вниманието на евентуални съгледвачи.

— Както кажеш. — Те спряха пред черна метална порта в края на коридора. Едва когато Джейс натисна един бутон до вратата и той светна, Клеъри разбра, че това е асансьор. Те чуваха скърцането му, докато чакаха да се изкачи при тях. — Джейс?

— Да?

— Как разбра, че в жилите ми тече кръвта на ловците на сенки? Кое ти подсказа това?

Асансьорът пристигна с последно изскърцване. Джейс отвори вратата и влезе. Отвътре кабината напомняше на Клеъри за клетка, цялата в черен метал и декоративна позлата.

— Предположих — каза той, като затвори вратата след тях — Нямам по-точно обяснение.

— Предположил си? Трябва да си бил напълно сигурен, като се има предвид, че иначе можеше да ме убиеш.

Той натисна един бутон в стената и асансьорът потегли с вибриращо скърцане, което я прониза до мозъка на костите.

— Бях деветдесет процента сигурен.

— Ясно — каза Клеъри.

Сигурно бе усетил нещо в гласа й, защото се обърна към нея. Ръката и изплющя върху лицето му и шамарът го накара да залитне назад. Той сложи ръка на бузата си — повече от изненада, отколкото от болка.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Останалите десет процента — каза тя и те прекараха остатъка от пътя си в мълчание.

* * *

Докато пътуваха във влака за Бруклин, Джейс беше потънал в мрачно мълчание. Клеъри не смееше да го приближи, чувстваше се малко виновно, особено при вида на червения отпечатък, който шамарът й бе оставил върху бузата му.

Иначе тишината не я притесняваше, даваше й възможност да помисли. Тя непрекъснато се връщаше към разговора си с Люк.

Въпреки че мисълта за него й причиняваше болка, като да отхапеш със счупен зъб, тя не можеше да се откъсне от нея.

По-нататък във влака две тийнейджърки, седнали на оранжева седалка, се кикотеха. Този тип момичета, каквито ги имаше и в „Св. Ксавиер“, Клеъри никога не ги беше харесвала, с техните спортни розови гуменки и изкуствен тен. За миг Клеъри се почуди дали не се смеят на нея, но после с изненада установи, че всъщност гледаха към Джейс.

Тя се сети за момичето от кафенето, което се беше втренчило в Саймън. Момичетата винаги придобиваха това изражение, когато си харесат някого. След всичко, което се беше случило, тя почти бе забравила, че Джейс е сладък. Лицето му не беше така изписано като това на Алек, но беше много интересно. На дневна светлина очите му бяха с цвят на златист карамел и… гледаха точно към нея. Той й намигна.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Клеъри веднага издаде момичетата.

— Онези момичета, от другата страна на вагона, те зяпат.

Джейс въздъхна от задоволство.

— Как няма да ме зяпат — каза той. — Аз съм рядко привлекателен.

— Някога чувал ли си, че скромността краси човека?

— Само от грозни хора — сподели Джейс. — Един ден скромните може да властват над Земята, но сега тя принадлежи на хората със самочувствие.

Той намигна на момичетата, които се изкискаха и скриха лица зад косите си. Клеъри въздъхна.

— Те как така те виждат?

— Използването на магически прах е доста уморително. Понякога просто не си правим труда.

Случката с момичетата във влака, изглежда, подобри настроението му. Когато слязоха на гарата и тръгнаха към апартамента на Клеъри, той извади една серафимска кама и започна да я премята между пръстите си и си тананикаше.

— Ще престанеш ли? — попита Клеъри. — Дразниш ме. — Джейс затананика по-силно. Това беше висока и звучна мелодия, нещо средно между *Честит рожден ден и Бойния химн на републиката*.

— Извинявай, че те ударих — каза тя. Той спря да тананика.

— Имаш късмет, че удари мен, а не Алек. Той би ти отвърнал със същото.

— Мисля, че само чака удобен момент — каза Клеъри, като ритна една празна бутилка от сода, изпречила се на пътя й. — Как те нарече Алек? Пара-какво?

— *Парабатаи* — каза Джейс. — Това означава двойка бойци, които се сражават рамо до рамо… те са нещо повече и от братя. За мен Алек е много повече от просто най-добър приятел. Нашите бащи да били *парабатаи*, когато са били млади. Неговият баща е мой кръстник… затова живея с тях. Неговото семейство ме е осиновило.

— Но твоята фамилия не е Лайтууд.

— Не — каза Джейс и тя понечи да попита каква е, но в това време стигнаха до дома й и сърцето й така силно се разтуптя, че беше сигурна, че се чува на мили оттук. Ушите й заглъхнаха, а дланите на ръцете й се измокриха от пот. Тя се спря пред живия плет и бавно повдигна очи в очакване да види жълта полицейска лента пред вратата, изпочупени стъкла върху моравата, всичко изпотрошено.

Ала нямаше и следа от разрушение. Червеникавокафявите камъни блестяха, окъпани от меката следобедна светлина. Над розовите храсти под прозорците на Мадам Доротея се чуваше бръмченето на пчелите.

— Всичко изглежда непокътнато — каза Клеъри.

— Отвън. — Джейс бръкна в джоба на джинсите си и извади оттам едно от онези метално-пластмасови устройства, което тя беше помислила за мобилен телефон.

— Това сензор ли е? За какво служи? — попита тя.

— Улавя честотите като радио, но честоти от демоничен произход.

— Демонични къси вълни?

— Нещо такова. — Когато стигнаха къщата, Джейс видя пред себе си сензора. Докато се изкачваха по стъпалата, сензорът леко пиукаше, после спря. Джейс се намръщи. — Улови нещо, но може и да е останало от онази нощ. Твърде слабо е, за да показва присъствието на демон в момента.

Клеъри изпусна въздуха, който неволно бе задържала.

— Добре — каза тя и се наведе да си вземе ключовете. Когато се изправи, видя издълбани драскотини по вратата. Вероятно ги е имало и миналия път, но в тъмното не ги е видяла. Приличаха на следи от нокти, дълги и успоредни, дълбоко издълбани в дървото.

Джейс докосна ръката й.

— Аз ще вляза пръв — каза той. Клеъри искаше да му каже, че няма да се крие зад гърба му, но бе онемяла. Усети вкуса на ужаса, който бе изпитала, когато за първи път видя Ненаситния — резливия бакърен вкус на стара монета върху езика й.

Джейс бутна входната врата с ръка, като й махна с другата, в която държеше сензора, да го последва. Клеъри влезе във входа, като примигна, за да свикне с мрака. Крушката все още не светеше, люкът бе прекалено мръсен, за да пропусне дневната светлина, и плътни сенки покриваха пода. Вратата на Мадам Доротея беше плътно затворена. Никаква светлина не се промъкваше през процепа отдолу. Клеъри се разтревожи дали не се е случило нещо и с нея.

Джейс вдигна ръка и я плъзна по парапета. Усети нещо мокро, на приглушената светлина изглеждаше с черно-червен цвят.

— Кръв.

— Може да е моята. — Гласът й звучеше металически. — От онази нощ.

— Ако беше така, щеше да е вече засъхнала — каза Джейс. — Ела.

Той се заизкачва по стълбите, Клеъри го последва. Стълбищната площадка беше тъмна и тя три пъти хвана погрешния ключ, преди да мушне правилния в ключалката. Джейс се беше надвесил над нея и я наблюдаваше нетърпеливо.

— Не ми дишай във врата — изсъска тя, ръката й трепереше. Най-после резето щракна и вратата се отвори.

Джейс мина пред нея.

— Аз ще вляза първи.

Тя въздъхна, после отстъпи встрани и го пропусна да влезе. Дланите й лепнеха, но не от горещина. Всъщност в апартамента беше хладно, дори студено… от входа проникваше мразовит въздух, който щипеше кожата й. Усети как кожата й настръхна, когато тръгна след Джейс по късия коридор и влезе във всекидневната.

Тя беше празна. Поразително празна, каквато беше преди да се нанесат. По стените и пода нямаше нищо, никакви мебели, дори пердетата бяха свалени от прозорците. Само по-светлите квадратни петна по стените показваха къде са висели картините на майка й. Като на сън Клеъри се отправи към кухнята, последвана от Джейс, който бе присвил светлите си очи.

Кухнята също беше празна, столовете, масата, дори хладилника го нямаше. Кухненските шкафове бяха отворени и разкриваха голите рафтове. Тя се покашля.

— За какво им е на демоните нашата микровълнова печка? — попита Клеъри.

Джейс поклати глава, устните му се свиха.

— Не знам, но точно сега сензорът не улавя никакво присъствие на демони. Бих казал, че отдавна са си отишли.

Тя продължаваше да оглежда наоколо. Някой бе почистил и разлетия сос „Табаско“, забеляза тя със странно хладнокръвие.

— Успокои ли се? — попита Джейс. — Тук няма нищо.

Тя поклати глава.

— Искам да видя стаята си.

Той сякаш щеше да каже нещо, но се въздържа.

— Щом искаш — каза той, като прибра серафимската кама в джоба си.

В антрето нямаше осветление, но на Клеъри не й трябваше светлина, за да се ориентира в собствения си дом. С Джейс, вървящ точно зад нея, тя намери вратата на стаята си и посегна към дръжката. Усети я студена в ръката си — толкова студена, та чак й причини болка, като докосването на ледена висулка до кожата. Тя почувства погледа на Джейс, но вече беше хванала бравата и се опитваше да я натисне. Вратата поддаде, макар и едва-едва, сякаш от другата страна беше залепнала с нещо гъсто и сиропообразно…

Изведнъж вратата се отвори със замах навън, удари я и тя загуби равновесие. Плъзна се по пода в антрето и се блъсна в отсрещната стена, като се търколи по корем. Докато се изправяше на колене, усещаше глухо бучене в ушите си.

Джейс, притиснат до стената, потърси опипом джоба си, по лицето му бе изписана изненада. Над него се беше издигнал, като великан от приказка, огромен човек, широк като гардероб, стиснал

остра секира в гигантската си, мъртвешки бяла ръка. На мръсната му плът висяха дрипи, а косата му бе сплъстена и разчорлена. Той вонеше противно на пот и разлагаща се плът. За Клеъри беше добре, че не можеше да види лицето му — дори в гръб той бе достатъчно противен.

Джейс държеше серафимската кама в ръка. Той я размаха и извика:

— *Сансави!*

Изведнъж от тръбичката изскочи острие. Клеъри се сети за старите филми, в които байонетите се криеха в бастуни и изскачаха от тях при леко почукване на пръчката. Но никога преди не беше виждала такава кама: прозрачна като стъкло, с излъчваща светлина дръжка, коварно остра и дълга почти колкото ръката на Джейс от лакътя до китката. Той замахна с нея, като я стовари върху гиганта, който от своя страна с рев се олюля назад.

Джейс се завъртя и се втурна към Клеъри. Хвана я за ръката, помогна й да се изправи и я задърпа надолу по коридора. Тя чуваше, че нещото зад тях е по петите им, стъпките му бързо се приближаваха и отекваха като падане на оловни тежести.

Те прекосиха коридора и излязоха на стълбищната площадка, където Джейс се обърна, за да затвори вратата. Тя чу щракването на автоматичната ключалка и затаи дъх. Вратата скърцаше на пантите си, сякаш някакъв ураган я блъскаше от вътрешната страна на апартамента. Клеъри тръгна към стълбите. Джейс се втренчи в нея. Очите му горяха в маниакално въодушевление.

— Слез долу! Излез от…

Още един удар, по-силен от първия, и този път пантите поддадоха и вратата изскочи от тях. Тя щеше да се стовари с все сила върху Джейс, ако той не се беше отдръпнал толкова бързо, че Клеъри дори не успя да види движението. Изведнъж той се оказа на най-горното стъпало, камата гореше в ръката му като комета. Тя осъзна, че се е свила в ъгъла на площадката, без да може да помръдне. Видя, че Джейс гледа към нея и нещо й вика, но не можеше да го чуе от шума, който издаваше гигантското същество, което изскочи от разбитата врата и се втурна към него. Тя се залепи към стената, сякаш притисната от вълна горещ въздух и смрад… и тогава секирата на съществото полетя, изсвистя във въздуха, носейки се към главата на Джейс. Той бързо се наведе и секирата се заби в парапета.

Джейс избухна в смях. Смехът изглежда ядоса съществото. Лишено от секирата си, то се нахвърли с юмруци срещу Джейс, който размаха серафимската си кама и я заби до дръжката в рамото на великана. За миг гигантът се олюля. После се хвърли напред, с протегнати към Джейс ръце. Джейс бързо се дръпна встрани, но явно не достатъчно бързо. Огромните ръце го сграбчиха, докато гигантът залиташе и падаше, повличайки и него. Джейс извика веднъж, последва серия от тежки, разбиващи удари, и после настъпи тишина.

Клеъри се изправи на крака и хукна надолу по стълбите. Джейс лежеше проснат в подножието на стъпалата, ръката му бе неестествено извита надолу. Върху краката му беше легнал гигантът, от гърдите на когото стърчеше дръжката на камата на Джейс. Гигантът още не беше мъртъв, но изглеждаше омаломощен, от устата му излизаше кървава пяна. Сега Клеъри можеше да разгледа лицето му — то бе мъртвешки бледо като лист хартия, покрито с черна мрежа от ужасни белези, които почти заличаваха чертите му. Очните му орбити бяха червени гнойни ями. Като се бореше с порива си да повърне, Клеъри се запрепъва надолу, прескочи потръпващия гигант и коленичи до Джейс.

Той беше неподвижен. Тя сложи ръка на рамото му, усети, че тениската му е прогизнала с кръв — дали неговата собствена, или на гиганта, не можеше да се каже.

— Джейс?

Той отвори очи.

— Мъртъв ли е?

— Почти — каза безстрастно Клеъри.

— По дяволите. — Той трепна. — Краката ми…

— Не мърдай. — Клеъри мина откъм главата му, пъхна ръце под мишниците му и го задърпа. Той застена от болка, когато краката му започнаха да се изплъзват изпод гърчещото се туловище на съществото. Клеъри го пусна и той с усилие се изправи на крака, но лявата му ръка остана изметната пред гърдите му. Тя също се изправи.

— Добре ли е ръката ти?

— Не. Счупена е — каза кратко той. — Можеш ли да бръкнеш в джоба ми?

Тя въздъхна и кимна.

— В кой?

— Вътрешния на якето, отдясно. Извади една от серафимските ками и ми я подай. — Той стоеше неподвижно, докато тя нервно зарови с пръсти в джоба му. Беше толкова близо до него, че усещаше миризмата му — на пот, сапун и момче. Дъхът му гъделичкаше тила й. Пръстите й хванаха тръбичката и тя я измъкна, без да го поглежда.

— Благодаря — каза той. Взе тръбичката и произнесе името й: — *Санви*. — Подобно на предишната, и тази прерасна в заплашително изглеждаща кама, чийто блясък освети лицето му. — Не гледай — каза той, докато заставаше над зловещото тяло на нещото. Той вдигна камата над главата си и я заби в него. От туловището на гиганта бликна кръв, която изпръска ботушите на Джейс. Клеъри гледаше втрещено, без да може да отклони погледа си.

Тя бе почти сигурна, че великанът ще изчезне, смалявайки се в себе си, както бе станало миналия път с момчето от клуба. Но не стана така. Въздухът се изпълни с мирис на кръв: тежък и металически. Джейс издаде нисък гърлен звук. Лицето му бе пребледняло, но не беше ясно дали от болка, или погнуса.

— Казах ти да не гледаш — каза той.

— Мислех, че ще изчезне — отвърна тя. — Че ще се върне в своето измерение, както ти беше казал.

— Казах, че това се случва с демоните, когато умрат. — Разтреперан, той смъкна якето от раменете си, като оголи горната част на лявата си ръка. — Това не беше демон. — С дясната той извади нещо от колана си. Това беше лъскавият, подобен на пръчка предмет, който той бе използвал, за да издълбае концентричните окръжности върху кожата на Клеъри. При вида му тя отново усети парене в ръката си.

Джейс видя втренчения й поглед и бегло се усмихна.

— Това — каза той — е *стили*. — Той го доближи до прогорения знак, намиращ се под рамото му и имащ странна форма, приличаща на звезда. Два от лъчите на звездата стърчаха извън очертанията на знака, несвързани. — А това — каза той — се прави, когато ловците на сенки са ранени.

С острието на стилито той прокара линия, свързваща двата лъча на звездата. Когато отпусна ръката си, знакът заблестя, сякаш беше гравиран в кожата с фосфоресциращо мастило. Клеъри го гледаше как

потъва в кожата, подобно на тежък предмет във вода. Остана само едва забележим белег: бледа, тънка линия, почти невидима.

В съзнанието на Клеъри се стрелна картина. Гърбът на майка й, ненапълно покрит от горнището на банския, раменете и извивката на гръбначния й стълб, целите покрити с малки бели знаци. Сякаш бе сънувала това — знаеше, че гърбът на майка й не изглежда наистина така, но картината не излизаше от ума й.

Джейс въздъхна с облекчение, лицето му се отпусна от напрежението, предизвикано от болката. Той раздвижи ръката си, първо бавно, после малко по-свободно, размаха я нагоре и надолу, като я свиваше в юмрук. Очевидно вече не беше счупена.

— Това е невероятно — каза Клеъри. — Как го…?

— Това беше *иратце*, лекуваща руна — каза Джейс. — Активира се, когато руната се довърши със стилито. — Той пъхна пръчицата в колана си и отново облече якето си. После подритна с върха на ботуша си трупа на гиганта. — Трябва да докладваме на Ходж. Той ще се шашне — добави, сякаш мисълта за тревогата на Ходж го изпълваше със задоволство.

Джейс, мислеше си Клеъри, беше от онзи тип хора, които обичаха нещо да се случва, дори и това нещо да е лошо.

— Защо да се шашка? — попита Клеъри. — Пък и доколкото разбирам, това нещо не е демон… понеже сензорът не го регистрира като такъв, нали?

Джейс кимна.

— Виждаш ли белезите по лицето му?

— Да.

— Направени са със стили. Като моето. — Той потупа пръчката в колана си. — Попита ме какво би станало, ако прогориш знаци върху някого, в чиито жили не тече кръвта на ловците на сенки. Само един знак просто ще те изгори. Но много, при това все мощни знаци, издълбани в плътта на съвсем обикновен човек, който няма нищо общо с ловците на сенки — тогава се получава това. — Той посочи с брадичка към трупа. — Руните са адски болезнени. Белязаните се побъркват — страданието ги лишава от разум. Те стават свирепи, безмозъчни убийци. Нито спят, нито ядат, освен ако не ги принудиш, и обикновено умират бързо. Руните са много силни и могат да се използват за добро, но също и за зло. Бездушните са зли.

Клеъри се втренчи ужасено в него.

— Но защо ще си причиняват това?

— Никой не си го причинява сам. Някой друг им го причинява. Вероятно магьосник, някои долноземци са злосторни. Бездушните са верни на този, който ги е белязал, и стават свирепи убийци. Може да изпълняват и прости команди. То е нещо като да имаш… армия роби. — Той прескочи мъртвия Бездушен и я погледна през рамо. — Ще се върна горе.

— Но там няма нищо.

— Може да са били повече — каза той, сякаш се надяваше наистина да има и други. — Ти почакай тук. — Джейс се заизкачва по стълбите.

— На твое място не бих го направила — каза един писклив и познат глас. — Откъдето дойде този, има и други.

Джейс, който почти се бе изкачил до края на стъпалата, се сепна и зяпна учудено. Клеъри направи същото, макар че веднага разбра чий е гласът. Нямаше как да сбърка тази писклива интонация.

— Мадам Доротея? — прошепна Клеъри.

Старицата царствено склони глава. Тя стоеше на вратата на своя апартамент, облечена в нещо като пелерина от сурова лилава коприна. По китките и шията й блестяха златни верижки. Дългата й, разчорлена коса стърчеше от кока, свит на темето й.

Джейс я гледаше, без да помръдне.

— Но…

— Какви други? — попита Клеъри.

— Други Бездушни — отвърна Доротея с жизнерадост, която, според Клеъри, никак не се вписваше в обстоятелствата. Старата жена огледа входната площадка. — Вие ли направихте тази кочина? Предполагам, че и нямате намерение да почистите. Типично.

— Но вие сте мундан — завърши най-накрая Джейс изречението си.

— Колко си наблюдателен — каза Доротея, очите й блестяха. — С теб Клейвът е извадил истински късмет.

Изумлението по лицето на Джейс постепенно се смени с нарастващ гняв.

— Вие знаете за Клейва? — попита Джейс. — Знаели сте за тях, знаели сте за Бездушните в тази къща и не сте предупредили? Самото

съществуване на Бездушни е престъпление според Завета…

— Нито Клейвът, нито Заветът са направили нещо за мен — каза Мадам Доротея, очите й проблясваха ядно. — Нищо не им дължа. — За миг нейният писклив нюйоркски акцент изчезна и се замени с друг, по-плътен, по-дълбок, който Клеъри не познаваше.

— Стига, Джейс — каза Клеъри. Тя се обърна към Мадам Доротея. — Щом знаете за Клейва и за Завета, тогава сигурно знаете и какво се е случило с майка ми?

Доротея поклати глава, при което обеците й се разлюляха. На лицето й се появи нещо като състрадание.

— Бих те посъветвала да забравиш за майка си. Нея вече я няма — рече тя.

Земята сякаш се залюля под краката на Клеъри.

— Искате да кажете, че е мъртва?

— Не. — Доротея сякаш вадеше думите си с ченгел. — Сигурна съм, че още е жива. Засега.

— Тогава трябва да я намеря — каза Клеъри. Светът спря да се люлее. Джейс бе застанал зад нея, бе я хванал за лакътя, сякаш за да я подкрепи, но тя почти не забеляза това. — Разбрахте ли? Трябва да я намеря, преди…

Мадам Доротея вдигна ръка.

— Не искам да се забъркваш в работите на ловците на сенки. — Клеъри не се отказваше.

— Но вие познавахте майка ми. Тя беше ваша съседка…

— Клейвът ще се заеме със случая — прекъсна я Джейс. — Винаги мога да се върна с Мълчаливите братя.

— О, за… — Доротея погледна към вратата на жилището си, после към Джейс и Клеъри. — Мисля, че е по-добре да влезем вътре — рече накрая тя. — Ще ви кажа, каквото знам. — Тя направи няколко крачки, после спря на прага и погледна заплашително. — Но ако кажете на някого, че съм помогнала на вас, ловците на сенки, утре ще се събудите със змии вместо коси и с по още един чифт ръце.

— Още един чифт ръце не звучи никак лошо — каза замислено Джейс. — Ще сме по-сръчни в битките.

— Не и ако израснат от… — Доротея спря и му се усмихна ехидно — вратовете ви.

— Гадост — отвърна нехайно Джейс.

— Точно така, гадост, Джейс Уейланд — каза Доротея и с маршова стъпка влезе в апартамента, лилавата ѝ пелерина се виеше около нея като крещящ флаг.

Клеъри погледна Джейс.

— Уейланд?

— Така се казвам. — Джейс изглеждаше поразен. — И не съм очарован, че тя го знае.

Клеъри погледна след Доротея. В апартамента светеше. Тежкият мирис на тамян изпълваше коридора и се смесваше противно с вонята на кръв.

— Все пак защо да не опитаме да поговорим с нея. Нищо не губим, нали?

— Поживей известно време в нашия свят — каза Джейс — и вече няма да ме питаш такива неща.

7
ПОРТАЛ КЪМ ПЕТТЕ ИЗМЕРЕНИЯ

Апартаментът на Мадам Доротея имаше приблизително същото разпределение като този на Клеъри, макар че помещенията се използваха по доста различен начин. В коридора, който силно миришеше на тамян, бяха окачени завеси от мъниста и астрологически плакати. На единия бяха изобразени зодиакалните съзвездия, друг представяше китайски магически символи, на трети бе показана ръка с разперени пръсти, като бе посочено името на всяка от линиите на дланта. Над ръката имаше надпис на латински с грижливо изписани букви *In Manibus Fortuna*. На стената до вратата имаше тесни рафтове, пълни с книги.

Една от мънистените завеси се размърда и от нея се подаде главата на Мадам Доротея.

— Интересуваш се от хиромантия? — попита тя, като забеляза погледа на Клеъри. — Или просто си любопитна?

— Нито едно от двете — рече Клеъри. — Наистина ли можете да врачувате?

— Моята майка беше рядко талантлива. Тя умееше да гледа на ръка или на утайка от чай. И мен научи на някои трикове. — Тя премести погледа си върху Джейс. — Като говорим за чай, ти, млади момко, обичаш ли чай?

— Какво? — попита объркано Джейс.

— Чай. Действа добре на стомаха и спомага за концентрацията. Чаят е чудесна напитка.

— Аз бих изпила чаша чай — каза Клеъри, като си даде сметка, че беше минало доста време, откакто за последно беше яла или пила нещо. Съзнаваше, че откакто се бе събудила, е карала изцяло на адреналин.

Джейс се съгласи.

— Добре. Само да не е „Ърл Грей“[1] — каза той, като сбърчи изящния си нос. — Мразя бергамот.

Мадам Доротея се засмя гръмогласно и отново се скри зад мънистените завеси, като ги остави леко да се поклащат след нея.

Клеъри повдигна вежди към Джейс.

— Ти мразиш бергамот?

Джейс се разхождаше покрай тесните рафтове и изучаваше съдържанието им.

— Теб какво те засяга това?

— Досега не бях срещала момче на моята възраст, което да знае какво е бергамот, а още по-малко, че се съдържа в чая „Ърл Грей“.

— Е, да — каза Джейс с надменен поглед. — Аз не съм като другите момчета. Освен това — допълни той, като взе една книга от рафта, — в Института имаме часове по основи на хербологията и лечебната употреба на растенията. Задължителни са.

— Мислех, че изучавате само предмети като „Въведение в клането“ и „Обезглавяване за начинаещи“.

Джейс прелисти една страница.

— Много смешно, Фрей.

Клеъри, която изучаваше плаката за гледане на ръка, се обърна рязко към него.

— Не ме наричай така.

Той вдигна изненадано поглед към нея.

— Но защо? Нали това ти е фамилията?

В съзнанието й се стрелна образът на Саймън. Видя го за последно, когато бе побягнала от „Хайър Граундс“ и той гледаше втренчено след нея. Тя примигна и отново се обърна към плаката.

— Просто така, няма причина.

— Разбирам — каза Джейс и тя усети по гласа му, че той разбира много повече, отколкото би й се искало. Чу го да поставя обратно книгата на мястото й. — Сигурно държи този боклук тук, за да впечатлява платежоспособни мундита — каза с отвращение той. — Тук няма нищо стойностно.

— Само защото не е някоя от твоите магии… — започна сърдито Клеъри.

Той ядно смръщи вежди, което я накара да млъкне.

— Аз *не правя магии* — каза той. — Набий си го в главата: човешките същества не си служат с магии. Това е, което ги прави хора.

Само вещиците и магьосниците могат да правят магии, защото имат демонска кръв.

На Клеъри й трябваше известно време, за да осмисли чутото.

— Но аз видях, че ти си послужи с магия. Ти използваш омагьосани оръжия…

— Аз използвам магически инструменти — каза Джейс, като зае лекторска поза. — А за да мога да го правя, трябва да премина през строго обучение. Татуираните по кожата ми руни също ме пазят. Ако ти се опиташ да използваш, да кажем, серафимска кама, може да се изгориш или дори да умреш.

— А ако имам и аз татуировки? — попита Клеъри. — Тогава може ли да ги използвам?

— Не — каза ядно Джейс. — Поставянето на знаци не е достатъчно. Има проверки, изпитания, нива на подготовка… виж, просто забрави, става ли? Стой далече от камите ми. Всъщност не докосвай нито едно от оръжията ми без мое разрешение.

— Е, смятах да ги продам всичките по eBay — сопна му се Клеъри.

— Да ги продадеш *къде*?

Клеъри мило му се усмихна.

— На едно митично място с огромна магическа сила.

Джейс изглеждаше объркан, после сви рамене.

— Повечето митове са истина, поне донякъде.

— Започвам да го осъзнавам.

Завесата от мъниста отново се размърда и главата на Мадам Доротея се появи.

— Чаят е сервиран — каза тя. — Не стойте тук като магарета. Заповядайте в приемната.

— И приемна ли има? — попита Клеъри.

— Разбира се, че има приемна — каза Доротея. — Къде иначе ще си каня посетителите?

— Само да оставя шапката си на икономa — каза Джейс.

Мадам Доротея му хвърли мрачен поглед.

— Ако беше и наполовина толкова духовит, колкото си мислиш, че си, момчето ми, щеше да си два пъти по-духовит. — Тя мина отново през завесите, като нейното високо „Хмф!“ бе почти заглушено от подрънкването на мънистата.

Джейс се навъси.

— Не съм съвсем сигурен, че схванах мисълта й.

— Така ли? — рече Клеъри. — Според мен тя се изрази пределно ясно. — Тя мина през мънистените завеси, преди той да успее да отговори.

Приемната беше толкова слабо осветена, че Клеъри трябваше да мигне няколко пъти, за да свикнат очите й. На мъждивата светлина се очертаваха черни кадифени завеси, които покриваха цялата лява стена.

Препарирани птици и прилепи бяха провесени от тавана на тънки въженца, като на мястото на очите бяха поставени тъмни мъниста. Подът беше покрит с оръфани персийски килими, от които при всяко стъпване се вдигаше прах. Около ниска маса бяха подредени група обемисти фотьойли, в единия край на масата имаше тесте карти Таро, вързани с копринена панделка, а в другия — кристална топка върху златна поставка. В средата на масата имаше сребърен чаен сервиз, подреден като за гости, кокетна чиния, пълна със сандвичи, син чайник, от който излизаше тънка струя пара, и две чаши за чай върху същите чинийки, поставени грижливо пред два от фотьойлите.

— Уау — извика тихо Клеъри. — Изглежда страхотно. — Тя седна в един от фотьойлите. Почувства се удобно в него.

Доротея се усмихна, очите й блестяха дяволито.

— Да ви налея чай — рече тя, като повдигна чайника. — Мляко? Захар?

Клеъри погледна крадешком Джейс, който бе седнал до нея и бе придърпал чинията със сандвичите към себе си, за да я огледа по-добре.

— Захар — каза тя.

Джейс сви рамене, взе си сандвич и остави чинията. Клеъри внимателно го наблюдаваше как отхапва. Той отново сви рамене.

— Краставички — рече той в отговор на нейния поглед.

— Според мен сандвичите с краставички са много подходящи за чай, не мислите ли? — осведоми се Мадам Доротея, без да се обърне конкретно към някого.

— Не обичам краставички — каза Джейс и подаде остатъка от сандвича си на Клеъри. Тя отхапа от него — беше идеално подправен с майонеза и пипер. Стомахът и блажено замърка при вкусването на първата храна след онези бурито, които ядоха със Саймън.

— Краставички и бергамот — каза Клеъри. — Има ли нещо друго, което мразиш и за което е добре да знам?

Джейс погледна към Доротея над ръба на чашата си.

— Лъжците — каза той.

Старицата спокойно остави чайника.

— Можеш да ме наричаш лъжкиня колкото си искаш. Така е, не съм вещица. Но моята майка беше.

Джейс отпи от чая си.

— Това е невъзможно.

— Защо да е невъзможно? — полюбопитства Клеъри, като на свой ред също отпи от чая си. Той беше горчив и силен на вкус.

Джейс въздъхна.

— Защото те са полухора-полудемони. Всички вещици и магьосници са хибриди. И тъй като са хибриди, не могат да имат деца. Стерилни са.

— Като мулетата — каза замислено Клеъри, като си спомни за уроците в часовете по биология. — Мулетата са стерилни хибриди.

— Смайваш ме с познанията си по животновъдство — каза Джейс. — Всички долноземци имат демонска кръв в себе си, но само магьосниците са деца на демони. Затова те са и най-могъщи.

— Вампирите и върколаците… нали и те са нещо като демони? А *феите*?

— Вампирите и върколаците са възникнали в резултат на болести, донесени от демоните от собствените им измерения. Повечето демонични болести са смъртоносни за хората, но при определени обстоятелства те предизвикват промени в инфектираните, без реално да ги убиват. А феите…

— Феите са паднали ангели — каза Доротея, — изхвърлени от рая заради гордостта им.

— Така гласи легендата — каза Джейс. — Други твърдят, че това са децата на демон и ангел, което лично на мен ми изглежда по-правдоподобно. Доброто и злото, събрани на едно място. Феите са красиви, каквито вероятно са били ангелите, но у тях има непокорство и жестокост. Пък и забележете, че повечето избягват дневната светлина…

— Понеже злото е безсилно — каза меко Доротея, сякаш рецитираше стар стих, — когато не е тъмно.

Джейс я погледна навъсено. Клеъри каза:

— Вероятно ли? Мислех, че ангелите не са…

— Достатъчно за ангелите — каза Доротея, като внезапно мина по същество. — Вярно е, че магьосниците не могат да имат деца. Майка ми ме е осиновила, понеже искала да бъде сигурна, че някой ще наглежда това място, след като тя си отиде. Не ми е нужно да владея магиите. Задачата ми е само да наблюдавам и пазя.

— Какво да пазите? — попита Клеъри.

— Какво наистина? — Старицата намигна и посегна да си вземе сандвич от чинията, но тя беше празна. Клеъри ги бе изяла всичките. Доротея се подсмихна. — Хубаво е да видиш как млада жена се храни добре. По мое време момичетата бяха яки и здрави, а не вейки като сегашните.

— Благодаря — каза Клеъри. Тя се сети за тънките като клечки ръце на Изабел и изящната й талия и внезапно се почувства дебела. Остави шумно празната си чаша.

Мадам Доротея веднага взе чашата и внимателно се втренчи в нея, като между изписаните й с молив вежди се появи бръчка.

— Какво? — каза припряно Клеъри. — Пукнала съм чашата ли?

— Тя ти гледа на чай — каза Джейс, което прозвуча отегчено, но въпреки това се наведе напред заедно с Клеъри, докато Доротея въртеше чашата в дебелите си пръсти и се мръщеше.

— Лошо ли е? — попита Клеъри.

— Не е нито лошо, нито добро. Объркващо е. — Доротея погледна Джейс. — Дай ми *твоята* чаша — изкомандва тя.

Джейс се засегна.

— Но аз не съм си изпил чая…

Старицата грабна чашата от ръката му и изсипа останалия в нея чай обратно в чайника. После намръщено се втренчи в утайката.

— Виждам насилие в бъдещето ти, много кръв ще се пролее от теб и около теб. Ще се влюбиш в не когото трябва. Освен това имаш враг.

— Само един ли? Това е добра новина. — Джейс се облегна на стола си, когато Доротея остави чашата му и отново взе тази на Клеъри. Поклати глава.

— Нещо не мога да я разчета. Фигурите са объркани, хаотични. — Тя погледна към Клеъри. — Да не би съзнанието ти да е блокирано?

Клеъри не разбираше.

— Да е какво?

— Нещо като заклинание, което може да е замъглило спомените ти или да е блокирало Зрението ти.

Клеъри поклати глава.

— Не, разбира се, че не.

Джейс се наведе живо напред.

— Не бързай — каза той. — Тя наистина твърди, че до миналата седмица не помни някога да е имала Зрението. Може би…

— Може би просто съм бавноразвиваща се — сопна се Клеъри. — И не си и помисляй да *злорадстваш* само защото съм си го признала.

Джейс въздъхна обидено.

— Нямах това намерение.

— Мисля, че точно това ти беше намерението.

— Може би — призна си Джейс, — но това не означава, че не съм прав. Нещо е блокирало спомените ти, почти съм сигурен.

— Много добре, я да опитаме с нещо друго. — Доротея остави чашата и посегна към вързаните с копринена панделка карти Таро. Тя разпери картите като ветрило и го поднесе към Клеъри. — Прокарай ръката си върху тях, докато някоя не ти се стори гореща или студена, или пък не прилепне към пръстите ти. После я изтегли и ми я покажи.

Клеъри послушно прокара пръсти върху картите. Тя усети хладния им допир и хлъзгавостта им, но нито една не й се стори по-топла или по-студена от останалите, нито пък прилепваше на пръстите й. Накрая тя хвана една наслуки и я изтегли.

— Асо купа — каза смаяно Доротея. — Картата на любовта.

Клеъри я обърна и я погледна. Картата натежа в ръката й, картинката отпред бе нарисувана с истински бои. Тя изобразяваше ръка, държаща чаша пред слънчев лъч, нарисуван със златна боя. Стилът на тази рисунка й беше толкова познат, колкото въздухът, който дишаше.

— Това е хубава карта, нали?

— Невинаги. Повечето ужасни неща, които правят хората, са в името на любовта — рече Мадам Доротея, а тъмните й очи блестяха. — Но картата е силна. Какво ти говори тя?

— Че я е рисувала майка ми — каза Клеъри и хвърли картата на масата. — Тя я е рисувала, нали?

Доротея кимна, на лицето й се изписа задоволство.

— Тя нарисува цялото тесте. Като подарък. Много мило от нейна страна.

— Така значи. — Джейс се изправи, очите му бяха студени. — Колко близки бяхте с майката на Клеъри?

Клеъри обърна глава към него.

— Джейс, не е нужно да…

Доротея се облегна на стола си, разперила картите пред гърдите си.

— Джослин знаеше коя съм и аз знаех коя е тя. Не говорехме много за това. Понякога ми правеше услуги — като изрисуването на това тесте карти например, — като в замяна аз пък й казвах по някоя клюка от Долния свят. Имаше едно име, за което ме бе помолила да се ослушвам, и аз го правех.

Изражението на Джейс бе непроницаемо.

— Кое име?

— Валънтайн.

Клеъри подскочи на стола си.

— Но това…

— А като казваш, че знаеш коя е Джослин, какво имаш предвид? Коя беше тя?

— Джослин беше такава, каквато я знаете — каза Доротея. — Но в миналото си е била като вас. Ловец на сенки. Член на Клейва.

— Не — прошепна Клеъри.

Доротея я погледна с тъжни, почти дружелюбни очи.

— Вярно е. Тя избра да живее в тази къща именно защото…

— Защото това е Убежище — прекъсна я Джейс. — Нали така? Майка ти е била Ръководител. Тя е създала това място, скрито, защитено — идеално място за укриване на бегълци от Долния свят. Нали това е, което правите? Укривате престъпници.

— *Ти би* ги нарекъл така — каза Доротея. — Запознат ли си с мотото на Завета?

— *Sed lex dura lex* — каза автоматично Джейс. — Законът е суров, но е закон.

— Понякога законът е твърде суров. Знам, че Клейвът щеше да ме отнеме от майка ми при първа възможност. Да не искате да ги оставя да постъпят така с други?

— О, значи си филантроп — сви устни Джейс. — Нали не очакваш от мен да повярвам, че долноземците не си плащат порядъчно за привилегията да ползват това убежище?

Доротея се усмихна достатъчно широко, за да блеснат златните й кътници.

— Не всеки може като теб да разчита на заслепяващата си външност.

Джейс не се впечатли от ласкателството.

— Ще съобщя на Клейва за теб…

— Не можеш! — Сега Клеъри се бе изправила на свой ред. — Ти обеща.

— Нищо не съм обещавал — запротестира Джейс. Той пристъпи към стената и дръпна една от кадифените завеси. — Можете ли да ми кажете какво е това? — не отстъпваше той.

— Това е врата, Джейс — каза Клеъри.

По-скоро *било* е врата, чудато издълбана в стената между два еркерни прозореца. Разбира се, сега вече не беше врата, при положение че не водеше на никъде, нито се виждаше от външната страна на къщата. Сякаш бе направена от леко блестящ метал, по-скоро полиран, отколкото месингов, но тежък като желязо. Дръжката беше излята във формата на око.

— Млъквай — каза ядосано Джейс. — Това е портал. Нали?

— Врата към петото измерение — каза Доротея, като остави картите Таро на масата. — Измеренията не са прави линии, нали знаеш — добави тя в отговор на неразбиращия поглед на Клеъри. — Има си долини, падини, потайни местенца и пукнатини и всички те не се виждат. Малко е трудно да се обясни, при положение че не сте учили теория на измеренията, но това, което трябва да знаеш, е, че през тази врата можеш да отидеш където си поискаш. Тя е…

— Авариен изход — каза Джейс. — Ето защо майка ти е искала да живеете тук. За да може по всяко време да се измъкне, ако се наложи.

— Тогава защо тя не… — започна Клеъри, но прекъсна ужасена. — Заради мен — каза тя. — Онази нощ тя не е искала да ме остави. И

е останала.

Джейс клатеше глава.

— Не можеш да обвиняваш себе си…

Клеъри почувства, че под клепачите й се събират сълзи, и се втурна покрай Джейс към вратата.

— Искам да видя къде е можела да отиде — каза тя, като изследваше опипом вратата. — Искам да видя къде е можела да избяга…

— Клеъри, не! — Джейс посегна към нея, но пръстите й вече се бяха вкопчили в дръжката на вратата. Тя бързо се завъртя под ръката й и вратата рязко се отвори, сякаш я беше бутнала. Доротея с вик се изправи на крака, но беше вече твърде късно. Преди да завърши изречението си, Клеъри се хвърли напред и потъна в празното пространство.

---

[1] Ърл Грей (англ.) — вид чай с изразен аромат на бергамот (цитрусов плод). — Бел.ред. ↑

8
ОРЪЖИЕ ПО ИЗБОР

От изненада Клеъри дори не успя да извика. Най-неприятно беше падането, сърцето й се качи в гърлото, стомахът й се сви. Тя размаха ръце, като се опитваше да се хване за нещо, което да забави падането й.

Ръцете й улавяха храсти, но в тях оставаха само листата. Тя тежко се строполи на земята, бедрото и рамото й се удариха на твърдо. После се претърколи, като въздухът отново нахлу в дробовете й. Тъкмо понечи да се изправи в седнало положение, когато върху нея се приземи още някой.

Отново бе повалена. Нечие чело се удари в нейното, коленете й се забиха в нечии други. Преплела ръцете и краката си с тези на другия, тя се задави с коса (не своята) и се опита да се измъкне изпод тежестта върху й, която заплашваше да я смаже.

— Оуч — каза Джейс в ухото й с изпълнен с възмущение тон. — Ръгна ме с лакът.

— Така ли, май ти се *стовари* върху мен.

Той се повдигна на ръце и я погледна кротко. Клеъри видя над главата му синьо небе, част от клон на дърво и ъгълче от сива барака.

— Е, не ми остави кой знае какъв избор — каза той. — Не и след като реши най-безгрижно да скочиш през портала, все едно скачаш в метрото. Имаш късмет, че не попаднахме в някое демонско измерение с цианид в атмосферата.

— Не беше нужно да скачаш след мен.

— Напротив — каза той. — Ти не можеш да се справиш без мен, ако попаднеш сред неприятели, защото нямаш нужния опит.

— Това е мило. Може би ще ти простя.

— Да ми простиш? За какво?

— За това, че ми каза да млъквам.

Той присви очи.

— Не съм ти… добре, де, казах ти, но ти беше…

— Няма значение. — Ръката й, притисната зад гърба, започна да се схваща. Когато се търкулна, за да я освободи, тя видя изгоряла от слънцето трева, мрежеста ограда и повече от сивата дървена къща, за която установи, че й е поразително позната.

Тя се вцепени.

— Знам къде сме.

Джейс спря да бърбори.

— Какво?

— Това е къщата на Люк. — Тя се изправи в седнало положение. Джейс скочи грациозно на крака и й подаде ръка, за да й помогне да стане. Тя го отблъсна и припряно се изправи сама, като разтриваше изтръпналата си ръка.

Те стояха пред малка сива къща, намираща се в редица плътно застроени къщи, по крайбрежието на Уилямсбърг. Остър бриз подухваше откъм Ийст Ривър, като поклащаше табелата, висяща на стената откъм предните стълби. Клеъри гледаше как Джейс чете на глас релефния надпис: *Употребявани книги в отлично състояние, нови и изчерпани. Почивен ден — събота.* Той погледна към тъмната врата, на дръжката на която висеше тежък катинар. На изтривалката имаше поща, насъбрала се от няколко дни, недокосната. Той погледна Клеъри.

— Той в книжарница ли живее?

— Живее зад книжарницата. — Клеъри се огледа по пустата улица, в единия край на която се извиваше Уилямбъргският мост, а в другия се намираше запустяла фабрика за захарни изделия. Отвъд ленивата река слънцето залязваше зад небостъргачите на Манхатън, позлатявайки контурите им. — Джейс, как попаднахме тук?

— През портала — каза Джейс, докато изучаваше катинара. — Отиваш на мястото, за което си мислиш.

— Но аз не мислех за тук — възрази Клеъри. — Не си мислех за никое конкретно място.

— Напротив. — Това изглежда не го интересуваше особено. — Все едно, след като вече сме тук…

— Какво?

— Какво искаш да правим?

— Мисля, че искам да си ходим — каза горчиво Клеъри. — Люк каза да не идвам тук.

Джейс поклати глава.

— И ти просто се съгласи?

Клеъри обви ръце около себе си. Почувства студ въпреки задушната вечер.

— Имам ли избор?

— Винаги имаме избор — каза Джейс. — На твое място щеше да ми е любопитно какво става с Люк в момента. Имаш ли ключове за дома му?

Клеъри поклати глава.

— Не, но понякога той оставя задната врата незаключена. — Тя посочи към тясната пътека, която отделяше къщата на Люк от съседната. Пластмасовите боклукчийски кофи бяха чинно подредени в редица до купчина сгънати вестници и празни бутилки от сода. Значи Люк все още се отнасяше отговорно към рециклирането.

— Сигурна ли си, че не си е вкъщи?

Тя погледна към пустия тротоар.

— Е, микробусът му го няма, магазинът е затворен и всички светлини са угасени. Бих казала, че вероятността да не си е вкъщи е голяма.

— Тогава ти водиш.

Тясната пътека между къщите стигаше до висока мрежеста ограда. Тя ограждаше малката градина в задния двор на Люк, където, изглежда, виреeха само бурени, израсли и между фугите на паветата и така превърнали ги в ронливи парчета камък. В подножието на оградата растяха видимо неподдържани храсти. Портата беше заключена с катинар.

— Трябва да я прескочим — каза Джейс, като пъхна върха на ботуша си в една пролука в оградата. Започна да се катери. Оградата дрънчеше толкова силно, че Клеъри трескаво се огледа наоколо, но дори съседните къщи не светеха. Джейс се изкачи до върха на оградата и скочи от другата страна, като приземяването му бе съпроводено от някакво ужасено, пронизително изскимтяване.

За миг Клеъри си помисли, че е паднал върху някоя бездомна котка. Тя чу как той извика от изненада, докато падаше назад. От шубраците изскочи тъмна сянка и се стрелна през двора, като се стараеше да се държи приведена. Джейс се изправи на крака и хукна след нея, сякаш решен да я убие.

Клеъри започна да се катери. Когато се опита да преметне крака си от другата страна на оградата, джинсите на Изабел се закачиха за телта и се сцепиха. Тя тупна на земята, гуменките й се приземиха леко върху отъпканата пръст и в същия момент се чу триумфалния вик на Джейс.

— Хванах го! — Тя се обърна и го видя седнал върху проснатия по корем неканен гост, чиито ръце бяха вдигнати над главата. Джейс сграбчи китката му. — Я да видим сега лицето ти.

— Върви по дяволите, напудрен задник такъв — озъби се натрапникът, като се мъчеше да се изтръгне от Джейс. Той почти успя да седне, потрошените му очила бяха килнати на една страна.

Клеъри се закова на мястото си.

— Саймън?

— О, Боже — каза разочаровано Джейс. — А аз вече си мислех, че съм хванал нещо интересно.

* * *

— Но какво правиш тук, скрит в храстите на Люк? — попита Клеъри, докато махаше листата от косата на Саймън. Той търпеше грижите й с видима неохота. Когато си мислеше за срещата й със Саймън, след като всичко това вече е приключило, си го представяше в по-добро настроение. — Това не ми е ясно.

— Добре, стига. Мога и сам да си оправя косата, Фрей — каза Саймън, като рязко се отдръпна от ръцете й. Те седяха на стълбите на верандата към задния двор на Люк. Джейс се беше облегнал на парапета й и се преструваше, че не ги забелязва, като усърдно пилеше ноктите си със стилито си. Клеъри се запита дали Клейвът би одобрил такава употреба на вещ като тази.

— Искам да кажа, дали Люк знае, че си тук? — попита тя.

— Разбира се, че не знае — каза сприхаво Саймън. — Не съм го питал, но съм сигурен, че има ясна позиция по отношение на тийнейджъри, които се мотаят в храстите му.

— Ти не си случаен тийнейджър, нали те познава. — Искаше й се да посегне и да докосне бузата му, която още кървеше леко от клона, който го беше одраскал. — Най-важното е, че си добре.

— Че *аз съм* добре? — Саймън се засмя остро и горчиво. — Клеъри, имаш ли представа какво преживях през последните два дена? Последния път, когато те видях, ти излетя от „Хайър Граундс“ като прилеп от ада, а след това просто… изчезна. Дори телефона не си вдигаше, домашният ти телефон пък беше изключен. После Люк ми каза, че сте отишли у някакви роднини на север, а аз *знам*, че ти нямаш никакви роднини. Помислих си, че с нещо съм те ядосал…

— Как би могъл да ме ядосаш? — Клеъри понечи да хване ръката му, но той я издърпа, без да поглежда към нея.

— Не знам — каза той. — Нещо да съм направил.

Джейс, все още съсредоточен върху стилито си, се изкиска под нос.

— Ти си най-добрият ми приятел — каза Клеъри. — Не бях ядосана на теб.

— Ами да, и ти, разбира се, не счете за нужно да ми се обадиш и да ми кажеш, че вече излизаш с някакъв изрусен и надут хулиган, когото сигурно си срещнала в „Пандемониум“ — каза кисело Саймън. — А аз през последните три дни се чудех дали не си *мъртва*.

— Не излизам с него — каза Клеъри, благодарна на тъмнината, която скри нахлулата в лицето й кръв.

— И косата ми е естествено руса — каза Джейс. — Само отбелязвам.

— Е, какво правеше тогава през последните три дена? — попита Саймън подозрително. — Наистина ли имаш пралеля Матилда, която е хванала птичи грип и някой трябва да се погрижи за нея, докато оздравее?

— Люк наистина ли ти каза това?

— Не, той каза само, че ти и майка ти сте отишли да видите болен роднина и че вероятно мобилният ти няма обхват в провинцията. Не че му повярвах. Когато ме изрита от предната врата, аз заобиколих къщата и погледнах през задния прозорец. Видях го да стяга зелената си пътна чанта, сякаш ще ходи някъде за уикенда. Тогава реших да се навъртам тук и да наглеждам нещата.

— Защо? Защото си е стегнал чантата ли?

— Защото я напълни с оръжие — каза Саймън, като попиваше кръвта от бузата си с ръкава на ризата. — Ножове, две ками, дори и меч. Смешното в цялата работа е, че тези оръжия сякаш блестяха. —

Той премести поглед от Клеъри към Джейс и обратно. Гласът му режеше така остро, сякаш бе един от ножовете на Люк. — Ей, сега да не вземеш да ми кажеш, че съм си въобразил?

— Не — каза Клеъри. — Няма да ти кажа това. — Тя се втренчи в Джейс. Последните лъчи на залеза правеха очите му да блестят като златни. Тя рече: — Ще му кажа истината.

— Знам.

— Няма ли да ме спреш?

Той сведе поглед към стилито в ръката си.

— Аз съм обвързан с клетва към Завета — каза той. — Но ти не си.

Тя се обърна отново към Саймън и пое дълбоко въздух.

— Добре — рече тя. — Има нещо, което трябва да знаеш.

* * *

Слънцето вече се беше скрило зад хоризонта и верандата бе потънала в мрак, когато Клеъри свърши разказа си. Саймън бе изслушал дългата история с почти безизразно лице, като само леко трепна в онази част, в която се описваше момента с Ненаситния. Тя гледаше да не навлиза в подробности, защото не искаше да преживее отново онази нощ. Когато спря да говори, прочисти сухото си гърло и внезапно усети изгаряща я жажда.

— Това е — каза тя. — Въпроси?

Саймън вдигна ръка.

— О, имам въпроси. Няколко.

Клеъри притаи дъх.

— Добре, давай.

Той посочи към Джейс.

— Значи, той е… как нарече хората като него?

— Той е ловец на сенки — каза Клеъри.

— Ловец на демони — добави Джейс с обичайната си нетърпеливост. — Убивам демони. Не е чак толкова сложно.

Саймън отново погледна към Клеъри.

— Наистина ли? — Той присви очи, сякаш очакваше тя да му каже, че нищо от това не е вярно и че всъщност Джейс е опасен

избягал луд, на когото тя е решила да помогне от хуманни съображения.

— Наистина.

Саймън доби съсредоточено изражение.

— Значи, има и вампири, така ли? Върколаци, магьосници и всякакви подобни същества?

Клеъри прехапа долната си устна.

— Така чух.

— И ти ги убиваш, така ли? — Сега Саймън отправи въпроса си директно към Джейс, който бе прибрал стилито в колана си и оглеждаше безупречните си нокти.

— Само когато са непослушни.

Известно време Саймън седеше и гледаше втренчено в краката си. Клеъри започна да се чуди дали постъпи добре, като го натовари с такъв вид информация. Той бе по-прагматичен от всеки, когото Клеъри познаваше. Може би не желаеше да вниква в неща, за които нямаше разумно обяснение. Тя се наведе разтревожено напред, но в този момент Саймън вдигна глава.

— Това е *суперяко* — каза той.

Джейс бе не по-малко шокиран от Клеъри.

— Суперяко?

Саймън кимна така въодушевено, че тъмните му къдрици подскочиха на челото.

— Ами, да. Това е точно като „Тъмници и дракони“, само че *истинско*.

Джейс гледаше към Саймън, сякаш последният беше странен вид насекомо.

— Като кое?

— Една компютърна игра — обясни Клеъри. Чувстваше се някак неловко. — Хората се правят на магьосници и елфи и убиват чудовища и разни такива.

Джейс гледаше втрещено.

Саймън се усмихна.

— Никога ли не си чувал за „Тъмници и дракони“?

— Чувал съм за тъмници — каза Джейс. — Също и за дракони. Въпреки че отдавна са измрели.

Саймън доби разочаровано изражение.

— Никога ли не си убивал дракон?

— Предполагам и че не е срещал знойна елфка над метър и осемдесет по кожени бикини — каза ядосано Клеъри. — Стига, Саймън.

— Истинските елфи са високи около двайсет сантиметра — уточни Джейс. — Освен това хапят.

— Но вампирите са секси, нали? — каза Саймън. — Искам да кажа, че някои женски вампири са мацки, а?

Клеъри започна да се безпокои, че Джейс ей сега ще прекоси верандата и ще се хвърли да души Саймън. Вместо това той, изглежда, се замисли.

— Някои от тях може би.

— *Яко* — повтори Саймън.

Клеъри май предпочиташе да се бяха сбили.

Джейс се плъзна по парапета на верандата.

— Е, ще претърсим ли къщата, или не?

Саймън трескаво се изправи на крака.

— Бройте ме и мен. Какво търсим?

— Ние? — каза Джейс със заплашително спокойствие. — Не помня да сме те канили.

— *Джейс* — каза гневно Клеъри.

Лявото ъгълче на устата му отскочи нагоре.

— Само се пошегувах. — Той отстъпи встрани, за да й направи път до вратата. — Готови ли сме?

Клеъри потърси опипом в тъмното дръжката на вратата. Вратата се отвори, като осветлението на верандата се включи автоматично, което освети и коридора. Вратата към книжарницата беше затворена, Клеъри разтърси дръжката.

— Заключено е.

— Позволете ми, мундани — каза Джейс, като внимателно я избута встрани. Той извади стилито от джоба си и го опря до вратата. Саймън го гледаше с известна неприязън. *Цяло войнство изкусителни вампирки*, мислеше си Клеъри, *нямаше да е в състояние да го накара да харесва Джейс*.

— Голям досадник е, нали? — мърмореше Саймън. — Как го търпиш?

— Той ми спаси живота.

Саймън я стрелна с поглед.

— Как…

Вратата се отвори с изщракване.

— Готово — рече Джейс, като пъхна стилито обратно в колана си. Докато минаваха през вратата, Клеъри видя как знакът върху нея, точно над главата му, избледнява. Задната врата водеше към малко складово помещение, на чиито голи стени боята се лющеше. Навред бяха струпани кашони, съдържанието на които се идентифицираше с надраскани отгоре надписи: *Проза, Поезия, Готварство, Хоби, Любовни романи*.

— Жилищната част е ето там. — Клеъри се отправи към вратата, която се виждаше в далечния край на помещението.

Джейс я хвана за ръката.

— Почакай.

Тя го погледна припряно.

— Какво има?

— Не знам. — Той се промъкна в пролуката между две купчини кашони и подсвирна. — Клеъри, може би ще искаш да дойдеш тук и да видиш това.

Тя се огледа наоколо. В склада цареше сумрак, само през прозореца се процеждаше светлината от лампата на верандата.

— Толкова е тъмно…

Лумна светлина, която окъпа помещението в брилянтен блясък. Саймън извърна глава, като примигаше.

— Ох.

Джейс се изкикоти. Той бе застанал върху един запечатан кашон с вдигната нагоре ръка. Нещо блестеше в шепата му, като светлината се процеждаше през сключените му пръсти.

— Магическа светлина — каза той.

Саймън измърмори нещо под носа си. Клеъри се запрепъва из кашоните, за да отиде при Джейс. Той бе застанал зад клатушкаща се грамада от детективски романи. Магическата светлина хвърляше зловещ отблясък върху лицето му.

— Виж това — каза той, като посочи по-нагоре към стената. Първоначално й се стори, че посочва двойка декоративни аплици. Когато очите й посвикнаха, тя видя, че това са метални скоби, окачени

на къса верига, която свършваше някъде в стената. — Това да не би да са…

— Белезници — каза Саймън, като си проправяше път през кашоните. — Това е, ааа…

— Само не казвай „извратено“. — Клеъри му хвърли предупредителен поглед. — Все пак говорим за Люк.

Джейс вдигна ръка и я прокара по вътрешността на една от металните скоби. Когато я отпусна, пръстите му бяха изцапани с червеникавокафява прах.

— Кръв. — Той посочи към стената, в която бяха вкопани веригите. Мазилката беше видимо издута. — Гледай. Някой се е опитвал да изтръгне тези неща от стената. Изглежда, доста силно ги е дърпал.

Клеъри усети как сърцето заблъска в гърдите й.

— Мислиш ли, че Люк е добре?

Джейс сниши магическата светлина.

— Мисля, че трябва да проверим.

Вратата за апартамента беше отключена. Тя водеше към всекидневната на Люк. Ако в магазина имаше стотици книги, то в апартамента те бяха сто пъти повече. Етажерките с книги достигаха до тавана, томовете бяха подредени на два реда, като единият закриваше другия. Повечето от тях бяха поезия и проза, предимно фентъзи и детективски романи.

Тя си спомни как дни наред беше чела всички части на *Хрониките на Придейн*, свита на кълбо до прозореца на Люк, докато слънцето потъваше във водите на Ийст Ривър.

— Мисля, че е излязъл само за малко — каза Саймън, който стоеше на вратата на малкия кухненски бокс на Люк. — Кафе машината не е изключена, а в каната има кафе и е още горещо.

Клеъри надникна през вратата на кухнята. Мивката беше пълна с чинии. Връхните дрехи на Люк чинно висяха на закачалки в дрешника. Тя се спусна надолу по коридора и отвори вратата на малката му спалня. Стаята си беше все същата — неоправеното легло със сива кувертюра и сплескани възглавници, по бюрото — пръснати дребни пари. Тя се извърна. Част от нея беше сигурна, абсолютно убедена, че когато влязат тук, всичко ще бъде с главата надолу, ще намерят Люк вързан, наранен или по-лошо. Сега не знаеше какво да мисли.

Вцепенена, тя прекоси антрето до малката гостна, където толкова често беше отсядала, когато майка й бе по работа извън града. Двамата с Люк бяха стояли до късно да гледат стари филми на ужасите на трепкащия черно-бял телевизор. Тя дори си имаше раница, пълна с неща от първа необходимост, която държеше тук, за да не се налага да я влачи всеки път до вкъщи и обратно.

Тя коленичи и я измъкна изпод леглото за масленозелената презрамка. Беше покрита цялата със значки, повечето от които й бе дал Саймън. *Геймърите го правят по-добре. Момиче Отаку. Още не съм крал.* В нея имаше някои сгънати дрехи, резервно бельо, четка за коса и дори шампоан. Слава Богу, помисли си тя, и затвори с крак вратата на спалнята. Бързо се преоблече, свали твърде големите, а сега и зеленясали от тревата и запотени дрехи на Изабел и си облече своите пясъчни рипсени панталони и синята риза без ръкави с нарисувани китайски йероглифи отпред. Пъхна дрехите на Изабел в раницата, издърпа връзките й и излезе от спалнята, а раницата подскачаше на гърба й. Хубаво беше отново да си има нещо свое.

Клеъри намери Джейс в пълния с книги кабинет на Люк Да разучава една зелена пътна чанта, която лежеше с отворен цип върху масата. Както бе казал Саймън, беше пълна с оръжие — ножове в ножници, навит камшик и нещо, което приличаше на остър като бръснач метален диск.

— Това е *чакрам* — каза Джейс, като леко го докосна. — Оръжие на сикхите. Завърташ го около показалеца си, преди да го хвърлиш. Те са редки и трудно се използват. Странно е, че Люк има такова — добави той, като вдигна поглед към Клеъри, която влизаше в стаята. — Навремето Ходж е използвал такива, чакрам е било неговото оръжие. Или поне той така казва.

— Люк колекционира какво ли не, произведения на изкуството, нали се сещаш — каза Клеъри, като гледаше рафта зад бюрото, на който бяха подредени бронзови индийски и руски идоли, включително любимите й: статуетка на Кали, индийската богиня на разрушението, размахала заплашително меч и със строго изражение, танцува с отметната назад глава и присвити очи. Отстрани на бюрото имаше старинен китайски параван, издълбан от ярко палисандрово дърво. — Красиви неща.

Джейс внимателно постави настрани *чакрама*. От незакопчания край на пътната чанта на Люк се беше изсипала купчина дрехи, които сякаш се бе сетил да пъхне в последния момент.

— Предполагам, че това е твое.

Той измъкна един правоъгълен предмет, скрит сред дрехите: снимка в дървена рамка с дълга вертикална пукнатина на стъклото. Пукнатината образуваше тънки линии, минаващи върху усмихнатите лица на Клеъри, Люк и майка й.

— Това наистина *е* мое — каза Клеъри, като дръпна снимката от ръцете му.

— Счупена е — забеляза Джейс.

— Знам. *Аз* го направих, аз я счупих. Когато я хвърлих по Ненаситния. — Тя погледна към него и видя изписано на лицето му разбиране. — Това означава, че Люк се е върнал в апартамента след нападението. Може би дори днес…

— Може би той последен е минал през портала — каза Джейс. — Ето защо се озовахме тук. Ти не си мислила за нищо, така че сме се пренесли на последното място, докъдето е пътувано.

— Нямаше да е зле Доротея да ни беше казала за това — рече гневно Клеъри.

— Той сигурно й е платил, за да мълчи. Или това, или защото на него му е имала повече доверие, отколкото на нас. Което значи, че той може би не е…

— Хора! — Саймън се втурна панически в кабинета. — Някой идва.

Клеъри изпусна снимката.

— Да не е Люк?

Саймън погледна към коридора и кимна.

— Той е. Но не е сам, с него има двама мъже.

— Мъже? — С няколко крачки Джейс прекоси стаята, погледна през вратата и тихо изруга под носа си. — Магьосници.

Клеъри го погледна втренчено.

— Магьосници? Но…

Като клатеше глава, Джейс се отдръпна от вратата.

— Има ли някакъв друг изход? Задна врата?

Клеъри поклати глава. Вече се чуваше звукът от стъпките в коридора, което предизвика болезнен спазъм в гърдите й.

Джейс се огледа отчаяно. Очите му се спряха върху палисандровия параван.

— Скрийте се зад това — каза той като го посочи. — Веднага.

Клеъри хвърли счупената снимка на бюрото и бързо отиде зад паравана, като повлече и Саймън след себе си. Джейс застана точно зад тях, със стилито в ръка. Той едва се беше скрил, когато Клеъри чу как вратата се отваря със замах, отчетливи стъпки… а после ясно доловими гласове. Говореха трима мъже. Тя погледна изплашено Саймън, който беше пребледнял, а после към Джейс, който беше вдигнал стилито и бавно го движеше, рисувайки нещо като квадрат върху паравана. Докато Клеъри го гледаше втренчено, квадратът стана прозрачен, като стъклен прозорец. Тя чу как Саймън изсумтя — леко, едва доловимо — и видя как Джейс поклати глава към тях и им каза само с движение на устните: *Те не могат да ни видят през това, но ние тях можем.*

Като хапеше нервно устната си, Клеъри се придвижи до квадрата и надникна през него, усещайки във врата си дишането на Саймън. Оттук стаята се виждаше идеално: етажерките с книги, бюрото с пътната чанта, захвърлена върху него и Люк, поопърпан, попрегърбен, с вдигнати на главата очила, той бе застанал до вратата. Беше стряскащо, макар и да знаеше, че той не може да я види, тъй като прозорецът, направен от Джейс, приличаше на стъклото в стаята за разпит в полицейско управление: виждаше се само откъм едната страна. Люк се обърна, като отново хвърли поглед в коридора.

— Да, можете да огледате — каза той с тон, пропит от сарказъм. — Много мило от ваша страна, че проявявате такъв интерес.

От ъгъла на кабинета се чу тихо изкикотване. С трескаво движение на ръката Джейс разшири още малко рамката на своя „прозорец“ така, че да се вижда по-голяма част от стаята. С Люк имаше още двама мъже, и двамата с дълги червеникави роби, със свалени качулки. Единият беше слаб, с елегантни сиви мустаци и остра брадичка. Когато се усмихна, се показаха ослепително белите му зъби. Другият беше едър и набит като борец, с късо подстригана червеникава коса. Кожата му беше тъмноморава и така опъната, че чак скулите му лъщяха.

— Това магьосници ли са? — тихо прошепна Клеъри.

Джейс не отговори. Той се беше вцепенил като статуя. *Сигурно се бои, че ще изляза и ще се опитам да отида при Люк*, помисли си Клеъри. Искаше й се да го увери, че няма да направи това. Имаше нещо в тези двама мъже, в цвета на плътните им наметала, който приличаше на кръв и ги правеше ужасяващи.

— Гледай на това като на жест на добронамереност, *Греймарк* — каза мъжът със сивите мустаци. Когато се усмихна, се показаха толкова остри зъби, сякаш изпилени като на канибал.

— У теб няма нищо добронамерено, Пангборн. — Люк седна на крайчеца на бюрото си, като с тялото си се опитваше да закрие гледката на двамата мъже към пътната чанта и нейното съдържание. Сега, когато беше по-близо, Клеъри можа да види, че лицето и ръцете му бяха натъртени, а пръстите му бяха ожулени и разкървавени. Дълга резка по цялата шия се скриваше в яката му. *Какво, за Бога, се беше случило с него?*

— Не пипай това, Блекуел… много е ценно — каза сурово Люк. Едрият червенокос мъж, който бе посегнал към статуетката на Кали на етажерката, все пак прокара дебелите си пръсти по нея.

— Хубава е — каза той.

— Ах — каза Пангборн, като взе статуетката от другаря си. — Тя, която е създадена да се сражава с демона, който не може да бъде убит нито от бог, нито от човек. *О, Кали, блажена моя майко! Чародейко на всемогъщия Шива, танцуваща в унес и пляскаща с ръце. Ти си душата на всичко, що се движи, а ние сме твои безпомощни пионки.*

— Много добре — каза Люк. — Не знаех, че изучаваш индийска митология.

— Всички митове са истина — каза Пангборн и Клеъри почувства, че тръпки я полазват по гърба. — Или и това си забравил?

— Аз нищо не забравям — рече Люк. Макар и да изглеждаше спокоен, Клеъри видя, че раменете и устните му са напрегнати. — Предполагам, че те изпраща Валънтайн.

— Така е — каза Пангборн. — Той си помисли, че може да си промениш решението.

— Нищо не може да ме накара да променя решението си. Вече ти казах, че не знам нищо. Между другото, хубави наметала.

— Благодаря — каза Блекуел с лукава усмивка. — Свалихме ги от двама мъртви магьосници.

— Това са официалните роби на Съглашението, нали? — попита Люк. — От Въстанието ли са?

Пангборн леко се изкикоти.

— Плячка от сражението.

— Не се ли боите, че някой може погрешка да ви вземе за истински?

— Не — рече Блекуел. — Не и като се приближат.

Пангборн поглади края на робата си.

— Спомняш ли си Въстанието, Лушън? — каза меко той. — Беше велик и ужасен ден. Помниш ли как заедно се подготвяхме за битката?

Лицето на Люк се изкриви.

— Миналото си е минало. Не знам какво да ви кажа, господа. Не мога да ви помогна. Нищо не знам.

— *Нищо* е много общо казано, някак си неопределено — рече Пангборн меланхолично. — Човек, който притежава толкова много книги, би трябвало все *нещо* да знае.

— Ако искате да разберете къде отиват лястовичките на есен, мога директно да ви посоча съответната книга. Но вие искате да знаете къде е изчезнал Бокалът на смъртните…

— Изчезнал може би не е правилната дума — изръмжа Пангборн. — По-скоро скрит. Скрит от Джослин.

— Възможно е — каза Люк. — Значи още не ви е казала къде е?

— Още не е дошла в съзнание — каза Пангборн, като сечеше въздуха с дългопръстата си ръка. — Валънтайн е разочарован. Той толкова се радваше, че отново ще се видят.

— Сигурен съм, че чувствата им не са взаимни — промърмори Люк.

Пангборн се изкиска.

— Ти да не ревнуваш, Греймарк? Или чувствата ти към нея не са *същите* като преди.

Пръстите на Клеъри започнаха да треперят толкова силно, че трябваше да притисне ръцете си една в друга, за да ги спре. *Джослин? Възможно ли бе да говорят за майка й?*

— Не съм изпитвал чувства към нея — каза Люк. — Двама ловци на сенки, прокудени от собствения си вид, нормално е да сме свързани един с друг. Но няма да преча на плановете на Валънтайн по отношение на нея, ако това го тревожи.

— Не бих казал, че се тревожи — рече Пангборн. — По-скоро е учуден. Ние всички се чудехме дали си още жив. Дали още приличаш на човек.

Люк повдигна вежди.

— И?

— Изглеждаш доста прилично — призна неохотно Пангборн. Той постави статуетката на Кали обратно на рафта. — Имаше и дете, нали? Момиче.

Люк изглеждаше объркан.

— Какво?

— Не се прави на ударен — каза Блекуел с режещия си глас. — Знаем, че уличницата има дете. Намерили са снимки в нейния апартамент, в спалнята…

— Мислех, че питате за мои деца — прекъсна го спокойно Люк. — Да, Джослин има дъщеря. Клариса. Предполагам, че е избягала. Валънтайн за нея ли ви изпрати?

— Не нас — каза Пангборн. — Но я търси.

— Можем да претърсим това местенце — добави Блекуел.

— Не ви съветвам — каза Люк и се надигна от бюрото. В погледа му се четеше студена заплаха и докато гледаше отгоре двамата мъже, изражението му не се промени. — Защо си мислите, че тя е още жива? Нали Валънтайн изпрати Ненаситен, за да претърси жилището. Съвсем малко от отровата му е достатъчна да превърне повечето хора в пепел, без да остане и помен от тях.

— Имаше един мъртъв Ненаситен — каза Пангборн. — Това накара Валънтайн да се усъмни.

— Валънтайн се съмнява във всичко — каза Люк. — Може Джослин да го е убила. Каквато е яка.

Блекуел изсумтя.

— Като нищо.

Люк сви рамене.

— Вижте, нямам представа къде е момичето, но имам чувството, че е мъртво. Иначе досега да се е появило. Така или иначе, не

представлява опасност. На петнайсет години е и никога не е чувала за Валънтайн, нито пък вярва в демони.

Пангборн се изкиска.

— Дете с късмет.

— Досега — каза Люк.

Блекуел повдигна вежди.

— Звучиш ядосано, Лушън.

— Не съм ядосан, раздразнен съм. Не искам да се забърквам в плановете на Валънтайн, разбрахте ли? Не съм глупак.

— Нима? — каза Блекуел. — Чудесно е, че през годините си развил здравословен респект към собствената си кожа, Лушън. Невинаги си бил толкова прагматичен.

— Нали знаеш — каза свойски Пангборн, — че бихме разменили Джослин за Бокала? Ще ти я доставим невредима, току до вратата ти. Лично Валънтайн дава това обещание.

— Знам — каза Люк. — Не проявявам интерес. Не знам къде е скъпоценният ви Бокал и не искам да се забърквам във вашите работи. Мразя Валънтайн — допълни той, като стана от бюрото. — Но го уважавам. Винаги съм знаел, че един ден ще се върне и ще премаже всеки, застанал на пътя му. Не бих искал да му се пречкам, когато това се случи. Той е чудовище — машина за убиване.

— Виж кой го казва — изръмжа Блекуел.

— Да допусна ли, че се готвиш да се отместиш от пътя на Валънтайн? — каза Пангборн, като посочи с дългия си пръст почти забравената пътна чанта на бюрото. — Града ли ще напускаш, Лушън?

Люк бавно кимна.

— Отивам в провинцията. Искам да се поотпусна малко.

— Ние можем да те спрем — каза Блекуел. — Да те принудим да останеш.

Люк се усмихна. Това промени лицето му. Изведнъж той спря да бъде симпатичният мъж с вид на учен, който я люлееше на люлките в парка и я учеше да кара триколка. Имаше нещо жестоко в очите му, нещо зло и студено.

— Можете да опитате.

Пангборн хвърли поглед към Блекуел, който бавно поклати глава. Пангборн отново се обърна към Люк.

— Нали ще ни известиш, ако внезапно у теб се възроди някой спомен?

Люк продължаваше да се усмихва.

— Вие ще сте първите, на които ще се обадя.

Пангборн кимна отривисто.

— Мисля, че трябва да тръгваме. Ангелът да те закриля, Лушън.

— Ангелът не закриля такива като мен — каза Люк. Той взе пътната чанта от бюрото си и я затвори. — Тръгвате ли, господа?

Като си сложиха отново качулките, които закриваха лицата им, двамата мъже излязоха от стаята, последвани малко по-късно от Люк. За миг той се спря на прага, като се огледа наоколо, сякаш се чудеше дали не е забравил нещо. После внимателно затвори вратата след себе си.

Клеъри не мърдаше от мястото си, замръзнала, тя чу как входната врата се затвори и как издрънчаха веригата и ключовете, докато Люк заключваше катинара. В съзнанието й неизменно се появяваше лицето на Люк, докато казваше, че не се интересува какво се е случило с майка й.

Тя усети една ръка на рамото си.

— Клеъри? — Беше Саймън, гласът му звучеше плахо, почти нежно. — Добре ли си?

Тя поклати безмълвно глава. Чувстваше се толкова зле, че чак не виждаше кога отново ще се почувства другояче.

— Разбира се, че не е добре. — Това беше Джейс, гласът му беше остър и студен като късчета лед. Той излезе иззад паравана и рязко го премести встрани. — Сега поне знаем кой е изпратил демона след майка ти. Тези хора си мислят, че Бокалът на смъртните е у нея.

Клеъри усети, че устните й се свиват.

— Това е абсурдно и невъзможно.

— Може би — каза Джейс, като се подпря на бюрото на Люк. Той я погледна с очи, непроницаеми като опушено стъкло.

— Виждала ли си някога преди тези мъже?

— Не. — Тя поклати глава. — Никога.

— Люк, изглежда, ги познава. Негови приятели са.

— Не бих казал приятели — рече Саймън. — Мисля, че едва прикриваха своята враждебност.

— Но пък не го и убиха — рече Джейс. — Те си мислят, че той знае повече, отколкото казва.

— Може би — отвърна Клеъри — или просто не им се иска да убиват друг ловец на сенки.

Джейс се засмя дрезгаво, почти злобно, от което Клеъри усети косъмчетата на ръцете й да настръхват.

— Съмнявам се.

Тя го погледна строго.

— Защо си толкова сигурен? Да не би да ги познаваш?

Смехът бе напълно изчезнал от гласа му, когото й отговори.

— Дали ги познавам? — повтори той. — Може и така да се каже. Това са хората, които убиха баща ми.

9
КРЪГЪТ И БРАТСТВОТО

Клеъри понечи да докосне ръката на Джейс, да каже нещо, каквото и да е — какво ли се казва на човек, който току-що е видял убийците на баща си? Вече не мислеше за собствените си страхове. Джейс се дръпна при допира й, сякаш го беше убола.

— Да вървим — каза той, като мина от кабинета във всекидневната. Клеъри и Саймън побързаха след него. — Люк може да се върне всеки момент.

Те излязоха през задния вход, като Джейс използва стилито, за да заключи след тях, и се отправиха към тихата улица. Луната висеше като медальон над града и хвърляше перлени отблясъци върху Ийст Ривър. Далечният шум от колите, минаващи по моста Уилямсбърг, изпълваше влажния въздух и напомняше на пляскане с крила. Саймън каза:

— Ще ми каже ли някой къде отиваме?

— Да хванем влака — каза тихо Джейс.

— Занасяте ли ме? — попита Саймън, премигайки с очи. — Убийците на демони с влак ли пътуват?

— По-бързо е, отколкото с кола.

— Имах предвид нещо по-яко, като микробус с надпис отстрани *Смърт за демоните* или…

Джейс дори не си направи труда да го прекъсне. Клеъри го погледна с крайчеца на окото си. Понякога, когато Джослин се ядосаше не на шега или когато беше в някое от своите кофти настроения, настъпваше това, което Клеъри наричаше „затишие пред буря“. Тази тишина й напомняше за измамния блясък, от който ледът изглежда твърд, но се счупва още щом стъпиш върху него. Сега у Джейс се наблюдаваше точно такова затишие пред буря. Лицето му беше безизразно, но нещо се бореше зад жълтеникавокафявите му очи.

— Саймън — каза тя. — Престани.

Саймън й хвърли поглед, с който сякаш й казваше *Ти на чия страна си?*, но Клеъри не му обърна внимание. Тя продължаваше да

гледа Джейс, докато завиваха по Кент Авеню. Светлините на моста, който остана зад тях, осветяваха косата му като своеобразен ореол. Тя се запита дали не беше лошо от нейна страна, задето малко се радва, че този, който бе отвлякъл майка й, е същият човек, който е убил бащата на Джейс преди години. Сега поне е сигурно, че ще й помогне да намери Джослин, независимо дали му се иска, или не. Сега поне бе сигурно, че няма да я остави сама.

* * *

— Ти *тук* ли живееш? — Саймън стоеше и гледаше втренчено старата катедрала с изпочупени прозорци и врати, запечатани с полицейска лента. — Но това е църква.

Джейс бръкна под дрехите си и извади оттам месингов ключ, закачен на верижка. Беше от онзи тип ключове, които се използват за отваряне на стар сандък в някое таванско помещение. Клеъри го наблюдаваше с любопитство — той не бе заключил вратата след себе си, когато бяха тръгнали от Института, а само я беше оставил леко да се хлопне зад него.

— Решихме, че ще е от полза да живеем на свещена земя.

— То няма лошо, но, без да се обиждаш, това тук е кочина — каза Саймън, като плахо погледна към наклонената желязна ограда, която опасваше старата сграда, и боклука, натрупан до стълбите.

Клеъри отпусна ума си. Представи си, че взема един от парцалите на майка си, напоен с терпентин, и забърсва гледката пред себе си, почиствайки я от магическия прах като от стара боя.

И чудо: истинското сякаш прозираше през привидното, подобно на светлината през тъмно стъкло. Тя видя извисяващите се върхове на катедралата, матовия блясък на засенчените прозорци, месинговата плоча, закрепена на каменната стена до вратата, името на Института, гравирано на нея. Известно време задържа картината, после въздъхна и я остави да се стопи.

— Покрита е с магически прах, Саймън — каза тя. — В действителност не изглежда така.

— Ако това е резултатът от използването на магически прах, не съм съвсем сигурен, че искам да го използват върху мен.

Джейс пъхна ключа в ключалката, като хвърли поглед през рамо на Саймън.

— Съмнявам се, че изобщо разбираш каква чест ти оказвам — каза той. — Ти ще си вторият мунди, пристъпвал прага на Института.

— Вероятно защото миризмата държи другите надалече.

— Не му обръщай внимание — каза Клеъри на Джейс и ръгна Саймън в ребрата. — Плещи си каквото му дойде на ума. За него не съществуват филтри.

— Филтрите са за цигарите и кафето — избоботи Саймън под носа си, когато влязоха вътре. — Две неща, от които между другото имам крещяща нужда в момента.

Клеъри си помисли, че също умира за чаша кафе, докато се изкачваха по витите каменни стъпала, във всяко от които беше издълбан релефен знак. Тя започна да разпознава някои от тях — те дразнеха любопитството й като наполовина чути думи на чужд език, които при по-добра концентрация би могла да различи по смисъл.

Стигнаха до асансьора и се заизкачваха в пълна тишина. Кафето не излизаше от главата на Клеъри — големи чаши кафе с много мляко, както го правеше майка й сутрин. Понякога Люк им донасяше понички от пекарната „Златната каляска“ в Китайския квартал. При мисълта за Люк стомахът на Клеъри се сви и апетитът й изчезна.

Асансьорът спря с дрънчене и те отново се озоваха в познатия на Клеъри коридор с дървена ламперия. Джейс свали якето си, хвърли го на близкия стол и изсвири през зъби. След няколко секунди се появи Чърч с безшумната си стъпка, жълтите му очи светеха като лампи в прашния въздух.

— Чърч — каза Джейс, коленичи и погали сивата глава на котката. — Къде е Алек, Чърч? Къде е Ходж?

Чърч изви гръбнак и измяука. Джейс сбърчи нос, което при други обстоятелства би се сторило симпатично на Клеъри.

— В библиотеката ли са? — Той се изправи, а Чърч разтърси козина и тръгна надолу по коридора, като поглеждаше през рамо. Джейс го последва, сякаш това си беше най-естественото нещо на света, като махна с ръка на Клеъри и Саймън да го последват.

— Не обичам котки — каза Саймън, като опираше рамото си до това на Клеъри, сякаш минаваха по тесен коридор.

— Странно — каза Джейс — особено предвид факта, че Чърч те харесва.

Те пресякоха един от коридорите, където се редяха спалните. Саймън повдигна вежди.

— Всъщност колко хора живеят тук?

— Това е Институт — каза Клеъри. — Място, където ловците на сенки могат да отседнат, когато са в града, нещо средно между защитно убежище и изследователска лаборатория.

— Мислех, че е църква?

— Помещава се в църква.

— На това му се вика обяснение. — Тя усети нервност под насмешливия му тон. Вместо да го смъмри, Клеъри посегна да хване ръката му, като вплете пръстите си в неговите. Ръката му беше студена и влажна, но той стисна нейната с благодарност.

— Знам, че е объркващо — каза тихо тя, — но просто го приеми. Довери ми се.

Тъмните очи на Саймън бяха сериозни.

— На теб мога да се доверя — каза той. — Но не и на него. — Той се втренчи в Джейс, който вървеше малко по-напред от тях, увлечен в разговор с котката. Клеъри се запита за какво ли могат да си говорят. За политика? За опера? За високата цена на рибата тон?

— Поне се опитай — каза тя. — В момента в него ми е единствената надежда да намеря мама.

Лека тръпка премина през Саймън.

— Това място не е за мен — прошепна той.

Клеъри си спомни как се беше почувствала, когато се събуди тази сутрин тук — всичко й беше непознато, но едновременно с това и някак близко. За Саймън, разбира се, тук нямаше нищо близко, а само усещането за нещо странно, непознато и враждебно.

— Не е нужно да стоиш с мен — каза тя, макар че в метрото бе умолявала Джейс да разреши на Саймън да остане при нея, изтъквайки като аргумент, че след като три дни е наблюдавал Люк, може да знае нещо, което да се окаже полезно за тях, ако успеят правилно да го разтълкуват.

— Напротив, нужно е — каза Саймън и пусна ръката й, докато минаваха през някаква врата и се озоваха в една кухня. Тази кухня беше огромна и за разлика от останалата част от Института съвсем

модерна, със стоманени плотове и стъклени рафтове, върху които бяха наредени глинени съдове. До червената чугунена готварска печка стоеше Изабел с готварска лъжица в ръка, тъмната й коса бе прибрана на кок. От тенджерата излизаше пара, а наоколо бяха пръснати продукти — домати, накълцан чесън и лук, китка тъмни подправки, парчета сирене, небелени фъстъци, шепа маслини и цяла риба, чиито очи бяха изцъклени.

— Правя супа — каза Изабел, като махна на Джейс с лъжицата. — Гладен ли си? — Тя погледна зад него, като тъмните й очи се спряха последователно на Саймън и Клеъри. — О, Боже — каза най-накрая тя. — Довел си още един мунди тук? Ходж ще те убие.

Саймън се покашля.

— Аз съм Саймън — рече той.

Изабел не му обърна внимание.

— ДЖЕЙС УЕЙЛАНД — рече тя. — Какво ще кажеш за свое оправдание?

Джейс погледна гневно котката.

— Казах ти да ме заведеш при Алек! Коварни Юда.

Чърч се търкулна по гръб, като мъркаше доволно.

— Не ти е виновен Чърч — каза Изабел. — Не заради него ще те убие Ходж. — Тя потопи обратно лъжицата в тенджерата. Клеъри се зачуди що за вкус би имала супа с фъстъци, риба, маслини и домати.

— Налагаше се да го доведа — каза Джейс. — Изабел… видях двама от мъжете, които убиха баща ми.

Изабел изпъна рамене, но когато се обърна, изглеждаше много повече разстроена, отколкото изненадана.

— Не допускам този да е един от тях — каза тя, като посочи Саймън с лъжицата си.

За почуда на Клеъри, Саймън не възрази. Той бе изцяло погълнат от Изабел, възхитен и със зяпнала уста. Разбира се, това не убягна на Клеъри и силно я подразни. Изабел беше точно типът на Саймън — висока, чаровна и красива. А като се замислеше, това беше типът не само на Саймън, но и на всички останали. Клеъри спря да се чуди на супата с фъстъци, риба, маслини и домати и се запита какво ли щеше да стане, ако изсипе съдържанието на тенджерата върху главата на Изабел.

— Разбира се, че не е — каза Джейс. — Мислиш ли, че ако беше, щеше да е още жив?

Изабел погледна Саймън равнодушно.

— Предполагам, че не — каза тя, като хвърляше разсеяно парченца риба на пода. Чърч лакомо се втурна към тях.

— Като го гледам така, не се учудвам, че ни доведе тук — каза възмутено Джейс. — Не мога да повярвам, че пак го тъпчеш с риба. Не го ли виждаш колко е дебел?

— Той не е дебел. Пък и никой освен него не яде манджите ми. Взех тази рецепта от водния дух на пазара „Челси“, той каза, че било вкусно…

— Ако можеше да готвиш, може би наистина бих хапнал — промърмори Джейс.

Изабел се вцепени, после замахна заплашително с лъжицата.

— *Какво* каза?

— Казах, че ще си потърся нещо за хапване.

— Така си и помислих. — Изабел отново се съсредоточи върху супата. Саймън продължи да гледа втренчено Изабел.

Клеъри, неочаквано ядосана, хвърли раницата си на пода и последва Джейс до хладилника.

— Не мога да повярвам, че ядеш — изсъска тя.

— А ти какво очакваш да правя? — осведоми се той с вбесяващо спокойствие, като отвори вратата на хладилника. Вътре беше пълно с кутии мляко, чийто срок на годност бе изтекъл преди няколко седмици, и някаква пластмасова кутия, запечатана с лента, на която имаше надпис: ЗА ХОДЖ. НЕ ЯЖ.

— Уау, той се държи като истински откачен съквартирант — отбеляза Клеъри.

— Кой, Ходж ли? Той просто обича реда. — Джейс извади една кутия от хладилника и я отвори. — Хм, спагети.

— Да не си развалиш апетита — обади се Изабел.

— Именно това смятам да направя — каза Джейс, като бутна вратата на хладилника да се затвори и извади вилица от едно чекмедже. Той погледна към Клеъри. — Искаш ли?

Тя поклати глава.

— Как ще искаш — каза той с пълна уста, — след всички сандвичи, които изяде.

— Не бяха *кой знае колко* много сандвичи. — Тя погледна към Саймън, който изглежда бе успял да завърже разговор с Изабел. — Дали да не отидем да потърсим Ходж?

— Изглежда, изгаряш от желание да се махнеш оттук.

— Ти не искаш ли да му кажеш какво видяхме?

— Още не съм решил. — Джейс остави кутията и замислено облиза соса от спагетите по пръстите си. — Но ако толкова искаш да се махнем…

— Искам — каза пламенно Клеъри.

— Добре. — Той изглежда напълно спокоен, помисли си тя, не заплашително спокоен като преди, но много по-сдържан от нормалното. Тя се запита колко ли често може да се надзърне зад фасадата на безупречния му блясък, който напомняше за лаковото покритие на някоя от японските кутии на майка й.

— Къде отивате? — Саймън ги удостои с поглед чак когато бяха стигнали до вратата. Тъмният филиран бретон влизаше в очите му. *Съвсем е оглупял*, помисли си язвително Клеъри, *сякаш някой го е цапардосал с греда по тила*.

— Да намерим Ходж — каза тя. — Трябва да му разкажем какво се случи в дома на Люк.

Изабел вдигна поглед.

— Ще му кажеш ли, че си видял онези мъже, Джейс? Онези, които…

— Не знам. — Отсече той. — Засега и ти не казвай на никого.

Тя сви рамене.

— Добре. Ще се върнеш ли? Няма ли да ядеш супа?

— Не — каза Джейс.

— Мислиш ли, че Ходж би искал супа?

— Никой не иска супа.

— *Аз* искам супа — каза Саймън.

— Не, не искаш — рече Джейс. — Просто искаш да спиш с Изабел.

Саймън се ужаси.

— Това *не* е вярно.

— О, поласкана съм — промърмори Изабел, забила нос в супата, но се усмихваше самодоволно.

— О, напротив — каза Джейс. — Какво чакаш, пробвай се… току-виж ти отказала и докато ние си живеем живота, ти ще се гърчиш в унижения. — Той щракна с пръсти. — Хайде, хайде, мунди момченце, имаме работа да вършим.

Саймън отмести поглед, силно смутен. Клеъри, която само допреди миг изпитваше злорадство, внезапно се ядоса на Джейс.

— Остави го на мира — изсъска тя. — Не е нужно да бъдеш жесток само защото той не е един от вас.

— Един от *нас* — каза Джейс, но подигравателният поглед изчезна от очите му. — Отивам да намеря Ходж… ако искаш, ела с мен, ако не щеш — недей. — Вратата на кухнята се затръшна след него, а Клеъри остана сама със Саймън и Изабел.

Изабел сипа малко от супата в една купа и я бутна по плота към Саймън, без да го поглежда. Тя все още се усмихваше въпреки… присъствието на Клеъри. Супата беше тъмнозелена на цвят и в нея плуваха разни кафяви неща.

— Аз отивам с Джейс — каза Клеъри. — Саймън…?

— Нещастник — промърмори той, като гледаше в краката си.

— Какво?

— Аз ще остана тук. — Саймън се настани на една табуретка. — Гладен съм.

— Добре. — Гърлото на Клеъри се сви, сякаш беше погълнала нещо много горещо или много студено. Тя излезе от кухнята, Чърч се плъзна след нея като неясна сива сянка.

В коридора Джейс въртеше между пръстите си една от серафимските ками. При появата на Клеъри той я пъхна в джоба си.

— Много тактично от твоя страна да оставиш насаме влюбените гълъбчета.

Клеъри му хвърли сърдит поглед.

— Защо винаги се държиш като задник?

— Задник? — Джейс изглеждаше така, сякаш ей сега ще прихне.

— Това, което каза на Саймън…

— Просто се опитах да го предпазя. Изабел ще разбие сърцето му и ще го стъпче с високите си токчета. Обикновено така постъпва с момчета като него.

— И с теб ли постъпи така? — попита Клеъри, но Джейс само поклати глава и се обърна към Чърч.

— Ходж — каза той. — И този път *наистина* Ходж. Не ни води никъде другаде или ще те превърна в тенис ракета.

Чърч изсумтя и се плъзна по коридора пред тях. Клеъри, която вървеше малко след Джейс, съзря напрежение в раменете му. Запита се дали напрежението изобщо някога го напуска.

— Джейс.

Той я погледна.

— Какво?

— Извинявай. Задето ти се сопнах.

Той се изкикоти.

— За кое от всички сопвания?

— Ти също не си самата деликатност.

— Знам — каза той за нейна най-голяма изненада. — В теб има нещо толкова…

— Изнервящо?

Той отново се засмя.

— Объркващо.

Искаше й се да го попита дали казва това в добрия, или в лошия смисъл, но не го направи. Боеше се, че ще изклинчи от отговора и ще обърне всичко на шега. Ето защо предпочете да заговори за друго.

— Изабел винаги ли ви приготвя вечеря? — попита тя.

— Слава Богу, не. През повечето време семейство Лайтууд са тук и Мерис, майката на Изабел, ни готви. — Той гледаше замечтано, точно както Саймън бе гледал Изабел над супата.

— И как тогава не е научила Изабел? — Те минаха през музикалната стая, където тази сутрин беше видяла Джейс на пианото. Сенките по ъглите се бяха сгъстили.

— Ами — каза бавно Джейс — напоследък битува схващането, че жените са ловци на сенки наравно с мъжете. Тоест винаги е имало жени в Клейва — познавали са руните, произвеждали са оръжия, изучавали са бойни изкуства, — но само някои от тях са били бойци с изключителни способности. Подготовката за това е трябвало да се заслужи. Мерис е била сред първите поколения жени в Клейва, които са били обучавани задължително и досега не е научила Изабел да готви, защото се е бояла, че така дъщеря й ще остане завинаги заточена в кухнята.

— Така ли е щяло да стане? — полюбопитства Клеъри. Тя си представи колко самоуверена беше Изабел в „Пандемониум“ и как умело въртеше пръскащия кръв камшик.

Джейс кротко се засмя.

— Не и с Изабел. Тя е един от най-добрите ловци на сенки, които някога съм виждал.

— По-добра и от Алек?

Чърч, който безшумно ги водеше през мрака, внезапно се обърна и измяука. Той се беше свил в подножието на една метална вита стълба, която се губеше в сумрака на полуосветения горен етаж.

— А, значи е в оранжерията — каза Джейс. Клеъри за миг се почуди, докато разбере, че той говори на котката. — Не съм изненадан.

— Оранжерията? — попита Клеъри.

Джейс, който бе стъпил на първото стъпало, се обърна.

— Ходж обича да се качва тук. Отглежда билки, които са ни от полза. Повечето от тях растат само в Идрис. Предполагам, че му напомнят за дома.

Клеъри тръгна след него. Обувките й тракаха по металните стъпала, но тези на Джейс бяха безшумни.

— Той по-добър ли е от Изабел? — попита отново тя. — Алек, имам предвид.

Джейс спря и погледна надолу към нея, като леко се наведе, сякаш за да запази равновесие. Тя си спомни съня си: *ангели, падащи и горящи*.

— По-добър? — учуди се той. — В убиването на демони? Не точно. Той никога не е убивал демон.

— Сериозно?

— И аз не знам защо. Може би защото винаги е пазил нас с Изи. — Те се изкачиха до края на стълбата. Озоваха се пред двукрила порта, на която бяха резбовани увивни растения и лози. Джейс я отвори с рамо.

Още щом прекрачи прага, я удари силна миризма: ухание на зелено и пикантно, на живи и растящи неща, на пръст и корени, които растат в нея. Тя си бе представяла нещо доста по-малко, нещо от порядъка на малката оранжерия зад „Свети Ксавиер“, където в часовете по биология учениците разсаждаха грах и други растения. Това беше огромно заграждение със стъклени стени, засадено с

дървета, чиито гъсто разлистени клони излъчваха хладен, напоен с мирис на зелено въздух. Имаше храсти, натежали от лъскави плодове, червени, лилави и черни, както и малки дървета, чиито плодове имаха странна форма, каквато тя никога досега не беше виждала.

Клеъри вдиша дълбоко.

— Мирише на… — *Пролет*, помисли си тя, *преди още да се е затоплило и пъпките на дървета да са се разпукали и освободили цветовете*.

— На у дома — каза Джейс, — на това ми мирише на мен. — Той отмести встрани един висящ клон, за да може да мине. Клеъри го последва.

Оранжерията бе изпълнена с растения, които несвикналото око на Клеъри не можеше да определи по-точно, освен като пъстра картина от цветове: синьо-лилави цветчета се спускаха отстрани на искрящо зелените живи плетове, дълги лиани бяха закрепени на скъпоценни гвоздеи с цвят на старо злато. Или падаха свободно върху някоя ниска гранитна пейка, опряна на дънера на дърво, със сведени над нея сребристозелени клони. В обрамчено с камъчета каменно корито блещукаше вода. Ходж седеше на пейката с черната си птица, кацнала на рамото му. Гледаше замислено водата, но когато те се приближиха, вдигна поглед към тях. Клеъри погледна нагоре и съгледа стъкления покрив на оранжерията, грейнал над тях като обърнато надолу езеро.

— Изглежда чакаш някого — отбеляза Джейс, като откъсна листо от близкото клонче и започна разсеяно да си играе с него. За сдържан човек като него имаше доста дразнещи навици. А може би просто не можеше да стои, без да прави нищо.

— Бях се замислил. — Ходж стана от пейката, като посегна към Хюго. Усмивката изчезна от лицето му и той погледна към тях. — Какво има? Изглеждате така, сякаш…

— Бяхме нападнати — каза кратко Джейс. — От Бездушен.

— Бездушни воини? Тук?

— Воин — каза Джейс. — Видяхме само един.

— Но Доротея каза, че били повече — добави Клеъри.

— Доротея ли? — Ходж вдигна ръка. — Най-добре ще е да ми разкажете всичко подред.

— Добре. — Джейс хвърли на Клеъри предупредителен поглед, с което й попречи да заговори първа. После заразказва надълго и

нашироко събитията от следобеда, като пропусна само една подробност — че мъжете, които видяха в апартамента на Люк, са същите, които са убили баща му преди седем години. — Приятелят на майката на Клеъри, или какъвто там се води, официално се казва Люк Гароуей — завърши разказа си Джейс. — Но докато двамата мъже, които се представяха за пратеници на Валънтайн, бяха в дома му, го наричаха Лушън Греймарк.

— А те самите как се казваха…

— Пангборн — каза Джейс. — И Блекуел.

Ходж силно пребледня. На фона на сивата кожа белегът на бузата му изпъкваше като усукан червен конец.

— Стана това, от което най-много се боях — каза той сякаш на себе си. — Кръгът отново се надига.

Клеъри погледна към Джейс, надявайки се да разбере за какво става въпрос, но той бе не по-малко озадачен от нея.

— Кръгът? — попита той.

Ходж поклати глава, сякаш се опитваше да избистри ума си.

— Елате с мен — рече той. — Време е да ви покажа нещо.

* * *

Газовите лампи в библиотеката светеха и придаваха на полираните повърхности на мебелите от тиково дърво загадъчния вид на тъмни скъпоценни камъни. С падащите сенки върху каменните си лица ангелите, които носеха огромния плот на бюрото, изглеждаха още по-измъчени. Клеъри седна на червения диван, опъна краката си, а Джейс неспокойно се наведе над дивана на една ръка разстояние от нея.

— Ходж, ако ти трябва помощ в търсенето…

— Няма нужда. — Ходж се появи иззад бюрото и изтупа праха от коленете на панталоните си. — Намерих го.

Той държеше голяма книга, подвързана с кафява кожа. Приличащ на бухал с очилата си, той започна да разлиства с трескави пръсти и да мърмори:

— Къде… къде… а, ето тук! — Той се покашля и зачете на глас: *С настоящото заявявам безусловното си подчинение на Кръга и*

неговите принципи… Готов съм да рискувам живота си по всяко време за Кръга, за да се запази чистотата на рода на Идрис и за света на смъртните, грижата за сигурността на който ни е поверена.

Джейс направи физиономия.

— Това пък какво е?

— Това беше клетвата за вярност към Кръга на Разиел отпреди двайсет години — каза Ходж някак странно уморено.

— Звучи зловещо — рече Клеъри. — Нещо като фашистка организация.

Ходж остави книгата. Изглеждаше толкова измъчен и мрачен, колкото статуите на ангелите под бюрото.

— Това е група — каза бавно той — от ловци на сенки, водена от Валънтайн, заклела се да унищожи всички долноземци и така да превърне света в „чисто“ място. Те възнамеряваха да изчакат долноземците да пристигнат в Идрис за подписване на Съглашението. То се преподписва на всеки петнайсет години, за да се запази магическата му сила — поясни той на Клеъри. — Тогава смятаха да ги избият, невъоръжени и беззащитни. С този ужасяващ акт те си мислеха, че ще се сложи началото на война между хората и долноземците, която война те се надяваха да спечелят.

— Говориш за Въстанието, нали? — каза Джейс, който не виждаше нищо непознато в историята на Ходж. — Това ми е известно. Само не знаех, че Валънтайн и последователите му си имат име.

— В днешно време то не се споменава много — каза Ходж. — Тяхното съществуване напомня за разцеплението в Клейва. Повечето им документи вероятно са унищожени.

— Тогава защо имаш копие от тази клетва? — попита Джейс.

Ходж се поколеба — само за миг, но Клеъри го забеляза и усети леки и неприятни тръпки по гърба.

— Защото — каза той накрая — аз съдействах за написването ѝ.

Джейс вдигна поглед.

— Принадлежал си към Кръга?

— Да. Както много от нас. — Ходж бе забил поглед пред себе си. — В това число и майката на Клеъри.

Клеъри залитна назад, сякаш някой я бе ударил.

— *Какво?*

— Казах, че…

— Знам какво казахте! Майка ми никога не би се забъркала в подобно нещо. Някаква… някаква група на хора, изпълнени с омраза.

— Не е било… — започна Джейс, но Ходж го прекъсна.

— Съмнявам се — каза той бавно, сякаш думите му причиняваха болка, — че е имала избор.

Клеъри погледна втренчено.

— За какво говорите? Защо да не е имала избор?

— Защото — каза Ходж — беше съпруга на Валънтайн.

ВТОРА ЧАСТ
ЛЕСНО Е ПРОПАДАНЕТО

Nodes atque dies patet atri ianua Ditis;
Sed revocare gradum superasque evadere ad auras,
Hoc opus, hie labor est.

Лесно е да слезеш в Ада…
но да се изкачиш обратно горе,
да се върнеш по стъпките си, ето проблема,
ето в какво е трудното.

Вергилий, Енеида

10
ГРАД ОТ КОСТИ

След първия миг на изненада Клеъри и Джейс се съвзеха и започнаха да говорят един през друг.

— Валънтайн е имал жена? Бил е *женен*? Мислех, че… — Това е невъзможно! Майка ми никога не би… тя е била омъжена само за баща ми! Не е имала бивш съпруг!

Ходж вдигна успокояващо ръце.

— Деца…

— Аз не съм дете. — Клеъри рязко се отдалечи от бюрото. — И не желая повече да слушам.

— Клеъри — каза Ходж. Кроткият му тон късаше сърцето й. Тя бавно се обърна и погледна към него от разстоянието, което ги делеше по протежение на стаята. Беше й странно, че той, с посивялата си коса и белезите по лицето си, изглежда много по-стар от майка й. А пък са били заедно „млади“, заедно са членували в Кръга, Валънтайн е техен общ познат.

— Майка ми не би… — започна тя, но се отказа. Вече не беше сигурна, че познава добре Джослин. Майка й се бе превърнала в чужда за нея лъжкиня, която има своите тайни. Какво ли още *можеше* да е направила?

— Майка ти напусна Кръга — каза Ходж. Той не се приближи до нея, а я гледаше от другия край на стаята, открито и спокойно. — Когато разбрахме колко краен е станал във възгледите си Валънтайн, когато разбрахме какво се готви да направи, мнозина от нас го напуснаха. Лушън си тръгна първи. Това беше удар за Валънтайн. Двамата бяха много близки. — Ходж поклати глава. — Следващият беше Майкъл Уейланд. Твоят баща, Джейс.

Джейс вдигна вежди, но нищо не каза.

— Имаше и такива, които му останаха верни. Пангборн, Блекуел. Семейство Лайтууд…

— Лайтууд? Имаш предвид Робърт и Мерис? — изуми се Джейс. — А ти? Ти самият кога го напусна?

— Не съм го напускал — каза тихо Ходж. — Те също не го напуснаха… бояхме се, твърде много се страхувахме от това, на което е способен. След Въстанието верните му хора като Блекуел и Пангборн избягаха. Ние останахме и помогнахме на Клейва. Давахме им имена. Помагахме им да издирят избягалите. В замяна на това бяхме пощадени.

— Пощадени… — изплъзна се от Джейс, но Ходж го чу и му каза:

— Имаш предвид проклятието, което ме задържа тук, нали? Ти винаги си вярвал, че съм прокълнат от зъл демон или магьосник. И аз те оставих да живееш с тази заблуда. Но истината е друга. Проклятието, което ме задържа тук, е наложено от Клейва.

— Защото си бил в Кръга ли? — попита Джейс с израз на дълбоко изумление на лицето.

— За това, че не го напуснах преди Въстанието.

— Но семейство Лайтууд не са наказани — каза Клеъри. — Защо? И те са се провинили като вас.

— При тях имаше смекчаващи вината обстоятелства, бяха женени, имаха дете. Въпреки това в момента не по свое желание заемат пост, който изисква да са далече от Идрис. И тримата бяхме прогонени тук, по-точно четиримата. Когато напуснахме Града от стъкло, Алек беше едва бебе. Те могат да се връщат в Идрис само по работа, при това за кратко, докато аз нямам право да се връщам при никакви обстоятелства. Никога вече няма да видя Града от стъкло.

Джейс гледаше втренчено. *Сякаш видя наставника си в друга светлина*, помисли си Клеъри, *макар че Джейс не би променил отношението си току-така*. Той каза:

— Макар и суров, законът си е закон.

— Аз те научих на това — каза с насмешка Ходж. — И сега ме атакуваш със собствените ми думи. Но си прав. — Той имаше вид на човек, който всеки момент ще се строполи на близкия стол, но се държеше изправен. *В стегнатата му стойка си личи някогашният воин*, помисли си Клеъри.

— Защо не ми казахте по-рано? — попита тя. — Че майка ми е била омъжена за Валънтайн. Нали знаехте името й…

— Аз я знаех като Джослин Феърчайлд, а не като Джослин Фрей — рече Ходж. — А и ти така упорито твърдеше, че тя няма нищо общо

със света на сенките, че успя да ме убедиш в невъзможността да говорим за една и съща Джослин… а може би аз самият не исках да повярвам. Никой не желае Валънтайн да се върне. — Той отново поклати глава. — Когато тази сутрин повиках братята от Града от кости, нямах представа какви новини ще имаме за тях — каза той. — Когато Клейвът разбере, че Валънтайн се кани да се завърне и търси Бокала, ще настане голяма суматоха. Мога само да се надявам, че това няма да наруши Съглашението.

— Обзалагам се, че точно това иска Валънтайн — отбеляза Джейс. — Но за какво му е толкова този Бокал?

Лицето на Ходж посърна.

— Не се ли досещаш? — каза той. — С негова помощ ще сформира армия.

Джейс се разтревожи.

— Но това никога…

— Време е за вечеря! — Беше Изабел, застанала в рамката на вратата на библиотеката. Тя все още държеше лъжицата в ръка, само че косата й се бе изплъзнала от кока и се бе разпиляла около шията. — Извинете, че ви прекъсвам — добави тя, като помисли малко.

— Мили Боже — каза Джейс, — наближава страшният час.

Ходж се сепна.

— Аз… аз… аз закусих доста обилно — запелтечи той. — Искам да кажа, обядвах. Направо преядох. И залък не мога да хапна повече…

— Изхвърлих супата — каза спокойно Изабел. — И поръчах китайска храна.

Джейс се отмести от бюрото и се протегна.

— Страхотно — каза той. — Умирам от глад.

— Е, може и аз да се опитам да похапна — склони великодушно Ходж.

— Какви лъжци сте и двамата — каза злъчно Изабел. — Вижте, знам, че не харесвате как готвя…

— Ами не готви тогава — посъветва я Джейс. — Поръча ли ми свинско му шу? Знаеш, че обожавам свинско му шу.

Изабел завъртя нагоре очи.

— Да. В кухнята е.

— Идеално. — Той мина покрай нея, като закачливо разроши косата й. Ходж излезе след него, като също се спря за малко, за да я

потупа дружески по рамото, после продължи с виновно-шеговито наведена глава. Това ли беше боецът, чийто дух Клеъри бе видяла само преди минута?

Изабел гледаше след Джейс и Ходж, като въртеше лъжицата в покритите си с белези бледи пръсти. Клеъри каза:

— Наистина ли е такъв?

Изабел не я удостои с поглед.

— Кой наистина да е какъв?

— Джейс. Наистина ли е такъв лъжец?

Сега Изабел погледна Клеъри, очите й бяха огромни, тъмни и неочаквано замислени.

— Той изобщо не е лъжец. Не и за съществените неща. Може да ти каже ужасни истини, но никога не би те излъгал. — Тя спря за миг, преди да продължи отново, с прихнал глас: — Ето защо принципно е по-добре да не му задаваш въпроси, чийто отговор не би могла да понесеш.

* * *

Кухнята беше топла, светла и ухаеше вкусно на китайска храна. Този мирис напомняше на Клеъри за нейния дом. Тя седеше и гледаше лъскавата си чиния, пълна с юфка, играеше си с вилицата и се мъчеше да не гледа към Саймън, който зяпаше Изабел с изцъклен поглед.

— На мен пък ми се струва романтично — каза Изабел, докато всмукваше от сока си през една огромна цикламена сламка.

— Кое? — сепнато попита Саймън.

— Цялата тази работа с майката на Клеъри, дето била омъжена за Валънтайн — каза Изабел. Междувременно Джейс и Ходж й бяха разказали историята, макар че Клеъри забеляза как и двамата пропуснаха онази част от нея, която касаеше семейство Лайтууд и тяхната принадлежност към Кръга, както и за проклятието, наложено от Клейва. — Възкръснал е от света на мъртвите и идва да я търси. Току-виж поискал отново да се съберат.

— Не ми се вярва да е изпратил Ненаситен в дома й, *защото иска да се съберат отново* — каза Алек, който се бе появил за вечеря. Никой не го попита къде е бил, нито пък той изяви желание да

сподели. Беше седнал до Джейс, точно срещу Клеъри, и се опитваше да избягва погледа й.

— Аз също не бих постъпил така — съгласи се Джейс. — Най-напред бонбони и цветя, после обяснения в любов и най-накрая — банда Ненаситни. В тази последователност.

— Той може и да е минал през етапа с бонбоните и цветята — каза Изабел. — Ние няма как да знаем.

— Изабел — каза внимателно Ходж, — говорим за човека, който докара на Идрис такава разруха, каквато не е била позната досега, който изправи едни срещу други ловците на сенки и долноземците и заля с реки от кръв улиците на Града от стъкло.

— Има нещо възбуждащо в злото — каза Изабел.

Саймън се опита да си придаде зъл вид, но се отказа, когато видя, че Клеъри го гледа.

— Защо толкова му е притрябвал на Валънтайн Бокала и защо си мисли, че той е у майката на Клеъри? — попита той.

— Вие казахте, че с негова помощ може да се създаде армия — каза Клеъри, като се обърна към Ходж. — Това означава ли, че с Бокала могат да се създадат ловци на сенки?

— Да.

— Значи Валънтайн може да си хване случаен човек от улицата и да го превърне в ловец на сенки? Само с помощта на Бокала? — Саймън се наведе напред. — С мен дали ще се получи?

Ходж го изгледа дълго и изпитателно.

— Възможно е — каза той. — Но мисля, че си минал подходящата възраст. Бокалът действа при деца. При възрастни трансформацията или не се получава, или направо ги убива.

— Армия от деца — каза тихо Изабел.

— Само за няколко години — каза Джейс. — Децата растат бързо. Няма да мине много време и те ще се превърнат в мощен противник.

— Не знам — каза Саймън. — Да превърнеш група деца в бойци, чувал съм и по-лоши неща. Не виждам голям смисъл в това, толкова усърдно да се крие Бокалът от него.

— Пропускаш момента, че тази армия ще бъде неминуемо използвана, за да атакува Клейва — каза дрезгаво Ходж. — Причината само на малцина да е отредено да станат нефилими е, че повечето хора

не биха преживели трансформацията. Нужни са особена сила и издръжливост. Преди да бъде променена същността им, трябва много прецизна проверка… само че Валънтайн не би се занимавал с това. Той ще изпробва Бокала върху всяко дете, което му попадне, и от двайсетте процента оцелели ще си направи армия.

Алек гледаше Ходж не по-малко ужасено от Клеъри.

— Откъде знаеш, че той ще постъпи така?

— Защото — каза Ходж — такъв беше планът му, докато беше в Кръга. Бе казал, че това е единственият начин да създадем сила, която да използваме, за да браним своя свят.

— Но това е убийство! — рече Изабел, която изглеждаше леко позеленяла. — Казал е, че ще убива деца.

— Каза, че сме опазили света на хората чист за цели хиляда години — рече Ходж — и че сега било техен ред да дадат своята жертва.

— Своите *деца*? — извика Джейс, бузите му горяха. — Това противоречи на всички наши принципи. Да оказваме помощ, да браним човечеството…

Ходж отмести чинията си.

— Валънтайн беше луд — каза той. — Брилянтен, ала луд. Не го интересуваше нищо друго, освен убиването на демони и долноземци. Нищо друго, освен прочистването на света. Той е готов да пожертва собствения си син в името на тази кауза и не може да разбере как другите не са готови на същото.

— Той има син? — обади се Алек.

— Образно казано — рече Ходж, като посегна към носната си кърпа. С нея забърса челото си и после отново я прибра в джоба. Клеъри забеляза, че ръката му леко трепери. — Когато земята му изгоря, когато рухна домът му, всички предположихме, че и той също е изгорял, като е предпочел Бокалът да стане на пепел, отколкото да попадне в ръцете на Клейва. В пепелта бяха намерени костите му, както и тези на жена му.

— Но майка ми е останала жива — каза Клеъри. — Не е загинала в този пожар.

— И както стана ясно, Валънтайн също не е — рече Ходж. — От Клейва няма да бъдат очаровани, че се подиграват с тях. И което е по-

важно, ще искат да им се предаде Бокалът. А най-важното е, че ще искат да се уверят, че Валънтайн не го е взел.

— Мисля, че ще е най-добре първо да намерим майката на Клеъри — каза Джейс. — Като намерим нея, ще намерим и Бокала и така ще го вземем преди Валънтайн.

Това решение прозвуча чудесно на Клеъри, но Ходж така изгледа Джейс, сякаш последният бе предложил жонглиране с нитроглицерин.

— И дума да не става.

— Тогава какво ще правим?

— Нищо — каза Ходж. — Най-добре е да оставим всичко на обучените опитни ловци на сенки.

— Аз съм обучен — възрази Джейс. — И съм опитен.

Гласът на Ходж беше твърд, почти бащински.

— Знам, че си такъв, но ти си още дете или почти дете.

Джейс погледна Ходж с присвити очи. Миглите му бяха дълги и хвърляха сенки върху високите му скули. Друг на негово място би погледнал срамежливо и дори извинително, но Джейс помръкна и рече заплашително:

— Аз *не* съм дете.

— Ходж е прав — каза Алек. Той погледна Джейс и Клеъри си помисли, че е от малцината на този свят, които гледат Джейс не с уплаха, а със загриженост. — Валънтайн е опасен. Знам, че си добър ловец на сенки. Може би си най-добрият за възрастта си. Но Валънтайн е един от най-добрите съществували някога. Нужна е била жестока битка, за да бъде спрян.

— Но се оказа, че не е съвсем сразен — каза Изабел, която внимателно изучаваше зъбците на вилицата си. — Както виждаме.

— Но ние сме тук — каза Джейс. — Ние сме тук и понеже никой друг от Съглашението не е, то ако ние не направим нещо…

— Ето какво ще направим — каза Ходж. — Тази нощ ще изпратя съобщение на Клейва. Ако искат, още утре могат да изпратят нефилими тук. Те си знаят работата. Ти направи повече от достатъчно.

Джейс млъкна, но очите му още блестяха.

— Това не ми харесва.

— Не е нужно да ти харесва — каза Алек. — Просто не говори много и не върши глупости.

— А какво ще стане с майка ми? — напомни Клеъри. — Тя не може да чака пристигането на пратениците на Клейва. В този момент е при Валънтайн — по думите на Пангборн и Блекуел — и той може да… — Тя не можа да си наложи да изрече думата *измъчва*, но беше сигурна, че другите се досетиха. Внезапно всички на масата отклониха поглед от нея.

Освен Саймън.

— … я нарани — довърши изречението й той. — Но, Клеъри, те казаха, че тя е в безсъзнание и че това никак не харесвало на Валънтайн. Сигурно я чака да се събуди.

— На нейно място бих си останала в безсъзнание — измърмори Изабел.

— Но тя може да се събуди всеки момент — каза Клеъри, без да обръща внимание на Изабел. — Нали Клейвът е положил клетва да защитава хората. Не може ли още сега да изпратят ловци на сенки? Не трябва ли вече да са започнали да я търсят?

— Щеше да е по-лесно — сопна се Алек, — ако имахме поне бегла представа къде да я търсим.

— Но ние имаме — каза Джейс.

— Така ли? — сепна се Клеъри и жадно го погледна. — Къде?

— Тук. — Джейс се наведе напред и докосна с пръсти слепоочието й, толкова нежно, че тя се изчерви. — Всичко, което трябва да знаем, е заключено в главата ти, под тези прекрасни рижи къдрици.

Клеъри вдигна ръка към косата си, сякаш да я предпази.

— Не мисля…

— И какво следва от това? — попита рязко Саймън. — Ще й разрежеш главата, за да го вземеш ли?

Очите на Джейс блеснаха, но той каза спокойно:

— Не, разбира се. Мълчаливите братя могат да й помогнат да си върне спомените.

— Ти *мразиш* Мълчаливите братя — възрази Изабел.

— Не ги мразя — каза откровено Джейс. — Боя се от тях. Има разлика.

— Ти не каза ли, че са библиотекари? — попита Клеъри.

— Да, такива са.

Саймън подсвирна.

— Сигурно взимат убийствени такси за просрочено върнати книги.

— Мълчаливите братя са архивари, но не само това — намеси се Ходж, който явно вече не издържаше. — За да каляват ума си, те са си сложили някои от най-силните руни, създавани някога. Силата на тези руни е толкова голяма, че ако се използва… — той спря, а в ума на Клеъри отекна гласът на Алек: *Те се осакатяват.* — Е, това ги обезобразява и изкривява физически. Те са воини, но не като ловците на сенки. Тяхната сила е в ума, а не в тялото.

— Могат ли да четат мисли? — попита тихо Клеъри.

— Между другото могат и това. Няма по-опасни ловци на демони от тях.

— Не знам — каза Саймън, — на мен не ми звучи толкова лошо. Дори предпочитам да ми ровят из главата, отколкото да ми я отрежат.

— Значи си по-голям идиот, отколкото изглеждаш — каза Джейс, като го погледна презрително.

— Джейс е прав — каза Изабел, игнорирайки Саймън. — Мълчаливите братя наистина *са* зловещи.

Ходж бе притиснал ръката си към масата.

— Те са много силни — каза той. — Бродят в мрака и мълчат, но могат да отворят съзнанието ти така, както се отваря орех… и ако решат, оставят го да пищи самотно в тъмнината.

Клеъри погледна ужасено към Джейс.

— *На тях* ли искаш да ме предадеш?

— Искам те да ти *помогнат* — Джейс се наведе през масата, приближи се до нея толкова, че тя успя да види кехлибарените точици в светлите му очи. — Може да не се наложи ние да търсим майка ти — каза меко той. — Може Клейвът да се заеме с това. Но току-виж сме намерили в главата ти нещо, свързано с теб. Може там да има скрити тайни, — тайни, които ти не можеш да видиш. Не искаш ли да знаеш истината за собствения си живот?

— Не искам някой да влиза в главата ми — отвърна измъчено Клеъри тя. Съзнаваше, че той е прав, но самата мисъл да се остави в ръцете на създания, които дори ловците на сенки намират за зловещи, смразяваше кръвта й.

— Аз ще дойда с теб — каза Джейс. — Ще остана до теб, докато го правят.

— Достатъчно — Саймън стана от масата, зачервен от гняв. — Остави я на мира.

Алек погледна Саймън така, сякаш току-що го бе забелязал, отметна черната коса от очите си, примигна и рече:

— Какво правиш още тук, мунди?

Саймън не му обърна внимание.

— Казах да я оставиш на мира.

Джейс го погледна — тежко, със захаросано отровен поглед.

— Алек е прав — рече той. — Клетвата на Института предполага даване на подслон на ловци на сенки, но не и на техните приятели мундани. Особено на такива, които злоупотребяват с гостоприемството.

Изабел стана и хвана Саймън за ръка.

— Аз ще го изпратя — каза тя. Той сякаш понечи да се възпротиви, но улови през масата погледа на Клеъри, която предупредително клатеше глава. Той се примири. Вирна брадичка и остави Изабел да го изведе от стаята.

Клеъри се изправи.

— Уморена съм. Спи ми се.

— Ти почти нищо не хапна… — каза Джейс.

Тя отблъсна протегната му ръка.

— Не съм гладна.

В коридора беше по-студено, отколкото в кухнята. Клеъри се опря на стената, опъна ризата си, която бе залепнала по гърдите й от пот. В далечината на коридора видя отдалечаващите се фигури на Изабел и Саймън, които се сливаха със сенките. Загледа ги мълчаливо и усети, че нещо й се свива под лъжичката. Откога Изабел бе отговорна за Саймън, а не тя? Ако изобщо беше научила нещо от всичко това, то бе колко лесно можеш да загубиш нещо, което винаги си считал за даденост.

* * *

Цялата стая беше в бяло и златно, с високи стени, които блестяха като емайл, и таван, висок и чист, блещукащ като покрит с диаманти. Клеъри беше облечена със зелена кадифена рокля и

държеше златно ветрило в ръка. Косата й, свита на кок, от който се бяха разпилели къдрици, я караше да усеща главата си тежка всеки път, когато се обръщаше да погледне назад.

— Някой по-интересен от мен ли съзря? — попита Саймън. В съня й той по някакъв странен начин се бе превърнал в прекрасен танцьор. Водеше я през множеството, сякаш тя бе листо, пуснато по течението на река. Беше облечен целият в черно, като ловец на сенки, което подчертаваше по чуден начин цвета на лицето му: тъмна коса, мургава кожа, бели зъби. Клеъри внезапно си даде сметка, че го намира за красив.

— Никой не е по-интересен от теб — каза Клеъри. — Просто разглеждам мястото. Никога не съм виждала подобно. — Тя се обърна още веднъж, когато минаха покрай фонтана с шампанско: огромен сребърен съд, с русалка в средата с делва, от която извираше искрящо вино и се стичаше по голия й гръб. Хората пълнеха чашите си от съда, смееха се и говореха. Когато Клеъри мина покрай нея, русалката обърна глава и се усмихна, при което се разкриха бели зъби, остри като на вампир.

— Добре дошла в Града от стъкло — каза един глас, който не беше на Саймън. Саймън беше изчезнал и сега тя танцуваше с Джейс, който бе облечен в бяло, с риза от фин памук, през която се виждаха тъмните знаци по кожата му. На шията му имаше бронзова верижка, а косите и очите му бяха по-златисти отвсякога. Тя се замисли как би изглеждал портретът му, ако го нарисува, използвайки златни бои каквито понякога бе виждала по руските икони.

— Къде е Саймън? — попита тя, когато отново се върнаха край фонтана с шампанското. Там Клеъри видя Изабел и Алек, двамата облечени в кралско синьо. Те се държаха за ръце като Хензел и Гретел в тъмната гора.

— Това място е за живите — каза Джейс. Тя усети хладните му ръце върху своите и ги почувства по начин, различен от този, по който бе почувствала ръцете на Саймън.

Тя го погледна с присвити очи.

— Какво искаш да кажеш?

Той се наведе към нея. Тя почувства устните му до ухото си. Поне те не бяха хладни.

— Събуди се, Клеъри — прошепна той. — Събуди се. Събуди се.

Клеъри рязко се изправи в леглото си, беше задъхана, косата й бе полепнала по тила й от студената пот. Някой беше хванал здраво китките й; тя се опита да ги измъкне, после разбра кой я държи.

— Джейс?

— Да. — Той седеше на ръба на леглото — как ли се беше озовала в леглото? — и изглеждаше разрошен и полусънен, както изглежда човек рано сутрин.

— Пусни ме.

— Извинявай. — Пръстите му освободиха китките й. — Когато за втори път произнесох името ти, ти се опита да ме удариш.

— Май съм се поизнервила. — Тя се огледа наоколо. Намираше се в малка спалня, мебелирана в тъмно дърво. Съдейки по слабата светлина, идваща от полуотворения прозорец, тя предположи, че се е съмнало или почти съмнало. Раницата й бе подпряна на стената. — Как се озовах тук? Не си спомням…

— Намерих те заспала в коридора. — Джейс звучеше весело. — Ходж ми помогна да те пренеса в леглото. Помислих си, че ще ти е по-удобно в стаята за гости, отколкото в болницата.

— Ох. Нищо не си спомням. — Тя прокара ръце по косата си, като отметна разрошените къдрици от очите си. — Всъщност колко е часът?

— Около пет.

— *Сутринта?* — Тя го погледна ядосано. — Сигурно имаш основателна причина да ме събудиш.

— Защо, нещо хубаво ли сънуваше?

В ушите й още звучеше музика, още усещаше докосването на тежките обеци по бузите си.

— Не си спомням.

Той се изправи.

— Един от Мълчаливите братя е дошъл да те види. Ходж ме изпрати да те събудя. Всъщност той предложи сам да те събуди, но предвид, че е едва пет сутринта, реших, че ще си по-малко кисела, ако видиш нещо хубаво при събуждането си.

— Себе си ли имаш предвид?

— Кой друг?

— Не съм се съгласявала на това с Мълчаливите братя, помниш ли — сопна се тя.

— Искаш ли да намериш майка си, или не искаш?

Тя го гледаше втренчено.

— Само трябва да се срещнеш с брат Джеремая. Нищо повече. Може пък да ти хареса. За човек, който никога нищо не казва, той има доста голямо чувство за хумор.

Тя се хвана за главата.

— Излез. Излез, за да се преоблека.

Когато вратата се затвори зад него, тя провеси крака от леглото си. Макар че навън едва се беше развиделило, в стаята вече започваше да се усеща влажната жега. Тя затвори прозореца и отиде в банята да си измие лицето и изплакне устата, защото имаше вкус на стара хартия.

Пет минути по-късно тя вече обуваше зелените си маратонки. Облече се с къси панталони и черна тениска без шарки. Само ако можеше тънките й луничави крака да приличат повече на дългите стройни крака на Изабел. Но нямаше начин. Тя хвана косата си на конска опашка и излезе при Джейс в коридора.

С него беше и Чърч, който мъркаше и обикаляше неспокойно в кръг.

— Какво му е на котето? — попита Клеъри.

— Мълчаливите братя го изнервят.

— Те май изнервят всички.

Джейс леко се усмихна. Когато тръгнаха надолу по коридора, Чърч измяука, но не ги последва. Поне зад дебелите каменни стени на катедралата все още се пазеше нощният хлад, коридорите бяха тъмни и прохладни.

Когато стигнаха до библиотеката, вратата беше затворена. Джейс почука веднъж. Мина известно време и Клеъри чу гласа на Ходж:

— Влез.

Лампите на библиотеката бяха угасени. Помещението се осветяваше само от матовата светлина, която се процеждаше през високите прозорци, разположени по сводестия таван. Ходж, облечен с костюм, седеше зад огромното бюро, на дрезгавата утринна светлина сивата му коса приличаше на сребърна. В първия момент тя си помисли, че той е сам в стаята, че Джейс се е пошегувал с нея. После обаче една фигура се раздвижи в тъмнината и тя разбра, че онова, което бе сметнала за по-плътна сянка, всъщност беше мъж. Висок мъж

с тежка роба, която падаше от главата до петите му и така покриваше цялото му тяло. Качулката скриваше главата и лицето. Робата беше с цвят на пергамент, а сложните рунически рисунки по подгъва и ръкавите сякаш бяха изписани със засъхнала кръв. Космите по ръцете и тила на Клеъри така настръхнаха, че тя усети изправянето им почти болезнено.

— Това — каза Ходж — е брат Джеремая от Града на тишината.

Мъжът се приближи към тях, при неговото движение тежката му пелерина също се раздвижи и Клеъри разбра кое точно му е странното: докато вървеше, той не издаваше никакъв шум, не се чуваше дори най-тиха стъпка. Дори и пелерината му, която се очакваше да шумоли, беше тиха. Тя вече започна да се пита дали това не беше дух… но не, помисли си тя, когато той застана пред тях, от него лъхна странна миризма на нещо свежо, подобно на тамян и кръв, миризма на нещо живо.

— А това, Джеремая — каза Ходж, като стана от бюрото си, — е момичето, за което ти писах. Клариса Фрей.

Покритото с качулка лице бавно се обърна към нея. Клеъри усети как върховете на пръстите й се вледеняват.

— Здравейте — каза тя.

— Реших, че имаш право, Джейс — каза Ходж. — Снощи изпратих писмо на Клейва за Бокала, но спомените на Клеъри са си нейни. Само от нея зависи как ще постъпи. Ако иска помощта на Мълчаливите братя, тя би трябвало да има този избор.

Клеъри нищо не отвърна. Доротея бе казала, че мислите й са блокирани, че нещо се крие в тях. Разбира се, че искаше да знае какво е това нещо. Но призрачната фигура на мълчаливия брат беше толкова… добре де, толкова мълчалива. Мълчанието сякаш струеше от него като тъмна река, черна и плътна като мастило. То смразяваше костите й.

Лицето на брат Джеремая все още беше обърнато към нея, под качулката не се виждаше нищо друго, освен мрак. *Това дъщерята на Джослин ли е?*

Клеъри тихо ахна и отстъпи назад. Думите бяха отекнали в главата й така, сякаш тя ги беше помислила, но не беше.

— Да — каза Ходж и бързо добави, — но баща й е бил мундан.

Няма значение, рече Джеремая. *Кръвта на Клейва е по-силна.*

— Защо нарекохте майка ми Джослин? — попита Клеъри, като напразно потърси някакъв знак под качулката. — Познавахте ли я?

— Братята имат архив за всички членове на Клейва — поясни Ходж. — Изчерпателен архив…

— Чак пък изчерпателен — каза Джейс, — щом дори не знаеха, че тя е още жива.

Сигурно някой магьосник й е помогнал да изчезне. Повечето ловци на сенки не могат така лесно да се измъкнат от Клейва. В гласа на Джеремая нямаше никакво чувство. Звучеше така, че не можеше да се разбере дали одобрява, или не действията на Джослин.

— Има нещо, което не разбирам — каза Клеъри. — Защо Валънтайн си мисли, че Бокалът на смъртните е у майка ми? Ако, както казвате, й е било толкова трудно да изчезне, то защо да го взима със себе си?

— За да попречи той да попадне в ръцете му — каза Ходж. — Била е наясно повече от всички какво би се случило, ако Бокалът се окаже у Валънтайн. А може и да не е имала доверие на Клейва, че ще го опази. Не и след като Валънтайн веднъж го е бил взел от тях.

— Възможно е. — Клеъри не можеше да прикрие колебанието в гласа си. Цялата тази работа изглеждаше недействителна. Тя се помъчи да си представи майка си как се измъква под прикритието на мрака, с големия златен Бокал, пъхнат в джоба на дрехата й, но нещо не успя.

— Накрая Джослин се обърна срещу съпруга си — каза Ходж. — Няма да е нелогично да приемем, че е искала да направи всичко възможно, за да не допусне Бокалът да попадне в ръцете му. От Клейва щяха да потърсят най-напред нея, ако допускаха, че е още жива.

— Струва ми се — каза с известна злъчност Клеъри, — че от Клейва не са сигурни за никой мъртвец, че наистина е мъртъв. Може би трябва да вземат зъбни проби.

— Баща ми е мъртъв — каза Джейс със същата злъчност в гласа. — Никакви зъбни проби не ми трябват, за да съм сигурен в това.

Клеъри се обърна към него с леко раздразнение.

— Виж, имах предвид…

Достатъчно, прекъсна я брат Джеремая. *Има нещо, което трябва да научиш, ако имаш достатъчно търпение да го чуеш.*

С рязък жест той вдигна ръце и дръпна качулката от лицето си. Съвсем забравила за Джейс, Клеъри едва овладя порива си да извика.

Главата на архиваря беше плешива, гладка и бяла като яйце, с тъмни дупки на мястото на очите. Там нямаше очи. Устните му бяха прорязани от тъмни линии, които приличаха на хирургически шевове. Сега разбираше какво е имал Алек предвид, когато говореше за осакатяване.

Братята от Града на тишината не лъжат, каза Джеремая. *Ако искаш да ти кажа истината, ще ти я кажа, но в замяна искам същото.* Клеъри вирна брадичка.

— И аз не съм лъжкиня.

Мислите не лъжат. Джеремая се обърна към нея. *Искам да проникна в спомените ти.*

Миризмата на кръв и мастило беше задушаваща. Клеъри се паникьоса.

— Почакайте…

— Клеъри. — Гласът на Ходж беше нежен. — Напълно е възможно да имаш спомени, които да си заровила или потиснала, спомени, създадени, когато си била твърде малка, за да ги осъзнаеш, но брат Джеремая може да стигне до тях. А те биха ни помогнали страшно много.

Тя нищо не каза, а само хапеше устната си. Никак не й се нравеше идеята някой да бърника в главата й и да преравя спомените й, които бяха толкова лични и скрити, че дори тя не можеше да стигне до тях.

— Тя не бива да прави нищо, което не иска — каза внезапно Джейс. — Нали?

Ходж понечи да отговори, но Клеъри го прекъсна:

— Добре. Ще го направя.

Брат Джеремая кимна отсечено и се приближи до нея с онази безшумност, която предизвикваше тръпки по гърба й.

— Ще боли ли? — прошепна тя.

Той не отговори, вместо това слабите му бели ръце се вдигнаха и докоснаха лицето й. Кожата на пръстите му беше тънка като пергаментова хартия, цялата изписана с руни. Тя усети пулсиращата сила в тях, сякаш до кожата й се докосна статично електричество. Затвори очи, но не и преди да мерне загриженото изражение, преминало по лицето на Ходж.

Завихриха се цветове на фона на мрака зад клепачите й. Усети някакво напрежение, нещо като разтегляне в главата, ръцете и краката си. Тя стисна ръце, мъчейки се да се пребори с тежестта и тъмнината. Имаше чувството, че нещо я притиска, нещо твърдо и неумолимо, което бавно я премазваше. Тя се чу как стене и как внезапно й стана студено, сякаш беше зима. За миг съзря заледена улица, сиви сгради, надвиснали над нея, някакъв взрив от белота, която щипеше лицето й с ледените си целувки…

— *Достатъчно.* — Гласът на Джейс се вряза в зимния студ и падащият сняг се стопи в блясъка на бялото сияние. Клеъри рязко отвори очи.

Полека-лека библиотеката възвърна ясните си очертания — покритите с книги стени, разтревожените лица на Ходж и Джейс. Брат Джеремая стоеше неподвижно, като изваян от слонова кост и изрисуван с червено мастило идол. Силните болки в главата на Клеъри бяха изчезнали, тя погледна ръцете си и видя червените драскотини на онези места по кожата си, където се бяха впивали ноктите й.

— Джейс — каза укорително Ходж.

— Погледни ръцете й — Джейс посочи към Клеъри, която сви пръсти, за да прикрие изранените си длани.

Ходж положи голямата си ръка на рамото й.

— Добре ли си?

Тя бавно раздвижи главата си и кимна. Смазващата тежест вече я нямаше, но тя усещаше потта, намокрила косата й и залепила като с тиксо тениската към гърба й.

Мислите ти са блокирани, каза Джеремая. *Няма достъп до спомените ти.*

— Блокирани? — попита Джейс. — Искате да кажете, че тя е потиснала спомените си?

Не, искам да кажа, че са блокирани чрез заклинание. Тук не мога да проникна в тях. Тя трябва да дойде в Града от кости и да се изправи пред Братството.

— *Заклинание?* — каза недоверчиво Клеъри. — Кой може да ми е направил заклинание?

Никой не й отговори. Джейс погледна към наставника си. *Той е учудващо блед,* помисли си Клеъри, *като се има предвид, че това беше негова идея*.

— Ходж, тя не бива да отива, ако не…

— Добре. — Клеъри пое дълбоко въздух. Дланите я боляха на местата, където се бяха впивали ноктите й и й се искаше просто да си легне някъде на тъмно и тихо. — Ще отида. Искам да знам истината. Искам да знам какво се крие в главата ми.

Джейс кимна отривисто.

— Добре. Тогава ще дойда с теб.

* * *

Да излезеш от Института, бе като да се вмъкнеш във влажна и гореща брезентова палатка. Влажният въздух заливаше града като противна супа.

— Не разбрах защо трябваше да тръгнем преди брат Джеремая — изтъкна Клеъри. Те стояха на ъгъла пред Института. Улиците бяха пусти, ако не се смяташе боклукчийският камион, който бавно отминаваше. — Какво, да не би да се притеснява някой да не го види в компанията на ловци на сенки?

— Мълчаливите братя са ловци на сенки — отбеляза Джейс. Той някак си успяваше да се държи на ниво въпреки жегата. Това пораждаше желание у Клеъри да го цапардоса.

— Може пък да е отишъл да си вземе колата? — не спираше да подпитва саркастично тя.

Джейс се усмихна дяволито.

— Нещо такова.

Тя поклати глава.

— Знаеш ли, щях да се почувствам много по-добре, ако и Ходж беше дошъл с нас.

— Какво, аз не ти ли вдъхвам достатъчно доверие?

— Не става въпрос за това… нужен ми е някой, който да ми помогне да мисля. — Изведнъж тя си спомни нещо и закри устата си с ръка.

— О… Саймън!

— Не, аз съм Джейс — рече сдържано Джейс. — Саймън е онази дребна невестулка с грозната прическа и отчайващата липса на чувство за мода.

— О, престани — отвърна тя, но беше по-скоро по навик, отколкото от сърце. — Мислех да му се обадя, преди да си легна. Да видя дали се е прибрал благополучно.

Джейс клатеше глава и гледаше към небето, сякаш очакваше то да се разтвори и да му разбули тайните на вселената.

— При всичко, което ти се случва, си седнала да мислиш за онази невестулка?

— Не го наричай така. Той не прилича на невестулка.

— Може да си права — каза Джейс. — През живота си съм срещал и симпатични невестулки. Той прилича повече на плъх.

— Той не е…

— Най-вероятно си лежи у дома в локва от собствените си лиги. Само чакай Изабел да се отегчи от него и ще видиш как ще го събираш парче по парче.

— Възможно ли е Изабел да се отегчи от него? — попита Клеъри.

Джейс се замисли.

— Да — отвърна той.

Клеъри се зачуди дали пък Изабел не е по-умна, отколкото Джейс предполагаше. Може пък да е разбрала какво невероятно момче е Саймън: колко е забавен, колко е умен колко е внимателен. Може да започнат да излизат заедно. Тази мисъл я изпълни с неописуем ужас.

Както се беше замислила, й трябваха няколко мига, за да осъзнае, че Джейс й е казал нещо. Когато го погледна, тя видя усмивка на лицето му.

— Какво? — попита нелюбезно тя.

— Искам да спреш така отчаяно да се опитваш да привлечеш вниманието ми — каза той. — Започва да става неловко.

— Сарказмът е последното убежище на лишените от въображение — отвърна тя.

— Какво да се прави. Прикривам вътрешната си болка с остроумие.

— Болката ти може да стане и външна, ако стоиш на улицата. Да не *искаш* да те прегази някое такси?

— Не ставай смешна — каза той. — В този район не можем да хванем толкова лесно такси.

Сякаш като по поръчка една тясна черна кола със затъмнени стъкла доближи тротоара и спря пред Джейс, без да изключва двигателя. Беше дълга, лъскава и ниска до земята като лимузина, прозорците бяха странно изпъкнали навън.

Джейс я погледна и в погледа му имаше нещо весело, но имаше и настойчивост. Клеъри се загледа отново в колата, като зарея погледа си и се опита да проникне отвъд воала на магическия прах.

Колата се превърна в каляската на Пепеляшка, само че вместо да е нашарена с розово, златно и синьо като великденско яйце, беше черна като кадифе, прозорците й бяха плътно затъмнени. Колелата бяха черни, както и кожените гарнитури. На черната метална капра седеше брат Джеремая, който държеше поводите в покритите си с ръкавици ръце. Лицето му бе скрито под качулката на робата с цвят на пергамент. В поводите бяха впрегнати два черни коня, които цвилеха и риеха с копита.

— Качвай се — каза Джейс. Понеже тя продължаваше да стои нерешително, той я хвана за ръката и почти я бутна през отворената врата на каретата, като после и той се плъзна вътре. Каретата потегли още преди да е затворил вратата след тях. Той се облегна на седалката — с луксозна плюшена тапицерия — и погледна към нея. — Това, че си имаш личен ескорт до Града от кости не е причина да си вириш носа.

— Не си вирех носа. Просто се стъписах. Не очаквах… Искам да кажа, мислех, че това си е кола.

— Просто се отпусни — каза Джейс. — Наслаждавай се на миризмата на нова карета.

Клеъри завъртя очи и погледна през прозореца. Мислеше, че конете и каретата няма как да се влеят в уличното движение на Манхатън, но те преспокойно си се движеха към центъра, тяхното безшумно придвижване оставаше незабелязано от попадналите в задръстването таксита, автобуси и джипове. Пред тях едно жълто такси се престрои в другата лента и така застана на пътя им. Клеъри се изправи на нокти, разтревожена за конете — каретата обаче се наклони назад, сякаш конете се канеха да скочат на покрива на таксито. Дъхът й спря. Вместо да се движи по земята, каретата се понесе зад конете, като леко и безшумно се приземи върху покрива на таксито, отскочи и мина от другата му страна. Когато каляската отново тупна на паважа,

Клеъри погледна назад — шофьорът на таксито си пушеше и гледаше напред, напълно равнодушно.

— Винаги съм си мислила, че таксиметровите шофьори не се впечатляват от ставащото край тях, но това е изумително — каза едва чуто тя.

— Просто в момента виждаш през магическия прах… — Джейс не довърши изречението си и го остави да виси във въздуха помежду им.

— Мога да виждам през него само, ако се концентрирам — каза тя. — Това ми причинява леко главоболие.

— Почти съм сигурен, че е заради блокировката на съзнанието ти. Братята ще се погрижат за това.

— И какво ще стане после?

— Then you'll see the world as it is — infinite[1] — каза Джейс иронична усмивка.

— Не ми цитирай Блейк.

Усмивката му вече не беше иронична.

— Не допусках, че ще познаеш откъде е. Не ми приличаш на човек, който чете поезия.

— Всеки знае този цитат заради Doors.

Джейс я погледна неразбиращо.

— The Doors. Това е група.

— Щом казваш — отвърна той.

— Предполагам, че не си имал много време да слушаш музика при работа като твоята — каза Клеъри, като се сети за Саймън, за когото музиката беше целият му живот.

Той сви рамене.

— Ами ако не се брои Хорът на прокълнатите оплаквачи.

Клеъри го стрелна с поглед, за да види дали не се шегува, но лицето му беше безизразно.

— Но нали вчера в Института те видях да свириш на пиано. Това значи, че…

Каретата отново се наклони назад. Клеъри се вкопчи в ръба на седалката си и замръзна — те се носеха по покрива на един градски автобус. От тази изгодна позиция тя можеше да види горните етажи на старите жилищни сгради, които се редяха покрай авенюто, живописно украсени с готически орнаменти.

— Само малко подрънках — каза Джейс, без да я поглежда. — Баща ми държеше да свиря на някакъв инструмент.

— Май баща ти е бил строг човек.

Гласът на Джейс беше рязък.

— Не бих казал. Той не ме лишаваше от нищо. Научи ме на всичко — да боравя с оръжие, на демонология, мистика, древни езици. Даваше ми всичко, което поисках. Коне, оръжия, книги, дори и ловджийски сокол.

Да, обаче оръжията и книгите не са най-често желаните подаръци от децата за Коледа, помисли си Клеъри, когато каретата отново се приземи на паважа, а на глас отвърна:

— Защо не каза на Ходж, че познаваш мъжете, които разговаряха с Люк? Че те са убили баща ти?

Джейс погледна ръцете си. Това бяха нежни и деликатни ръце — ръце на художник, а не на боец. На пръста му блестеше пръстенът, който бе забелязала и преди. Винаги си е мислила, че има нещо женско в това, момче да носи пръстен, но случаят не беше такъв. Самият пръстен беше масивен и изглеждаше тежък, изработен от тъмно, сякаш обгоряло сребро, с мотиви на звезди по халката. В нея бе издълбана буквата В.

— Защото, ако го бях направил — каза той, — Ходж щеше да разбере, че искам лично да убия Валънтайн. А знам, че никога не би ми го позволил.

— Имаш предвид, че искаш да убиеш за отмъщение?

— За справедливост — рече Джейс. — Досега не знаех кой е убил баща ми. Но вече знам. Това е моят шанс да поправя нещата.

Клеъри не разбираше как убийството на някого би могло да поправи смъртта на друг, но усещаше, че няма смисъл да коментират това.

— Но ти си знаел кой го е убил — каза тя. — Нали онези мъже? Ти каза…

Джейс не я погледна и Клеъри не посмя да довърши мисълта си. Сега минаваха по площад „Астор“ и едва не налетяха на лилавия трамвай на Нюйоркския университет, който им пресече пътя. Минаващите пешеходци изглеждаха притиснати от тежкия въздух като насекоми, захлупени със стъклена чаша. Група бездомни дечурлига се тълпяха в подножието на голяма месингова статуя, сложили пред себе

си по една намачкана табела, която гласеше, че искат пари. Клеъри видя как едно момиче на нейната възраст с обръсната глава се навежда към тъмнокожо момче с коса, сплетена на малки плитчици, и лице, окичено с дузина обеци. Когато каретата мина покрай тях, то обърна глава, сякаш я беше видял, и тя улови блясъка на очите му. Едното от тях беше мътно, сякаш нямаше зеница.

— Бях на десет — заразказва Джейс. Тя се обърна и го погледна. Лицето му беше безизразно. Всеки път, когато заговореше за баща си, сякаш някой изтриваше всички емоции от него. — Имахме имение в провинцията. Баща ми все казваше, че е по-добре да сме далече от хората. Чух ги, като пристигнаха, и отидох да му кажа. Той ми каза да се скрия и аз се скрих под стълбите. Видях как онези мъже влязоха. С тях имаше и други. Те не бяха хора, а Бездушни. Нахвърлиха се върху баща ми и прерязаха гърлото му. Кръвта изпръска стената зад него. Образува се ветрило. Помня, че това ми направи впечатление.

На Клеъри й беше нужно време, за да осъзнае, че той е спрял да говори, и още толкова време, за да разпознае собствения си глас.

— Толкова съжалявам, Джейс.

Очите му проблясваха в мрака.

— Не мога да разбера защо мунданите винаги казват, че съжаляват за неща, които не са станали по тяхна вина.

— Аз не казвам, че е станало по моя вина. Просто това е начин да… изразя съчувствието си. Да кажа, че съжалявам, задето си нещастен.

— Не съм нещастен — каза той. — Само хората, които нямат цел, са нещастни. А аз имам цел.

— Имаш предвид убиването на демони или отмъщението за смъртта на баща си? — попита тя.

— И двете.

— А баща ти дали би искал да убиеш тези мъже? Ей така, заради самото отмъщение? Все пак те са човешки същества, а не демони.

— Ловец на сенки, който убива свой събрат, е по-лош и от демон и трябва да бъде сразен като такъв — каза Джейс така, сякаш цитираше от учебник.

— А всички демони ли са зли? — попита тя. — Ако вампирите не са зли и ако не всички върколаци са зли, то може би…

Джейс се обърна към нея, изглеждаше раздразнен.

— Това съвсем не е същото. Вампирите, върколаците и магьосниците са един вид хора. Те са част от този свят, родени са в него. Принадлежат му. Докато демоните са от други светове. Те са паразити от различните измерения. Идват на този свят само, за да го използват. Не градят нищо, само рушат — нищо не създават, само използват създаденото. Първо пресушават мястото, докато то стане на пепел и когато угасне и последният му живец, се прехвърлят на следващото. Те искат живота — не само твоя живот или моя, а целия живот на този свят, неговите реки и градове, неговите океани, всичко. И единственото нещо, което може да застане на пътя им и да спре разрухата на всичко *това*… — Той посочи през прозореца на каретата, като ръкомахаше, сякаш за да покаже, че има предвид всичко в града — от небостъргачите до задръстването на улица „Хюстън“ — са нефилимите.

— О — каза Клеъри. Нищо друго не й хрумна. — Колко други светове има?

— Никой не знае. Стотици? Може би милиони.

— И всички те са… мъртви светове? Употребени? — Клеъри усети отмаляване в стомаха, макар това да можеше да се приеме като резултат от покачването върху лилавия минибус. — Звучи много тъжно.

— Не съм казал това. — През прозореца проблесна тъмнооранжевата светлина на мъгливия град и очерта насечения му профил. — Сигурно има и други обитаеми светове, подобни на нашия. Но само демоните могат да бродят между тях. Може би защото са безплътни, ала никой не знае защо точно. Много магьосници са се опитвали, но досега без успех. Нищо земно не може да преодолее стените, издигнати между световете. Ако можехме — допълни той, — щяхме да сме в състояние да се предпазим от тяхното нашествие, но още никой не е успял да разбере как да стане това. В действителност набезите на демоните стават все по-интензивни. Преди инвазията на демоните в нашия свят беше по-малка и можеше лесно да бъде овладяна. Но съм свидетел как броят на преодолелите стените между световете нараства все повече. Клейвът постоянно изпраща ловци на сенки, някои от които така и не се връщат.

— Но ако имате Бокала на смъртните, ще можете да създадете повече, нали? Повече ловци на сенки? — попита колебливо Клеъри.

— Безспорно — каза Джейс. — Но той от години не е в ръцете ни, а мнозина от нас умират млади. Така числеността ни постепенно намалява.

— А вие не… — Клеъри затърси точната дума. — Не се ли размножавате?

Джейс избухна в смях точно когато каретата направи внезапен остър завой вляво. Той успя да се задържи, но Клеъри връхлетя върху него. Той я хвана, като леко, но здраво я задържа на разстояние от себе си. Преди да се дръпне встрани тя усети хладния допир на пръстена му, сякаш късче лед се бе докоснало до запотената й кожа.

— Разбира се — каза той. — Ние обичаме да се размножаваме. Това е едно от любимите ни занимания.

Клеъри се отдръпна от него, лицето й бе пламнало в мрака.

— Звучи добре — измърмори тя и се обърна да погледне през прозореца. Тъкмо минаваха през тежка порта от ковано желязо.

— Пристигнахме — каза Джейс, когато равното търкаляне на колелата по асфалта премина в друсане по калдъръм. Докато минаваха под свода на портата, Клеъри мерна надпис: МРАМОРНОТО ГРОБИЩЕ НА ГРАД НЮ ЙОРК.

— Но нали още преди около век са престанали да погребват хора тук, защото е нямало място? — попита тя. Те се движеха по тясна алея, отстрани на която се издигаха високи каменни стени.

— Градът от кости е бил тук много преди това. — Каретата рязко спря. Клеъри подскочи, когато Джейс протегна ръката си, но той само се пресягаше, за да отвори вратата от нейната страна. Ръката му беше леко мускулеста, покрита със златисти косъмчета, фини като цветен прашец.

— Нямаш право на избор, нали? — попита внезапно тя. — Дали да станеш ловец на сенки. Не можеш просто да се откажеш.

— Не — отвърна Джейс. Вратата се отвори и вътре проникна задушният въздух. Каретата беше спряла на широка поляна със зелена трева, заобиколена от покрити с мъх мраморни стени. — Но и да имах избор, пак това щях да избера.

— Защо? — попита Клеъри.

Той повдигна едната си вежда, което мигом я изпълни със завист. Винаги бе искала да може да прави това.

— Защото — каза той — това е нещото, в което съм добър.

Той скочи от каретата. Клеъри се плъзна към ръба на седалката си, като провеси краката си. Трябваше да скочи от високо върху каменната алея. И тя го направи. От удара я заболяха краката, но не падна. Тя потърси триумфално погледа на Джейс.

— Щях да ти помогна — каза той.

Тя примигна.

— Всичко е наред. Нямаше нужда.

Той погледна зад себе си. Брат Джеремая тъкмо слизаше от капрата зад конете, мълчаливо обгърнат от диплите на робата си. Той не хвърляше никаква сянка на обгорената от слънцето трева. Джейс се сниши, когато архиварят се приближи.

Елате, каза брат Джеремая. Той плавно се отдалечи от каретата и загърбвайки успокояващите светлини на Второ Авеню, се отправи към тъмното лоно на градината. От само себе си се разбираше, че очакваше те да го последват.

Тревата беше суха и шумолеше под краката им, мраморните стени от двете им страни бяха гладки и блестяха като перли на светлината. В камъните бяха издълбани имена: Фелпс, Елсуорт, Хол. На Клеъри й трябваше време, за да осъзнае, че това бяха надгробни надписи. Тръпки полазиха по гърба й. Къде ли бяха телата? В стените, погребани изправени, сякаш са били вградени живи…?

Беше забравила да си гледа в краката. Когато се сблъска с нещо безспорно живо, тя изпищя.

Беше Джейс.

— Не викай така. Ще събудиш мъртвите.

Тя го погледна навъсено.

— Защо спряхме?

Той посочи към брат Джеремая, който се беше спрял пред една статуя, малко по-висока от самия него, подножието на която бе покрито с мъх. Статуята беше на ангел. Мраморът, от който бе направена, беше съвсем гладък, почти прозрачен. Лицето на ангела беше едновременно свирепо, красиво и тъжно. Дългите му бели ръце държаха чаша, чийто мраморен ръб бе гравиран, изобразявайки украса от скъпоценни камъни. Нещо в тази статуя навяваше на Клеъри смътни спомени за нещо до болка познато. Имаше година, издълбана в основата — 1234, и думи до нея: *Нефилим: Fascitis descensus Averni*.

— Да не би това да е Бокалът на смъртните? — попита тя.

Джейс кимна.

— А това е девизът на нефилимите, ловците на сенки, ей там, в основата.

— И какво означава?

Бялата усмивка на Джейс проблесна в тъмнината.

— Означава *Ловци на сенки: Черното им отива повече, отколкото на вдовиците на враговете им, 1234 година*.

— Джейс…

Означава, каза Джеремая, *че пропадането в ада е лесно*.

— Звучи жизнерадостно — каза Клеъри, но тръпки полазиха по кожата й независимо от жегата.

— Братята просто са се пошегували — каза Джейс. — Ще видиш.

Тя погледна към брат Джеремая. От някакъв вътрешен джоб на робата си той бе извадил едно стили, което леко проблясваше, и с острието му проследяваше очертанията на някаква руна върху основата на статуята. Внезапно устата на каменния ангел се отвори широко в ням писък и в краката на брат Джеремая в тревния торф се отвори черна дупка, приличаща на отворен гроб.

Тя бавно се приближи до ръба и надникна вътре. Надолу в дупката водеха гранитни стълби, чиито ръбове бяха леко нащърбени от годните. Покрай стълбите бяха поставени на равни интервали факли, чиито пламъци горяха в зелено и леденосиньо. Краят на стълбата се губеше в тъмнината.

Джейс започна да слиза по стълбите като човек, за когото това положение е познато, макар и неприятно. Преди да стигне до първата факла, той се обърна и вдигна поглед към Клеъри.

— Хайде, идвай — каза той нетърпеливо.

Клеъри едва бе стъпила на първото стъпало, когато някой хвана ръката й в студена хватка. Тя вдигна изненадано поглед. Брат Джеремая държеше китката й, неговите ледени бели пръсти се впиваха в кожата й. Тя видя да проблясват костите на обсипаното му с белези лице изпод ръба на качулката.

Не бой се, отекна гласът му в главата й. *Само някакъв си човешки писък не е достатъчен, за да събуди тези мъртви.*

Когато той пусна ръката й, тя се втурна надолу по стълбите след Джейс, сърцето й се блъскаше лудо в ребрата. Той я чакаше в

подножието на стълбите. Беше извадил една от горящите в зелено факли от поставката й и я държеше на нивото на очите си. Тя хвърляше бледа зелена светлина върху кожата му и насищаше цвета на очите му.

— Добре ли си?

Тя кимна, защото не бе сигурна, че може да отговори. Стъпалата свършваха на празна площадка, а точно пред тях се простираше тунел, дълъг и черен, набразден от криволичещи дървесни корени. В края на тунела се виждаше бледа синкава светлина.

— Толкова е… тъмно — каза колебливо Клеъри.

— Искаш ли да те хвана за ръка?

Клеъри скри зад гърба си и двете си ръце като малко дете.

— Не ми говори отвисоко.

— Е, трудно ми е да ти говоря от ниско. Твърде ниска си. — Джейс погледна над нея, факлата пръскаше искри, когато мръдваше. — Няма нужда от церемонии, брат Джеремая — каза провлачено Джейс. — Водете ни. Ние ще ви следваме.

Клеъри подскочи и погледна зад себе си — още не беше свикнала с безшумното придвижване на архиваря. Без да издаде и звук, той се беше плъзнал от мястото зад нея и сега се носеше към тунела. След малко и тя тръгна след него, като преди това отблъсна протегнатата ръка на Джейс.

* * *

Първото нещо, което впечатли Клеъри в Града на тишината, бяха редиците високи мраморни сводове, които се издигаха над главите им и изчезваха в далечината като стройни редици от голи, обезлистени през зимата овощни дървета. Самият мрамор беше чист, с бледия цвят на слонова кост, твърд и сякаш полиран, на места с инкрустирани тесни пръчици от оникс, яспис и нефрит. Докато се отдалечаваха от тунела и се приближаваха към гората от сводове, Клеъри видя, че подът бе издълбан със същите руни, които украсяваха кожата на Джейс, с линии, спирали и преплетени шарки.

Когато минаха под първия свод, нещо дълго и бяло изскочи от лявата й страна, подобно на айсберга, потопил „Титаник“. Беше бял каменен блок, гладък и четвъртит, с нещо като врата отпред.

Напомняше й на куклена къща, но не чак толкова голяма, че да застане права в нея.

— Това е мавзолей — каза Джейс, като насочи трепкащата светлина на факлата натам. Клеъри видя, че във вратата бе издълбана руна, а самата врата беше заключена с желязно резе. — Гробница. Тук погребваме своите мъртъвци.

— Всичките ли? — Искаше й се да го попита, дали и баща му е погребан тук, но той вече беше минал напред и нямаше как да я чуе. Тя забърза след него, защото не й се оставаше насаме с брат Джеремая на това страховито място. — Ти не каза ли, че това е библиотека? — каза тя, когато го настигна.

Градът на тишината има много нива, прекъсна я брат Джеремая зад нея. *И не всички мъртъвци са погребани тук. В Ирдис има друга костница, разбира се, много по-голяма. Но на това ниво са мавзолеите и залата за кремиране.*

— За кремиране?

Тези, които са загинали в битка, се изгарят, като пепелта им се използва за направата на мраморните сводове, които виждаш тук. Кръвта и костите на убийците на демони сами по себе си са мощна защита срещу злото. Дори и мъртви, членовете на Клейва служат на каузата.

Колко уморително, помисли си Клеъри, обхваната от внезапна печал, *цял живот да се бориш и накрая от теб да се очаква да продължиш борбата, дори и когато вече си мъртъв.* С крайчеца на окото си тя видя четвъртитите бели сводове, които се издигаха от двете и страни в чинно подредени гробници, всяка от вратите на които бе заключена отвън. Едва сега разбра защо това място беше наречено Градът на тишината: неговите единствени обитатели бяха Мълчаливите братя и толкова ревностно пазените мъртви.

Те стигнаха до друго стълбище, което водеше надолу към още по-сгъстен мрак. Джейс вдигна факлата нависоко и по стените се образуваха сенки.

— Отиваме на второто ниво, където се намират помещенията на архива и съвета — каза той, сякаш за нейно успокоение.

— А къде са жилищните помещения? — попита Клеъри, донякъде от учтивост, донякъде и от чисто любопитство. — Къде спят братята?

Спят?

Безмълвната дума увисна в тъмнината помежду им. Джейс леко се засмя и пламъкът на факлата, която държеше, затрептя.

— Нормално е да попиташ — каза той.

В подножието на стълбата имаше друг тунел, който в края се разширяваше в четвъртит павилион, чиито ъгли бяха отбелязани с остро издялана кост. Покрай стените на квадрата имаше факли, поставени на дълги стативи от оникс, а въздухът миришеше на пепел и дим. В средата на павилиона имаше дълга маса от черен базалт, прорязан с бели жилки. На масата седяха в редица Мълчаливите братя, всеки от тях загърнат и закачулен със същата роба с цвят на пергамент, като тази на Джеремая.

Без да се бави, Джеремая каза: *Пристигнахме. Клариса, застани пред съвета на Братството.*

Клеъри погледна към Джейс, но той мигаше неразбиращо. Очевидно брат Джеремая бе проговорил само в нейната глава. Тя погледна към масата, погледна дългата редица мълчаливи фигури, загърнати в своите тежки роби. Подът на павилиона бе покрит с редуващи се квадрати: тъмни златно-бронзови и тъмночервени. Точно пред масата имаше голям квадрат, направен от черен мрамор и украсен с иносказателна фигура от релефни сребърни звезди.

Клеъри пристъпи в средата на черния квадрат, сякаш се готвеше за разстрел. Вдигна глава.

— Е, добре — каза тя. — Сега какво?

Братята издадоха някакъв звук, звук, от който косъмчетата по тялото на Клеъри настръхнаха. Беше нещо като въздишка и стенание. Като по команда те вдигнаха ръце и свалиха качулките си, като разкриха обезобразените си с белези лица и дупките на липсващите очи.

Макар и вече да бе видяла непокритото лице на брат Джеремая, стомахът на Клеъри се сви. Сякаш виждаше как редица скелети оживяват, също като онези средновековни дърворезби, в които мъртвите се разхождаха, говореха и танцуваха върху скупчените тела на живите. Зашитите им устни сякаш се хилеха срещу нея.

Клейвът те поздравява с добре дошла, Клариса Фрей, чу тя, но това не беше един-единствен глас в главата ѝ, а цяла дузина, някои

тихи и дрезгави, други гладки и монотонни, но всичките бяха търсещи, настойчиви, опипващи крехките бариери около съзнанието ѝ.

— Стига — каза тя и за нейна най-голяма изненада гласът ѝ бе твърд и отчетлив. Врявата в мислите ѝ внезапно спря като грамофонна плоча. — Може да влезете в главата ми, но само когато съм готова.

Ти беше тази, която ни помоли за помощ. А не обратното.

— Обзалагам се, че и вие искате да видите какво се крие в мислите ми — каза тя. — Точно колкото и аз.

Братът, който заемаше централно място, подпря брадичка с тънките си бели пръсти. *Това е интересна загадка, безспорно*, каза той, а гласът му отекна в главата ѝ — сух и равнодушен. *Ако не се съпротивляваш, няма да използваме сила.*

Тя стисна зъби. Идеше ѝ да се съпротивлява, да прогони тези натрапени гласове от главата си. Да стои и да позволява такова вмешателство в личното си пространство…

Но така или иначе трябва да го направи, напомни си тя. Това не беше нищо друго, освен разкриване на минало престъпление — кражбата на паметта ѝ. Ако се получеше, всичко, което ѝ бе отнето, щеше да се възстанови. Тя затвори очи.

— Да продължаваме — рече тя.

Първият контакт отекна като шепот в главата ѝ, нежен като докосване от падащо листо. *Кажи си името пред Братството.*

Клариса Фрей.

Първият глас бе последван и от останалите. *Коя си ти.*

Аз съм Клеъри. Майка ми е Джослин Фрей. Живея на площад „Бъркли“ 807 в Бруклин. На шестнайсет години съм. Баща ми се е казвал…

Мислите и сякаш се опънаха и се върнаха обратно като ластик, и тя безмълвно се въртеше във вихъра на картините, които се редяха в ума ѝ зад затворените клепачи. Виждаше как майка ѝ я побутва да побърза по черната нощна улица между купчини изринат мръсен сняг. После навъсеното небе, сиво и оловно, редящи се дървета, оголени и черни. Празен квадрат, изрязан в земята, прост ковчег, който се спуска в него. *Пепел при пепелта.* Джослин, увита в закърпената кувертюра, сълзи се стичат по бузите ѝ, бързо затваря кутията и я пъха под възглавницата, когато Клеъри влиза в стаята. Тя отново видя инициалите на кутията: *Дж. К.*

Картините прииждаха все по-бързо, като страниците на някоя от онези книги, които, ако се разлистват бързо, картинките сякаш се движат. Клеъри стоеше в горната част на стълбите и гледаше надолу към тесен коридор, и ето го отново Люк със зелената пътна чанта в краката си. Джослин стоеше пред него и клатеше глава. „Защо сега, Лушън? Мислех, че си мъртъв…“ Клеъри примигна: Люк изглеждаше променен, почти неузнаваем, с брада, косата му — дълга и заплетена, и после някакви клони й попречиха да вижда. Тя отново беше в парка, някакви зелени феи, тънки като клечки за зъби, кръжаха сред червените цветя. Очарована, тя посегна към една от тях, ала майка й я грабна на ръце с вик на ужас. После отново беше на черната улица през зимата и те бързаха, скрити под чадър, Джослин ту я побутваше, ту я дърпаше измежду камарите натрупан сняг. На фона на белотата се очерта някаква гранитна порта; на вратата бе издълбана някаква дума. *Великолепният*. После тя стоеше в някакво антре, което миришеше на желязо и стопен сняг. Пръстите й бяха вцепенени от студ. Някаква ръка повдигна брадичката й и я накара да погледне нагоре, и тя видя редица думи, изписани по протежението на стената. Две от думите особено й се набиваха в очите: МАГНУС БЕЙН.

Внезапна болка я прониза отдясно. Когато картините изчезнаха, тя извика и се стрелна нагоре, като разкъса повърхността на съзнанието си, подобно на водолаз, който минава през вълна. Нещо студено се притискаше о бузата й. Тя с мъка отвори очите си и видя сребърни звезди. Примигна два пъти, преди да разбере, че лежи на мраморния под, с колене, притиснати към гърдите. Когато се размърда, усети остра болка в ръката си.

Тя внимателно се изправи в седнало положение. Левият й лакът бе ожулен и кървеше. Сигурно бе паднала на него. По блузата й имаше кръв. Тя се огледа наоколо, неориентирано, и видя Джейс, който гледаше към нея, неподвижен, но страшно пребледнял.

Магнус Бейн. Тези думи означаваха нещо, но какво? Преди да зададе въпроса си на глас, чу брат Джеремая:

Блокирането на спомените ти е по-силно, отколкото очаквахме, каза той. *Тяхното отключване може да стане само от този, който ги е заключил. Ако го направим ние това може да те убие.*

Клари се надигна на крака, като придържаше нараненатa си ръка.

— Но аз не знам кой ги е блокирал. Ако знаех, нямаше да съм тук.

Отговорът на този въпрос е вплетен в нишката на мислите ти, каза брат Джеремая. *В съня, с който се пробуди, ти го видя написано.*

— Магнус Бейн? Но… това дори не е име!

Това е достатъчно. Брат Джеремая се изправи. Сякаш като по сигнал станаха и останалите братя. Те сведоха глави към Джейс в знак на мълчаливо уважение, преди да се плъзнат сред колоните и да изчезнат. Остана само брат Джеремая. Той гледаше безучастно как Джейс се втурва към Клеъри.

— Как е ръката ти? Дай да видя — настоя той, като хвана китката й.

— Ох! Добре е. Не прави нищо, става по-зле — каза Клеъри, като се опита да го отблъсне.

— Кървиш върху говорещите звезди — каза той. Клеъри погледна и видя, че той е прав: беше изцапала с кръвта си жилките на мрамора. — Обзалагам се, че и срещу това има закон. — Той обърна ръката й нагоре, много по-нежно, отколкото тя си мислеше, че е способен. Той захапа долната си устна и подсвирна. Клари погледна надолу и видя, че цялата й ръка от лакътя до китката бе покрита с кръв. Усети я как пулсира, вкочанена и болезнена.

— Май настъпи моментът, в който трябва да започнеш да разкъсваш тениската си на ленти, за да превържеш раната ми — опита се да се пошегува тя. Не понасяше вида на кръв, още по-малко пък на своята.

— Ако искаше да гледаш как разкъсвам дрехите си, можеше просто да ми кажеш. — Той бръкна в джоба си и извади стилито. — Щеше да е много по-безболезнено.

Очаквайки ужилване от докосването на стилито до ръката й, тя се напрегна, но всичко, което усети, когато блестящият инструмент се плъзна по нараненото място, беше леко затопляне.

— Готово — каза той, като се изправи. Клеъри сви учудено ръката си — макар че кръвта все още си беше там, раната беше изчезнала, както и болката, и схващането. — И когато следващия път пак решиш да се нараниш, за да привлечеш вниманието ми, само си спомни, че блага дума железни врати отваря.

Клеъри усети как устата й се извива в усмивка.

— Ще го имам предвид — каза, а когато той се обърна, добави: — И благодаря.

Той прибра стилито в джоба си, без да се обърне да я погледне, но по вида на раменете му тя предположи, че благодарността й бе приета.

— Брат Джеремая — каза той, като потриваше ръце, — вие мълчахте през цялото време. Вероятно искате да споделите някои свои мисли с нас? Някаква идея, кой може да е Магнус Бейн?

— *Длъжен съм да ви изведа от Града на тишината, нищо повече* — каза архиварят. Клеъри се запита дали не си внушава, или наистина в „гласа“ му имаше нотка на обида.

— Можем и сами да се оправим — предложи самонадеяно Джейс. — Сигурен съм, че запомних пътя…

Чудесата на Града на тишината не са за очите на непосветените, прекъсна го брат Джеремая и се обърна с гръб към тях, а робата му безшумно се развя. *Оттук.*

Когато излязоха на открито, Клеъри пое дълбоко мъгливия утринен въздух, като се наслаждаваше на градския смог и мръсотията. Джейс замислено се огледа.

— Ще вали — каза той.

Прав е, помисли си Клеъри, като погледна към оловносивото небе.

— Дали да не се приберем с каретата в Института?

Джейс премести поглед от брат Джеремая, неподвижен като статуя, към каретата, която се извисяваше като черна сянка на засводената алея, водеща към улицата. После лицето му се изкриви в гримаса.

— В никакъв случай — каза той. — Мразя ги тези неща. Да си хванем такси.

---

[1] После ще виждаш света такъв, каквото е — безкраен (англ.). — Бел.ред. ↑

11
МАГНУС БЕЙН

Джейс се наведе напред и почука на преградата, която ги отделяше от шофьора.

— Завий наляво! Ляво! Казах ти да караш към Бродуей, безмозъчен идиот!

Таксиметровият шофьор реагира на това с рязко завъртане на волана, толкова силно наляво, че Клеъри залитна към Джейс. Тя изсумтя възмутено.

— Всъщност защо отиваме на Бродуей?

— Умирам от глад — каза Джейс. — А вкъщи няма нищо, освен остатъци от китайската храна. — Той извади от джоба мобилния си телефон и набра някакъв номер. — Алек! Събуди се — изкряска той. Клеъри чу объркано буботене от другия карай на линията. — Ще се видим в „При Таки“. Закуска. Да, правилно ме разбра. Закуска. Какво? Само на няколко пресечки е. Размърдай се.

Той затвори телефона и го пъхна в един от многото си джобове, докато таксито спираше до тротоара. След като плати на шофьора, Джейс избута с лакът Клеъри навън. Когато на свой ред стъпи на тротоара, той се протегна като котка и разпери широко ръце.

— Добре дошла в най-страхотния ресторант в Ню Йорк.

Чак най-страхотен не изглеждаше — ниска тухлена сграда, порутена в средата като напукано суфле. Очуканата неонова табела, на която бе изписано името на ресторанта, висеше на една страна и похлопваше. Двама мъже с дълги сака и нахлупени напред филцови шапки се мотаеха пред тесния вход. Прозорци нямаше.

— Прилича на затвор — каза Клеъри.

Той я погледна.

— А дали в затвора можеш да си поръчаш спагети *фра дяволо*, от които пръстите да си оближеш? Не мисля.

— Не искам спагети. Искам да знам какво е Магнус Бейн.

— Не какво, а кой — каза Джейс. — Това е име.

— Да не би да знаеш кой е той?

— Той е магьосник — каза Джейс с подчертано безпристрастен тон. — Само един магьосник може да блокира така спомените ти. Или някой от Мълчаливите братя, но очевидно не е никой от тях.

— Здравейте! — Беше Алек, който сякаш току-що се бе измъкнал от леглото и беше намъкнал джинсите си върху пижамата. Несресаната му коса стърчеше във всички посоки. С бързи крачки той се озова пред тях, като гледаше към Джейс и както винаги се правеше, че не забелязва Клеъри.

— Изи ще дойде след малко — рече той. — Води и мундито със себе си.

— Саймън? Той пък откъде се взе? — попита Джейс.

— Цъфна рано тази сутрин. Предполагам, че не издържа далече от Изи. Покъртително. — Алек, изглежда, се забавляваше. Клеъри изпита досада.

— Е, ще влизаме или какво? Умирам от глад.

— Аз също — каза Джейс. — Умирам за пържени миши опашки.

— За какво? — попита Клеъри, убедена, че не е чула правилно.

Джейс само й се усмихна.

— Отпусни се — каза той. — Тук сме просто, за да хапнем.

На врата бяха спрени от единия от мотаещите се там мъже. Когато той се изправи, Клеъри зърна лицето му под шапката. Кожата му беше тъмночервена, боксьорските му ръце завършваха със синьо-черни нокти. Клеъри почувства, че се смразява, но Джейс и Алек, изглежда, не се впечатляваха. Те казаха нещо на мъжа, който кимна и отстъпи назад, като им даде път да минат.

— *Джейс* — изсъска Клеъри, когато вратата се затвори зад тях. — Кой *беше* това?

— За Кленси ли говориш? — попита Джейс, като се огледа из ярко осветения ресторант. Вътре беше приятно въпреки липсата на прозорци. Уютни дървени пейки, разположени една срещу друга, покрити с пъстри възглавнички. Наивно сладки глинени съдове се редяха на тезгяха, зад който русо момиче със сервитьорска розово-бяла престилка сръчно подаваше рестото на нисък и набит мъж с тениска. Тя видя Джейс, помаха и направи жест, с който искаше да каже да се настаняват където решат. — Кленси пази входа от нежелани посетители — каза Джейс, докато я водеше към една от пейките.

— Той е *демон* — изсъска тя. Неколцина клиенти се обърнаха към нея и я изгледаха — едно момче със стърчаща синя коса, седнало до красива индийка с дълга, черна коса и прозрачни златисти крила, излизащи от гърба й, заплашително се намръщи. Добре, че ресторантът беше почти празен.

— Не, не е — каза Джейс, като се настани на пейката. Клеъри понечи да седне до него, но Алек я бе изпреварил. Тя внимателно седна срещу тях, ръката й още беше схваната въпреки грижите на Джейс. Почувства се някак празна отвътре, сякаш Мълчаливите братя бяха проникнали в нея и изгребали съдържанието й, оставяйки я слаба и замаяна. — Той е ифрит — обясни Джейс. — Това са магьосници, които не правят магии. Полудемони, които поради каквито и да било там причини не могат да правят заклинания.

— Горките копелета — каза Алек, като взе менюто си. Клеъри също взе своето и изумено ококори очи. *Скакалци в мед* бяха изписани на челно място като специалитет, имаше и ястия със сурово месо, разни видове сурова риба и нещо, наречено *Тост с прилеп*. На страницата с напитките бяха изброени различни групи наливна кръв — за облекчение на Клеъри това бяха различни видове животинска кръв и по-точно група А, група В-отрицателна или нулева група.

— Кой яде сурова риба? — попита тя на висок глас.

— Келпите — каза Алек. — Селките. Както и други водни духове.

— Не си поръчвай магическа храна — каза Джейс, като я погледна над менюто си. — От нея хората малко се побъркват. Като подъвчеш една минута вълшебна слива, в следващата вече ще тичаш гола по Медисън Авеню с рога на главата. Не — побърза да добави той, — на мен това не ми се е случвало.

Алек се засмя.

— Спомняш ли си… — започна той и заразказва някаква история, изпълнена с толкова много загадъчни лични и нарицателни имена, че Клеъри дори не се опита да я следи. Вместо това тя се загледа в Алек и начина, по който говореше на Джейс. У него имаше някаква кинетична, почти трескава енергия, която не бе забелязала преди. Имаше нещо, което го караше да изпъква пред Джейс, някак си беше по-ясно фокусиран. Ако трябваше да ги нарисува, помисли си тя,

образът на Джейс щеше да е леко замъглен, докато Алек щеше да се открои ясно, с остри и чисти очертания.

Докато Алек говореше, Джейс гледаше надолу, леко се усмихваше и почукваше водната си чаша с нокти. Тя усети, че той мисли за други неща. Внезапно изпита симпатия към Алек. Не беше лесно да си приятел на Джейс. *Смеех се, защото обясненията в любов ме забавляват, особено несподелената.*

Когато сервитьорката мина покрай тях, Джейс вдигна поглед.

— Някой ще ни донесе ли изобщо кафе? — каза той на висок глас, като с това прекъсна Алек насред изречението.

Алек млъкна, ентусиазмът му се изпари.

— Аз…

Клеъри побърза да вземе думата.

— За какво е всичкото това сурово месо? — попита тя, като посочи третата страница от менюто си.

— За върколаците — каза Джейс. — Въпреки че и аз не бих отказал една кървава пържола от време на време. — Той се присегна през масата и прелисти отгоре менюто на Клеъри. — Храната за хора е най-накрая.

Тя прегледа внимателно менюто с най-обикновени ястия и се изуми. Такова изобилие.

— Има и *смути*?

— Това смути със сливи и мед от диви цветя е направо божествено — каза Изабел, която се бе появила заедно със Саймън. — Мръдни нататък — каза тя весело на Клеъри, която толкова се приближи до стената, че чак усети как студените тухли притискат ръката й. Саймън, който се мушна до Изабел, й се усмихна малко смутено, но тя не отговори на усмивката му. — Непременно си поръчай.

Клеъри не разбра дали Изабел говори на нея, или на Саймън и затова не отвърна нищо. Косата на Изабел гъделичкаше лицето й и ухаеше на нещо като ванилов парфюм. Клеъри усети, че ще кихне. Мразеше ванилови парфюми. Не можеше да проумее как на някои момичета им харесва да миришат на десерт.

— Е, как мина в Града от кости? — попита Изабел, докато разлистваше менюто си.

— Беше яко — каза Джейс. — Безкраен див купон.

— Разбрахте ли какво има в главата на Клеъри?

— Имаме име — каза Джейс. — Магнус.

— Млъквай — изсъска Алек, като перна Джейс със затвореното си меню.

Джейс се стъписа.

— Исусе. — Той потърка ръката си. — Какъв ти е проблемът?

— Знаеш, че тук е пълно с долноземци. Мисля, че няма да е зле да спестиш подробностите около секретното ни разследване.

— *Разследване?* — засмя се Изабел. — Станали сме детективи, а? Да не би да си имате и кодови имена?

— Идеята никак не е лоша — каза Джейс. — Аз ще бъда барон Хотшафт фон Хугенщайн.

Алек се задави с водата си. В този миг се появи сервитьорката и им взе поръчката. Дори и отблизо тя си беше все същата красива блондинка, само че очите й бяха малко странни — изцяло сини, без бяло и без зеници. Когато се усмихна, се показаха малки остри зъби.

— Избрахте ли си вече?

Джейс се усмихна.

— Обичайното — каза той и в отговор сервитьорката сладко му се усмихна.

— И за мен — каза в същия стил Алек, но той не получи усмивка. Изабел най-изискано си поръча плодово смути, Саймън поиска кафе, а Клеъри след известно колебание си избра дълго кафе и кокосови палачинки с мед. Сервитьорката намигна със синьото си око и се отдалечи.

— И тя ли е ифрит? — попита Клеъри, докато гледаше след нея.

— Кели ли? Не. Мисля, че е полуфея — каза Джейс.

— Има очи на нимфа — каза замислено Изабел.

— Наистина ли не знаете каква е тя? — попита Саймън.

Джейс поклати глава.

— Уважавам личното й пространство. — Той смушка Алек. — Я се дръпни да изляза.

Алек се намръщи и му направи място да мине. Клеъри гледаше как Джейс се запътва към Кели, която се бе навела към бара и говореше с готвача през прозорчето към кухнята. Всичко, което Клеъри успя да види от готвача, бе наклонената му глава с бяла готварска

шапка. През изрязаните от двете страни дупки на шапката се подаваха дълги космати уши.

Кели се обърна и се усмихна на Джейс, който я прегърна. Тя се сгуши в него. Клеъри се запита дали това беше според Джейс уважаване на личното пространство.

Изабел завъртя очи.

— Той май наистина си пада по сервитьорки.

Алек я погледна.

— Нали не мислиш, че това означава нещо за него? Искам да кажа, нали не мислиш, че я харесва.

Изабел сви рамене.

— Тя е долноземец — каза тя така, сякаш това обясняваше всичко.

— Не разбирам — каза Клеъри.

Изабел я погледна с безразличие.

— Не разбираш какво?

— Цялата тази работа с долноземците. Вие не ги преследвате, защото не са точно демони, но те не са и съвсем хора. Вампирите убиват, пият кръв…

— Само лошите вампири пият кръвта на живи хора — намеси се Алек. — Тях имаме право да убиваме.

— А върколаците какви са? Просто грамадни гальовни кутренца?

— Те убиват демони — каза Изабел. — Така че, ако не ни досаждат, и ние не ги закачаме.

По-добре да оставим паяците да живеят, за да изяждат комарите, помисли си Клеъри.

— Добре, излиза, че са достатъчно добри, за да бъдат оставени живи, достатъчно добри, за да готвят храната ти, достатъчно добри, за да се флиртува с тях… но дали наистина са достатъчно добри? Имам предвид, едва ли са толкова добри, колкото хората.

Изабел и Алек я гледаха така, сякаш говореше на китайски.

— Различни са от хората — заключи Алек.

— По-добри ли са от мунданите? — попита Саймън.

— Не — каза решително Изабел. — Мунданите можеш да превърнеш в ловци на сенки. Имам предвид, че ние произхождаме от

мундани. Ала никога не можеш да превърнеш долноземец в един от Клейва. Те не могат да понесат руните.

— Значи са слаби, така ли? — попита Клеъри.

— Не бих казал това — каза Джейс, който отново се плъзна на мястото си до Алек. Косата му беше разрошена, а на бузата му имаше отпечатък от червило. — Поне не докато персийските феи, джиновете, ифритите и Бог знае кой още ни слушат. — Той се усмихна, когато Кели се появи и сервира храната им. Клеъри разглеждаше недоверчиво палачинките си. Видът им бе фантастичен: златистокафяви, намазани с мед. Тя отхапа от едната, докато Кели се отдалечаваше с поклащаща се походка на високите си токове.

Бяха вкусни.

— Нали ти казах, че това е най-страхотният ресторант в Манхатън — каза Джейс, похапвайки с пръсти пържени картофки.

Тя погледна към Саймън, който енергично разбъркваше кафето си с наведена глава.

— Мммф — каза Алек с пълна уста.

— Така е — рече Джейс. Той погледна към Клеъри. — Нещата не са само черни или бели — каза той. — Ние невинаги харесваме долноземците, но и те невинаги са очаровани от нас. Неколкостотин годишно споразумение не може да изличи неприязън, съществувала хиляди години.

— Сигурна съм, че тя не знае нищо за Съглашението Джейс — каза Изабел, докато въртеше лъжицата си.

— Всъщност знам — каза Клеъри.

— А аз не — каза Саймън.

— Допускаш ли, че някой го е грижа какво знаеш ти? — Джейс разглеждаше един пържен картоф и се канеше да го гризне. — Обичам да съм в компанията на някои долноземци в определено време на определено място — каза той. — Но не биваме непременно канени на едни и същи празненства.

— Чакай. — Изабел внезапно се изправи. — Как каза, че било името? — настояваше тя, като се обърна към Джейс. — Името в главата на Клеъри.

— Не го казах — рече Джейс. — Поне не го казах докрай. Магнус Бейн. — Той се усмихна подигравателно на Алек. — Римува се със „седни полека, че боли“.

Алек промърмори нещо в кафето си. Римуваше се много повече с нещо като „тъп задник“. Клеъри се изкикоти наум.

— Не е възможно… но съм почти напълно сигурна… — Изабел бръкна в чантичката си и извади от там сгънато парче синя хартия. Тя го завъртя между пръстите си. — Вижте това.

Алек протегна ръка към листчето, погледна го с безразличие и го подаде на Джейс.

— Това е покана за парти. Някъде в Бруклин — каза той. — Мразя Бруклин.

— Не бъди такъв сноб — каза Джейс. После, подобно на Изабел, той се изправи и се втренчи. — Откъде имаш това, Изи?

Тя размаха безгрижно ръце.

— От онзи келф в „Пандемониум“. Каза, че щяло да бъде грандиозно. Бил раздал много такива.

— Какво е това? — намеси се нетърпеливо Клеъри. — Ще ни го покажете ли най-накрая и на нас, или не?

Джейс обърна листчето така, че да могат всички да го прочетат. Беше отпечатано на тънка хартия, почти пергаментова, с фини, елегантни и паякообразни букви. Съобщаваше се за прием в скромния дом на великолепния магьосник Магнус и в добавка се обещаваше *една възхитителна вечер на наслади, надхвърляща и най-смелите ви очаквания*.

— Магнус — каза Саймън. — Магнус като Магнус Бейн?

— Съмнявам се да има много магьосници на име Магнус в района на Тристи — каза Джейс.

Алек кимна към листчето.

— Да разбирам ли, че ще ходим на празненство? — той не се бе обърнал към никого конкретно.

— Не сме длъжни да правим нищо — каза Джейс, докато четеше финия текст на поканата. — Но ако съдим по това, излиза, че Магнус е висш магьосник от Бруклин. — Той погледна към Клеъри. — Недоумявам обаче какво прави името на магьосника от Бруклин в главата ти. Ти как мислиш?

* * *

Празненството нямаше да започне преди полунощ, така че Джейс и Алек, за да убият няколкото оставащи часа, се скриха в оръжейната, а Изабел и Саймън обявиха, че ще отидат да се поразходят в Сентръл парк, за да му покаже тя вълшебните кръгове. Саймън попита Клеъри дали не иска да дойде с тях. Задушавана от силен гняв, тя им отказа под предлог, че е уморена.

Това дори не беше лъжа — тя *беше* уморена, тялото й още беше слабо от страничните ефекти на отровата и твърде ранното пътуване. Тя лежеше на леглото си в Института, захвърлила обувките си, и искаше да заспи, но сънят не я спохождаше. Кофеинът кипеше във вените й като газирана вода, а мислите й бяха пълни с трескаво менящи се картини. Тя видя как лицето на майка й я поглежда отгоре, изражението й беше тревожно. Видя говорещите звезди, в главата й отекнаха гласовете на Мълчаливите братя. Защо бяха блокирани спомените й? Кой ли може да го е направил и по каква причина? Тя се питаше какви ли спомени беше изгубила, какви ли преживявания е имала, които сега не можеше да възстанови. Или може би всичко, което си е мислила, че помни, е било лъжа…?

Тя стана, тези мисли я побъркваха. Зашляпа боса по коридора и се отправи към библиотеката. Може би Ходж щеше да й помогне, а той нямаше къде другаде да е, освен в библиотеката.

Но библиотеката беше празна. Следобедната светлина се промъкваше през разтворените завеси, като образуваше златни пътеки по пода. На бюрото беше книгата, от която Ходж беше чел, коженатa й подвързия блестеше. До нея Хюго спеше на своя прът, скрил клюн под крилото си.

Майка ми е познавала тази книга, помисли си Клеъри. *Докосвала я е, чела е от нея.* Болката, да държи в ръцете си нещо, което е било част от живота на майка й, се заби в стомаха й като острие. Тя бързо прекоси стаята и сложи ръце върху книгата. Беше топла, кожата гореше като слънце. Клеъри я отгърна.

Нещо сгънато изпадна от страниците и се приземи в краката й на пода. Тя се наведе да го вземе и автоматично понечи да го отвори.

Беше снимка на група млади хора, не по-възрастни от самата Клеъри. Тя предположи, че е поне отпреди двайсет години, не заради дрехите, които носеха — те си бяха като на повечето ловци на сенки, неопределени и черни, — а защото веднага позна майка си: Джослин,

на не повече от седемнайсет години, с коса до средата на гърба и малко по-кръгло лице, с по-меки очертания на брадичката и устата. *Тя прилича на мен*, помисли си поразена Клеъри.

Джослин бе прегърнала едно момче, което Клеъри не познаваше. Това я потресе. Никога не си бе представяла майка си с някой друг, освен с баща си. Нищо чудно. Джослин никога не бе ходила на срещи, нито проявяваше интерес към романтиката — не беше като повечето самотни майки, които ходеха на сбирките „Училище за родители“, за да си хванат някой симпатичен татко, или като майката на Саймън, чийто профил не слизаше от сайтовете за запознанства. Момчето беше симпатично, с руса, почти бяла коса и черни очи.

— Това е Валънтайн — каза един глас току до нея. — Когато беше на седемнайсет.

Тя отскочи назад, като едва не изпусна снимката. Хюго се сепна и изграчи недоволно, след което отново притихна върху пръчката си с настръхнали пера.

Беше Ходж, който я гледаше с любопитство. Отблизо тя видя, че очите му бяха с формата на лешник, а кожата около тях бе прорязана от бръчки.

— Съжалявам — рече Клеъри, като остави снимката на бюрото и бързо се отдалечи от него. — Не исках да ровя в нещата ви.

— Всичко е наред. — Той докосна снимката със своята обсипана с белези, калена ръка, странен контраст с маншетите на елегантния му костюм. — Все пак това е част от миналото ти.

Клеъри отново се приближи до бюрото, сякаш снимката упражняваше магнетична сила върху нея. Белокосото момче на снимката се усмихваше на Джослин, очите му бяха присвити, както момчетата присвиват очите си, когато наистина те харесват. Никой, помисли си Клеъри, не е гледал нея по този начин. Валънтайн, със студените си, изящни черти, изобщо не приличаше на баща й, с неговото открито лице и буйна коса, която тя беше наследила.

— Валънтайн изглежда… посвоему красив.

— Не е красив — каза Ходж с крива усмивка, — но е чаровен и умен, и умее да убеждава. Успя ли да разпознаеш и други?

Тя погледна отново. Зад Валънтайн, малко вляво, бе застанало слабичко момче с рошава светлокестенява коса. Имаше широки рамене

и недодялания вид на човек, който още не е достигнал окончателния си ръст.

— Това вие ли сте?

Ходж кимна.

— И…?

Тя проследи още два пъти лицата от снимката, преди да разпознае още един свой познат: толкова млад, че чак неузнаваем. Издадоха го очилата му и очите зад тях, светлосини като морска вода.

— Люк — каза тя.

— Лушън. А това… — Като се наведе леко над снимката, Ходж посочи една елегантна двойка тийнейджъри, и двамата с тъмни коси, като момичето беше с половин глава по-високо от момчето. Чертите й бяха издължени и в тях имаше нещо хищническо, почти жестоко. — Семейство Лайтууд — каза той. — А това… — той посочи едно много красиво момче с къдрава тъмна коса и мургав тен на лицето с четвъртита брадичка — е Майкъл Уейланд.

— Той някак си не изглежда като Джейс — отбеляза Клеъри.

— Джейс прилича на майка си.

— Това да не е нещо като снимка на класа? — попита Клеъри.

— Не съвсем. Това е снимка на Кръга, направена в годината, когато е беше основан. И тъй като Валънтайн е ръководителят, затова е най-отпред, а Люк е от дясната му страна… той беше втори по ранг след Валънтайн.

Клеъри отмести поглед.

— Още не мога да разбера защо майка ми е участвала в такова нещо.

— Трудно е да разбереш…

— Непрекъснато го повтаряте — каза сърдито Клеъри. — Не виждам защо е нужно да разбирам каквото и да е. Вие ми кажете истината, а аз или ще я разбера, или не.

Ъгълчетата на устата на Ходж потрепнаха.

— Както кажеш. — Той протегна ръка и погали Хюго, който важно се разхождаше по пръчката си. — Съглашението никога не е било подкрепяно от целия Клейв. Много, най-вече древни родове апелираха да се върнат старите времена, когато долноземците биваха убивани. Не само от омраза, но и защото това ги караше да се чувстват в по-голяма безопасност. Много по-лесно е да се изправиш срещу

заплаха, представляваща маса, цяла група, а не срещу индивид, който трябва да бъде съден поотделно. А и всеки от нас познаваше по някой съсипан или убит от долноземец. Няма нищо кой знае какво — допълни той, — просто морално абсолютизиране на нещата от страна на младите. Много по-лесно е, когато си дете, да вярваш, че нещо може да бъде или само добро, или само зло, или светло, или тъмно. Валънтайн не изневери на себе си — нито на нерационалния си идеализъм, нито на пламенната омраза към всичко, което намираше за „нечовешко“.

— Но той е обичал майка ми — каза Клеъри.

— Да — каза Ходж. — Той обичаше майка ти. Но обичаше и Идрис…

— Какво й е толкова великото на Идрис? — попита Клеъри, долавяйки раздразнение в собствения си глас.

— Тя беше — започна Ходж, но се поправи, — тя е нашият дом… на нефилимите, където те могат да бъдат самите себе си, мястото, където не е нужно да се крият или да живеят под прикритието на магически прах. Място, благословено от ангела. Едва когато видиш Аликанте със стъклените му кули, ще разбереш какво е истински град. Той е по-хубав, отколкото изобщо можеш да си представиш. — В гласа му се долавяше болка.

Клеъри внезапно се сети за съня си.

— А случва ли се понякога… да има танци в столицата?

Ходж я погледна, сякаш току-що се е събудил от сън.

— Всяка седмица. Аз никога не ходех, но майка ти — редовно. И Валънтайн. — Той леко се подсмихна. — Аз бях повече учен. Прекарвах дните си в библиотеката на Аликанте. Книгите, които виждаш тук, са само част от нейните съкровища. Имах намерение един ден да се присъединя към Братството, но след това, което бях направил, те, разбира се, не ме приеха.

— Съжалявам — изтърси Клеъри. Мислите й още бяха заети със спомена за съня. *А имаше ли фонтан и танцуваща в него русалка? Беше ли Валънтайн облечен в бяло, така че майка ми да може да вижда знаците по кожата му дори и през ризата?*

— Може ли да задържа това? — попита тя, като посочи снимката.

За миг по лицето на Ходж се изписа колебание.

— Предпочитам да не я показваш на Джейс — каза той. — Достатъчно му се насъбра, за да го разстройваме със снимката на мъртвия му баща.

— Разбира се. — Тя я притисна до гърдите си. — Благодаря.

— За нищо. — Той я погледна шеговито. — Ти за да ме видиш ли дойде в библиотеката, или по друга причина?

— Исках да разбера дали нямате новини от Клейва. Относно Бокала. И… майка ми.

— Имам. Тази сутрин получих кратък отговор от Идрис.

Тя долови нетърпение в собствения си глас.

— Изпратили ли са хора? Ловци на сенки?

— Да, изпратили са.

— Защо тогава не са тук? — попита тя, като се чудеше защо отговорите му бяха толкова оскъдни.

— Има известно подозрение, че Институтът се наблюдава от Валънтайн. Колкото по-малко знае, толкова по-добре. — Той видя очакващия й поглед и въздъхна. — Съжалявам, не мога да ти кажа повече, Клариса. Боя се, че от Клейва ми нямат доверие. Казаха ми съвсем малко. Иска ми се да можех да ти помогна.

В гласа му имаше толкова тъга, че тя не посмя да го притиска повече.

— И можете — рече тя. — Не мога да спя. Прекалено много мисля. Има ли нещо…

— А, тревожни мисли. — В гласа му се долавяше симпатия. — Да, мога да ти дам нещо срещу това. Изчакай тук.

* * *

Отварата, която й даде Ходж, ухаеше приятно на хвойна и шума. Клеъри отвори шишенцето, за да си го мирише, докато се прибира по коридора. За нещастие то още беше отворено, когато тя влезе в спалнята си и намери Джейс, изтегнат на леглото й, да разглежда скицника й. С лек вик на изненада тя изпусна шишенцето, то се търкулна на пода и от него се разля някаква светлозелена течност по паркета.

— Опа — каза Джейс, като се изправи в седнало положение и остави скицника настрана. — Надявам се да не е било нещо важно.

— Беше отвара за сън — каза ядосано тя, като ритна шишенцето с върха на маратонките си. — И сега вече я няма.

— Жалко, че Саймън не е тук. Той така щеше да те отегчи, че щеше веднага да заспиш.

Клеъри не беше в настроение да защитава Саймън. Вместо това тя седна на леглото, като грабна скицника си.

— Обикновено не разрешавам хората да го разглеждат.

— Но защо? — Косата на Джейс изглеждаше така, сякаш токущо се е събудил. — Ти наистина си страхотна художничка. На места дори превъзходна.

— Ами, защото… това е нещо като дневник. Понеже не мисля в думи, а в картини, резултатът е всички тези рисунки. Но те са си нещо лично. — Тя се запита дали наистина звучи толкова налудничаво, колкото й се струваше.

Джейс сякаш се обиди.

— Дневник с рисунки, на нито една, от които не съм? Къде са горещите фантазии? Обложките на любовните романи? Къде са…

— *Всички* ли момичета, които те видят, се влюбват в теб? — попита тихо тя.

Този въпрос изглежда му взе въздуха, подобно на карфица, забодена в балон.

— Това не е *любов* — каза той след известна пауза. — Поне…

— Би могъл да се опиташ да не се правиш на чаровник през цялото време — каза Клеъри. — Може би това ще е облекчение за всички.

Той сведе поглед към ръцете си. Сега те приличаха на ръцете на Ходж, целите набраздени от фини бели белези, само дето кожата беше млада и ненабръчкана.

— Ако наистина си уморена, аз мога да те приспя — каза почти приветливо. — Ще ти разкажа приказка за лека нощ.

Тя го изгледа.

— Сериозно ли говориш?

— Аз винаги говоря сериозно.

Клеъри се запита дали умората не караше и двамата да се държат малко откачено. Джейс обаче не изглеждаше уморен. По-скоро беше

тъжен. Тя остави скицника на нощната си масичка и си легна, като се обърна на една страна.

— Добре.

— Затвори очи.

Тя ги затвори. Виждаше светлината на лампата да се отразява през затворените й клепачи като фин звезден прашец.

— Имало едно време едно момче — каза Джейс.

Клеъри веднага го прекъсна.

— Което било ловец на сенки ли?

— Разбира се. — За миг веселостта в гласа му се помрачи, но после облакът се разсея. — Когато момчето било на шест години, баща му му подарил сокол за дресиране, а соколите са грабливи птици — птици-убийци, както ги наричал баща му, ловци на сенки в небето.

Соколът не харесал момчето и момчето не харесало сокола. Острият му клюн го плашел и все му се струвало, че раздалечените му очи го следят. Соколът все го кълвял с клюна си или го дерял с нокти, когато момчето се приближавало до него: седмици наред китките и ръцете му не спирали да кървят. Момчето не знаело, но баща му бил избрал сокол, който е живял на свобода повече от година и поради това било почти невъзможно да бъде дресиран. Но момчето се стараело, защото баща му бил поискал от него да направи сокола послушен, а то не искало да разочарова баща си.

То стояло непрекъснато със сокола, поддържало го буден, като му говорело и дори му свирело музика, защото предполагало, че уморена, птицата по-лесно би се поддала на дресиране. Проучило каква екипировка е необходима: букаи, качулка, сплитък, каишка, с която птицата се привързва към китката. Момчето знаело, че трябва да държи сокола с качулка, за да не вижда, но не можело да го направи… вместо това винаги сядало така, че птицата да може да вижда как докосва и гали крилата й и така да спечели доверието й. Давало й да яде от ръката му, макар че в началото тя не искала, но после започнала така яростно да яде, че клъвнала парче от кожата на ръката му. Ала то се зарадвало, защото това бил напредък, а и защото искало птицата да го познава, дори ако се наложело да пие от кръвта му.

Постепенно момчето започнало да забелязва колко красив е соколът, че малките му крила били създадени за бързо летене, че може да е както лош, така и мил, както свиреп, така и нежен. Когато се

спускал към земята, се движел със скоростта на светлината. Когато соколът се научил да кръжи над главата му и да каца на китката му, то едва не извикало от възторг. Понякога птицата кацвала на рамото му и заравяла клюн в косата му. Момчето знаело, че соколът го обича, и когато се уверило, че той е не само дресиран, а направо перфектно дресиран, то отишло при баща си, показало му какво може птицата и очаквало да предизвика гордост у него.

Вместо това баща му поел птицата в ръцете си, вече опитомена и доверчива, и скършил врата й.

— Казах ти да го направиш послушен — рекъл баща му и хвърлил безжизненото тяло на земята. — А не да го накараш да те обича. Соколите не са създадени да бъдат домашни любимци: те са свирепи и диви, жестоки и безмилостни. Тази птица не беше дресирана, беше съсипана.

После, когато бащата си тръгнал, момчето започнало да плаче за своя сокол, докато баща му не изпратил един слуга да вземе тялото на птицата и да го зарови. Момчето никога повече не се разплаквало и никога не забравило каквото научило: че ако те обичат, ще те унищожат, а ако ти обичаш, ще унищожиш обекта на любовта си.

Клеъри, която лежеше притихнала, като едва дишаше, се обърна по гръб и отвори очи.

— Това е *ужасна* история — каза възмутено тя.

Джейс бе вдигнал краката си и опрял брадичка в коленете.

— Така ли? — попита замислено той.

— Бащата на момчето е бил ужасен. Това е история за малтретирано дете. Чудно ми е на това ли му викат ловците на сенки приказка за лека нощ. Това по-скоро ще ти докара кошмари…

— Понякога знаците с руни могат да ти докарат кошмари — каза Джейс. — Ако ги получиш в твърде ранна възраст. — Той я погледна замислено. Светлината на късния следобед се процеждаше през завесите и откроняваше лицето му. *Чиароскуро*, помисли си тя. Изкуството на сенките и светлината. — Като се замислиш, приказката не е лоша — каза той. — Бащата на момчето просто се е опитвал да го кали. Да не се огъва.

— Но трябва да се научиш и да се огъваш малко — каза Клеъри и се прозя. Въпреки ужасната приказка, от монотонния глас на Джейс й се беше приспало. — В противен случай може да се счупиш.

— Не и ако си достатъчно силен — каза непоколебимо Джейс. Той протегна ръка и тя усети опакото на дланта му по бузата си; разбра, че си е затворила очите. От умората костите й се бяха втечнили, тя усети как се разтапя. Когато почувства, че се унася, чу някакви думи да отекват в съзнанието й. *Той не ме лишаваше от нищо. Коне, оръжия, книги, дори ловен сокол.*

— Джейс — опита се да каже тя. Но сънят вече я беше сграбчил в ноктите си, обори я и тя заспа.

* * *

Събуди я някакъв припрян глас.

— *Ставай!*

Клеъри бавно отвори очи. Сякаш бяха залепнали. Нещо гъделичкаше лицето й. Нечия коса. Тя рязко се изправи и се удари о нещо твърдо.

— Оу! Удари ме по главата! — Беше глас на момиче. Изабел. Тя светна лампата до леглото и погледна възмутено Клеъри, като си търкаше главата. Изабел сякаш блестеше на светлината на лампата — беше облечена с дълга сребриста пола и корсет с пайети, ноктите й бяха лакирани с някакъв блестящ лак. В косите й светеха нанизи от сребърни мъниста. Приличаше на лунна богиня. Клеъри я мразеше.

— Е, никой не те е карал да се навеждаш така над мен. Изплаши ме до смърт. — Клеъри също потърка главата си. Усещаше болка само над веждата. — Всъщност какво искаш?

Изабел посочи към тъмното нощно небе навън.

— Почти полунощ е. Трябва да тръгваме за партито, а ти още не си облечена.

— Имам само тези дрехи — каза Клеъри, като посочи джинсите и тениската си. — Това проблем ли е?

— Дали е проблем? — Изабел я изгледа така, сякаш щеше да припадне. — Разбира се, че е проблем! Никой от долноземците не носи такива дрехи. А и все пак е купон. Ако се облечеш така… небрежно, много ще биеш на очи — завърши тя, като очевидно си мислеше, че е можела да употреби и по-лоша дума от „небрежно“.

— Не знаех, че трябва да се обличаме по-специално — подразни се Клеъри. — Пък и не нося със себе си подходящи за случая дрехи.

— Можеш да вземеш някоя от моите.

— О, *не*. — Клеъри се сети за твърде големите джинси и тениска. — Искам да кажа, не мога. Наистина.

Усмивката на Изабел блесна по-силно и от ноктите й.

— Настоявам.

* * *

— Наистина предпочитам да облека своите дрехи — възрази Клеъри, като се суетеше неловко пред голямото огледало в стаята на Изабел.

— Не може — каза Изабел. — Приличаш на около осемгодишна и което е по-лошо — приличаш на мунди.

Клеъри стисна упорито зъби.

— Никоя от дрехите ти няма да ми стане.

— Ще видим.

Клеъри гледаше в огледалото как Изабел рови в дрешника си. В стаята й сякаш бе експлодирала диско топка. Стените бяха черни и блестяха с напръскана по тях златна боя. Навсякъде имаше нахвърляни дрехи: върху неоправеното черно легло, провесени по облегалките на дървените столове, извираха от дрешника и високия гардероб, подпрян на отсрещната стена. Тоалетката й и огледалото в рамка от боядисано в розово дърво бяха посипани с пайети, брокат и петна от руж и пудра.

— Хубава стая — каза Клеъри, като си спомни с копнеж за своите оранжеви стени у дома.

— Благодаря. Сама си я боядисах. — Изабел се подаде от дрешника, като носеше нещо черно и тясно. Тя го хвърли към Клеъри. — Облечи това.

Клеъри улови дрехата и я разгъна.

— Не е ли твърде малка?

— Ластична е — каза Изабел. — Хайде, облечи я.

Клеъри бързо се шмугна в малката баня, която бе боядисана в светлосиньо. Тя намъкна роклята с тънки презрамки, тип спагети, през глава. Прилепна по нея като излята. Опитвайки се да не диша много

дълбоко, тя се върна в спалнята, където Изабел беше седнала на леглото и поставяше пръстени на обутите си в сандали крака.

— Имаш късмет с тези малки гърди — каза Изабел. — Аз не мога да я нося без сутиен.

Клеъри се намръщи.

— Доста е къса.

— Не е къса. Идеална е — каза Изабел, като затърси нещо под леглото и извади оттам чифт ботуши. — Ето, можеш да обуеш тези. С тях ще изглеждаш по-висока.

— Правилно, защото гърдите ми са малки и съм джудже. — Клеъри поопъна надолу роклята, която едва покриваше бедрата й. Не обичаше да носи толкова къси поли, струваше й се, че така краката й изглеждат предизвикателно. — Ако на мен ми стои късо, то колко късо трябва да е на теб? — изрече гласно мислите си тя.

Изабел се усмихна.

— Аз я нося като блуза.

Клеъри се тръшна на леглото и обу ботушите. Бяха й малко широки около прасците, но на стъпалата й бяха по мярка. Тя върза връзките и се изправи, като се оглеждаше в огледалото. Хм, комбинацията къса черна рокля, мрежест чорапогащник и високи ботуши беше съвсем приемлива. Картинката разваляше само…

— Косата ти — каза Изабел. — Задължително трябва да я вдигнеш на кок. Седни. — Тя посочи властно към тоалетката. Клеъри седна и стисна рязко очи, докато Изабел разплиташе — не особено внимателно — плитките й, разресваше ги и слагаше някакви фиби. Тя отвори очи точно когато един напудрен кичур, подобен на плътен блестящ облак, я перна в лицето. Клеъри се закашля и погледна с укор Изабел, която се засмя:

— Не гледай мен. Гледай себе си.

Клеъри погледна в огледалото и видя, че Изабел бе вдигнала косата й в елегантен кок на темето, който се придържаше с блестящи фиби. Клеъри веднага се сети за съня си, тежката коса, притискаща главата й, танцуването със Саймън… тя се раздвижи неспокойно.

— Не ставай още. Не сме готови — каза Изабел и извади една очна линия. — Отвори очи.

Клеъри ококори очи, което беше добре, защото й попречи да заплаче.

— Изабел, може ли да те попитам нещо?

— Разбира се — каза Изабел, докато майсторски нанасяше очната линия.

— Алек гей ли е?

Китката на Изабел трепна. Очната линия се плъзна и очерта дълга черна линия от ъгълчето на окото на Клеъри чак до косата й.

— По дяволите — каза Изабел, като хвърли писеца.

— Няма нищо — успокои я Клеъри, като вдигна ръка до окото си.

— Не, има нещо. — Изабел сякаш щеше да се разплаче, докато ровеше из джунджуриите по тоалетката си. Най-после се изправи с топка памук, която подаде на Клеъри. — Ето. Избърши се. — Тя седна на края на леглото, гривните на глезените й издрънчаха и тя погледна Клеъри през косата си. — Как се досети? — попита най-накрая.

— Аз…

— Не бива да казваш на абсолютно никой — рече Изабел и очите й се разшириха.

— Дори и на Джейс?

— Най-вече на Джейс!

— Добре. — Клеъри долови колко сковано звучи гласът й. — Няма да му кажа. Не знаех, че това може да е чак такъв проблем.

— За родителите ми би било проблем — каза тихо Изабел. — Те ще се отрекат от него и ще го изхвърлят от Клейва…

— Какво, не може ли да си гей и ловец на сенки едновременно?

— Няма специално правило за това. Но хората не го приемат. Освен тези на нашата възраст… предполагам — добави тя нерешително, а Клеъри се зачуди колко ли хора на своята възраст е виждала реално Изабел. — Но за старото поколение определено е проблем. Ако все пак се случи, не се говори за това.

— О — каза смаяно Клеъри и съжали, че е повдигнала въпроса.

— Обичам брат си — каза Изабел. — Бих направила всичко за него. Но в това съм безсилна.

— Все пак той има теб — каза непохватно Клеъри и в този миг се сети за Джейс, който възприемаше любовта като нещо, което те съсипва. — Наистина ли мислиш, че Джейс би имал… нещо против?

— Не знам — каза Изабел, като с тона си искаше да покаже, че разговорът е приключен. — Но не ми е работа да се меся.

— И аз така мисля — каза Клеъри. Тя се наведе към огледалото и с памука на Изабел почисти драскотината от грима около окото си. Когато седна отново, за малко не изпусна памука от изненада: какво беше *направила* с нея Изабел? Скулите й бяха изпъкнали, очите й — станали по-дълбоки, загадъчни и светещо зелени.

— Приличам на мама — каза смаяно тя. Изабел повдигна вежди.

— Какво? Толкова възрастна? Да подсилим ли грима…

— Не, не е нужно — каза бързо Клеъри. — Така е добре. Харесва ми.

— Чудесно. — Изабел скочи от леглото. Гривните на глезените й издрънчаха. — Да тръгваме.

— Трябва да мина през стаята си и да взема нещо — каза Клеъри, като се изправи. — Освен това… трябва ли да нося някакво оръжие? А ти?

— Аз имам много оръжия. — Изабел се усмихна, като разклати крака си така, че гривните на глезените й иззвъняха като коледни звънчета. — Тези например. Лявата е златна, а златото е отрова за демоните. Дясната е от осветено желязо, в случай че ме нападнат недобронамерени вампири или дори феи. Феите мразят желязото. В тези гривни са гравирани мощни руни, така че мога да сритам цяло войнство демони.

— Лов на демони и мода — каза Клеъри. — Никога не съм мислила, че двете неща могат да се съчетаят.

Изабел избухна в смях.

— Ще има да се чудиш.

* * *

Момчетата ги чакаха в коридора. Бяха облечени в черно, дори и Саймън — с тънък, твърде дълъг черен панталон и собствената му тениска, само че обърната наопаки, за да не се вижда логото на групата. Той стоеше притеснено встрани, докато Джейс и Алек се бяха облегнали небрежно на стената и гледаха отегчено. Саймън вдигна поглед, когато Изабел се появи в коридора, с навит около китката си златен камшик, а металните гривни на глезените й прозвънваха като звънчета. Клеъри очакваше той да не откъсне поглед от Изабел — тя

беше възхитителна, — но неговите очи се плъзнаха покрай нея и се заковаха в Клеъри, пълни с изумление.

— Какво *е* това? — попита той. — Това, което си облякла, имам предвид.

Клеъри плъзна поглед по себе си. Беше си наметнала лека жилетка, която я караше да се чувства по-малко гола, а и беше взела раницата от стаята си. Сега тя висеше на раменете й и потупваше, както бе свикнала, между плешките. Ала Саймън не гледаше раницата й; той бе вперил поглед в краката й, сякаш никога досега не ги бе виждал.

— Това е рокля, Саймън — каза тя. — Знам, че не нося такива неща, но нямаше начин.

— Толкова е *къса* — каза смутено той. *Дори и в дрехите на ловец на сенки*, помисли си Клеъри, *той изглежда като момче, което идва до вас, за да те вземе за среща, държи се любезно с родителите ти и мило с домашните ти любимци*.

Обратно на това, Джейс приличаше на момче, което идва у вас и подпалва дома ти, ей тъй, за удоволствие.

— Роклята ми харесва — каза той, без да се отделя от стената. Очите му лениво я изгледаха от горе до долу като галещите лапи на котка. — Но май й липсва една подробност.

— Ти пък откога стана моден експерт? — каза леко дрезгаво Клеъри. Той бе застанал много близо до нея, толкова близо, че можеше да усети топлината му, миризмата на изгоряло от новопрогорените знаци по кожата му.

Той извади нещо от якето си и й го подаде. Беше дълга и тънка кама в кожена ножница. Дръжката й бе инкрустирана с червен камък във формата на роза.

Тя поклати глава.

— Но аз дори не знам как се използва това…

Той я тикна в ръката й и сви пръстите й около нея.

— Напротив, знаеш — каза с по-нисък глас той. — То е в кръвта ти.

Тя бавно отдръпна ръката си.

— Добре.

— Мога да ти дам ножница, която виси на бедрото — предложи Изабел. — Имам цял куп.

— В НИКАКЪВ СЛУЧАЙ — каза Саймън.

Клеъри го погледна раздразнено.

— Благодаря, но наистина не е в мой стил да нося ножница на бедрото си — каза тя, главно за успокоение на Саймън, и пъхна камата в един от външните джобове на раницата си.

Когато го закопча, вдигна поглед към Джейс и видя, че я гледа през сведените си клепачи.

— И още едно последно нещо — каза той. Пресегна се и извади от косата й блестящите фиби, при което тя почувства топлите и тежки къдрици да падат по раменете й. Допирът на косата до голата й кожа беше непознато за нея усещане и изключително приятно.

— Така е по-добре — каза той и на нея й се стори, че и този път гласът му беше леко дрезгав.

— Ще тръгваме ли, или цяла нощ ще си стоим тук? — сопна се Алек. Клеъри вдигна поглед и видя три лица, обърнати към тях: Алек изглеждаше раздразнен, Изабел — заинтригувана, а Саймън — блед като статуя.

— Ще тръгваме, разбира се — каза Джейс и тръгна, без да погледне никого.

12
ПРАЗНЕНСТВОТО НА МЪРТВИЯ

Указанията на поканата ги отведоха в голям индустриален квартал в Бруклин, по чиито улици се редяха фабрики и складове. Както Клеъри забеляза, някои от тях бяха превърнати във високи галерии, но все пак имаше нещо отблъскващо в огромните четвъртити форми, снабдени тук-там с по някой прозорец, покрит с решетка.

От метрото те тръгнаха по пътя, който им показваше сензорът на Изабел — явно в него имаше вградена пътна карта. Саймън, който си падаше по електронни джаджи, беше очарован или поне се правеше на очарован от сензора. За да не им се пречка, Клеъри мина зад тях, докато прекосяваха занемарения парк, обрасъл с обгорена от летните жеги трева. От дясната й страна имаше църква, чиито сиво-черни куполи проблясваха в беззвездната нощ.

— Внимавай — каза троснато някой в ухото й. Беше Джейс, който бе поизостанал от другите, за да се изравни с нея. — Не искам постоянно да се оглеждам назад, за да се уверя, че си добре.

— Ами не го прави тогава.

— Миналия път когато те оставих, те нападна демон — отбеляза той.

— Е, и на мен не ми беше приятно да съсипя освежителната ти среднощна разходка с моята мръсна и неприятна смърт.

Той примигна.

— Между иронията и откровената неприязън има тънка граница и току-що я прекрачи. Какво ти става?

Тя прехапа устни.

— Тази сутрин някакви странни, зловещи хора бърникаха в мозъка ми. Сега предстои друг странен, зловещ човек да бърника в мозъка ми. Ами ако това, което открие, не ми хареса?

— Защо мислиш, че няма да ти хареса?

Клеъри отметна коса от лепкавата си кожа.

— Не обичам да отговаряш на въпроса ми с въпрос.

— Не е вярно, харесва ти. Все пак не искаш ли да знаеш истината?

— Не. Или всъщност може би. — Тя въздъхна. — А ти?

— Ето я улицата, която търсим! — извика Изабел, застанала пред една пресечка. Те се намираха на тесен булевард, по който се редяха стари складове, макар някои сгради да имаха вид на жилища: малки прозорци, по първазите на които бяха наредени цветя, дантелени пердета се полюшваха на влажния нощен бриз, редици пластмасови контейнери за боклук. Клеъри имаше натрапчивото усещане, без обаче да може да го твърди със сигурност, че това е улицата, която тя бе видяла в Града от кости… в своето видение, очертанията на която обаче тогава бяха почти неразличими от снега.

Тя усети пръстите на Джейс върху рамото си.

— Разбира се. Задължително — прошепна той.

Тя извърна поглед към него, без да разбира.

— Какво?

— Истината — каза той. — Аз бих…

— Джейс — извика Алек. Той бе застанал на тротоара, недалече от тях. Клеъри се запита защо ли гласът му кънтеше така.

Джейс се обърна, ръката му се вдигна от рамото й.

— Да?

— Май сме на правилното място. — Алек сочеше към нещо, което Клеъри не можеше да види — то бе скрито зад огромна черна кола.

— Какво е това? — на свой ред се учуди Джейс и Клеъри го чу да се смее. Когато се приближи до колата, тя видя какво бе привлякло вниманието им: няколко мотоциклета, лъскави и сребристи, с ниски черни шасита. Някакви мазни на вид тръби и маркучи се виеха около шасито и го ограждаха, приличаха на вени. Тези мотори създаваха неприятното усещане за нещо органично, като биосъществата в картина на Гигер[1].

— Вампири — каза Джейс.

— На мен ми приличат на мотоциклети — каза Саймън, който се бе приближил до тях заедно с Изабел. Тя погледна с неодобрение моторите.

— Такива са, но се движат с демонична енергия — обясни тя. — Използват се от вампири… с тях се придвижват по-бързо през нощта.

Не е съвсем според Съглашението, но…

— Чувал съм, че някои мотори можели да летят — каза разпалено Алек. Звучеше като Саймън при вида на нова видеоигра. — И при докосване стават невидими. Или се движат под вода…

Джейс бе слязъл от тротоара и обикаляше около моторите, като ги изучаваше. Той протегна ръка и я прокара по гладкото шаси на единия. От едната му страна имаше надпис със сребърни букви: NOX INVICTUS.

— Нощта на победата — преведе той. Алек го погледна озадачено.

— Какво правиш?

На Клеъри й се стори, че видя как Джейс пъхва ръка в якето си.

— Нищо.

— Ами не се мотай тогава там — каза Изабел. — Не съм се облякла с тези дрехи, за да гледам как се мотаеш край някакви тръби и мотоциклети.

— Толкова са прекрасни, че не можеш да откъснеш очи от тях — каза Джейс, като отново се върна на тротоара. — Признай, че е така.

— И аз съм прекрасна — каза Изабел, която не изглеждаше склонна да признае каквото и да е. — Така че побързай.

Джейс погледна към Клеъри.

— Тази сграда — той посочи склада, изграден от червени тухли. — Тя ли е?

Клеъри въздъхна дълбоко.

— Възможно е — отвърна колебливо тя. — Всички толкова си приличат.

— Има начин да разберем — каза Изабел, като тръгна с решителна стъпка. Останалите я последваха, плътно притиснати един в друг, към един малък, отвратително миришещ вход. Над него на една жица висеше гола крушка, която осветяваше огромна врата с метален обков и ред звънци на домофони на лявата стена. На един от тях бе написано името: БЕЙН.

Изабел натисна звънеца. Нищо не се случи. Натисна го отново. Понечи да го натисне трети път, но Алек хвана китката й.

— Не бъди невъзпитана — каза той.

Тя го погледна ядосано:

— Алек…

Вратата внезапно се отвори.

Строен мъж стоеше на входа и ги гледаше с любопитство. Първа се окопити Изабел и пленително се усмихна.

— Магнус? Магнус Бейн?

— Предполагам, че това съм аз. — Мъжът на вратата беше висок и слаб като върлина, косата му представляваше венец от плътни черни шипове. По формата на очите му и златистия оттенък на мургавата му кожата Клеъри заключи, че е наполовина азиатец. Беше облечен с джинси и черна риза с поне дузина метални катарами по нея. Очите му бяха очертани с черен брокат, а устните му — боядисани в тъмносиньо. Той прокара отрупаната си с пръстени ръка през щръкналата си коса и ги загледа замислено. — Децата на Нефилима — каза той. — Не помня да съм ви канил.

Изабел извади поканата си и я развя като бяло знаме.

— Аз имам покана. Те — посочи тя останалата част от групата с широк замах на ръката си — са мои гости.

Магнус дръпна поканата от ръката й и я погледна с недоверие.

— Сигурно съм бил пиян — каза той. — Влезте. И се постарайте да не убивате гостите ми.

Джейс се шмугна през вратата, като измери с поглед Магнус.

— Дори ако някой от тях изсипе питие върху новите ми кожени обувки ли?

— Дори и тогава. — Ръката на Магнус се стрелна така светкавично, че чак размаза очертанията си. Той издърпа стилито от ръката на Джейс — Клеъри дори не бе забелязала, че той го бе извадил — и я стисна. Джейс изглеждаше леко засрамен. — Колкото до това — каза Магнус, докато го връщаше в джоба на джинсите на Джейс, нека си стои в панталона ти, ловецо на сенки.

Магнус се усмихна и се заизкачва по стъпалата, като остави смаяния Джейс да държи вратата отворена за останалите.

— Хайде — подкани ги Джейс, като им махна да влизат. — Преди някой да си помисли, че това е *мое* парти.

Те минаха покрай него, като се смееха нервно. Само Изабел се спря и поклати глава.

— Моля те, опитай се да не го дразниш. Защото може да откаже да ни помогне.

Джейс я изгледа с досада.

— Знам какво правя.

— Дано. — Изабел врътна поли и мина покрай него.

Апартаментът на Магнус беше в края на дълга паянтова стълба. Саймън побърза да настигне Клеъри, която горчиво съжаляваше, че се бе хванала за парапета. По него бе полепнало нещо, което проблясваше в зелено.

— Гадост — каза Саймън и й предложи крайче от тениската си, за да се избърше. Тя прие. — Всичко наред ли е? Изглеждаш… разсеяна.

— Той ми изглежда някак познат. Магнус, имам предвид.

— Мислиш, че и той ходи на училище в „Свети Ксавиер“ ли?

— Много смешно. — Тя го изгледа гневно.

— Права си. Малко старичък е за ученик. Май ми е преподавал миналата година по химия.

Клеъри гръмко се изсмя. Изабел мигом се озова при нея, току зад гърба й.

— Нещо забавно ли пропуснах? Саймън?

Саймън се позасрами, но нищо не каза. Клеъри измърмори:

— Нищо не си пропуснала — и мина зад тях. Високите ботуши на Изабел започнаха да й убиват. Когато стигна края на стълбите, вече куцаше, но още щом прекрачи входната врата на апартамента на Магнус, забрави болката си.

Таванското помещение беше огромно, но в него нямаше почти никакви мебели. Прозорците, започващи от пода, бяха покрити с дебел слой мръсотия и боя, така че от улицата през тях не проникваше и най-слабата светлина. Сводестият тъмен таван се поддържаше от големи метални колони, набраздени от цветни светлини. В края на стаята имаше нещо като бар, скалъпен от врати, изтръгнати от пантите си и поставени върху очукани метални контейнери за отпадъци. Една жена със светловиолетова кожа, с металическо бюстие стоеше зад разположени по целия бар високи чаши с крещящи цветове, които предаваха цвета си на питиетата, съдържащи се в тях: кървавочервено, цианитовосиньо, отровнозелено. Дори за нюйоркска барманка тя работеше учудващо бързо и ефикасно — може би за това допринасяше и фактът, че имаше два допълнителни чифта дълги изящни ръце. Клеъри си спомни за златната индийска статуетка на Люк.

Останалите присъстващи бяха не по-малко странни. Едно красиво момче с влажна зелено-черна коса й се усмихваше над чиния, пълна с нещо като сурова риба. Зъбите му бяха остри и назъбени като на акула. До него седеше момиче с дълга, тъмноруса коса, с вплетени в нея цветя. Под подгъва на зелената й рокля се виждаха краката й с ципи между пръстите. Някои девойки, толкова бледи, че Клеъри се зачуди дали не бяха изкуствено избелили тена си с фон дьо тен, отпиваха от гравирани кристални чаши алена течност, която беше твърде гъста, за да е вино. В средата на стаята се бяха скупчили танцуващи на някакъв пулсиращ ритъм, който се отразяваше в стените, макар че Клеъри никъде не виждаше свиреща група.

— Харесва ли ти празненството?

Клеъри се обърна и видя Магнус, облегнат на една от колоните. Очите му проблясваха в мрака. Тя се огледа наоколо и установи, че Джейс и другите се бяха смесили с тълпата.

Тя се опита да се усмихне.

— Има ли специален повод?

— Котаракът ми има рожден ден.

— О! — Отново се огледа. — Къде е котаракът ви?

Без да се отлепя от колоната, той каза важно.

— Не знам. Запилял се е някъде.

Клеъри си спести отговора, тъй като се появиха Джейс и Алек. Алек изглеждаше мрачен както винаги. Джейс бе сложил на врата си гердан от нежни блестящи цветя и, изглежда, се забавляваше.

— Къде са Саймън и Изабел? — попита Клеъри.

— На дансинга — посочи той. Тя ги видя в края на гъстото множество. Саймън правеше това, което винаги правеше, вместо да танцува — подскачаше нагоре-надолу и се чувстваше дискомфортно. Изабел се въртеше в кръг около него, извиваше се като змия, прокарваше пръсти по гърдите му. Гледаше го, сякаш възнамеряваше да го замъкне в някой ъгъл да правят секс. Клеъри обви ръце около себе си, гривните й се удариха една в друга. *Ако танцуват малко по-притиснати един в друг, няма да е нужно да търсят ъгъл, за да правят секс*, помисли си тя.

— Виж сега — каза Джейс, като се обърна към Магнус, — ние наистина трябва да говорим с…

— МАГНУС БЕЙН! — Дълбокият, бумтящ глас идваше от изненадващо нисък мъж, изглеждащ на около двайсет и пет — трийсет години. Беше целият изтъкан от мускули, с гладко обръсната глава и остра козя брадичка. Той посочи с треперещ пръст към Магнус, а лицето му бе почервеняло от гняв. — Някой е сложил светена вода в резервоара на мотора ми. Повреден е. Съсипан. Всички тръби са стопени.

— Стопени? — промърмори Магнус. — Колко неприятно.

— Искам да знам кой го е направил. — Мъжът оголи зъби, кучешките бяха дълги и остри. Клеъри гледаше вцепенена. По друг начин си бе представяла вампирските зъби: тези бяха тънки и остри като карфици. — Нали уж се закле тази нощ да няма нито един върколак, *Бейн*.

— Не съм поканил никой от лунните деца — каза Магнус, докато изучаваше блестящите си нокти. — Именно заради глупавата ви семейна вражда. Ако някой от тях е решил да ти повреди мотора, той определено не е сред гостите ми, така че… — Магнус се усмихна очарователно. — Нямам нищо общо с това.

Вампирът яростно изръмжа, като размахваше пръст към Магнус.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че…

Блестящият показалец на Магнус трепна само за миг — толкова бързо, че Клеъри си помисли, че си е въобразила. Вампирът млъкна и се задави насред изречението си. Устата му се движеше, но от нея не излизаше нито звук.

— Считай, че вече не си добре дошъл тук — каза Магнус лениво, с широко отворени очи. Потресена, Клеъри видя, че зениците му бяха вертикални като на котка. — А сега си върви. — Той сви пръстите на ръката си и вампирът се обърна толкова бързо, сякаш някой го беше сграбчил за раменете и обърнал. Той се вряза в тълпата, като се запровира към изхода.

Джейс промърмори под нос:

— Беше впечатляващо.

— Имаш предвид това, как му свих сармите ли? — Магнус вдигна очи към тавана. — Знам. Какъв е нейният проблем?

Алек се покашля. След миг Клеъри разбра, че това беше смях. *Започна да му става навик*, помисли си тя.

— Трябва да знаете, че ние сипахме светена вода в резервоара — призна той.

— АЛЕК! — извика Джейс. — Затваряй си устата!

— Все едно не съм го чул — каза весело Магнус. — Какви отмъстителни малки копелета сте само! Знаете, че моторите им се движат с демонична енергия. Съмнявам се, че ще може да се поправи.

— Една пиявица с тузарски мотор по-малко — каза Джейс. — Къса ми се сърцето.

— Чувал съм, че някои от тях можели да летят с моторите си — вметна Алек, който бе разговорлив като никога. Дори се усмихваше.

— Това го има само в старите приказки за вещици — каза Магнус, котешките му очи блестяха. — Е, за това ли дойдохте на купона ми? За да повредите моторите на няколко кръвопийци?

— Не. — Джейс придоби делово изражение. — Трябва да поговорим с теб. Ако може, на някое по-спокойно място.

Магнус вдигна едната си вежда. *Я*, помисли си Клеъри, *и той го може*.

— Нещо пред Клейва ли съм загазил?

— Не — каза Джейс.

— Да се надяваме, че не — рече Алек. — Ох! — Той стрелна с поглед Джейс, който го бе сритал в кокалчето.

— Не — повтори Джейс. — Можем да говорим под закрилата на Завета. Ако ни помогнеш, всичко, което ни кажеш, ще си остане между нас.

— А ако не ви помогна?

Джейс разпери ръце. Татуираните на дланите му руни се откроиха, ясни и черни.

— Може би нищо няма да се случи. А може и да получиш визита от Града на тишината.

В медения глас на Магнус се усещаха късчета лед:

— Ама че избор ми предлагаш, малки ловецо на сенки.

— Не бих го нарекъл избор — рече Джейс.

— Да — каза магьосникът. — Точно това имах предвид.

* * *

Стаята на Магнус беше истинска шарения: яркожълти чаршафи и кувертюра, драпирана върху дюшека на пода, електриковосиня тоалетка, отрупана с повече бурканчета с помади и гримове, отколкото тази на Изабел. Кадифените завеси във всички цветове на дъгата покриваха прозорците до пода, който бе постлан с разръфан вълнен килим.

— Приятно местенце — каза Джейс, като подръпна тежкия шнур на завесата. — Изглежда, в Бруклин един висш магьосник може да припечелва добри пари.

— Бива — каза Магнус. — Но не повече от договореното. И няма включена зъболекарска застраховка. — Той затвори вратата след себе си и се облегна на нея. Когато скръсти ръце, тениската му се понадигна, като показа ивица плосък златен корем, но без пъп. — Така — каза той. — Какво кроят малките ви мозъци?

— Всъщност не става въпрос за тях — каза Клеъри, като изпревари отговора на Джейс. — Аз съм тази, която иска да говори с вас.

Магнус обърна нечовешките си очи към нея.

— Ти не си една от тях — каза той. — Не си от Клейва. Но виждаш невидимия свят.

— Майка ми е била в Клейва — каза Клеъри. За първи път го бе изрекла на глас и знаеше, че е истина. — Но никога не ми е разказвала. Пазела го е в тайна. Не знам защо.

— Ами попитай я.

— Не мога. Тя е… — Клеъри въздъхна. — Изчезнала е.

— А баща ти?

— Той е умрял, преди да се родя.

Магнус въздъхна раздразнено.

— Както е казал Оскар Уайлд: „Да загубиш родител, е трагедия. Но загубата и на двамата си е чиста немарливост.“

Клеъри чу как Джейс издаде лек съскащ звук, сякаш процеждаше въздух през зъбите си. Тя каза:

— Не съм загубила майка си. Тя ми бе отнета. От Валънтайн.

— Не познавам никакъв Валънтайн — каза Магнус, но очите му блеснаха като трепкащите пламъчета на свещ и Клеъри разбра, че лъже. — Съжалявам за трагично стеклите се за теб обстоятелства, но не виждам как мога да помогна. Ако ми кажеш…

— Тя не може нищо да ти каже, защото не може да си спомни — каза остро Джейс. — Някой е заключил спомените й. Затова отидохме в Града на тишината, за да видим какво могат да измъкнат братята от главата й. Те извадиха две думи. Мисля, че се досещаш кои са те.

Настъпи кратка тишина. Най-после Магнус разтегли устните си в усмивка. Тя беше горчива.

— Подписът ми — каза той. — Още от самото начало си знаех, че е глупаво. Беше проява на високомерие…

— Сложили сте *подписа* си върху съзнанието ми? — каза невярващо Клеъри.

Магнус вдигна ръка, като изписваше някакви букви във въздуха. Когато отпусна ръката си, те си останаха там, горещи и златни, отразяващи светлината в очите му. МАГНУС БЕЙН.

— Гордеех се с работата си над теб — каза той бавно, като гледаше Клеъри. — Толкова чиста. Толкова съвършена. Каквото видеше, трябваше да го забравяш и да не си спомняш за него дори когато го видиш отново. Нито фея, нито таласъм, нито някое четириного бяха в състояние да смутят невинния ти смъртен сън. Тя искаше да стане така.

Гласът на Клеъри се изтъни от напрежение.

— Кой искаше да стане как?

Магнус въздъхна и когато дъхът му достигна до огнените букви, те се пръснаха в блестяща пепел. Най-после той проговори и макар че тя не беше изненадана, макар че знаеше точно какво ще каже той, усети думите му като удар право в сърцето си.

— Твоята майка — отвърна Магнус.

---

[1] Художник, един от водещите представители на фантастичното изкуство. ↑

13
ОСВОБОЖДАВАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО

— Моята *майка* ми е причинила това? — възкликна Клеъри, но изненадата й от предателството не звучеше убедително дори и на нея самата. Тя се огледа наоколо и видя съчувствие в очите на Джейс в тези на Алек… дори Алек бе потресен и изпитваше състрадание към нея. — Защо?

— Не знам. — Магнус разпери дългите си бели ръце. — Не ми е работа да задавам въпроси. Правя това, за което ми плащат.

— В рамките на Завета — напомни му Джейс, гласът му беше мек като коприна.

Магнус наведе глава.

— В рамките на Завета, разбира се.

— Значи Заветът приема това… това вмешателство в съзнанието? — попита горчиво Клеъри. Когато никой не отговори, тя се отпусна на ръба на леглото на Магнус. — Това еднократно ли беше? Имаше ли нещо особено, което тя е искала да забравя? Знаете ли какво е било то?

Магнус закрачи нервно към прозореца, после се обърна.

— Не съм сигурен, че ще разбереш. Когато те видях за първи път, трябва да си била на около две години. Погледнах през този прозорец — той тупна по стъклото и от него се посипа прах и олющена боя — и я видях да бърза по улицата, като държеше нещо увито в одеяло. Изненадах се, когато тя спря пред вратата ми. Изглеждаше толкова обикновена, толкова млада.

Лунната светлина окъпа ястребовия му профил в сребро.

— Когато влезе през вратата ми, тя разгърна одеялото. В него беше ти. Тя те сложи на пода и ти започна да щъкаш наоколо, да пипаш разни неща, да дърпаш опашката на котарака ми… ти беше прелестно малко създание. Когато котаракът те одраска, ти изпищя като банши и аз попитах майка ти дали не си наполовина банши. Тя не се разсмя. — Той спря да говори. Всички го гледаха съсредоточено, дори и Алек. — Каза ми, че е ловец на сенки. Нямаше смисъл да ме

лъже за това. Знаците на Завета се виждаха, макар и с времето да бяха избледнели, приличаха на тънки сребристи линии по кожата й. Когато се движеше, те проблясваха. — Той потърка лъскавия грим около очите си. — Каза ми, че се е надявала да се родиш без Зрението — вероятно някои ловци на сенки не виждат света на сенките. Но същия следобед те хванала да се закачаш с някаква фея, заклещена в оградата. Така разбрала, че можеш да виждаш. И беше дошла да ме помоли, ако е възможно, да ти отнема Зрението.

Клеъри изстена, като се задъхваше от болка, но Магнус безмилостно продължи.

— Казах й, че осакатяването на тази част от ума ти може да доведе до увреждането му, дори и до побъркването ти. Тя не заплака. Майка ти не беше от този тип жени, които лесно се разревават. Попита дали има и друг начин, а аз й отговорих, че би могло така да се направи, че дори и да видиш част от невидимия свят, да забравяш, че си го видяла. Единственото неудобство беше, че трябваше да те води при мен на всеки две години, когато заклинанието започне да отслабва.

— И правеше ли го? — попита Клеъри.

Магнус кимна.

— От онзи първи път започнах да те виждам на всеки две години… наблюдавах те как растеш. Ти си единственото дете, чийто растеж съм наблюдавал отблизо. По принцип избягвам да работя с човешки деца.

— Значи си познал Клеъри, когато тя влезе тук — каза Джейс. — Би трябвало да си я познал.

— Разбира се, че я познах. — В гласа на Магнус прозвуча досада. — Направо се шокирах. Вие на мое място какво бихте направили? Тя не ме познаваше. По-точно не можеше да предположи, че ме познава. Но самият факт, че беше тук, ми подсказа, че заклинанието е започнало да губи силата си… всъщност ние двамата трябваше да се срещнем преди около месец. Аз дори ходих у вас, когато се върнах от Танзания, но Джослин каза, че двете сте се скарали и ти си излязла. Каза ми, че ще се обади, когато се върнеш, но — той сви елегантно рамене — така и не се обади.

Студен душ от спомени накара кожата на Клеъри да настръхне. Тя си спомни как стоеше на нагорещил тротоар до Саймън, като се

мъчеше да си припомни нещо, което сякаш бе видяла… *Видя ли нещо? Изглеждаш разсеяна. Не, нищо. Само котката на Доротея…*

Само че Доротея нямаше котка.

— В онзи ден бяхте вие, нали? — каза Клеъри. — Видях ви да излизате от апартамента на Доротея. Помня очите ви.

Магнус имаше вид, сякаш всеки момент ще замърка.

— Мен трудно някой може да ме забрави. Това е вярно — каза той самодоволно. После поклати глава. — Но не би трябвало да ме помниш. — Още като те видях, издигнах с магически прах преграда, дебела колкото стена. Направо можеше да се блъснеш в нея — метафорично казано.

Ако човек се блъсне в метафорична стена, ще си докара ли и метафорични наранявания? — питаше се Клеъри.

— Ако махнете заклинанието от мен, ще мога ли да си спомня всичко, което съм забравила, целия си живот? Всички спомени, които сте ми отнели?

— Аз не мога да го махна от теб — Магнус изглеждаше притеснен.

— Какво? — вбеси се Джейс. — Защо не можеш? Клейвът настоява…

Магнус го погледна студено.

— Не обичам да ми казват какво да правя, малки ловецо на сенки.

Клеъри забеляза, че на Джейс никак не му беше приятно постоянно да го наричат „малък“, но преди той да отвърне нещо, проговори Алек. Гласът му беше мек и замислен.

— Не знаете ли как да премахнете заклинанието? — попита той.

Магнус въздъхна.

— Да развалиш заклинание, не е лесна работа, много по-трудно е, отколкото да го направиш — обясни той. — Твърде заплетено е, доста съм работил върху него… ако направя и най-малката грешка при разплитането му, разсъдъкът й може да се увреди за цял живот. Пък и — добави — то вече е започнало да изчезва. С времето действието на заклинанието ще изчезне от само себе си.

Клеъри го погледна настойчиво.

— И тогава ще си върна всички спомени? Каквото и да е било отнето от главата ми?

— Не знам. Може да се върнат наведнъж, а може и постепенно. А може и никога да не си спомниш това, което си забравяла през годините. Това, което майка ти поиска от мен, е единственото по рода си в моята практика. Представа си нямам какво ще се случи.

— Но аз не желая да чакам. — Клеъри сви ръце в скута си, пръстите й така силно се преплитаха едни с други, че чак кокалчетата й побеляха. — През целия си живот усещах, че с мен се е случило нещо лошо. Че нещо ми е отнето или повредено. Сега знам…

— Нищо не съм ти повредил — прекъсна я Магнус, като се обърна. Той ядно разтегли устни, при което се показаха острите му зъби. — Всеки проклет тийнейджър на този свят се чувства така, усеща се като сбъркан или не на мястото си, някак си различен, като кралска особа, родена погрешка в семейството на селяни. Различното в твоя случай е, че това е самата истина. Ти си различна. Може би не по-добра, но различна. А да си различен, не е никак лесно. Иска ти се да знаеш, че родителите ти са добри, набожни хора, а ти е било писано да се родиш белязана от дявола? — Той посочи очите си с пръст. — Знаеш ли какво означава това, баща ти да се изплаши при вида ти, а майка ти сама да се обеси в плевнята, ужасена от това, което е родила? Когато бях на десет, баща ми се опита да ме удави в потока. И аз излях яростта си върху него така, както можех — изгорих го на място. Потърсих убежище при монасите в църквата. Те ме приютиха. Казаха ми, че състраданието е по-горчиво, но и по-добро от омразата. Когато разбрах истината за себе си, това, че съм само на половина човек, се намразих. А няма нищо по-лошо от това.

Когато Магнус млъкна, настъпи пълна тишина. За почуда на Клеъри Алек първи я наруши.

— Вината не е била ваша — каза той. — Никой не решава какъв да се роди.

Лицето на Магнус беше безизразно.

— Преодолях го — каза той. — Мисля, че схвана идеята ми. Не е хубаво да си различен, Клариса. Майка ти се опита да те предпази. Не я упреквай за това.

Клеъри отпусна ръцете си.

— Не ме интересува дали съм различна — каза тя. — Просто искам да знам коя съм.

Магнус изруга на език, който тя не разбираше. Прозвуча като пукане на пламък.

— Добре. Слушай. Аз не мога да върна назад това, което съм направил, но мога да ти дам нещо друго. Парченце от това, което щеше да бъдеш, ако бе отраснала като истинско дете на нефилими. — Той прекоси стаята, спря пред библиотечката и извади от нея тежък том, чиято зелена копринена подвързия беше силно захабена. Започна да прелиства страниците, от които се вдигна прах и парчета от почернелите им краища. Страниците бяха от тънък, почти прозрачен крехък пергамент, на всяка от тях имаше ярка черна руна.

Джейс вдигна вежди.

— Това да не е копие от Сивата книга?

Магнус, който трескаво прелистваше страниците, не каза нищо.

— Ходж има такава — уточни Алек. — Веднъж ми я показа.

— Тя не е сива — не се въздържа Клеъри. — Зелена е.

— Ако педантичното придиряне за всичко беше болест, щеше да умреш от нея още в детска възраст — каза Джейс, като бършеше праха от перваза на прозореца и го оглеждаше дали е достатъчно чист, за да седне на него. — Сива е съкратено от символика. Тоест магическа, скрита мъдрост. В нея има копия на всяка руна, която ангелът Разиел е записал в оригиналната книга на Завета. Няма много екземпляри от нея, защото всеки един се прави по специален начин. Някои от рунитe са толкова мощни, че биха изгорили една обикновена страница.

Алек изглеждаше впечатлен.

— Не знаех всичко това.

Джейс се тръшна на перваза на прозореца и заклати краката си.

— Не всички спим в часовете по история.

— Аз не спя…

— Напротив, чак и лигите ти текат на чина.

— Престанете — каза Магнус, но гласът му беше кротък. Той пъхна пръст между две страници и отиде до Клеъри, като постави внимателно книгата в скута й. — Сега, когато отворя книгата, искам внимателно да разгледаш страницата. Гледай я, докато не усетиш нещо да се променя в ума ти.

— Ще боли ли? — попита притеснено Клеъри.

— Всяко познание боли — отвърна той и се изправи, като остави отворената книга в скута й. Клеъри сведе поглед и се втренчи в бялата

страница. Черният рунически знак я прорязваше като кърваво петно върху сняг. Приличаше на нещо като увита спирала, но когато наклони глава, видя, че прилича на жезъл с увита около него лоза. Променящите се ъгли на шарката гъделичкаха ума й, подобно на перце, движено по кожата. Усети порив да затвори очите си, ала ги държеше отворени, докато не почувства парене и замъгляване. За малко да мигне, когато усети щракване в главата си, нещо като ключ, който се завърта в ключалка.

Руната на страницата сякаш изведнъж доби резки очертания и тя неволно си помисли: *Спомен.* Ако руната беше дума, точно тази щеше да е, но в нея имаше много повече смисъл, отколкото една дума бе в състояние да изрази. Беше първият спомен на детето за светлината, проникваща през решетките на креватчето, споменът за мирис на дъжд и градски улици, болката от непрежалима загуба, бодването на изплувало в паметта унижение и мъчителното забравяне, характерно за старостта, когато повечето стари спомени изпъкват с болезнена яснота, а случилото се наскоро потъва в небитието.

С лека въздишка тя отгърна на следващата страница, после на следващата, като оставяше картините и усещанията да проникват в нея. *Скръб. Мисъл. Сила. Защита. Милосърдие* — и тогава извика укорително, когато Магнус дръпна книгата от скута й.

— Стига толкова — каза той, докато я поставяше отново на рафта. Той отърка прашните си ръце в пъстрия си панталон, като остави по него сиви следи. — Ако прочетеш всички руни наведнъж, ще те заболи главата.

— Но…

— Повечето деца на ловци на сенки изучават една руна за повече от една година — каза Джейс. — В Сивата книга има руни, които дори аз не познавам.

— Сериозно? Не може да бъде — иронично подметна Магнус.

Джейс не му обърна внимание.

— Магнус ти показа руната на разбирането и припомнянето. Тя отвори ума ти за четене и разпознаване на останалите знаци.

— Може да помогне да се ускори възвръщането на стаени спомени — каза Магнус. — Така те могат да се възстановят по-бързо, отколкото по друг начин. Това е най-доброто, което ми хрумва.

Клеъри сведе поглед към скута си.

— Още не си спомням нищо за Бокала на смъртните.

— За *това* ли става въпрос? — Магнус звучеше искрено изненадан. — Значи търсиш Бокала на ангела? Виж, аз прегледах спомените ти. В тях нямаше нищо за реликвите на смъртните.

— Реликви на смъртните? — объркано повтори Клеъри. — Мислех, че…

— Ангелът е дал три предмета на първите ловци на сенки. Бокал, меч и огледало. Мечът е у Мълчаливите братя, Бокалът и Огледалото бяха в Идрис, поне бяха преди да се появи Валънтайн.

— Никой не знае къде е Огледалото — каза Алек. — От години никой не знае.

— Интересува ни Бокалът — каза Джейс. — Валънтайн го търси.

— И вие искате да го намерите преди него? — попита Магнус, като повдигна вежди.

— Не казахте ли, че не знаете кой е Валънтайн? — вметна Клеъри.

— Излъгах — призна си Магнус. — Знаете, че не съм задължен да казвам истината. А и само глупак може да застане между Валънтайн и неговото отмъщение.

— Това ли мислиш, че цели той? Отмъщение? — попита Джейс.

— Само предполагам. Той претърпя тежко поражение, а не ми приличаше — прилича — на човек, който приема леко пораженията.

Алек погледна строго Магнус.

— Вие участвахте ли във Въстанието? — Очите на Магнус се впиха в неговите.

— Да. Убих мнозина от вашите.

— Членовете на Кръга — каза бързо Джейс. — Те не са нашите…

— Ако упорито отказваш да признаеш, че си извършил нещо лошо — каза Магнус, без да откъсва поглед от Алек, — никога няма да се поучиш от грешките си.

Алек, който подръпваше смутено покривката на леглото, се изчерви.

— Не изглеждахте изненадан, когато чухте, че Валънтайн е още жив — каза той, понасяйки стоически погледа на Магнус.

Магнус разпери широко ръце.

— А вас изненадва ли ви?

Джейс отвори уста, после отново я затвори. Вече съвсем се беше объркал. Все пак рече:

— Е, значи няма да ни помогнете да намерим Бокала на смъртните?

— Не бих ви помогнал, дори и да можех — каза Магнус, — но аз и без това не мога. Нямам и бегла представа къде е, а и не ме интересува. Както казах, не съм глупак.

Алек се изправи.

— Но без Бокала ние не можем…

— Да създадете още ловци на сенки. Знам — каза Магнус. — Може би не всеки възприема това за кой знае каква трагедия като вас. Съгласете се — добави той, — че ако трябва да избирам между Клейва и Валънтайн, щях да избера Клейва. Те поне не са се клели да изтребят вида ми. Но и нищо от това, което е направил Клейвът, не може да има абсолютната ми подкрепа. Така че, не, ще стоя настрана от това. А сега, ако сме приключили, предпочитам да се върна на партито ми, преди някои гости да са се изяли взаимно.

Джейс, който стискаше и отпускаше ръце, изглежда, се канеше да каже нещо невъздържано, но Алек се изправи и сложи ръка на рамото му. Тъмнината пречеше на Клеъри да твърди с положителност, но й се стори, че Алек го стисна доста силно.

— Има ли такава вероятност? — попита той.

Магнус го погледна с известна шеговитост.

— Случвало се е.

Джейс измърмори нещо на Алек и той го пусна. После отиде до Клеъри.

— Добре ли си? — попита той с дрезгав глас.

— Предполагам. Не се чувствам по-различно…

Магнус, който стоеше на вратата, барабанеше нетърпеливо с пръсти.

— По-бързичко, тийнейджъри. Единственият, който може да се гуши в спалнята ми, е моята височайша персона.

— Да се гуши? — повтори Клеъри, която за първи път чуваше тази дума.

— Височайша? — повтори Джейс, който просто се опитваше да го дразни. Магнус изръмжа. В това ръмжене сякаш прозвуча „Изчезвайте“.

Те излязоха, Магнус остана след тях, като за миг се спря, за да заключи вратата на спалнята. Сега тържеството изглеждаше на Клеъри по съвсем различен начин. Може би това се дължеше на леко промененото й зрение: всичко изглеждаше някак по-чисто, с кристално ясно откроени контури. Тя видя група музиканти върху малка сцена в средата на стаята. Те бяха облечени с надиплени дрехи в наситено златисто, лилаво и зелено, а високите им гласове бяха безплътни.

— Мразя вълшебните групи — избоботи Магнус, когато музикантите преминаха на друга песен, чиято мелодия беше нежна и ефирна като скъпоценен кристал. — Свирят само някакви потискащи балади.

Джейс се огледа из стаята и се засмя.

— Къде е Изабел?

Клеъри изпита остро чувство на вина. Тя беше забравила за Саймън. Започна да се суети и да търси с поглед познатите мършави рамене и рошавата тъмна коса.

— Не го виждам. Имам предвид тях.

— Ето я — Алек бе съзрял сестра си и й махаше, видимо успокоен. — Тук, Из. Внимавай с фоуките.

— Да внимава с фоуките? — повтори Джейс, като погледна към един слаб, мургав мъж с индийска дреха, който замислено следеше движенията на Изабел.

— Този ме ощипа, когато минах покрай него — каза хладно Алек. — На много лично място.

— Не искам да се меся, но щом той се интересува от твоите много лични места, то би следвало да не се интересува от тези на сестра ти.

— Не е задължително — каза Магнус. — Митичните същества не правят разлика.

Джейс сви презрително устни към магьосника.

— Още ли си тук?

Преди Магнус да отговори, Изабел се приближи към тях с порозовяло лице, лекьосани дрехи и остро миришеща на алкохол.

— Джейс! Алек! Къде бяхте? Търсих ви навсякъде…

— Къде е Саймън? — прекъсна я Клеъри.

Изабел се олюля.

— Той е плъх — каза мрачно тя.

— Направи ли ти нещо? — Алек бе изпълнен с братска загриженост. — Докоснал ли те е? Ако само се е опитал…

— Не, Алек — каза смутено Изабел. — Нямам предвид това. Той е *плъх*.

— Пияна е — каза Джейс и понечи да си тръгне отвратен.

— Не съм — каза възмутено тя. — Добре де, може би малко, но не е там работата. Въпросът е, че Саймън изпи една от онези сини напитки… Казах му да не го прави, но той не ме послуша… *и се превърна в плъх*.

— *Плъх?* — повтори недоверчиво Клеъри. — Имаш предвид…

— Имам предвид плъх — каза Изабел. — Малък. Сив. С дълга опашка.

— Това няма да се хареса на Клейва — каза колебливо Алек. — Абсолютно сигурен съм, че превръщането на смъртни в плъхове е против Закона.

— Технически погледнато, не тя го е превърнала в плъх — отбеляза Джейс. — Най-много да я упрекнат в нехайство.

— Кой го *грижа* за тъпия Закон? — извика Клеъри и стисна китката на Изабел. — Моят най-добър приятел е плъх!

— Ох! — Изабел се опита да освободи китката си. — Пусни ме!

— Не и преди да ми кажеш къде е. — Никога досега не й се бе приисквало да удари някого така, както в момента й се искаше да удари Изабел. — Не мога да повярвам, че си го изоставила… сигурно е изплашен…

— Ако вече не са го стъпкали — отбеляза нетактично Джейс.

— Не съм го изоставила… той се скри под бара — протестираше Изабел, като сочеше към бара. — Пусни ме! Ще ми счупиш гривната.

— Кучка — извика яростно Клеъри и отблъсна от себе си смаяната Изабел. Без да се интересува от реакцията й, тя хукна към бара. Падна на колене и се втренчи в тъмнината под него. Във вмирисания на плесен мрак й се стори, че вижда чифт блестящи като мъниста очи.

— Саймън? — каза тя със задавен глас. — Това ти ли си?

Плъхът Саймън бавно се придвижи напред, мустаците му трепереха. Тя успя да различи контурите на малките му кръгли уши, притиснати на главата, и острия връх на носа му. Започна да се бори с чувството си на погнуса — никога не бе обичала плъхове, с техните

жълти остри зъби, готови да хапят. Поне да се беше превърнал в хамстер.

— Аз съм, Клеъри — каза бавно тя. — Добре ли си?

Джейс и другите бяха дошли зад нея, Изабел бе повече отегчена, отколкото тъжна.

— Той там отдолу ли е? — попита с любопитство Джейс.

Клеъри, все още застанала на четири крака, кимна.

— Шшшт, ще го изплашите. — Тя протегна предпазливо пръсти под бара и ги размърда. — Моля те, Саймън, излез. Ще накараме Магнус да развали магията. Всичко ще бъде наред.

Тя чу цвърчене и розовият нос на плъха се показа изпод бара. С вик на облекчение Клеъри пое плъха в ръцете си.

— Саймън! Ти ме разбра!

Плъхът се сви на кълбо в шепите й и зацвърча унило. Умилена, тя го притисна до гърдите си.

— Горкичкият ми — нареждаше ласкаво тя, сякаш той наистина беше домашен любимец. — Горкичкият Саймън, всичко ще се оправи, обещавам…

— На негово място не бих се чувствал горкичък — каза Джейс. — Едва ли някога е бил толкова близо до определени места.

— Млъквай! — Клеъри погледна гневно Джейс, но поохлаби прегръдката си. Мустаците на плъха трепнаха, дали от яд или вълнение, или просто от уплаха, Клеъри не можеше да каже. — Доведете Магнус. Трябва да върнем предишния му вид.

— Само не така припряно. — Копелето Джейс май се усмихваше. Той посегна към Саймън, сякаш искаше да го погали. — Толкова е сладък така. Виж малкото му розово носле.

Саймън оголи дългите си жълти зъби срещу Джейс и се опита да го ухапе. Джейс прибра протегнатата си ръка.

— Изи, иди да доведеш височайшия ни домакин.

— Защо аз? — вкисна се Изабел.

— Защото заради теб нашият мунди е плъх, идиотка такава — каза той, а на Клеъри й направи впечатление колко рядко, с изключение на Изабел, те наричаха Саймън по име. — А не можем да го оставим тук.

— Ако не беше тя, с удоволствие би го оставил — каза Изабел, като само в тази дума вля толкова отрова, че с нея спокойно можеше да

се убие слон. Тя се отдалечи, а полите й се развяваха около ханша й.

— Не мога да повярвам, че те е оставила да изпиеш онова синьо питие — каза Клеъри на плъха Саймън. — Виждаш докъде може да те доведе лекомислието ти.

Саймън изцвърча раздразнено. Клеъри чу как някой се кикоти и когато вдигна поглед, видя, че Магнус се е навел над нея. Изабел стоеше зад него с бясно изражение.

— *Rattus norvegicus* — каза Магнус, като се взираше в Саймън. — Най-обикновен кафяв плъх, нищо особено.

— Не ме интересува какъв вид плъх е — тросна се Клеъри. — Искам да приеме предишния си образ.

Магнус се почеса замислено по главата, от която се посипаха блестящи прашинки.

— Няма смисъл — каза той.

— И аз това й казах — Джейс изглеждаше доволен.

— НЯМА СМИСЪЛ? — Клеъри кресна толкова силно, че Саймън скри глава под палеца й. — КАК СМЕЕТЕ ДА ТВЪРДИТЕ, ЧЕ НЯМА СМИСЪЛ?

— Защото след няколко часа той сам ще си върне предишния облик — каза Магнус. — Ефектът от коктейлите е временен. Няма нужда да правим специално заклинание, това само ще го травмира. Много магии не са полезни за смъртните, организмът им не е привикнал на тях.

— Но аз се съмнявам, че организмът му е привикнал и да бъде плъх — отбеляза Клеъри. — Вие сте магьосник, не можете ли да развалите магията?

Магнус се поколеба за миг.

— Не — каза той.

— Искате да кажете, че не искате.

— Не и даром, скъпа, а ти не можеш да ми платиш.

— Но не мога и да взема плъх със себе си в метрото — каза тъжно тя. — Ще го изпусна или полицията ще ме арестува, задето превозвам гризачи в градския транспорт. — Саймън ядно изцвърча. — Не казвам, че ти си гризач.

През това време към момиче, което се провикваше на вратата, се бяха присъединили шест или седем души. Шумът от разгневени

гласове надви музиката и шумотевицата на купона. Магнус завъртя очи.

— Извинете ме — каза той, като се шмугна в тълпата, която моментално се затвори зад него.

Изабел се поклащаше на сандалите си и тежко въздишаше.

— Това му беше помощта.

— Знаеш ли — каза Алек, — можеш спокойно да пъхнеш плъха в раницата си.

Клеъри го изгледа с неприязън, но идеята му й се стори съвсем приемлива. Не е като да го пъхне в някой джоб. Дрехите на Изабел не предполагаха джобове; бяха твърде тесни. Клеъри се учудваше, че изобщо й стават.

Тя порови в раницата си и намери подходящо място, където да прибере малкия кафяв плъх, който някога беше Саймън. Сложи го между сгънатия си пуловер и скицника си. Той се сви върху портфейла й и погледна укорително.

— Съжалявам — каза измъчено тя.

— Не се тревожи — рече Джейс. — За мен продължава да е пълна мистерия, защо вие мундитата сте склонни да поемате отговорност за неща, за които не сте виновни. Нали не ти си изляла коктейла в идиотското му гърло.

— Ако не бях аз, той изобщо нямаше да бъде тук — каза тихо Клеъри.

— Недей да се ласкаеш. Той дойде заради Изабел.

Клеъри дръпна гневно раницата си, затвори я и се изправи.

— Да се махаме оттук. Гади ми се от това място.

Оказа се, че скупчилите се на вратата крещящи хора са предимно вампири, които лесно можеше да бъдат разпознати по бледите лица и изкуствените черни коси — сигурно са изкуствени, помисли си Клеъри, не е възможно всички да са естествено тъмнокоси, да не говорим, че някои от тях имаха руси вежди. Те гръмогласно се жалваха за повредените си мотори, както и от факта, че някои от приятелите им са изчезнали безследно.

— Може да са се напили и да са отпрашили нанякъде — каза Магнус, като с досада размахваше дългите си бели пръсти. — Знаете, че сте склонни да се превръщате в прилепи или купчина пепел, когато попрекалите с „Блъди Мери“.

— Те смесват водката си с истинска кръв — прошепна Джейс в ухото на Клеъри.

Допирът на дъха му я накара да потрепери.

— Да, разбрах, благодаря.

— Не можем да събираме всяко боклуче наоколо, за да може току-виж на сутринта то да се превърне в Грегор — каза едно момиче с нацупена уста и изрисувани вежди.

— Не го мислете Грегор. Аз рядко мета — успокояваше ги Магнус. — За мен ще бъде удоволствие утре да изпратя скитниците обратно в хотела… в кола със затъмнени стъкла, разбира се.

— А какво ще стане с моторите ни? — каза едно слабичко момче, чиито руси корени се подаваха изпод лошо боядисаната му коса. На лявото му ухо висеше златна обеца във формата на пръчка. — Ще ни отнеме часове да ги поправим.

— Имате време до изгрев-слънце — каза Магнус, вече видимо раздразнен. — Предлагам ви да започвате веднага. — Той повиши глас. — Добре, това е! Купонът приключи! Да ви няма! — Той махаше с ръце, които проблясваха.

Последно силно издрънчаване и групата спря да свири. От разотиващите се, се чуваше монотонен ропот, ала всички чинно се придвижваха към изхода. Нито един не се спря да благодари на Магнус за хубавата вечер.

— Ела — Джейс задърпа Клеъри към изхода. Там тълпата беше по-плътна. Тя хвана раницата пред себе си, като внимателно я придържаше с ръце. Някой я бутна по рамото, силно, тя залитна встрани, като почти се бутна в Джейс. Някаква ръка дръпна раницата й. Тя вдигна поглед и видя как среброкосият вампир с пръчковидната обеца се хилеше насреща й.

— Ей, кукло — каза той. — Какво има в чантата ти?

— Светена вода — каза Джейс, като се изправи до нея, сякаш бе джин, пуснат от бутилка. Рус, саркастичен джин. — Да не би да си жаден?

— Оооо, ловец на сенки. Колко е страховит — каза вампирът и като им намигна, се смеси с тълпата.

— Вампирите са такива примадони — въздъхна Магнус откъм входа. — Честно казано, не знам защо ми беше това парти.

— Заради котарака ви — припомни му Клеъри.

Магнус се оживи.

— Вярно. Председателят Мяу си заслужава всички усилия. — Той погледна към нея и групата ловци на сенки зад нея. — Ще тръгвате ли?

Джейс кимна.

— Не искаме да злоупотребяваме с гостоприемството ти.

— Какво гостоприемство? — попита Магнус. — Иска ми се да кажа, че за мен беше удоволствие да се запозная с вас, но за съжаление не отговаря на истината. Не че не сте безкрайно симпатични, а колкото до теб… — той намигна на Алек, който беше изумен. — Ще ми се обадиш ли?

Алек се изчерви, запелтечи и сигурно щеше да остане там цяла нощ, ако Джейс не го беше хванал за лакътя и избутал към вратата, където Изабел почукваше с токчетата си. Клеъри понечи да ги последва, но усети леко потупване по ръката — беше Магнус.

— Имам съобщение за теб — каза той. — От майка ти.

Клеъри беше толкова смаяна, че за малко не изпусна раницата си.

— От майка ми? Искате да кажете, че тя ви е помолила да ми предадете нещо?

— Не точно — каза Магнус. Неговите котешки очи, разположени от вертикалните си зеници, подобно на цепнатини в зелено-златиста стена, изведнъж станаха сериозни. — Но аз я познавам по начин, по който ти не я познаваш. Тя искаше да те предпази от света, който мразеше. Цялото й съществуване, бягане, криене — лъжите, ако щеш — бяха, за да те предпази. Не обезсмисляй нейната саможертва, като рискуваш живота си. Тя не би искала това.

— А не би ли искала да я спася?

— Не и ако това означава да се изложиш на опасност.

— Но аз съм единствената, на която й пука какво се случва с нея…

— Не — каза Магнус. — Не си.

Клеъри примигна.

— Не разбирам. Има ли… Магнус, ако знаете нещо…

Той грубо я прекъсна.

— И още нещо. — Очите му погледнаха към вратата, където я чакаше Джейс, с Алек и Изабел от двете му страни. — Не забравяй, че когато майка ти избяга от света на сенките, не от чудовища се криеше

тя. Не от магьосници и върколаци, от митични същества, не дори и от демони. А от тях. От ловците на сенки.

* * *

От тях. Ловците на сенки. Те я чакаха пред склада: Джейс, с ръце в джобовете, беше облегнат на парапета на стълбите и гледаше как вампирите се суетят около повредените си мотоциклети, като ругаеха и проклинаха. Той леко се усмихваше. Малко по-встрани бяха застанали Алек и Изабел. Изабел бършеше очите си, което незнайно защо ядоса Клеъри — та тя едва познаваше Саймън, това не беше нейна трагедия. Клеъри бе единствената, която имаше право да се тревожи, а не ловкинята на сенки.

Когато Клеъри се появи, Джейс се отдели от парапета. Закрачи безмълвно до нея. Изглеждаше замислен. Изабел и Алек избързаха напред и сякаш се караха за нещо. Клеъри леко ускори крачка и проточи врат, за да ги чува по-добре.

— Вината не е твоя — каза Алек. В гласа му се долавяше досада, сякаш не за първи път водеше подобен разговор със сестра си. Клеъри се запита колко ли гаджета бе превърнала в плъхове от чиста немарливост. — Но дано поне това ти бъде за урок да не ходиш толкова по купони на долноземци — добави той. — Носят само неприятности и никаква полза.

Изабел силно изхлипа.

— Ако нещо се случи с него, аз… не знам какво ще направя.

— Може би каквото си правила досега — каза Алек с досада. — Все пак още не бяхте се опознали.

— Това не означава, че не го…

— Какво? Обичаш? — каза насмешливо Алек, като повиши глас. — Трябва да *познаваш* някого, за да го обичаш.

— Но не е само това — каза тъжно Изабел. — Не се ли забавлява на партито, Алек?

— Не.

— Мислех, че Магнус ти е харесал. Сладък е, нали?

— Сладък? — Алек я погледна, сякаш беше полудяла. — Котенцата са сладки, Изи. Магьосниците са… — той въздъхна. — Не

— додаде колебливо той.

— Останах с впечатление, че взаимно си допаднахте. — Изабел отново прозвуча тъжно. Когато вдигна поглед към брат си, гримът на очите й блестеше от сълзи. — Може да станете приятели.

— Имам си приятели — каза Алек и кимна през рамо към Джейс, с което искаше да каже, че това не помага.

Ала Джейс, който, потънал в мисли, бе свел златистата си глава, не забеляза нищо.

— Трябват ти различен тип приятели — каза Изабел толкова тихо, че Клеъри едва я чу. Тя с изненада откри, че започва да чувства симпатия към Изабел, която искрено обичаше брат си. Имаше нещо в начина, по който му говореше, което й напомняше за собственото й отношение към Саймън.

Инстинктивно тя посегна да отвори раницата и да погледне в нея… и се намръщи. Раницата беше отворена. Тя мислено се върна на купона — когато вдигна раницата, ципът й беше затворен. Беше сигурна в това. Тя я отвори по-широко, сърцето й биеше лудо.

Спомни си как й бяха откраднали портмонето в метрото. Помнеше как бе отворила чантата си, без да поглежда в нея, как устата й бе пресъхнала от изненада: *Изпуснала ли съм го? Изгубила ли съм го?* И последвалото заключение: *Няма го.* Сега случаят беше подобен, но беше хиляди пъти по-лошо. Устата й пресъхна, Клеъри зарови в раницата си, като изхвърли от нея дрехите и скицника си, заздравителя за нокти. Нищо.

Тя спря да върви. Джейс, от когото бе изостанала, погледна нетърпеливо, Алек и Изабел също бяха спрели.

— Какво има? — попита Джейс, а на нея й се стори, че се кани да добави нещо подигравателно. Но явно забеляза изражението на лицето й, защото не го направи. — Клеъри?

— Няма го — прошепна тя. — Саймън. Беше в раницата ми…

— Да не е скочил от нея?

Въпросът никак не бе лишен от смисъл, но Клеъри, която беше изтощена и паникьосана, реагира първосигнално.

— *Разбира се, че не е!* — изкрещя тя. — Да не мислиш, че току-така ще рискува да го сгази някоя кола или да попадне в лапите на котка…

— Клеъри…

— Млъквай! — изкрещя тя, като замахна с раницата си към него. — Ти беше този, който каза, че нямало нужда да се връща предишният му вид…

Когато раницата полетя към него, той сръчно я хвана. Взе я от ръката й и я разгледа.

— Ципът е повреден — каза той. — Отвън. Някой се е опитвал да я отвори.

Клатейки енергично глава, Клеъри можа само да прошепне:

— Аз не…

— Знам. — В гласа му се долавяше нежност. Той сви ръце на фуния пред устата си. — Алек! Изабел! Вие вървете! Ние ще ви настигнем.

Двете избързали напред фигури се спряха; Алек въздъхна, но сестра му го улови за ръката и енергично го забута към входа на метрото. Нещо натисна гърба на Клеъри: беше ръката на Джейс, който леко я завъртя. Тя се остави да я води, като се препъваше в неравностите на тротоара. Ръката на гърба й беше топла и силна, но тя едва я усещаше.

— Защо направи това… — прошепна тя.

— Защо направих кое?

— Отпрати ги. Алек и Изабел.

Той не отговори. Те се върнаха при входа на жилището на Магнус. Зловонието на застоял алкохол и сладникавата, странна миризма, която напомняше на Клеъри за долноземците, изпълваше помещението. Джейс отмести ръката си от гърба й и натисна звънеца, под който бе изписано името на Магнус.

— Джейс — каза тя.

Той сведе поглед към нея, очите му бяха тъмни.

— Какво?

Тя затърси подходящите думи.

— Мислиш ли, че той е добре?

— Саймън ли? — Той за първи път произнесе името на Саймън. После въздъхна и тя си спомни думите на Изабел: *Не му задавай въпрос, чийто отговор не си готова да понесеш.* Вместо да каже каквото и да било, той натисна звънеца още веднъж, този път по-силно.

Сега Магнус отговори, гласът му ръмжеше в тесния коридор.

— КОЙ СЕ ОСМЕЛЯВА ДА СМУЩАВА ПОКОЯ МИ?

Джейс изглеждаше раздразнен.

— Джейс Уейланд. Помниш ли ме? Този от Клейва.

— А, да. — Магнус сякаш се зарадва. — Онзи със сините очи ли?

— Говори за Алек — поясни услужливо Клеъри.

— Не. Очите ми са по-скоро златисти — каза по домофона Джейс. — И светли. Само уточнявам.

— А, ти си *онзи*. — Магнус прозвуча разочаровано. Ако Клеъри не беше така притеснена, щеше да се засмее. — Предполагам, че искаш да се качиш.

Магьосникът отвори вратата, облечен в копринено кимоно, с нарисувани на него дракони, нахлупил златист тюрбан, а по лицето му личеше зле прикрита досада.

— Бях заспал — каза величествено той.

Джейс, изглежда, се канеше да каже нещо нетактично, примерно за тюрбана, затова Клеъри го изпревари.

— Извинете за безпокойството… — започна тя.

Между глезените на магьосника надзърташе нещо малко и бяло. То беше на сиви райета и с клепнали розови уши, което му придаваше повече вид на голяма мишка, отколкото на малка котка.

— Председателят Мяу? — предположи Клеъри. Магнус кимна.

— Завърна се.

Джейс гледаше с презрение малкото котенце.

— Това не е котка — отбеляза той. — Голяма е колкото хамстер.

— Ще бъда така любезен да забравя това, което току-що каза — рече Магнус, като бутна с пета Председателя Мяу към стълбището зад себе си. — Защо сте дошли?

Клеъри вдигна скъсаната си раница.

— Става въпрос за Саймън. Изчезнал е.

— Ау — каза подигравателно Магнус, — как така изчезнал?

— Просто *изчезнал* — повтори Джейс, — няма го, липсва, забелязана е липса на неговото присъствие, не е налице.

— Може да е избягал и да се е скрил някъде — предположи Магнус. — Сигурно не е лесно да свикнеш да си плъх, особено ако си глупав.

— Саймън не е глупав — възрази ядосано Клеъри.

— Така е — съгласи се Джейс. — Той просто изглежда глупав. Всъщност умът му е средна хубост. — Гласът му беше безгрижен, но раменете му се стегнаха, когато се обърна към Магнус. — Когато си тръгвахме, един от гостите ти се блъсна в Клеъри. Допускам, че е отворил раницата ѝ и е взел плъха. Саймън имам предвид.

Магнус го погледна.

— И?

— И трябва да разберем кой е той — настоя Джейс. — Предполагам, че го познаваш. Ти си висш магьосник. Не вярвам в собствения ти апартамент да се случват неща, за които да не знаеш.

Магнус разглеждаше блестящия си нокът.

— Грешиш.

— Моля ви, кажете ни — каза Клеъри. Джейс я стисна за китката. Тя знаеше, че го прави, за да я накара да млъкне, но все пак каза: — Моля ви.

Магнус отпусна ръка и въздъхна.

— Добре. Видях един от вампирите с мотоциклети да си тръгва със сив плъх в ръце. В интерес на истината, помислих си, че е някой от техните. Понякога, когато се напият, децата на нощта се превръщат в плъхове или прилепи.

Ръцете на Клеъри се разтрепериха.

— А допускате ли, че това е бил *Саймън*?

Магнус трепна.

— Само предполагам, но не е изключено.

— Има и още нещо — Джейс говореше спокойно, но бе по-разтревожен, отколкото в апартамента, преди да намерят Бездушния. — Къде е тяхното свърталище?

— Тяхното какво?

— Свърталището на вампирите. Там са отишли, нали?

— Мога само да гадая. — Магнус изглеждаше така, сякаш не го свърта тук.

— Трябва да ми кажеш къде е.

Магнус поклати бодливата си, блестяща глава.

— Няма да си навличам неприятности с децата на нощта заради един мунди, когото дори не познавам.

— Почакайте — прекъсна го Клеъри. — За какво им е Саймън? Нали нямат право да наранява хора…

— Да предположа ли? — каза Магнус, без да е нелюбезен. — Помислили са си, че това е питомен плъх, и им се е сторило забавно да убият домашния любимец на ловец на сенки. Те не ви харесват, независимо от Съглашението… а и там нищо не се казва за убиване на животни.

— Ще го убият ли? — попита Клеъри с широко отворени очи.

— Не е задължително — каза бързо Магнус. — Може да си помислят, че е някой от тях.

— При това положение какво ще му се случи? — каза Клеъри.

— Е, при изгрев-слънце, когато отново се превърне в човек, все пак ще го убият. Но дотогава има още няколко часа.

— Тогава ни помогнете — каза Клеъри на магьосника. — Иначе Саймън ще умре.

Магнус я изгледа от горе до долу. На лицето му се появи нещо като симпатия.

— Всички все някога умират, скъпа — каза той. — По-добре свиквай с това.

Той понечи да затвори вратата, но Джейс я подпря с крак. Магнус въздъхна.

— Сега пък какво?

— Още не си ни казал къде се намира свърталището им — каза Джейс.

— Няма и да го направя. Казах ви…

Клеъри го прекъсна, като изскочи пред Джейс, така че застана очи в очи с магьосника.

— Отнели сте ми детството — каза тя. — Спомените ми. Не може ли поне веднъж да ми се реванширате?

Магнус присви блестящите си котешки очи. Някъде в далечината се чу проплакването на Председателя Мяу. Магьосникът бавно наклони глава и я удари, немного леко, в стената.

— Старият хотел „Дюмон“ — каза той. — В горната част на града.

— Знам къде е — зарадва се Джейс.

— Колко път има до горната част на града? Трябва час по-скоро да отидем там. Имате ли портал? — настояваше Клеъри, обръщайки се към Магнус.

— Не. — Той сякаш губеше търпение. — Правенето на портали е трудна работа, а и те носят немалък риск за притежателите си. Ако не се пазят както трябва, всякаква паплач може да влезе през тях. Единствените, за чието съществуване в Ню Йорк знам, са този на Доротея и един на Ренуик, но и двата са доста далече, за да си правите труда да отидете до тях, още повече че не сте сигурни дали изобщо притежателите им ще ви позволят да ги използвате. Сега доволни ли сте? Хайде, вървете си. — Магнус погледна към крака на Джейс, който още застопоряваше вратата. Джейс не помръдна.

— Още нещо — каза той. — Тук наоколо има ли свещено място?

— Прекрасна идея. Ако ще ходите в свърталището на вампирите, то редно е първо да се помолите на своите безсилни богове.

— Трябва ни оръжие — отсече Джейс. — Повече, отколкото носим със себе си:

Магнус започна да обяснява.

— Има една католическа църква надолу по улица „Даймънд“. Това върши ли ви работа?

Джейс кимна и отмести крака си.

— Това е…

Вратата се затръшна в лицата им. Клеъри, която се бе задъхала, сякаш бе тичала, продължи да я гледа втренчено, докато Джейс не я хвана за ръката и не я поведе надолу по стълбите към нощта.

14
ХОТЕЛ „ДЮМОР“

Нощем църквата на улица „Даймънд“ изглеждаше призрачна. Нейните готически сводести прозорци отразяваха лунната светлина като сребърни огледала. Оградата около нея беше от ковано желязо, боядисано в матовочерно. Клеъри побутна входната врата, но тя беше заключена с тежък катинар.

— Заключена е — каза тя, като погледна през рамо Джейс.

Той размаха стилито си.

— Остави на мен.

Тя го гледаше как се върти около ключалката, наблюдаваше извивката на гърба му, изпъкналите очертания на мускулите под късите ръкави на тениската. Лунната светлина променяше цвета на косата му, като превръщаше златистият й цвят в сребрист.

Катинарът звънко тупна на земята с извадено езиче. Джейс изглеждаше доволен от себе си.

— Нищо необичайно — каза той. — Страшно много ме бива в това.

Клеъри изведнъж се ядоса.

— Когато приключи самопоздравителната част от вечерта…

— Самопоздравителната част от вечерта никога не приключва.

— … може ли да се върнем към спасяването на най-добрия ми приятел от обезкървяване до смърт?

— Обезкървяване — каза впечатлен Джейс. — Това е голяма дума.

— А ти си голям…

— Шт-шт — прекъсна я той. — Недей да ругаеш в църква.

— Още не сме влезли в църквата — измърмори Клеъри, като го последва по калдъръмената пътека до входния портал. Каменният свод над портала беше великолепно гравиран, от най-високата му точка един ангел гледаше надолу. Острите кули извисяваха черните си очертания в нощното небе и Клеъри установи, че това беше църквата,

която бе видяла от Маккарън парк. Тя прехапа устни. — Изглежда ми някак нередно да се разбива ключалката на църковна врата.

Профилът на Джейс ясно се очертаваше на лунната светлина.

— Няма и да го правим — каза той, като пъхна стилито в джоба си. Той постави тънката си ръка, цялата прорязана с леки белези, подобни на бяла дантела, върху дървената част на вратата, точно над резето. — В името на Клейва — каза той. — Моля за достъп до това свещено място. В името на *Битката, която никога не свършва*, моля да ми позволите да използвам вашите оръжия. И в името на ангела Разиел моля за вашата благословия на мисията ми срещу мрака.

Клеъри го гледаше втренчено. Той не помръдваше, макар че нощният вятър духаше косата му в очите; той мигна и преди тя да успее да каже нещо, вратата се отвори с прищракване и скърцане на пантите си. Остана така открехната, разкривайки гледка към хладно, тъмно и празно помещение, осветено от огнени точици. Джейс отстъпи назад. — След теб.

Когато Клеъри влезе вътре, я заля вълна от хладен въздух заедно с мирис на камък и восъчни свещи. Мрачни редици от пейки се редяха към олтара, а на отсрещната стена блестеше поставката за свещи. Тя си даде сметка, че ако не се брои Институтът, никога досега не беше влизала в църква. Беше виждала картини от тях, както и вътрешността на църквите в игралните филми и анимации, където често се появяваха. Действието в един от любимите й анимационни сериали се развиваше в една църква с чудовищен свещеник-вампир. Предполага се, че в църквата се чувстваш защитен, но тя не се чувстваше така. Сякаш странни силуети всеки миг щяха да изскочат от сенките и да се хвърлят върху нея. Тя започна да трепери.

— Каменните стени не позволяват на горещината да проникне тук — отбеляза Джейс.

— Не е заради това — каза тя. — Знаеш ли, никога не съм била в църква преди.

— Била си в Института. И в „Пандемониум“.

— Имам предвид истинска църква. За служби. Нещо като това.

— Сериозно? Ето тук, където са пейките, е главният кораб. — Те минаха напред, гласовете им отекваха между каменните стени. — Над него е апсидата. Застанали сме в нея. А това е олтарът, където свещеникът извършва причастието. Той винаги е в източната част на

църквата. — Той коленичи пред олтара и тя за миг си помисли, че се моли. Самият олтар беше висок, направен от тъмен гранит и покрит с червена покривка. Зад него се издигаше богато украсен златен параван, гравиран с фигури на светци и мъченици, всеки от които имаше плосък златен диск зад главата си, представляващ ореол.

— Джейс — прошепна тя. — Какво правиш?

Той бе сложил ръце на каменния под и трескаво ги движеше напред и назад, сякаш търсеше нещо, върховете на пръстите му се бяха напрашили.

— Търся оръжие.

— Тук ли? — недоумяваше Клеъри.

— Обикновено са скрити до олтара. Пазят се за спешни случаи.

— Ама че работа, това да не е някаква уговорка между теб и Католическата църква?

— Не съвсем. Откакто се помним, винаги е имало демони по Земята. Те са по целия свят под най-различни форми — гръцките *deamons*, персийските *daevas*, индуските *asuras*, японските *oni*. Повечето религии са намерили начин да се обединят и заедно да се борят срещу тях. Ловците на сенки не се обвързват с една религия, а точно обратното — всички религии ни помагат в нашата битка. Еднакво лесно мога да получа помощ от еврейска синагога и от шинтоистки храм, както и от… аха. Ето го. — Докато тя коленичеше до него, той избърса праха. На една от осмоъгълните каменни плочи пред олтара беше издълбана руна. Клеъри я разпозна почти толкова лесно, колкото ако беше дума на английски. Руната гласеше *ловец на сенки*.

Джейс извади стилито си и го опря в камъка. Той се отмести с изскърцване и под него зейна тъмна дупка. В дупката имаше продълговата дървена кутия; Джейс вдигна капака и със задоволство погледна грижливо подредените в нея предмети.

— Какви са тези неща? — попита Клеъри.

— Шишенца със светена вода, осветени ножове, стоманени и сребърни ками — каза Джейс, като вадеше оръжията и ги оставяше на пода до себе си, — златна жица за демони — такива вече не се използват, но не е зле да ги имаш, — сребърни куршуми, защитни амулети, разпятия, Давидови звезди…

— Исусе — каза Клеъри.

— Не мисля, че ще се побере в тази кутия.

— ДЖЕЙС! — Клеъри бе ужасена.

— Какво?

— Не знам, но някак си не върви да си правиш такива шеги в църквата.

Той сви рамене.

— Аз не съм вярващ.

Клеъри го погледна смаяно.

— Не си ли?

Той поклати глава. Сребристата коса падаше върху лицето му, но той разглеждаше шишенце с бистра течност и не посегна да я отметне. Пръстите на Клеъри я сърбяха да го направи вместо него.

— Мислеше, че съм религиозен ли? — попита той.

— Е… — тя се поколеба, — ако има демони, то трябва да има и…

— Какво да има? — Джейс пусна шишенцето в джоба си. — Ааа, имаш предвид, щом има това… — и той посочи надолу към пода, — то трябва да има и това — посочи нагоре.

— Логично е, нали?

Джейс се наведе и взе една кама, като започна да изучава острието й.

— Ще ти кажа — рече той. — От много години убивам демони. Сигурно съм изпратил поне петстотин в тяхното адско измерение, откъдето са дошли. И през цялото това време — през *цялото* това време — ангел не съм видял. Дори не съм чувал някой да е видял.

— Но нали именно ангел е сътворил ловците на сенки — каза Клеъри. — Така каза Ходж.

— Това е просто една хубава приказка.

— Мислех, че вие сте избрани от Бога бойци — каза Клеъри.

Джейс я погледна с присвити като на котка очи.

— Баща ми вярваше в Бог — каза той. — Но аз не вярвам.

— Никак ли? — Тя не можеше да разбере кое точно я ядоса у него — никога не се бе замисляла дали тя самата вярва в Бог или в ангели, или в нещо друго и ако я попитаха, щеше да каже, че не вярва. Обаче у Джейс имаше нещо, което я караше да го притисне, да счупи черупката на цинизма му и да го накара да си признае, че вярва в нещо, че чувства нещо, че поне се тревожи за нещо.

— Нека ти го обясня така — каза той, докато пъхаше чифт ножове в колана си. Слабата светлина от уличните лампи и автомобили, която се процеждаше през витражите на прозорците, хвърляше цветни квадрати върху лицето му. — Баща ми вярваше в справедливия Бог. *Deus volt*, това беше девизът му — „Защото Бог е пожелал“. Това е бил девизът и на кръстоносците, които са влизали в битка и са били изклани, също като баща ми. И когато го видях да лежи мъртъв в локва от собствената му кръв, разбрах, че не мога да спра да вярвам в Бог, но престанах да вярвам в това, че е грижовен. Може и да има Бог, Клеъри, а може и да няма, но аз не мисля, че това е важно. Иначе казано, ние сме оставени сами на себе си.

* * *

Те бяха единствените пътници в метрото, което се връщаше към горната част на града. Клеъри седеше мълчаливо, клатеше крака и мислеше за Саймън. От време на време Джейс я поглеждаше, сякаш искаше да й каже нещо, но после отново потъваше в необичайното за него мълчание.

Когато излязоха от станцията на метрото, улиците бяха пусти, въздухът — тежък, сякаш оловен, зад ролетните врати на кръчмите, обществените перални и обменните бюра цареше тишина. Най-после, след един час търсене, те намериха хотела на една улица под номер 116. Два пъти бяха минали покрай него, като си мислеха, че е някаква изоставена жилищна сграда, но Клеъри внезапно видя надписа. Той висеше на един гвоздей и се люлееше скрит зад едно отсечено дърво. ХОТЕЛ ДЮМОН би трябвало да гласи надписът, но някой бе задраскал буквата Н и заменил с Р.

— Хотел „Дюмор“ — прочете Джейс, когато тя посочи към него. — Симпатично.

Клеъри беше учила само две години френски, но това й беше достатъчно, за да разбере закачката.

— *Du mort* — каза тя. — Означава „на смъртта“.

Джейс кимна. Той целият се бе напрегнал, като котка, видяла миши мустак зад дивана.

— Но това не може да е хотелът — каза Клеъри. — Всички прозорци са заковани, а вратите са зазидани… о — спря тя, като улови погледа му. — Ясно. Вампири. Но как влизат вътре?

— Те летят — каза Джейс и показа горните етажи на сградата. Виждаше се, че някога е бил елегантен и луксозен хотел. Каменната фасада беше изящно украсена с гравирани орнаменти и флорални мотиви, потъмнели и разрушени от годините, когато са били изложени на мръсния въздух и киселинните дъждове.

— Ние обаче не летим — почувства се длъжна да отбележи Клеъри.

— Така е — съгласи се Джейс. — Ние не летим. Ние влизаме с взлом. — Той прекоси улицата и се насочи към хотела.

— Това, с летенето, ми звучи по-забавно — каза Клеъри, като побърза да го настигне.

— Точно в този момент всичко звучи по-забавно. — Тя се запита дали той наистина го мисли. Виждаше, че е някак превъзбуден, настървен за лов и никак не изглеждаше толкова нещастен, колкото твърдеше, че е. *Той е убил повече демони от всеки друг на неговата възраст.* Толкова демони не се убиват, ако не си пристрастен към битката.

Изви се горещ вятър, който подгони листата от дърветата пред хотела, като задръсти шахтите с боклук и помете тротоара, забърсвайки напуканите му плочки. *Странно пусто е тук*, помисли си Клеъри — обикновено в Манхатън винаги има някой по улицата, дори и в четири сутринта. Някои от уличните лампи, наредени покрай тротоара, бяха изгаснали, ала най-близката до хотела хвърляше слаба жълта светлина по напуканата пътека, която водеше до нещо, което някога е било вход.

— Гледай да не попадаш под светлината — каза Джейс, като я дръпна към себе си за ръкава. — Сигурно гледат през прозорците. И не вдигай поглед — добави той, ала твърде късно, Клеъри вече гледаше към изпочупените прозорци на по-високите етажи. За миг й се стори, че видя светкавично движение на един от прозорците, мерна й се нещо бяло, което приличаше на лице или ръка, отмятаща тежка завеса…

— Ела — каза Джейс и я повлече със себе си в сенките до хотела. Тя чувстваше нарастващо напрежение в стомаха си, в пулсирането на кръвта си, в ударите на сърцето си. Отдалече се долавяше глухият

грохот на автомобилите, а шумът, който издаваха собствените й обувки по разбитите плочки, й се струваше оглушителен. Искаше й се да ходи безшумно като ловците на сенки. Може би един ден щеше да помоли Джейс да я научи.

Те се плъзнаха покрай ъгъла на хотела и излязоха на една алея, която сигурно някога е водила към служебния вход за доставки. Беше тясна, с нахвърляни по нея боклуци: мухлясали картонени кутии, празни стъклени бутилки, счупени пластмасови неща, които Клеъри в началото си помисли, че са пръчки, но от по-близо те приличаха на…

— Кости — каза безстрастно Джейс. — Кости на кучета, кости на котки. Не се вторачвай толкова, в боклука на вампирите може да се открият доста интересни неща.

Тя потисна гаденето си.

— Добре — отвърна Клеъри, — поне знаем, че сме на правилното място. — И беше възнаградена с нещо като респект проблеснал за миг в очите на Джейс.

— О, определено сме на правилното място — рече той. — Сега само трябва да видим как да влезем вътре.

Виждаха се ясните очертания на някогашни прозорци, сега зазидани. Нямаше врата, нито знак за пожарен изход.

— Ако това е било хотел — каза бавно Джейс, — то доставките им трябва да са минавали оттук. Искам да кажа, че не биха внасяли стоките през главния вход, а няма друго място, откъдето биха могли да минават камионите. Значи сигурно има вход в…

Клеъри се сети за малките магазини и *кръчми* до дома си в Бруклин. Тя бе виждала как им доставят стоката рано сутрин, докато отиваше на училище, как собствениците корейци отваряха някаква метална врата, вкопана в тротоара пред входната им врата, и внасяха през нея кашони със салфетки и котешка храна в складовите си помещения.

— Мисля, че вратата е в земята. Сигурно е зарита под тези боклуци.

Джейс, който бе минал зад нея, кимна.

— Точно това си помислих и аз. — Той въздъхна. — Май трябва да разчистим този боклук. Можем да започнем с контейнера. — Той кимна към него без всякакъв ентусиазъм.

— Предпочиташ да се изправиш пред орда ненаситни демони, нали? — каза Клеъри.

— Те поне не бъкат от червеи. Е — добави замислено — поне повечето от тях. Имаше един демон, когото преследвах чак в канала под Гранд Сентрал…

— Спри — вдигна отбранително ръка тя. — Точно сега не съм в настроение за такива подвизи.

— За първи път ми се случва да чуя това от момиче — каза замислено Джейс.

— Ако останеш с мен, ще го чуваш постоянно.

Джейс трепна с ъгълчето на устата си.

— Сега не е време за шегички. Имаме да разчистваме боклук. — Той отиде до контейнера и го хвана от единия край. — Хвани го от другия. Ще го обърнем.

— Обръщането ще вдигне много шум — възрази Клеъри, като застана от другия край на контейнера. Това бе най-обикновена градска кофа за боклук, боядисана в зелено, изцапана с нещо странно. Миришеше като повечето контейнери за боклук на боклуци и още нещо, нещо тежко и сладникаво, което засядаше в гърлото и от което й се гадеше. — По-добре да го избутаме.

— Виж сега… — започна Джейс, когато внезапно се чу глас от сенките зад тях, който наруши тягостната тишина.

— Наистина ли възнамерявате да направите това? — попита гласът.

Клеъри се вцепени, втренчена в сенките в началото на алеята. За миг се зачуди дали не й се е причуло, но Джейс също бе замръзнал и по лицето му бе изписана изненада. А него много рядко можеше нещо да го изненада, още по-малко пък да го разтревожи. Той отстъпи крачка от контейнера, ръката му се плъзна към колана и каза с равен глас:

— Има ли някой?

— *Dios mio.* — Гласът беше мъжки, шеговит, с испански акцент. — Вие не сте тукашни, нали?

Той пристъпи напред, като излезе от сянката. Силуетът му постепенно се откроi: момче, немного по-голямо от Джейс, но може би поне петнайсет сантиметра по-ниско, дребно, с големи тъмни очи и медена кожа, като от картина на Диего Ривера. Беше облечено с черен

панталон и бяла риза с разкопчана яка, на врата му висеше златен синджир, който леко проблясваше на светлината.

— Може и така да се каже — каза предпазливо Джейс, без да отмества ръка от колана си.

— Не бива да сте тук. — Момчето прокара ръка по гъстите си черни къдрици, които падаха на челото му. — Това място е опасно.

Иска да каже, че има лоши съседи. Клеъри я напуши смях, въпреки че нямаше нищо смешно.

— Знаем — каза тя. — Просто се загубихме, това е.

Момчето кимна към контейнера.

— Какво правехте с това?

Нещо не се справям с лъжите, помисли си Клеъри и погледна към Джейс с надеждата той поне да е експерт в тази област.

Той веднага я разочарова.

— Опитвахме се да проникнем в хотела. Мислехме, че може да има сервизна врата под контейнера.

Очите на момчето се разшириха в знак на недоверие.

— *La puta madre* — По дяволите, защо ви е да правите това?

Джейс сви рамене.

— Просто се забавляваме. Интересно ни е.

— Явно не разбираш. Това място се обитава от духове, прокълнато е. Носи нещастие. — Момчето клатеше енергично глава и говореше нещо на испански, което Клеъри подозираше, че е свързано с глупостта на разглезените бели деца по принцип и на тяхната в частност. — Елате с мен, ще ви заведа до метрото.

— Знаем къде е метрото — каза хладно Джейс.

Момчето леко се закиска, тресейки се.

— *Claro,* разбира се, че знаете, но ако дойдете с мен, никой от вас няма да пострада. Не искате неприятности, нали?

— Зависи — каза Джейс и помръдна така, че якето му леко се разтвори и блеснаха напъханите в колана му оръжия. — Колко ти плащат, за да държиш хората далече от хотела?

Момчето погледна зад себе си и Клеъри настръхна, като си представи струпаните на тесния вход на алеята призрачни фигури с бели лица, червени устни, проблясващи кучешки зъби. Когато погледна към Джейс, устните му бяха свити.

— Кой да ми плаща колко, *chico*?

— Вампирите. Колко ти плащат? Или е нещо друго — да не би да са ти казали, че ще те направят един от тях, или пък са ти предложили вечен живот, завинаги да живееш без болка, без страдание? Защото това не струва, да знаеш. Вечният живот е много дълъг, когато никога не можеш да видиш слънчевата светлина, *chico* — каза Джейс.

Момчето бе невъзмутимо.

— Казвам се Рафаел, не *chico*.

— Но разбираш за какво говорим. Нали знаеш за вампирите? — попита Клеъри.

Рафаел извърна лице настрани и се изплю. Когато отново ги погледна, очите му блестяха от омраза.

— *Los vampiros, si*, животните кръвопийци. Още преди закриването на хотела се говореше, че се разнасял среднощен кикот, изчезвали дребни животинки, чували се звуци от смучене… — Той спря, като поклати глава. — Всеки в квартала гледаше да не се навърта наоколо, но какво да се прави? Не можеш да повикаш *la policia* и да се оплачеш от проблеми с вампири.

— Виждал ли си ги някога? — попита Джейс. — Знаеш ли дали някой друг ги е виждал?

Рафаел заговори бавно.

— Знам за едни момчета, група приятели. Веднъж решили, че няма да е зле да влязат в хотела и да убият зверовете в него. Взели си огнестрелни оръжия, ножове — всички осветени от свещеник. Така и не излезли после. По-късно леля ми намерила дрехите им пред къщи.

— Пред нейния дом ли? — попита Джейс.

— *Si*. Едното от момчетата беше брат ми — каза Рафаел безстрастно. — Е, сега вече знаете защо се навъртам понякога тук в полунощ, когато се връщам от гости при леля ми, и защо се опитвам да ви предпазя. Ако влезете вътре, никога няма да излезете отново.

— Моят приятел е там — каза Клеъри. — Дошли сме да го измъкнем.

— Аха — каза Рафаел, — в такъв случай едва ли ще ви попреча.

— Така е — съгласи се Джейс. — Но не се безпокой. Това, което се е случило с приятелите ти, няма да се случи и с нас. — Той извади една от серафимските ками от колана си и я вдигна. Бледата светлина се отразяваше в нея и осветяваше вдлъбнатините под скулите му,

засенчваше очите. — Убивал съм купища вампири. Може сърцата им да не бият вече, но това не им пречи пак умрат.

Рафаел въздъхна настървено и каза нещо на испански, но твърде тихо и бързо, за да може Клеъри да го разбере. Той пристъпи към тях, като в бързината се препъваше в купчините боклук.

— Знам кои сте вие, чувал съм за вашия вид от стария *padre* в „Света Сесилия“. Но мислех, че това е само мит.

— Всички митове са истина — каза Клеъри, но толкова тихо, че той надали я чу. Тя погледна към Джейс, юмруците му бяха свити, раменете — изпънати.

— Искам да дойда с вас — каза момчето.

Джейс поклати глава.

— Не. Изключено.

— Мога да ви покажа как да влезете вътре — каза Рафаел.

Джейс се поколеба, на лицето му се изписа изкушение, ала каза:

— Не можем да те вземем.

— Добре. — Рафаел мина покрай него и разрови с крак една купчина боклуци до стената. Там имаше метална решетка, чиито тънки пръчки бяха покрити с кафеникавочервена ръжда. Той коленичи, хвана решетката и я издърпа. — Оттук влязоха брат ми и приятелите му. Мисля, че пътят води до сутерена. — Той вдигна поглед, когато Джейс и Клеъри се приближиха. Клеъри едва дишаше. Миризмата на боклук беше непоносима и дори в мрака можеха да се различат очертанията на хлебарките, които пълзяха върху и между пръчките на решетката.

Джейс леко се усмихна с ъгълчето на устата си. Той още държеше серафимската кама в ръка. Магическата светлина, която струеше от нея, придаваше призрачност на лицето му, което й напомни как веднъж, когато двамата със Саймън бяха на единайсет години, той й разказваше страшни истории, като държеше фенерче под брадичката си.

— Благодаря — каза той на Рафаел. — Страшно много ни помогна.

Лицето на другото момче беше бледо.

— Влез вътре и направи за приятеля си това, което аз не успях да направя за брат си.

Джейс прибра отново серафимската кама в колана си и погледна към Клеъри.

— Върви след мен — каза той и се спусна предпазливо в дупката. Клеъри затаи дъх в очакване на някакъв вик на агония, на смайване, но се чу само глухо тупване от приземяващи се на твърда земя крака. — Идеално — извика приглушено Джейс. — Скачай и ти, ще те хвана.

Тя погледна към Рафаел.

— Благодаря за помощта ти.

Той нищо не каза, само протегна ръка. Тя я хвана, като се опитваше да се задържи да не падне, докато пристъпяше. Пръстите му бяха студени. Пусна я, когато тя скочи долу в дупката, след секунда Джейс я пое, роклята и се вдигна около бедрата, а ръцете му се увиха около голите й крака, когато тя се плъзна в тях.

Той я пусна почти веднага.

— Добре ли си?

Тя дръпна роклята си надолу, като се радваше, че беше тъмно и той не можеше да я види. В мрежестите й чорапи се бяха пуснали две дълги бримки.

— Добре съм.

Джейс извади матово проблясващата серафимската кама от колана си и я вдигна високо, като блясъкът й постепенно се усилваше, докато окъпа в светлина всичко наоколо. Те стояха в празно помещение с нисък таван и разкъртен бетонен под. В пукнатините се беше събрала мръсотия и Клеъри забеляза, че оттам бяха изникнали черни растения, които се виеха по стените. Проход без врата водеше към друго помещение.

Силно тупване я сепна, тя се обърна и видя как Рафаел се приземява на колене, само на няколко стъпки от нея. Беше ги последвал в дупката. Той се изправи и се ухили. Джейс се ядоса.

— Казах ти…

— И аз те чух. — Рафаел махна презрително с ръка. — Какво можеш да направиш сега? Не мога да се върна обратно, а вие не можете просто така да ме оставите да умра… нали?

— Чакай да помисля — отвърна Джейс, ала суровостта в гласа му беше поомекнала. Той изглеждаше уморен, с известна изненада Клеъри откри, че сенките под очите му са станали по-дълбоки.

Рафаел посочи с ръка.

— Трябва да тръгнем оттук, към стълбите. Те водят до по-високите етажи на хотела. Ще видите. — Той мина покрай Джейс и прекоси тесния коридор. Джейс погледна след него, като клатеше глава.

— Наистина започвам да мразя мундитата — каза той.

* * *

Долният етаж на хотела представляваше лабиринт от коридори, водещи към празни складове, запуснати перални помещения — купища мухлясали ленени кърпи, натъпкани във високи изгнили плетени кошове за пране, — дори призрачна кухня, плотове от неръждаема стомана, губещи се в сенките. Повечето стълби, водещи нагоре, ги нямаше; не бяха изгнили, а изумително отстранени, нацепени и натрупани на купчини до стените, парчета от някога луксозен персийски килим бяха метнати върху тях и плесенясваха.

Липсващите стълби озадачиха Клеъри. Какво им пречеха стълбите на вампирите? Най-после те намериха здрави стълби, забутани задералните помещения. Сигурно камериерките са ги използвали, за да разнасят чаршафи нагоре-надолу, когато още е нямало асансьори. Сега тези стълби бяха покрити с дебел слой прах, който накара Клеъри да се закашля.

— Шшт — изсъска Рафаел. — Ще те чуят. Близо сме до мястото, където спят.

— Откъде знаеш? — прошепна му ядосано в отговор тя. Той дори не би трябвало да *бъде* тук, кой му даваше право да й прави забележка, че вдига шум?

— Усещам го. — Ъгълчето на окото му трепна и тя видя, че той е не по-малко уплашен от нея самата. — Вие не го ли усещате?

Тя поклати глава. Нищо не усещаше, освен някакъв необичаен студ. След задушната нощ навън студът в хотела беше особено осезаем.

В края на стълбата имаше врата, на която изписаната дума *Фоайе* беше почти неразличима от натрупаната през годините мръсотия. Когато Джейс я бутна, за да я отвори, от нея се посипа ръжда. Клеъри се напрегна…

Ала стаята зад нея беше празна. Те се озоваха в широко фоайе, под чиито изгнили настилки се показваше разкъртено дюшеме. В средата на помещението някога бе имало голяма, елегантна вита стълба с позлатен парапет и тежка пътека в златно и алено. От всичкото това великолепие бяха останали само няколко стъпала. Онова, което някога е било стълба, свършваше току над главите им, във въздуха. Гледката беше толкова сюрреалистична, подобна на една от абстрактните картини на Джослин, вдъхновена от Магрит. *Тази тук*, помисли си Клеъри, *може да се нарече Стълба за никъде*.

Гласът й звучеше сухо и дрезгаво като праха, който беше покрил всичко тук.

— Какво против стълбите имат вампирите?

— Нищо — каза Джейс. — Те просто не им трябват.

— И това е начин да покажат, че мястото е *тяхно*. — Очите на Рафаел се разшириха. Изглеждаше превъзбуден. Джейс го изгледа косо.

— Между другото, виждал ли си някога вампир, Рафаел? — попита той. Рафаел го погледна почти невиждащо.

— Знам как изглеждат. Те са по-бледи, по-фини от човешките същества, но са много силни. Ходят като котки и нападат с бързината на змия. Те са красиви и зловещи. Като този хотел.

— Намираш го за хубав? — попита смаяна Клеъри.

— Трябваше да го видиш какъв беше преди години. Сега е като старица, която някога е била красива, но с времето е загубила красотата си. Представи си как е изглеждала някога тази стълба, с газените лампи по перилата й като светулки в тъмнината и балконите, пълни с хора. А не като сега, такава… — Той спря, търсейки подходящата дума.

— Отрязана? — предположи сухо Джейс.

Рафаел като че ли се сепна, сякаш Джейс го бе изтръгнал от унеса му. Той се засмя и извърна поглед. Клеъри се обърна към Джейс.

— Всъщност къде ли са вампирите?

— Може би горе. Те обичат да са нависоко, когато спят, като прилепите. Скоро ще се съмне.

Подобно на кукли със свързани с конец глави, Клеъри и Рафаел погледнаха едновременно нагоре. Над тях нямаше нищо, освен тавана с изрисувани фрески, пропукан и почернял на места, сякаш обгорен от

пожар. Засводеният вход отляво водеше към тъмнина, напуканите колони от другата страна бяха гравирани с флорални мотиви. Когато Рафаел отново сведе поглед, за миг се мерна един белег в основата на шията му, доста бял на фона на мургавата кожа. Тя се зачуди откъде ли го има.

— Мисля, че ще е по-добре да се върнем по стълбите за прислугата — прошепна тя. — Тук се чувствам твърде на показ.

Джейс кимна.

— Мислиш, че веднъж като стигнем дотам, трябва само да повикаш Саймън и той да те чуе?

Тя се запита дали страхът е изписан на лицето й.

— Аз…

Думите й бяха прекъснати от смразяващ кръвта писък. Клеъри рязко се обърна.

Рафаел. Той беше изчезнал, нямаше дори следи в праха, по който трябваше да е стъпвал или да е бил влачен. Тя инстинктивно посегна към Джейс, но той вече тичаше към пустия свод на отсрещната стена и се скри в тъмнината. Тя го изгуби от поглед, но следваше магическата светлина, която той носеше, подобно на пътешественик, вървящ през тресавище.

Отвъд свода имаше нещо, което някога е било разкошна бална зала. Разбитият под е бил от гладък бял мрамор, така ужасно натрошен сега, че напомняше море с плаващи по него айсберги. По стените имаше вити балкони с ръждясали парапети, а между тях висяха огледала в златни рамки, върху всяка от които блестеше глава на Купидон. Паяжини се полюшваха във влажния въздух като вехти булчински воали.

Рафаел стоеше в средата на стаята, с ръце на кръста. Клеъри изтича към него, Джейс бавно я последва.

— Добре ли си? — попита задъхана тя.

Той бавно кимна.

— Стори ми се, че нещо помръдна в сенките. Заблудил съм се.

— Това е добре — каза Клеъри, макар че долови неувереност в собствения си глас. Имаше нещо в лицето на Джейс…

— Бяхме решили да се върнем по слугинските стълби — каза Джейс. — На този етаж няма нищо.

Рафаел кимна.

— Добре идея.

Той се запъти към вратата, без да погледне дали те го следват. Направи няколко крачки и чу Джейс да произнася името му.

— Рафаел?

Той се обърна, ококори се с любопитство, а Джейс извади ножа си.

Рафаел реагира бързо, но явно не достатъчно бързо. Камата се заби до дръжката си, силата на удара го повали. Краката му се подкосиха и той падна тежко на разбития мраморен под. На матовата магическа светлина кръвта му изглеждаше черна.

— *Джейс* — прошепна невярващо Клеъри, разтърсвана от изумление. Той беше казал, че започва да мрази мунданите, но никога не би…

Когато понечи да се приближи до Рафаел, Джейс грубо я избута. Той самият се наведе над него и посегна да извади ножа си от гърдите му.

Но Рафаел беше по-бърз. Той сграбчи ножа, после изпищя, когато ръката му докосна дръжката с формата на кръст. Оръжието падна на пода, дрънчейки, острието беше цялото обагрено в черно. Джейс държеше в едната си ръка парче от ризата на Рафаел, а в другата — *Санви*. Тя блестеше с такава ярка светлина, че Клеъри отново взе да различава цветовете: олющените тапети в кралскосиньо, златистите петна по мраморния под, червеното петно, разрастващо се на гърдите на Рафаел.

Тогава Рафаел се засмя.

— Не уцели — каза той и за първи път се усмихна, като показа белите си предни зъби. — Не уцели сърцето ми.

Джейс охлаби хватката си.

— Ти мръдна в последния момент — каза той. — Това беше много нелюбезно от твоя страна.

Рафаел се намръщи и изплю нещо червено. Клеъри отстъпи назад, като го гледаше вцепенена от ужас.

— Кога разбра? — попита той. Акцентът му беше изчезнал, думите му бяха ясни и отчетливи.

— Досетих се още на алеята — каза Джейс. — Но реших, че искаш да ни вкараш в хотела и после да ни нападнеш. Когато преминем границата, ние сме извън защитата на Завета Такива са

правилата на играта. Ти обаче не го направи и аз реших, че съм се заблудил. Но после видях белега на шията ти. — Той леко отстъпи назад, като все още държеше камата опряна о шията на Рафаел. — Когато за първи път видях верижката ти, си помислих, че е нещо, на което преди е имало кръст. И наистина е имало, нали, когато си отишъл да видиш семейството си? А и какво значение има малък белег от изгаряне, при положение че вашият вид се лекува толкова бързо?

Рафаел се засмя.

— Това ли била работата? Белегът ми?

— Когато избяга от фоайето, краката ти не оставиха следи по прахта. Тогава се убедих напълно.

— Не е бил брат ти този, който е влязъл да търси тук чудовища и никога повече не е излязъл, нали? — започна да разбира Клеъри. — Бил си ти.

— И двамата сте много умни — каза Рафаел. — Само че не достатъчно. Погледнете нагоре — каза той и посочи с ръка към тавана.

Джейс отмести ръката си, без да сваля поглед от Рафаел.

— Клеъри, какво виждаш?

Тя бавно вдигна глава, като усети смразяваща болка в стомаха.

Представи си как изглеждаше някога тази стълба, с газените лампи по перилата й като светулки в тъмнината и балконите, пълни с хора. Сега те бяха пълни с хора, цели редици вампири с техните мъртвешки бели лица, червени разтегнати устни, гледащи надолу към тях.

Устата на Клеъри бе така пресъхнала, че не можеше и дума да отрони.

— Те са тук. Всички са тук, Джейс.

Той все още гледаше Рафаел.

— Ти ги повика. Нали?

Рафаел продължаваше да се усмихва. Кръвта бе престанала да блика от раната на гърдите му.

— Какво значение има? Те са твърде много, дори и за теб, Уейланд.

Джейс нищо не каза. Макар да не помръдваше, той дишаше на пресекулки и Клеъри почти усещаше непреодолимото му желание да убие вампирчето, да натисне ножа в гърлото му и да изтрие усмивката

от му физиономията му завинаги. — Джейс — каза предупредително тя. — Не го убивай.

— Защо?

— Може да го използваме за заложник.

Джейс се ококори.

— *Заложник* ли?

Тя видя как мнозина от тях изпълват сводестия вход, като се движеха безшумно, подобно на братята от Града от кости. Но кожата на братята не беше толкова бяла и безцветна, нито ноктите на ръцете им бяха с толкова остри… Клеъри облиза сухите си устни.

— Знам какво правя. Изправи го на крака, Джейс.

Джейс я погледна, после сви рамене.

— Добре.

Рафаел се сопна.

— Никак не е смешно.

— Затова и никой не се смее — Джейс се изправи, като вдигна и Рафаел, държейки острието на ножа си между плешките му. — Мога да пробода сърцето ти откъм гърба — каза той. — На твое място не бих мърдал.

Клеъри се извърна от тях и се обърна към приближаващите се тъмни фигури. Тя вдигна ръка.

— Спрете на място. Или той ще пронижe с камата си сърцето на Рафаел.

През множеството премина нещо като ропот, нещо средно между шепот и кикот.

— *Спрете* — повтори Клеъри и този път Джейс направи нещо, което Клеъри не видя, но което накара Рафаел да извика от внезапна болка.

Един от вампирите вдигна ръка, за да спре другарите си. В негово лице Клеъри разпозна слабичкото русо момче с обецата, което бе видяла на празненството у Магнус.

— Тя говори сериозно — каза той. — Това са ловци на сенки.

Една вампирка пък си проправи път през множеството и застана до него — красива синекоса азиатка със сребърна дреха. Клеъри се запита дали тук имаше грозни вампири или поне някой дебел. Може би грозните хора не се превръщаха във вампири. Или може би грозните хора не се натискаха за вечен живот.

— Ловци на сенки, дошли на наша територия — каза тя. — Те са извън защитата на Завета. Мисля, че трябва да ги убием, те са убили достатъчно от нашите.

— Кой е главният тук? — попита Джейс с равен глас. — Нека пристъпи напред.

Вампирката оголи острите си зъби.

— Не ни говори на езика на Клейва, ловецо на сенки. С идването си тук ти наруши Завета. Законът не те защитава.

— Достатъчно, Лили — каза рязко русото момче. — Повелителката ни не е тук. Тя е в Идрис.

— Все някой трябва да я замества — предположи Джейс.

Настъпи тишина. Вампирите по балконите се бяха надвесили над парапетите, за да чуват какво се говори. Най-накрая русият вампир каза:

— Рафаел е нашият предводител.

Синекосото момиче, Лили, изсъска неодобрително:

— Джейкъб…

— Предлагам размяна — каза бързо Клеъри, като прекъсна тирадата на Лили, насочена към Джейкъб. — Трябва да знаете, че сте отнесли доста хора тук от тазвечерното празненство. Един от тях е моят приятел Саймън.

Джейкъб вдигна вежди.

— Имаш вампир за приятел?

— Той не е вампир. Нито пък ловец на сенки — добави тя при вида на присвитите очи на Лили. — Той е най-обикновено човешко момче.

— Не сме взимали никакво човешко момче от празненството на Магнус. Това би било грубо нарушаване на Завета — каза спокойно Джейкъб.

— Той бе превърнат в плъх. Малък сив плъх — каза Клеъри. — Сигурно някой го е помислил за домашен любимец или…

Гласът й трепна. Те я гледаха, сякаш не разбираха какво им говори. Усети, че я пронизва студ чак до костите.

— Помогни ми да се ориентирам — каза Лили. — Предлагаш да размениш живота на Рафаел срещу този на един плъх?

Клеъри погледна безпомощно към Джейс. Той я погледна по начин, който трябваше да означава: *Идеята си беше твоя, оправяй се.*

— Да — каза тя, като се обърна отново към вампирите. — Това е размяната, която предлагаме.

Те я гледаха втренчено, белите им лица бяха почти безизразни. При други обстоятелства Клеъри би казала, че изглеждат смаяни.

Тя *усети*, че Джейс застана зад нея, чу шумното му дишане. Кокалчетата, с които държеше Рафаел за раменете, бяха побелели. Тя се запита дали не го болят. Запита се и дали той вече не съжалява, че се е оставил тя да го довлече дотук. Запита се и дали няма да я намрази.

— Този плъх ли имаш предвид?

Клеъри запримига. Един друг вампир, слабичко, мургаво момче с коса на плитчици, разбута тълпата и излезе отпред. Той носеше нещо в ръце, нещо сиво, което безпомощно се беше свило.

— Саймън? — прошепна тя.

Плъхът изцвърча и започна да се мята в шепите на момчето. То сведе поглед към пленения гризач с чувство на отвращение.

— Боже, мислех, че това е Заки. И се чудех защо се държи така. — Той поклати глава и размърда плитчиците си. — Мисля, че можем да й го върнем. И без това ме ухапа поне пет пъти.

Клеъри посегна нетърпеливо да вземе Саймън. Но преди още да направи крачка към него, Лили се изпречи пред нея.

— Почакай — каза Лили. — Откъде да знаем, че като вземете плъха, няма да убиете Рафаел?

— Даваме ви честната си дума — каза бързо Клеъри, но после се сви в очакване да й се изсмеят.

Ала никой не се засмя. Рафаел изруга нещо на испански. Лили погледна любопитно към Джейс.

— Клеъри — каза той. В гласа му се долавяше едва сдържана ярост. — Това наистина ли е…

— Без клетва няма размяна — каза бързо Лили, визирайки неуверения му тон. — Елиът, донеси този плъх.

Момчето с плитчиците стисна отново Саймън, който от своя страна заби зъби в ръката му.

— Ох — възкликна Елиът. — Боли.

Клеъри се възползва от възможността да прошепне на Джейс.

— Просто се закълни! Какво ще ти стане?

— При нас клетвата не е като при мунданите — тросна й се той. — Аз се обвързвам завинаги с клетвата, която давам.

— О, така ли? И какво ще ти стане, ако я нарушиш?

— Въпросът е, че *няма* да я наруша…

— Лили е права — каза Джейкъб. — Трябва ни клетва. Закълнете се, че няма да нараните Рафаел, ако искате да си получите обратно плъха.

— Аз няма да нараня Рафаел — каза веднага Клеъри. — По никакъв начин.

Лили й се усмихна снизходително.

— За теб не се тревожим. — Тя насочи поглед към Джейс, който държеше Рафаел толкова здраво, че чак кокалчетата му бяха побелели. По ризата му бяха избили мокри петна от пот, точно между плешките.

Той рече:

— Добре. Заклевам се.

— Кажи Клетвата — каза бързо Лили. — Клетвата в ангела. Кажи я цялата.

Джейс поклати глава.

— Първо ти се закълни.

Думите му падаха като камъни в тишината, като предизвикваха ропот сред множеството. Джейкъб се обърка, Лили се вбеси.

— Не става, ловецо на сенки.

— У нас е водачът ви. — Джейс тикна острието на ножа си по-дълбоко в гърлото на Рафаел. — А у вас кой е? Един плъх.

Саймън се размърда в ръцете на Елиът и гневно зацвърча. На Клеъри й идеше да посегне и да го сграбчи, но се въздържа.

— Джейс…

Лили погледна към Рафаел.

— Господарю?

Рафаел беше оборил глава, тъмните му къдрици закриваха лицето му. Яката на ризата му бързо се напояваше с кръв, която се стичаше надолу по мургавата му кожа.

— Плъхът е много важен за вас — каза той. — Дошли сте за него чак тук. Така че ти, ловецо на сенки, трябва да се закълнеш пръв.

Хватката на Джейс неволно се стегна. Клеъри видя как мускулите под кожата му се напрегнаха, как побеляха пръстите му и как ядно потрепериха ъгълчетата на устата му.

— Плъхът е смъртен — каза рязко той. — Ако го убиете, с вас ще се разправи Законът…

— Той е на наша територия. Знаеш, че нарушилите границата са извън защитата на Завета…

— Вие го *донесохте* тук — намеси се ядосано Клеъри. — Не той е нарушил границата.

— Това са подробности — каза Рафаел, като й се ухили над ножа, опрян до гърлото му. — Освен това не е ли стигнала до вас мълвата, която се носи сред долноземците? Валънтайн се е завърнал. Скоро няма да има никакво Съглашение.

Джейс рязко вдигна глава.

— Къде чухте това?

Рафаел го изгледа презрително.

— Всички долноземци го знаят. Само преди седмица е платил на магьосник да създаде група ненаситни. Валънтайн е пратил един Бездушен да търси Бокала на смъртните. Щом го намери, ще се сложи край на привидния мир между нас и ще настъпи война. Никакъв закон няма да ми попречи да изтръгна сърцето ти насред улицата, ловецо на сенки…

Това преля чашата на търпението на Клеъри. Тя се втурна към Саймън, като блъсна Лили встрани и грабна плъха от ръцете на Елиът. Саймън обезумяло се вкопчи в ръкава й с лапички.

— Всичко е наред, всичко е наред — шепнеше тя, макар да беше убедена, че не е. Тя се обърна и усети как някакви ръце я хващат за жилетката и я приклещват. Тя започна да се мята, ала усилията й да се откъсне от ръцете, които я държаха — тези на Лили, малки и костеливи, с черни нокти, — бяха затруднени от страха й да не изпусне Саймън, който със зъби и нокти се беше вкопчил в блузата й.

— Пусни ме! — крещеше тя, като риташе вампирката. Върхът на ботуша й силно се заби в нея и Лили извика от болка и ярост. Тя замахна напред с ръка и зашлеви Клеъри по бузата с такава сила, че чак главата й отхвръкна назад.

Клеъри се олюля и едва не падна. Тя чу Джейс да крещи името й, обърна се и видя как той, пуснал Рафаел, тичаше към нея, като бъркаше в джоба си в движение. Клеъри понечи да се спусне към него, ала Джейкъб я беше уловил за раменете, пръстите му се впиваха в кожата й.

Клеъри изпищя… но писъкът й се изгуби в мощния викна Джейс, който бе извадил от якето си едно от стъклените шишенца и го

бе плиснал към нея. Тя усети студената мокрота по лицето си и чу как Джейкъб изпищя зад нея, когато водата докосна кожата му. От пръстите му се издигна пушек и той пусна Клеъри, надавайки мощен животински вой. Лили се спусна към него, като крещеше името му, и в този зверилник Клеъри усети, че някой я улавя за китката. Тя се олюля и се опита да се отскубне.

— Спри… глупачка… *аз* съм — изрече задъхано в ухото й Джейс.

— О! — За миг тя се отпусна, после отново се стегна, когато видя една позната фигура да се втурва към Джейс. Тя изпищя, Джейс бързо се наведе и се обърна точно когато Рафаел скочи върху него, с оголени зъби, бърз като котка. Той захапа блузата на Джейс близо до раменете и когато Джейс залитна, част от плата остана в зъбите му. Рафаел увисна като лепкав паяк, зъбите му скърцаха срещу шията на Джейс. Клеъри затърси по колана си камата, която Джейс й беше дал…

По пода се стрелна нещо малко и сиво, шмугна се между краката на Клеъри и се хвърли към Рафаел.

Рафаел изпищя. Саймън увисна безжалостно на ръката му между лакътя и китката, острите му миши зъби се забиха дълбоко в плътта. Рафаел пусна Джейс, като залитна назад, кръвта му бликаше, докато от устата му се сипеха ругатни на испански. Джейс го загледа със зяпнала уста.

— Майко мила…

Възвърнал равновесието си, Рафаел изтръгна плъха от ръката си и го запрати в мраморния под. Саймън изстена от болка, но после се втурна към Клеъри. Тя се наведе и го грабна, като го притисна силно до гърдите си, но не толкова, че да го смачка. Усещаше биенето на малкото му сърчице в ръцете си.

— Саймън — прошепна тя. — Саймън…

— Няма време за това. Дръж го. — Джейс беше уловил дясната й ръка и я стискаше болезнено. В другата си ръка държеше блестящата серафимска кама. — Хайде.

Той започна да я дърпа към края на тълпата. Вампирите се разбягаха от светлината на серафимската кама, която сякаш ги помиташе, и съскаха като попарени котки.

— Какво стоите само! — Беше Рафаел. Ръката му беше окъпана в кръв, устните разкриваха острите му зъби. Той гледаше тълпата

суетящи се вампири. — Заловете натрапниците! — крещеше той. — Избийте ги! И плъха!

Вампирите обърнаха погледи към Джейс и Клеъри, някои тръгнаха към тях, други се носеха във въздуха, трети се спускаха от балконите като пърхащи черни прилепи. Когато се измъкнаха от тълпата, Джейс ускори крачка и се насочи към отсрещната стена. Клеъри беше неспокойна и току се обръщаше към него.

— Не трябва ли да застанем с гръб един към друг или нещо такова?

— Какво? Защо?

— Не знам. Във филмите правят така при подобни… опасни ситуации.

Тя усети, че той се тресе. Да не би от страх? Не, смееше се.

— Ти — въздъхна той. — Ти си най-…

— Най какво? — настоя негодуващо тя. Те продължаваха да отстъпват, като стъпваха внимателно, за да избегнат парчетата от изпотрошените мебели и разбития мрамор, пръснат по пода. Джейс държеше серафимската кама високо над главите им. Тя видя как вампирите се събират в ъглите, до които светлината не достигаше. Зачуди се докога ли ще издържат така.

— Нищо — каза той. — Това не е никаква опасна ситуация така да знаеш. Употребявам тази дума за наистина критични случаи.

— *Наистина* критични? Нима това не е наистина критичен случай? Какво още искаш, ядрена…

Тя бе прекъсната от писъка на Лили, която храбро излезе на светлината и се нахвърли върху Джейс, озъбена и ръмжаща. Джейс извади втората кама от колана си и я размаха във въздуха; Лили залитна с писък, на ръката й зееше огромна рана, тогава останалите вампири я наобиколиха. Толкова са много, помисли си Клеъри, толкова много…

Тя плъзна ръка към колана си, пръстите й се сключиха около дръжката на камата. Усети я като нещо хладно и чуждо. Нямаше представа как се използва нож. Никога не беше удряла някого, още по-малко пробождала. Тя дори се скатаваше от училище в дните, в които учеха как да се защитават от крадци и изнасилвачи с подръчни средства, като ключове за кола и моливи. Тя извади ножа и го вдигна с трепереща ръка…

В този момент прозорците се пръснаха навътре в дъжд от счупени стъкла. Тя долови собствения си писък, видя вампирите, които бяха на една ръка разстояние от нея, и Джейс да се оглеждат в недоумение. Видя и ужаса, изписан по лицата им. През разбитите прозорци се появиха дузина обемисти фигури, ниско приведени към земята на четирите си лапи. Лунната светлина се отразяваше в счупените парчета стъкло, посипали се върху козините им. Очите им бяха огнено сини, а от гърлата им излизаше вой, който звучеше като грохота на водопад.

Вълци.

— Ето *това* — каза Джейс — е опасна ситуация.

15
ВИСОКО В НЕБЕТО

Вълците се снишиха и започнаха тихо да ръмжат, ужасените вампири заотстъпваха назад. Само Рафаел остана на мястото си. Той продължаваше да се държи за ранената си ръка, тениската му беше изцапана с кръв и мръсотия.

— *Los ninos de la luna* — прошепна той. Дори Клеъри, чийто испански беше на плачевно ниво, разбра думите му. Децата на луната — върколаците.

— Мислех, че се мразят — прошепна тя на Джейс. — Вампирите и върколаците.

— Така е. Едните никога не ходят до свърталищата на другите. Никога. Заветът забранява това. — Той звучеше възмутено. — Трябва да се е случило нещо. Това е лошо. Много лошо.

— Колко по-лошо може да бъде от това преди малко?

— Ами — каза той — можем да се окажем насред битката.

— КАК СЕ ОСМЕЛЯВАТЕ ДА НАХЛУВАТЕ НА НАША ТЕРИТОРИЯ? — извика Рафаел. Лицето му беше почервеняло от нахлулата в него кръв.

Най-едрият от вълците, чудовище на сиви петна, със зъби като на акула, издаде провлачен гърлен смях. Когато тръгна напред, на всяка крачка сякаш се преобразяваше, подобно на вълна, която се издига и снижава. Вече беше висок, мускулест мъж с дълга коса, която висеше на сиви чорлави кичури. Беше облечен с джинси и дебело кожено яке, но все още имаше нещо вълче в израза на сухото му, закалено лице.

— Не сме дошли да проливаме кръв — каза той. — Дойдохме за момичето.

Рафаел беше едновременно изплашен и учуден.

— За кого?

— Човешкото момиче. — Върколакът вдигна тежката си ръка и посочи към Клеъри.

Тя се беше вцепенила от уплаха. Саймън, който се въртеше неспокойно в шепите й, притихна. Зад нея Джейс промърмори нещо

под носа си, което очевидно беше неприлично.

— Не си ми казвала, че се познаваш с върколаци. — Тя долови леко притеснение зад равния му тон, и той бе изненадан не по-малко от нея.

— Защото не се и познавам — отвърна тя.

— Това е лошо — каза Джейс.

— Каза го вече.

— Стори ми се нужно да го повторя.

— Напротив, не е нужно. — Клеъри пристъпи плътно към него. — *Джейс*. Те всички ме гледат.

Всички лица бяха обърнати към нея, повечето изглеждаха смаяни. Рафаел присви очи. После бавно се обърна към върколака.

— Няма да я получите — каза той. — Тя навлезе на наша територия, затова е наша.

Върколакът се изсмя.

— Радвам се да го чуя — каза той и се хвърли напред. Във въздуха през тялото му премина вълна и той отново се превърна във вълк, с настръхнала козина и зинала паст, готова да разкъсва. Той блъсна Рафаел в гърдите и двамата се вкопчиха във въртящо се, ръмжащо кълбо. Виещи от ярост, вампирите се втурнаха към върколаците, които ги пресрещнаха в средата на балната зала.

Клеъри не можеше да оприличи вдигналия се шум на нищо, което бе чувала досега. Ако картините на Бош имаха звуков съпровод, вероятно щеше да е нещо такова.

Джейс свирна.

— Тази нощ май е особено тежка за Рафаел.

— Голяма работа. — Клеъри не изпитваше съчувствие към вампира. — Какво ще правим *ние*?

Той се огледа наоколо. Бяха притиснати в ъгъла от борещите се тела. Макар и засега да не им обръщаха внимание, това нямаше да продължи дълго. Преди Клеъри да успее да изрече тази мисъл на глас, Саймън се изтръгна от ръцете й и скочи на пода.

— Саймън! — извика тя, когато той се втурна към един ъгъл с купчината мухлясали кадифени завеси. — Саймън, *спри*!

Веждите на Джейс се извиха присмехулно.

— Той какво… — Джейс я сграбчи за ръката, за да я задържи. — Клеъри, стига си тичала след този плъх. Той се опитва да избяга. Така

правят плъховете.

Тя му хвърли унищожителен поглед.

— Това не е плъх. Това е Саймън. Заради теб той ухапа Рафаел, неблагодарник такъв. — Тя отскубна ръката си и хукна към Саймън, който се промушваше между гънките на завесите, като цвърчеше възбудено и ги побутваше с лапи. Най-после тя разбра какво искаше да й каже и отметна завесите, хлъзгави от мухъла, и зад тях…

— Врата — прошепна Клеъри. — Гениален плъх си ти.

Когато го вдигна, Саймън срамежливо зацвърча. Джейс беше точно зад нея.

— Врата значи? А може ли да се отвори?

Тя хвана дръжката и посърнала се обърна към него.

— Заключена е. Или заяжда.

Джейс се хвърли към вратата, която не помръдна и на милиметър. Той изруга.

— Рамото ми никога вече няма да е като преди. Очаквам, че ще се грижиш за мен, докато оздравея.

— Просто разбий вратата, става ли?

Той погледна покрай нея и се ококори.

— Клеъри…

Тя се обърна. Огромен вълк бе напуснал мелето и сега шеметно се носеше към нея с прилепнали към главата уши. Той беше огромен, със сива козина на черни петна, с дълъг, увиснал червен език. Клеъри изпищя. Джейс се хвърли още веднъж към вратата и почти я разби. Тя посегна към колана си, грабна камата и я хвърли.

Никога досега не беше хвърляла оръжие, никога не бе допускала, че може да й се наложи. Единственото, което правеше с оръжията допреди тази седмица, беше да ги рисува, така че Клеъри съвсем се притесни, когато камата полетя неуверена, но в правилната посока, и направи дълъг разрез в хълбока на върколака.

Той започна да вие, но трима от другарите му вече се носеха към тях. Единият спря до ранения вълк, но другите се спуснаха към вратата. Клеъри отново извика, а Джейс за трети път стовари тялото си върху вратата. Тя поддаде с оглушителния трясък на цепещо се дърво.

— Три пъти за щастие — каза задъхано той, като държеше рамото си. Джейс потъна в тъмното пространство, което зееше зад

разбитата врата, но после се обърна, като махаше нетърпеливо с ръка. — Клеъри, идвай.

Тя пое въздух и се втурна след него, като остави вратата да се затръшне точно когато две тежки тела глухо тупнаха върху нея. Тя потърси опипом резето, но него го нямаше, беше изтръгнато при разбиването на вратата.

— Наведи се — каза той и когато тя го направи, стилето изсвистя над главата й, като очерта тъмни линии в изгнилото дърво на вратата. Тя проточи врат, за да види какво дълбаеше той: някаква крива, подобна на сърп, три успоредни линии, звезда с лъчи: *Защита от преследване*.

— Изгубих камата ти — призна си тя. — Съжалявам.

— Случва се. — Той прибра стилито в джоба си. Тя чуваше тъпите удари по вратата, в която отново и отново се блъскаха вълците, но която не помръдваше. — Руната ще ги задържи известно време, но няма да е за дълго. По-добре да побързаме.

Тя вдигна поглед. Намираха се в усоен коридор, тесни стълби водеха към мрака. Стъпалата бяха дървени, парапетите покрити с прах. Саймън подаде носа си от джоба на жилетката й, мънистеночерните му очи проблясваха в тъмнината.

— Добре — кимна тя на Джейс. — Ти водиш.

Джейс сякаш понечи да се усмихне, но беше твърде уморен.

— Знаеш, че обичам да съм първи. Само че по-бавно — добави той. — Стълбите може да не издържат на тежестта ни.

Клеъри също им нямаше доверие. Докато се изкачваха, стъпалата скърцаха и стенеха като стара жена, която се жалва от болестите и болежките си. Тя се улови за парапета и част от него остана в ръката й, което я накара да изписка и изтръгна вяло изкикотване от Джейс. Той я хвана за ръка.

— Оттук. Хайде.

Саймън издаде звук, който беше твърде сумтящ, за да е на плъх. Джейс сякаш не го чу. Те се изкачваха по стъпалата с максималната бързина, която можеха да си позволят. Стълбите се извиваха във висока спирала нагоре по сградата. Редяха се етаж след етаж, но нямаше врати. Бяха стигнали до четвъртия, когато мощна експлозия разтърси стълбата и наоколо се вдигна облак прах.

— Сигурно са минали през вратата — каза мрачно Джейс. — По дяволите, мислех, че ще ги задържи по-дълго време.

— Дали сега да не се затичаме? — попита Клеъри.

— *И още как* — каза той и те се втурнаха нагоре по стълбата, която стенеше и се огъваше под тежестта им, а гвоздеите по нея отскачаха като куршуми. Озоваха се на петия етаж — тя чу лекото топуркане на вълчи лапи по най-долните стъпала, а може и така да й се струваше. Съзнаваше, че не са толкова близо до нея, но воят и ръмженето, които с приближаването на вълците ставаха все по-силни, бяха истински и зловещи.

Пред тях се появи площадката на шестия етаж и те изкачиха последните стъпала на бегом. Клеъри едва дишаше, усещаше болка в дробовете си, но нададе слаб, радостен вик, когато видя врата. Тя беше от тежка стомана, осеяна с гвоздеи, а една тухла я държеше открехната. Преди още да се запита защо, Джейс я отвори с крак, избута Клеъри през нея, след което се вмъкна и самият той, като затръшна вратата след себе си. Тя чу някакво изщракване и заключване след тях. *Слава Богу*, помисли си тя.

После се огледа.

Нощното небе се издигаше над нея, обсипано със звезди като шепа пръснати диаманти. То не беше черно, а тъмносиньо, цветът на настъпващото утро. Те се намираха на открита покривна плоча с тухлени комини. В единия й край върху платформа се издигаше някаква водна кула, почерняла от старост; а в другия — тежък брезент, метнат върху купчина вехтории.

— Сигурно оттук влизат и излизат — каза Джейс, като погледна назад към вратата. Сега, на бледата светлина, Клеъри можеше да го види по-ясно, бръчките от напрежението около очите му, подобни на повърхностни разрези. Кръвта по блузата му, предимно от Рафаел, изглеждаше черна. — С летене се качват дотук. Не че това ни помага с нещо.

— Трябва да има аварийна стълба — предположи Клеъри. Те внимателно тръгнаха към ръба на покрива. Клеъри никога не бе обичала високото, а перспективата да тупне от покрива на улицата караше стомахът й да се свива. Същото изпита и при вида на аварийната стълба — изкривено, негодно парче метал, което се спускаше неподвижно по каменната предна фасада на хотела. — Май

няма — каза тя. Отново погледна към вратата, от която бяха излезли. Тя се намираше в ниска кабинкова конструкция в средата на покрива. Тресеше се цялата, а дръжката й лудо се въртеше. Положението можеше да се удържи само за още няколко минути, ако не и по-малко.

Джейс покри с длани очите си. Задушният въздух ги притискаше и предизвикваше тръпки по тила на Клеъри. Тя виждаше как потта се стича в яката му. И ни в клин, ни в ръкав си пожела да завали. Дъждът щеше да разпръсне горещината като спукан балон.

Джейс мърмореше на себе си:

— Мисли, Уейланд, *мисли*…

Нещо започна да се оформя в дъното на съзнанието на Клеъри. В ума й затанцува една руна: два обърнати надолу триъгълника, свързани с линия — руна, приличаща на чифт криле…

— Това е! — Джейс пое дъх, отпусна ръце и за миг Клеъри се зачуди дали не е прочел мислите й. Той я гледаше трескаво с широко отворени очи на златни точици. — Не мога да повярвам, че не се сетих по-рано. — Той закрачи към другия край на покрива, после спря и погледна към Клеъри, която още стоеше замаяна, с мисли, изпълнени с трепкащи символи и форми. — Хайде, Клеъри, идвай!

Тя тръгна към него, като пропъди мислите за руните от ума си. Той беше стигнал до брезента и силно го дръпна за единия му край. Когато го отметна, отдолу се показаха не вехтории, а хром, украсена кожа и блестяща боя.

— Мотоциклети?

Джейс грабна най-близкия до него, огромен тъмночервен „Харли“, с изрисувани златни пламъци на резервоара и калниците. Той преметна крак върху него и я погледна през рамо.

— Качвай се.

Клеъри го гледаше втренчено.

— Шегуваш ли се? Знаеш ли изобщо как се кара това нещо? Имаш ли *ключове*?

— Не ми трябват ключове — обясни най-търпеливо той. — Това работи с демонична енергия. Е, качваш ли се, или предпочиташ да се возиш на друг мотор?

Вцепенена, Клеъри се плъзна на мотора зад него. Някъде, в някаква част на мозъка й, някакъв тънък глас крещеше, че това е много лоша идея.

— Добре — каза Джейс. — Сега обвий ръце около мен. — Тя се подчини и усети как твърдите мускули на корема му се свиха, когато се наведе напред и натисна върха на стилито в стартера на мотора. За своя изненада усети как мотоциклетът завибрира под нея. В джоба й Саймън силно зацвърча.

— Всичко е наред — каза тя, колкото се може по-успокояващо. — Джейс! — извика, надвиквайки шума на двигателя. — Какво правиш?

Той извика нещо в отговор, което звучеше като: „Давам газ!“

Клеъри примигна.

— Добре, побързай! Вратата…

Като по команда вратата на покрива се отвори с трясък и изскочи от пантите си. Вълците заизлизаха от пролуката и се втурнаха през покрива към тях. Над тях летяха вампирите, които съскаха и пищяха, изпълвайки нощта със зверски крясъци.

Тя усети как ръцете на Джейс се напрягат, а мотоциклетът потегли толкова рязко, че й се стори, че стомахът се залепи за гърба й. Клеъри се вкопчи конвулсивно в колана на Джейс, когато се изстреляха напред, с буксуващи на плочите гуми, като разгониха вълците, които със скимтене отскачаха назад. Тя чу как Джейс викаше нещо, но думите му се губеха в шума от свистенето на гумите, от вятъра и рева на мотора. Ръбът на покрива шеметно се приближаваше, толкова бързо, че на Клеъри й идеше да затвори очи, ала нещо я накара да ги задържи отворени, когато мотоциклетът прескочи парапета и полетя като камък към земята, шест етажа надолу.

* * *

Клеъри не помнеше дали бе крещяла. Беше като първото спускане с влакче на ужасите, когато вагонът пропада и ти се усещаш като захвърлен в пространството, с безпомощно размахани във въздуха ръце и стомах, качил се до гърлото. Когато моторът се изправи с придърпване, тя почти не се изненада. Вместо да се спускат надолу, те летяха право към посипаното с диаманти небе.

Клеъри погледна назад и видя върху покрива на хотела група вампири, заобиколени от глутница вълци. Тя извърна поглед — дори

ако видеше този хотел след цяла вечност, пак щеше да й се стори скоро.

Джейс викаше, високи бойни крясъци на задоволство и облекчение. Клеъри се наведе напред, ръцете й се притиснаха около него.

— Майка ми все казваше, че ако ме види да се возя на мотор с момче, ще ме убие — надвика тя шума на вятъра, който фучеше покрай ушите й, и оглушителното буботене на двигателя.

Тя не можеше да чуе смеха му, но усети как тялото му се разтресе.

— Ако ме познаваше, не би го казала — отвърна й самоуверено той. — Аз съм превъзходен шофьор.

Тя помисли малко и му напомни:

— Ти не каза *ли*, че само *някои* мотори на вампирите могат да летят?

Джейс направи сръчна маневра покарай един светофар, който тъкмо превключваше от червена на зелена светлина. Клеъри чуваше как отдолу колите бибиткат, сирените на линейките вият, а автобусите пуфтят към своите спирки, ала не се престраши да погледне.

— Наистина само някои от тях могат!

— А откъде знаеше, че точно този може?

— Не знаех! — извика ликуващо той и направи нещо, което накара мотора да пори почти вертикално въздуха. Клеъри диво изпищя и отново се вкопчи в колана му.

— Погледни надолу! — извика Джейс. — Невероятно е!

Този път силното любопитство победи страха и световъртежа. Клеъри преглътна тежко и отвори очи.

Бяха по-високо, отколкото си представяше тя и за миг земята шеметно се завъртя под нея, като размазана картина от сенки и светлини. Те летяха на изток, зад гърба им беше паркът, пред тях — магистралата, която се виеше по десния край на града.

Ръцете на Клеъри бяха изтръпнали, нещо силно притискаше гърдите й. Каква прекрасна гледка само: градът се простираше под нея като гора от сребърни и стъклени кули, матово сивият блясък на Ийст Ривър, врязваща се между Манхатън и съседните квартали, подобно на белег от дуел. Вятърът приятно рошеше косата й, разхлаждаше голите й крака и ръце след толкова дни тягостна горещина. Тя не беше летяла

никога досега, дори и със самолет, и огромното празно пространство между тях и земята я ужасяваше. Не можеше да спре да присвива очи и дори ги затвори, когато се стрелнаха над реката. Чак когато минаха под моста Куинсбъро, Джейс обърна мотора на юг, към долната част на острова. Започваше да се развиделява и в далечината Клеъри видя блещукащия свод на Бруклинския мост, а зад него — петно на хоризонта, Статуята на свободата.

— Добре ли си? — извика Джейс.

Клеъри нищо не каза, само се притисна по-плътно до него. Той наклони мотора и го насочи към моста, а Клеъри видя звездите през увисналите жици. По моста минаваше сутрешен влак — бърз влак, носещ товара си от спящи пътници. Тя си помисли колко пъти бе пътувала с този влак. В пристъп на световъртеж затвори очи и се задъха от гаденето.

— Клеъри? — извика Джейс. — Клеъри, добре ли си?

Тя поклати глава, очите й все още бяха затворени, самичка в тъмнината, с пронизващия вятър и сърце, което сякаш щеше да се пръсне. Нещо остро задраска по гърдите й. Тя не му обърна внимание, ала то се повтори, при това по-осезателно. Тя надникна с едно око и видя, че това беше Саймън, главата му се подаваше от джоба й и той дърпаше блузата й с трескава лапа.

— Всичко е наред, Саймън — каза изтормозено тя, без да поглежда надолу. — Добре съм. Това просто беше мостът…

Той отново задраска по нея, после трескаво посочи с лапа към Бруклинския бряг, който се простираше отляво. Замаяна и отпаднала, тя погледна и видя отвъд очертанията на складовете и заводите мъничко от златния изгрев, който се виждаше като ръб на бледа златна монета.

— Да, прекрасно е — каза Клеъри и отново затвори очи. — Разкошен изгрев.

Джейс изведнъж замръзна, сякаш някой го беше ударил.

— Изгрев ли? — извика той, след което направи рязък завой надясно. Клеъри отвори широко очи, когато се стрелнаха към водата, трепкаща в синьо от настъпващия изгрев.

Клеъри се притисна към Джейс толкова плътно, колкото можеше, без да размаже Саймън.

— Какво толкова те изплаши изгревът?

— Нали ти казах! Моторите се движат с демонична енергия. И Саймън… — Той насочваше мотора така, че да се изравнят с нивото на реката, и сега почти се плъзгаха по повърхността й, при което колелата вдигаха пръски. Речната вода пръскаше Клеъри в лицето. — Когато слънцето изгрее…

Моторът започна да буксува. Джейс цветисто изруга, като удари с юмрук по акселератора. Моторът отскочи напред, после се задави и силно се разтърси под тях, подобно на жребец. Джейс продължаваше да ругае, когато слънцето се издигна над порутените кейове на Бруклин и огря света с неумолима яркост. Клеъри виждаше всяка скала, всяко камъче под нея, когато профучаха над реката и подминаха тесния бряг. Отвъд него се намираше магистралата, по която вече имаше оживено улично движение. Те я подминаха, като колелата на мотора леко се удариха в покрива на един камион. След магистралата имаше покрит с боклуци паркинг до огромен супермаркет.

— Хвани се за мен! — извика Джейс, когато моторът се затресе под тях. — Хвани се за мен, Клеъри, и *не се пускай*…

Вятърът заглуши думите, а моторът се килна напред и се заби с предното си колело в асфалта. После продължи напред, бясно се клатушкаше, боксуваше и подскачане по неравната земя, като от това главата на Клеъри се люшкаше напред и назад толкова силно, че едва не се откъсна от врата й. Въздухът миришеше на изгоряла гума. Но моторът ставаше все по-бавен, плъзгайки се още известно време, още малко, но щеше да спре — и тогава налетя на бетонната ограда на паркинга с такава сила, че Клеъри подскочи във въздуха и полетя встрани, ръката й се беше отскубнала от колана на Джейс. Тя едва успя да се свие в защитно кълбо, като притискаше ръце толкова силно към гърдите, колкото бе възможно, без да смачка Саймън при удара си в земята.

Удари се силно, остра болка прониза ръката й до лакътя. Нещо се плисна в лицето й и тя се закашля, като се завъртя и се обърна по гръб. Зарови трескаво в джоба си. Той беше празен. Тя понечи да произнесе името на Саймън, но не й достигаше въздух, изхриптя, опитвайки се да си поеме дъх. Лицето й беше влажно, в яката й се стичаха струйки.

Това кръв ли е? Тя отвори натежалите си клепачи. Усещаше цялото си лице надраскано, ръцете си — болящи и натъртени. Тя се търкулна настрани и се озова наполовина в една мръсна локва. Вече

съвсем се бе развиделило — тя виждаше остатъците от мотора, които се разпадаха в купчина неопределена пепел, залята от слънчевите лъчи.

Там беше и Джейс, който мъчително се изправяше на крака. Тя видя как той забърза към нея, после как се забави, когато приближи. Лицето му под шапката от тъмнозлатисти къдрици, изцапано с пот, мръсотия и кръв, беше бяло като платно. Ръкавите на якето му бяха разкъсани, а лявата му ръка бе прорязана от дълга кървава линия. Тя се запита защо ли изглежда толкова шокиран. Да не би да й беше откъснат крака и сега да лежеше някъде из паркинга в локва кръв?

Тя се опита да се изправи, но усети как някой докосва рамото й.

— Клеъри?

— *Саймън!*

Той беше коленичил до нея, като примигваше, сякаш още не можеше да повярва. Дрехите му бяха изпомачкани и мръсни, нямаше ги и очилата му, но иначе беше невредим. Така, без очила, изглеждаше малко по-млад, беззащитен и замаян. Той посегна да докосне лицето й, но тя отскочи назад.

— Ох!

— ДОБРЕ ли си? Изглеждаш страхотно — каза той със задавен глас. — Най-хубавото нещо, което някога съм виждал…

— Така ти се струва, защото си без очила — каза немощно тя, но и да очакваше остроумен отговор, не получи такъв. Вместо това той я прегърна и притисна към себе си. Дрехите му миришеха на кръв, пот и мръсотия, а сърцето му биеше до пръсване и макар че я натискаше по ожулванията, тя чувстваше облекчение от това, че я прегръща и че знае, наистина знае, че той е добре.

— Клеъри — говореше на пресекулки той. — Мислех… мислех, че ти…

— Няма да се върна за теб? Разбира се, че ще се върна — каза тя. — Как няма да се върна.

Тя обви ръце около него. Всичко по него й беше познато — от изтърканата от пране тениска до острата ключица, върху която се опираше брадичката й. Той произнесе името й и тя го потупа успокояващо по гърба. Когато погледна назад, видя как Джейс се извръща встрани, сякаш светлината на изгряващото слънце заслепяваше очите му.

16
ПАДНАЛИ АНГЕЛИ

Ходж беше бесен. Той бе застанал във фоайето, а Изабел и Алек се спотайваха зад него, когато Клеъри и момчетата влязоха с унила стъпка, мръсни и целите в кръв, и моментално бяха подложени на мъмрене, на каквото бе способна само майката на Клеъри. В тирадата на Ходж се включваше това, че го бяха излъгали къде отиват — което очевидно беше работа на Джейс, — и това, че с доверието му към Джейс е свършено, бяха добавени и някои допълнителни елементи, като нарушаването на закона, изхвърлянето от Клейва и опетняването на честта и старото име Уейланд. Когато свърши, той изгледа гневно Джейс.

— С глупавото си своеволие ти изложи на опасност други хора. Няма да допусна тази случка да ти се размине с едно свиване на рамене!

— Нямам такова намерение — каза Джейс. — Дори не мога да свия рамене. Едното ми рамо е изкълчено.

— Иска ми се да можех да повярвам, че поне физическата болка ще е наказание за теб — каза сурово Ходж. — Но ти ще прекараш няколко дни в лечебницата, а Алек и Изабел ще се грижат за теб. И най-вероятно ще се *наслаждаваш* на всичко това.

Ходж се оказа прав за две трети от предположенията си — Джейс и Саймън бяха заведени в лечебницата, но когато Клеъри, която бе отишла да се измие, се появи след няколко часа, край тях се суетеше само Изабел. Ходж беше превързал натъртената ръка на Клеъри, а двайсетминутното стоене под душа беше отмило полепналата пръст и асфалт по кожата й, но въпреки това тя още усещаше щипане и болка.

Когато вратата се затръшна зад нея, Алек, който седеше на перваза на прозореца и гледаше буреносните облаци, вдигна навъсено поглед.

— О, ето те и теб.

Тя не му обърна внимание.

— Ходж каза, че идва насам и се надява дотогава да успеете да задържите угасващото пламъче на вашия живот — каза тя на Саймън и Джейс. — Нещо такова каза.

— Тогава не е зле да побърза — сопна се Джейс. Той седеше на леглото, подпрян с две пухени възглавници и все още облечен с мръсните си дрехи.

— Защо? Толкова ли си зле? — попита Клеъри.

— Не. Аз имам висок праг на поносимост към болка. Всъщност не е праг, а направо голямо, обзаведено с вкус фоайе. Но бързо ми доскучава. — Той внимателно я изгледа. — Помниш ли как на връщане от хотела ми обеща, че ако останем живи, ще се облечеш като медицинска сестра и ще ми изтъркаш гърба в банята?

— Хм, нещо не си чул добре — каза Клеъри. — Саймън беше този, който ти обеща да ти изтрие гърба в банята.

Джейс погледна с нежелание Саймън, който широко му се усмихна.

— Веднага щом се изправя на крака, сладур — каза той.

— Знаех си, че трябваше да те оставим да си бъдеш плъх — каза Джейс.

Клеъри се засмя и се обърна към Саймън, който се чувстваше доста неловко, подпрян с дузина възглавници и одеяла, увити около краката му. Клеъри седна на ръба на леглото на Саймън.

— Как се чувстваш?

— Все едно някой ме е масажирал с ренде — каза Саймън, като трепна изпод одеялата. — Счупил съм си някаква кост на крака. Толкова се беше подул, че се наложи Изабел да ми среже обувката.

— Радвам се, че тя се грижи добре за теб — Клеъри си позволи лека нотка на язвителност.

Саймън се наведе напред, без да сваля очи от Клеъри.

— Трябва да поговорим.

Клеъри кимна не особено ентусиазирано.

— Отивам в стаята си. Мини да се видим, след като Ходж те превърже, става ли?

— Добре. — За нейна изненада той се наведе напред и я целуна по бузата. Беше лека целувка, бързо докосване на устните до кожата й, но когато се отдръпна, усети, че се изчервява. Може би, помисли си тя, докато се изправяше, е заради начина, по който ги гледаха останалите.

В коридора тя докосна смутено бузата си. Тази небрежна целувка нищо не означаваше, но някак си не беше в стила на Саймън. Да не би да е искал да привлече вниманието на Изабел? Мъже, помисли си Клеъри, толкова й бяха непонятни. И Джейс, с неговата мания да се държи като ранен принц. Беше си тръгнала, преди той да започне да се оплаква от грубите чаршафи.

— Клеъри!

Тя смаяно се обърна. Алек бе изтичал след нея по коридора. Когато тя спря, спря и той.

— Трябва да говоря с теб — рече той.

Тя го погледна изненадано.

— За какво?

Видя, че той се колебае. С бледото си лице и тъмносините си очи той приличаше на сестра си, но за разлика от нея не държеше изобщо на външния си вид. Раздърпаните блузи и косата, подстригвана сякаш на тъмно, бяха само едно от видимите доказателства за това. По всичко личеше, че той се чувства неуютно в собствената си кожа.

— Мисля, че трябва да напуснеш Института. Върни се вкъщи — каза той.

Тя знаеше, че той не я харесва, но въпреки това изказването му й подейства като шамар.

— Алек, когато за последно си бях у дома, там гъмжеше от бездушни. И ненаситни, със зъби. Никой не иска повече от мен да се върна у дома, но…

— Все трябва да имаш някакви роднини, при които да отседнеш. — В гласа му имаше нотка на отчаяние.

— Не. Пък и Ходж иска да остана тук — отсече тя.

— Едва ли. Имам предвид, не и след това, което направи…

— Какво съм направила?

Той каза със задавен глас.

— Ти едва не уби Джейс.

— *Аз* едва не… какви ги *говориш*?

— Като хукна след приятеля си… знаеш ли на каква опасност го изложи? Знаеш ли…

— Него? Имаш предвид Джейс? — прекъсна го Клеъри насред изречението. — За твое сведение, всичко си беше негова идея. Той

попита Магнус къде е свърталището. Той отиде в църквата да вземе оръжията. И да не бях тръгнала с него, той пак щеше да отиде.

— Ти не разбираш — каза Алек. — Не го познаваш. Аз го познавам. Той е убеден, че трябва да спаси целия свят, би бил щастлив да даде живота си за това. Понякога дори си мисля, че той иска да умре, но това не означава, че ти трябва да го насърчаваш.

— Аз не го и правя — каза тя. — Джейс е ловец на сенки. Също като теб спасява хора, убива демони, излага се на опасност. Какво му беше по-различното снощи?

Алек загуби самообладание.

— Това, че той ме *изостави*! — изкрещя той. — Обикновено аз съм с него, прикривам го, пазя гърба му, грижа се за неговата безопасност. А ти… си само в тежест, някакво *мунди*… — Той изплю последната дума, сякаш беше нещо мръсно.

— Не — каза Клеъри за първи път. — Не съм. Аз съм нефилим… също като теб.

Устата му се изкриви.

— Може би — каза той. — Но ти нямаш нито опит, нито нищо, няма особена полза от теб, това ясно ли ти е? Майка ти те е пренесла в света на мунданите и там ти е мястото. Не тук, да караш Джейс да постъпва като… като че не е един от нас. Да го караш да престъпва клетвата си към Клейва, да го караш да нарушава Закона…

— Погрешно си осведомен — рязко го прекъсна тя. — Аз не карам Джейс да прави нищо. Той прави това, което той желае. Никой не знае това по-добре от теб.

Той я изгледа така, сякаш беше демон от особено отвратителен вид, какъвто никога досега не беше виждал.

— Вие, мунданите, сте рядко егоистични, нали? Нима не разбираш какво е направил за теб, какъв риск за себе си е поел? Говоря не само за неговата безопасност — той можеше да загуби всичко. Вече загуби баща си и майка си, нима искаш да загуби и семейството, което му е останало?

Клеъри беше потресена. Усети как гневът се надига у нея като черна вълна — гняв към Алек, който беше донякъде прав, и гняв към всичко и всички: към заледения бостънски път, който я бе лишил от баща още преди да се роди, към Саймън, който без малко да се самоубие, към Джейс за това, че страда и му е все едно дали е жив, или

мъртъв. Към Люк, задето се беше правил на загрижен, а всъщност всичко е било лъжа. И към майка й за това, че не е скучна, обикновена, средностатистическа майка, за каквато винаги се е представяла, а е пълната противоположност на всичко това: героична, интересна и храбра, и напълно непозната за Клеъри. И която не беше тук, когато Клеъри най-много се нуждаеше от нея.

— Точно ти ли ще ми говориш за егоизъм — изсъска тя толкова злобно, че той отстъпи крачка назад. — Ти изобщо мислиш ли за някой друг на този свят, освен за теб самия, Алек Лайтууд? Не се и учудвам, че не си убил нито един демон, та ти си толкова страхлив.

Алек се втрещи.

— Кой ти каза това?

— Джейс.

Той изглеждаше така, сякаш го беше зашлевила.

— Не е казал такова нещо. Не би го казал.

— Напротив. — Тя видя колко много го нарани и се почувства по-добре. Нека страда и някой друг. — Можеш да говориш колкото си искаш за чест и почтеност и как мунданите не ги притежават, но ако *ти* беше честен, щеше да си признаеш, че избухна само защото си влюбен в него… това няма нищо общо с…

Алек направи светкавично движение. В главата й отекна силен удар. Тя залитна към стената толкова силно, че тилът й се удари в дървената ламперия. Лицето му беше на няколко сантиметра от нейното, очите му бяха огромни и черни.

— *Никога* — прошепна той с изкривена уста, — никога не му казвай това, защото, ако го направиш, ще те убия, кълна се в Ангела, ще те убия.

Болката в ръката, където я беше стиснал, бе непоносима. Тя неволно изстена. Той примигна, сякаш се събуди от сън — пусна я, дръпна ръката си от кожата й, сякаш се бе опарил. Без да каже нищо повече, той се обърна и забърза към лечебницата. Походката му беше неуверена, сякаш беше пиян или не на себе си.

Клеъри потърка болната си ръка, като гледаше след него, ужасена от това, което беше сторила. *Добре се подреди, Клеъри. Сега вече той наистина те мрази.*

* * *

Клеъри се хвърли изтощена на леглото си, но за своя изненада не можа да заспи. Най-накрая тя извади скицника си от раницата и започна да рисува, като сложи подложката на коленете си. Най-напред започна да драска безцелно — част от порутената фасада на вампирския хотел: озъбените водоливници с изпъкнали очи. Пуста улица, самотна лампа, плискаща наоколо жълта светлина, някаква сянка, мяркаща в края на светлината. Тя нарисува Рафаел с неговата кървава бяла риза, с кръстовия белег на гърдите. А после нарисува Джейс, застанал на покрива и гледащ надолу от височината на шестия етаж. Той не се страхува, гледа на падането като на предизвикателство… сякаш няма празно пространство, което той да не може да запълни с вярата в собствената си непобедимост. Тя го нарисува така, както го бе видяла в съня си — с крила, излизащи от раменете му, също като крилата на статуята на ангела в Града от кости.

Накрая се опита да нарисува майка си. Беше казала на Джейс, че не се чувства по-различно след четенето на Сивата книга, и това си беше така. Сега обаче, когато се опита да си представи лицето на майка си, установи, че то беше съвсем различно от нейните спомени за Джослин. Вече виждаше белезите й, финиte, бели знаци, които покриваха гърба и раменете й като снежна пелена.

Беше тежко да осъзнае, че начинът, по който беше гледала на майка си, на целия й живот, е бил лъжа. Тя пъхна скицника под възглавницата си, очите й горяха.

Някой почука на вратата… леко, колебливо. Тя рязко отвори очи.

— Влез.

Беше Саймън. Досега не беше забелязала колко зле изглеждаше той. Не се беше изкъпал и дрехите му бяха раздърпани и мръсни, косата му бе разрошена. Той се поколеба преди да влезе, държеше се някак резервирано.

Тя се отмести настрани, като му направи място до себе си на леглото. Нямаше нищо странно в това, да седи на едно легло със Саймън. Те от години си ходеха на гости с преспиване, като малки си правеха палатки и крепости от одеяла, а като по-големи стояха до късно през нощта и си четяха комикси.

— Намерил си си очилата — каза тя. Едното им стъкло беше счупено.

— Бяха в джоба ми. Оказаха се по-здрави, отколкото си мислех. Трябва да напиша благодарствено писмо на производителя. — Той се настани колебливо до нея.

Клеъри докосна рамото му.

— Ходж превърза ли те?

Той кимна.

— Да. Чувствам се, сякаш са ме стискали с менгеме, но нямам нищо счупено… не и сега. — Той се обърна и я погледна. Очите му зад счупените очила си бяха същите, каквито ги помнеше: тъмни и сериозни, обрамчени с мигли, каквито момчетата не държаха особено да имат, но за които момичетата човек биха убили. — Клеъри, това, че ти дойде за мен… че ти рискува всичко…

— Стига. — Тя вдигна ръка. — И ти би направил същото за мен.

— Разбира се — каза той без високомерие и преструвка, — но винаги съм смятал, че това е нормално, така както би трябвало да са нещата между нас.

Тя го изгледа тревожно и озадачено.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа — рече Саймън, сякаш изненадан, че му се налага да обяснява нещо толкова очевидно, — винаги съм бил този, който се нуждае повече от теб, отколкото ти се нуждаеш от мен.

— Това не е вярно — засегна се Клеъри.

— Вярно е — каза Саймън със същото невъзмутимо спокойствие. — Никога не си ми показвала, че се нуждаеш от мен, Клеъри. Винаги си била някак си… сдържана. Всичко, от което си имала нужда, са били моливите и измисленият ти свят. Толкова пъти се е налагало да ти повтарям по шест-седем пъти едно и също нещо, докато ми отговориш, все си някъде другаде. И накрая се обръщаш към мен и весело ми се усмихваш, а аз разбирам, че съвсем си забравила за мен, и в този момент ме забелязваш… но никога съм ти се сърдел. Макар и само наполовина, твоето внимание е по-ценно от цялото внимание на който и да е друг.

Тя се опита да улови ръката му, но хвана китката. Усети пулса под кожата му.

— В живота си съм обичала само трима души — каза тя. — Мама, Люк и теб. Тях ги загубих, само ти ми остана. Никога повече не казвай, че не си важен за мен — дори не си го и помисляй.

— Мама казва, че човек се нуждае само от трима души, на които може да разчита, за да се чувства цял — каза Саймън. Тонът му беше шеговит, ала гласът му се пречупи при думата „цял“. — За теб винаги е казвала, че си цяла.

Клеъри му се усмихна тъжно.

— Майка ти не е ли казала и други истини за мен?

— Каза. — Той отвърна на усмивката й почти с гримаса. — Но няма да ти кажа какво.

— Не е честно да имаме тайни!

— Кой е казал, че светът е справедлив?

После те легнаха един до друг, както когато бяха деца: рамо до рамо, кракът на Клеъри, преметнат върху този на Саймън. Пръстите на краката й едва достигаха до под коленете му. Легнали по гръб, те гледаха тавана и си приказваха. Този навик им беше останал от времето, когато таванът в стаята на Клеъри беше покрит със светещи на тъмно звезди. Докато Джейс миришеше на сапун и свежест, Саймън миришеше на човек, който се е търкалял по паркинга на някой супермаркет, но това нямаше значение за Клеъри.

— Най-странното е — Саймън въртеше на пръста си къдрица от косата й, — че с Изабел тъкмо си разказвахме смешки за вампири, когато всичко това се случи. Само се опитвах да я разсмея, разбираш ли? „От какво се плашат вампирите евреи? Сребърната звезда на Давид? Кълцан черен дроб? Чек за осемнайсет долара?“

Клеъри се засмя.

На Саймън му стана приятно.

— Изабел не се засмя.

Клеъри се сети за куп неща, които би изкоментирала, но си замълча.

— Не съм сигурна, че Изабел харесва такъв хумор.

Саймън я погледна изпод миглите си.

— Тя спи ли с Джейс?

От изненада Клеъри чак се закашля. Тя го изгледа гневно.

— Ами, не. Практически те са роднини. Не биха го направили. — Тя млъкна за малко. — Във всеки случай, не вярвам.

Саймън сви рамене.

— Не че ме интересува — каза небрежно той.

— Разбира се, че не те интересува.

— Не, честно! — Той се обърна на една страна. — Знаеш ли, в началото Изабел ми изглеждаше, как да ти кажа… готина. Интересна. Различна. После на купона установих, че всъщност е просто откачена.

Клеъри присви очи към него.

— Тя ли те накара да изпиеш синия коктейл?

Той поклати глава.

— Идеята си беше изцяло моя. Видях те да излизаш с Джейс и Алек и не знам… изглеждаше толкова различна от обикновено. Ти сякаш беше различна. Не можех да приема мисълта, че си се променила и че в новия ти свят няма място за мен. Исках да направя нещо, което да ме направи част от твоя живот. Ето защо, когато малкото зелено човече ми поднесе таблата с напитки…

Клеъри изохка.

— Ти си идиот.

— Никога не съм твърдял противното.

— Съжалявам. Страшно ли беше?

— Това да си плъх ли? Не. Най-напред изгубих ориентация. Внезапно се оказах на нивото на глезените на присъстващите. Помислих си, че съм изпил напитка за смаляване, но това не обясняваше желанието ми да гриза хартийките от дъвки.

Клеъри се изкиска.

— Не, имах предвид вампирския хотел — беше ли страшно?

Нещо проблесна зад очите му. Той погледна встрани.

— Не. Всъщност не си спомням много какво се случи във времето между купона и приземяването на паркинга.

— Може би така е по-добре.

Той понечи да каже нещо, но се прозя. В стаята полека-лека започна да се мръква. Клеъри бутна от себе си Саймън и чаршафите, в които се беше омотала, стана и дръпна завесите на прозореца. Навън градът беше окъпан от червеното сияние на залеза. Сребристият покрив на сградата на „Крайслер“, виждаща се в далечината, блестеше като нажежено желязо.

— Слънцето залязва. Може би трябва да помислим за вечеря.

Не последва отговор. Тя се обърна и видя, че Саймън беше заспал, с ръце под главата и опънати крака. Клеъри въздъхна, отиде до леглото, свали очилата му и ги постави на нощното шкафче. Колко пъти бе заспивал с тях и се бе събуждал от звука на строшени стъкла.

Ами аз къде ще спя сега? Не че й пречеше да легне до Саймън, но просто нямаше място. Реши да го събуди, за да се дръпне малко, но той така сладко спеше. Пък и на нея самата не й се спеше. Тя тъкмо понечи да извади скицника си изпод възглавницата, когато на вратата се почука.

Клеъри прекоси боса стаята и лекичко натисна бравата. Беше Джейс. Чист, с джинси и сива тениска, митата му коса образуваше ореол от мокро злато около главата му. Сините по лицето му бяха започнали да избледняват от лилаво към светлосиньо. Беше скрил ръце зад гърба.

— Ти да не спеше? — попита той. В гласа му нямаше разкаяние, а само любопитство.

— Не. — Клеъри се измъкна в коридора, като затвори вратата зад себе си. — Как реши, че спя?

Той погледна бебешко синята й пижама.

— Просто ми хрумна.

— Днес почти не съм ставала от леглото — каза тя, което, технически погледнато, си беше така. При вида му нервността й достигна до краен предел, но не виждаше причина да го уведомява за това. — А ти? Не си ли уморен?

Той поклати глава.

— Подобно на пощенските служители, ловците на демони никога не спят. „В дъжд и сняг, в жега и мрак нощем те на поста си бдят…“

— Наистина ще се окаже проблем, ако нощният мрак те спре да бдиш на поста си — отбеляза тя иронично.

Той се усмихна дяволито. За разлика от косата, зъбите му не бяха безупречни. Единият му преден резец беше леко и чаровно нащърбен.

Тя обгърна тялото си с ръце. В коридора беше усойно и тя усети как кожата по ръцете й настръхва.

— Всъщност, какво правиш тук?

— Под „тук“ имаш предвид стаята ти или ми задаваш важния екзистенциален въпрос, защо сме тук, на тази планета? Ако ме питаш

дали нещата стават по случайно стечение на обстоятелствата, или има по-голяма метаетична причина да живеем, ами този въпрос вълнува хората от векове. Според мен простият онтологичен редукционизъм категорично не е сериозен аргумент, но…

— Отивам да си легна — Клеъри посегна към бравата.

Той пъргаво се пъхна между нея и вратата.

— Тук съм — каза той, — защото Ходж ми каза, че имаш рожден ден.

Клеъри въздъхна с досада.

— Той е чак утре.

— Това не е причина да не започнеш с получаването на поздравления отсега.

Тя го погледна.

— Ти избягваш Алек и Изабел.

Той кимна.

— Те нещо се опитват да се карат с мен.

— И двамата за едно и също ли? — попита Клеъри.

— Не мога да кажа. — Той се огледа по коридора. — Също и Ходж. Всеки иска да говори с мен. Освен ти. Обзалагам се, че ти не искаш да говориш с мен.

— Така е — потвърди Клеъри. — Гладна съм. Умирам от глад.

Той извади ръка иззад гърба си. В нея имаше леко намачкана хартиена кесия.

— Взех си малко храна от кухнята, без Изабел да забележи.

Клеъри се усмихна.

— Пикник? Малко е късничко за Сентръл парк, не мислиш ли? Пълно е с…

Той махна с ръка.

— Митични същества. Знам.

— Щях да кажа крадци — поясни Клеъри. — Макар че ми е жал за крадеца, дръзнал да те нападне.

— Много мъдро изказване, поздравления — каза Джейс, който изглеждаше поласкан. — Но аз нямах предвид Сентръл парк. Какво ще кажеш за оранжерията?

— Сега ли? През нощта? Не е ли малко… тъмно?

Той се усмихна загадъчно.

— Ела. Ще ти покажа.

17
СРЕДНОЩНО ЦВЕТЕ

Когато излязоха на покрива, слънцето беше залязло напълно. В полумрака големите празни стаи, през които минаваха, приличаха на напуснати сцени. От мрака, подобно на айсберги, току изскачаха покрити с бял плат мебели.

Когато Джейс отвори вратата на оранжерията, лека миризма облъхна Клеъри: плътен мирис на пръст и още по-силно ароматът на цъфтящи нощем цветя — лунни цветя, бял ангелски тромпет, петунии, както и някои, които не можеше да разпознае, като жълтия цвят с формата на звезда, чиито венчелистчета бяха обрамчени със златен прашец. През стъклените стени се виждаха студените светлини на Манхатън, светещи в зелено и сапфиреносиньо.

— Уау. — Тя бавно се обърна и се огледа наоколо. — Толкова е красиво през нощта.

Джейс се усмихна дяволито.

— И вече си имаме наше си място. Алек и Изабел не обичат да се качват тук, алергични са.

Клеъри потръпна, макар че изобщо не беше студено.

— Какви са тези цветя?

Джейс сви рамене и седна внимателно до лъскавия зелен храст, целия окичен с плътно затворени цветни пъпки.

— Нямам представа. Да не мислиш, че съм внимавал в часовете по ботаника? Не искам да ставам архивар. Няма нужда да знам такива работи.

— За теб е важно да знаеш само как се убива?

Той вдигна поглед към нея и се усмихна. Ако нямаше тези лукави устни, щеше да прилича на ангел с руса коса от някоя картина на Рембранд.

— Така е. — Той извади от кесията пакетче, увито в салфетка, и й го подаде. — Ето — добави той, — умея да правя и обикновени сандвичи със сирене. Три броя.

Клеъри вяло се усмихна и седна срещу него. Каменният под на оранжерията беше студен за голите й крака, но тя изпита удоволствие след толкова дни тягостна жега. Джейс извади от кесията няколко ябълки, един шоколад със стафиди, един с ядки и бутилка вода.

— Никак не е зле — каза възхитено тя.

Сандвичът със сирене беше топъл и малко мек, но беше страшно вкусен. Джейс извади от един от многобройните джобове на якето си нож с костена дръжка, предназначен сякаш за изтърбушване на гризли, и започна да реже ябълките, като най-педантично ги разделяше на по осем парчета.

— Е, това не е торта за рожден ден — каза той, като й подаде едно парче, — но все е по-добре от нищо.

— Аз и не очаквах нищо, така че, благодаря. — Тя отхапа от ябълката, която имаше вкус на зелено и свежо.

— О, как така без нищо на рождения ти ден? — Той обели втората ябълка, като изрязваше кората й на дълги, кадрави ивици. — Рождените дни са нещо специално. Моят рожден ден беше единственият ден, в който баща ми ми позволяваше да правя или да имам каквото си поискам.

— Каквото и да е то? — засмя се тя. — А ти какви неща искаше?

— Ами, когато бях на пет, поисках да се изкъпя в спагети.

— Но той не ти позволи, нали?

— Не, там е работата, че ми позволи. Каза, че няма да е скъпо, а и защо не, след като такова е желанието ми. Нареди на слугите да напълнят ваната с вряла вода и спагети и когато се охлади… — той сви рамене — се изкъпах в тях.

Слуги? — помисли си Клеъри. Но каза на глас:

— И как беше?

— Хлъзгаво.

— Така и предположих. — Тя се опита да си го представи като малко момче, което се залива от смях, потънало до уши в спагети. Но нищо не се получи. Този Джейс, когото познаваше, никога не се заливаше от смях, дори и когато е бил на пет. — Какво друго си пожелаваше?

— Най-вече оръжия — рече той, — което съм сигурен, че не те учудва. И книги. Много обичам да чета.

— Не си ли ходил на училище?

— Не — той отговори бавно, сякаш бяха достигнали тема, която не искаше да дискутират.

— Но приятелите ти…

— Нямах приятели — каза Джейс. — Освен баща си. Той беше всичко, от което се нуждаех.

Тя го погледна втренчено.

— Никакви ли приятели?

Той кимна.

— За първи път видях Алек — заразказва той, — когато бях на десет години, всъщност тогава за първи път видях друго дете на моята възраст. За първи път имах приятел.

Тя сведе поглед. Сега картината сама се оформи в главата ѝ: мислеше си за Алек, за начина, по който той я гледаше. *Не ти е казал подобно нещо. Не би го казал.*

— Не ме съжалявай — каза Джейс, сякаш отгатнал мислите ѝ, макар че нямаше за какво да го съжалява. — Той ми даде прекрасно образование. Прекрасна подготовка. Обиколихме целия свят. Лондон. Санкт Петербург. Египет. Обичахме да пътуваме. — Очите му бяха мрачни. — Откакто той умря, не съм ходил никъде. Само в Ню Йорк.

— Щастливец — каза Клеъри, като се зарадва, че смениха темата на разговора. — Никога през живота си не съм пътувала в чужбина. Мама не ме пускаше дори на екскурзия до Вашингтон. Сега вече знам защо — добави тъжно тя.

— Да не би да се е страхувала, че ще се побъркаш? Че ще започнеш да виждаш демони в Белия дом?

Тя отхапа от шоколада.

— В Белия дом има демони?

— Това беше шега… или поне така си мисля — рече Джейс. — Предполагам. — Той сви философски рамене. — Сигурен съм, че иначе щеше да се разчуе.

— Мисля, че мама просто не е искала да се отдалечавам от нея. След смъртта на баща ми тя много се е променила. — В главата ѝ отекна гласът на Люк. *След това, което се случи с Джонатан, ти не си същата. Но Клеъри не е Джонатан.*

Джейс повдигна вежда.

— Ти помниш ли баща си?

Тя поклати глава.

— Не. Той е умрял, преди да се родя.

— Щастливка — отвърна той. — Значи не ти липсва.

От устата на друг това би прозвучало грозно, но в гласа му този път нямаше горчивина, а само болка от загубата на собствения му баща.

— Отминава ли? — попита тя. — Това, да ти липсва, имам предвид.

Той погледна косо към нея, но не отговори на въпроса й, а каза:

— За майка ти ли помисли?

Не. Този път не мислеше за майка си.

— Всъщност за Люк.

— Не че това е истинското му име. — Той отхапа замислено от ябълката. — Мислех си за него. Нещо в поведението му не ми се връзва…

— Той е мерзавец. — Гласът на Клеъри беше горчив. — Нали го чу. Не искал да застава на пътя на Валънтайн. Дори и заради майка ми.

— Но точно това е… — Прекъсна го продължителен отекващ звън. Някъде заби камбана. — Полунощ — каза Джейс, като пусна ножа. Той се изправи на крака, като й подаде ръка да се изправи до него. Пръстите му леко лепнеха от ябълката. — Гледай сега.

Погледът му бе прикован в зеления храст, до който бяха седели, целият обсипан със затворени, блестящи пъпки. Тя понечи да го попита какво да гледа, но той й даде знак с ръка да мълчи. Очите му блестяха.

— Чакай — каза той.

Листата на храста висяха тихи и неподвижни. Изведнъж една от плътно затворените пъпки започна да трепти. Тя удвои размера си и се пукна. Всичко стана като на забързан кадър от филм за цъфтежа на цветята: нежните зелени чашелистчета се разтвориха и освободиха свитите вътре венчелистчета. Те бяха посипани със златист прашец, лек като пудра.

— О! — рече Клеъри и вдигна поглед, видя, че и Джейс я гледа. — Всяка нощ ли цъфтят?

— Само в полунощ — каза той. — Честит рожден ден, Клариса Фрей.

Чувстваше се странно трогната.

— Благодаря.

— Имам нещо за теб — каза той. Бръкна в джоба си и извади нещо, което притисна в ръката й. Това беше някакъв сив камък, леко грапав, позагладен на места.

— Охо — рече Клеъри, като го повъртя между пръстите си. — Знаеш ли, когато момичетата кажат, че искат голям камък, нямат предвид, сещаш се, голям камък в буквалния смисъл.

— Много смешно, шегаджийка такава. Това не е точно камък. Всички ловци на сенки имат камък-руна с магическа светлина.

— О! — Тя погледна отново камъка, вече с интерес, и обви пръсти около него, както бе видяла да прави Джейс в мазето на вампирския хотел. Може би само й се струваше, ала тя видя през пръстите си блещукането на светлина.

— Това ще ти свети дори и на най-тъмното място на този или който и да е друг свят — каза Джейс.

Тя го пъхна в джоба си.

— Добре, благодаря. Много мило от твоя страна, че си ми приготвил подарък. — Напрежението помежду им сякаш я притискаше като влажен въздух. — По-хубаво е от къпане в спагети.

Той рече мрачно:

— Ако издадеш на някого тази толкова лична информация, ще бъда принуден да те убия.

— Добре, когато аз бях на пет, исках майка ми да ме пусне да се въртя в сушилнята с дрехите — каза Клеъри. — Разликата е, че тя не ми позволи.

— Може би защото въртенето в сушилнята не е безопасно — отбеляза Джейс, — докато спагетите рядко могат да бъдат опасни. Освен ако не ги приготвя Изабел.

Венчелистчетата на среднощното цвете започнаха да капят. Те падаха на земята, като проблясваха в сребърни отблясъци.

— Когато бях на дванайсет, исках да си направя татуировка — каза Клеъри. — Мама и това не ми позволи.

Джейс не се засмя.

— Повечето ловци на сенки получават първите си знаци на дванайсет. Сигурно това желание е било присъщо на кръвта ти.

— Възможно е. Макар че се съмнявам повечето ловци на сенки да слагат на лявото си рамо татуировка на Донателло от „Костенурките нинджа“.

Джейс изглеждаше объркан.

— Искала си да имаш костенурка на рамото?

— Исках да скрия белега си от ваксината против шарка. — Тя леко отмести презрамката на потника си и му показа белия знак с формата на звезда върху рамото си. — Виждаш ли?

Той отмести поглед.

— Стана късно — рече той. — Да слезем долу.

Клеъри намести сконфузено презрамката си. Как изобщо й беше хрумнало, че той ще прояви интерес към белега й.

Следващите думи се отрониха от устата й, без изобщо да съзнава какво прави.

— Ти и Изабел дали някога сте… излизали?

Сега вече той я погледна. Лунната светлина беше измила цветовете от очите му. В момента бяха повече сребристи, отколкото златисти.

— Изабел? — попита равнодушно той.

— Мислех… — Сега смущението й достигна своя връх. — Саймън се чудеше.

— Защо направо той не я попита?

— Не съм сигурна, че иска — каза Клеъри. — Забрави! Не е моя работа.

Той се усмихна снизходително.

— Отговорът е не. Искам да кажа, че от време на време ту на мен, ту на нея може и да ни е хрумвала тази идея, но тя ми е почти като сестра. Би било странно.

— Искаш да кажеш, че ти и Изабел никога…

— Никога — каза Джейс със същата снизходителна лека усмивка.

— Тя ме мрази — рече Клеъри.

— Не, не те мрази — за нейна изненада възрази той. — Просто се дразни от присъствието ти, понеже винаги е била единственото момиче сред тълпа от обожатели, а сега вече не е така.

— Но тя е толкова красива — изненада се Клеъри.

— Ти също — каза Джейс — и си много различна от нея, а това не може да не й прави впечатление. Тя винаги е искала да бъде малка и нежна. Не й харесва, че е по-висока от повечето момчета.

Клеъри не каза нищо, защото нямаше какво да каже. Красива. Той й каза, че е красива. Досега никой не й беше казвал това, като се изключи майка й, което не се брои. За майките е типично да намират децата си за хубави. Тя го погледна втренчено.

— По-добре да слизаме вече — каза отново той. Тя усещаше, че втренченият й поглед го кара да се чувства неудобно, но не можеше да спре да го гледа.

— Добре — каза най-после. За нейно облекчение гласът й прозвуча нормално. Още по-голямо облекчение изпита, когато съумя да извърне поглед от него. Луната, която се издигаше точно над тях, осветяваше всичко наоколо като ден. Тя за малко да се препъне в нещо, което проблясваше на пода: беше ножът на Джейс, с който бе рязал ябълките, захвърлен встрани. Тя рязко отскочи назад, за да не стъпи върху него, и рамото й се удари в това на Джейс — той протегна ръка, за да я задържи и когато тя се обърна, за да се извини, изведнъж по някакъв странен начин се озова в прегръдките му и той я целуна.

Първоначално й се стори, че той няма намерение да я целува: устните му бяха твърди върху нейните, неподатливи; но после обви ръце около нея и я притегли към себе си. Устните му омекнаха. Клеъри усещаше лудото биене на сърцето му, а устните му имаха сладкия вкус на ябълките. Зарови ръце в косата му, както винаги бе искала да направи, още от първия миг, когато го видя. Тя се виеше около пръстите й, копринена и мека. Сърцето й биеше до пръсване, а в ушите си усещаше шум като от пърхащи криле…

Джейс се отдръпна от нея с глухо възклицание, макар че ръцете му още я обгръщаха.

— Не се паникьосвай, но си имаме публика.

Клеъри обърна глава. Кацнал на един висок клон на близкото дърво, Хюго ги гледаше ококорено с големите си черни очи. Явно шумът, който беше чула, си беше от криле, а не от кипналата страст. Ама че разочароващо.

— Ако той е тук, то и Ходж не е далече — каза Джейс под носа си. — Да вървим.

— Ходж *шпионира* ли те? — попита шепнешком Клеъри.

— Не… просто обича да идва тук и да размишлява. Жалко… водихме такава интересна дискусия. — Той беззвучно се засмя.

Те заслизаха обратно по стълбите, по които бяха дошли, но разстоянието сякаш беше различно, особено за Клеъри. Джейс държеше ръката й в своята и сякаш изпращаше лек електрически ток по вените й от всяка точка, до която се докосваше до нея: пръстите, китката, дланта на ръката й. В главата й се щураха въпроси, но тя се боеше да му зададе някой от тях, за да не развали мига. Той беше казал „жалко“, така че явно тяхната вечер беше приключила или поне частта с целувките.

Стигнаха до вратата й. Клеъри се облегна на стената до нея и го погледна.

— Благодаря за пикника за рождения ми ден — каза тя. За нейна най-голяма изненада гласът й звучеше съвсем нормално.

Джейс, изглежда, не искаше да пусне ръката й.

— Сега ще спиш ли?

Той пита просто от любезност, помисли си Клеъри. От друга страна пък, това беше Джейс. Той никога не беше любезен. Реши да отговори на въпроса с въпрос.

— Ти не си ли уморен?

Гласът му беше дрезгав.

— Никога не съм се чувствал по-бодър.

Той се наведе да я целуне, като повдигна лицето й със свободната си ръка. Устните им се докоснаха, първо леко, а после се запритискаха все по-силно. И точно в този момент Саймън отвори вратата на стаята й и излезе в коридора.

Той примигваше, косата му беше разрошена, очилата му ги нямаше, но и без тях беше видял достатъчно.

— Какво става по *дяволите*? — извика Саймън толкова силно, че Клеъри отскочи от Джейс, сякаш докосването до него я беше опарило.

— Саймън! Какво… искам да кажа, мислех, че ти…

— Че спя? Да, спях. — По скулите му бяха избили тъмночервени петна, както ставаше винаги, когато беше объркан или разстроен. — После се събудих, а теб те нямаше. Помислих си…

Клеъри не знаеше какво да каже. Как не можа да съобрази, че това ще се случи? Защо не предложи да отидат в стаята на Джейс? Отговорът беше колкото прост, толкова и ужасен: тя напълно беше забравила за Саймън.

— Съжалявам — отвърна, без да знае на кого изобщо го казва. С ъгълчето на окото си й се стори, че долавя гневния поглед на Джейс… но когато вдигна очи към него, видя, че той си беше същият: спокоен, самонадеян, леко отегчен.

— За в бъдеще, Клариса — каза той, — няма да е зле да споменаваш, че вече в леглото ти има друг. Така ще се избегнат неловки ситуации като тази.

— Ти в леглото си ли го покани? — попита потресен Саймън.

— Безумно, нали — каза Джейс. — Никога не бихме се побрали всичките.

— Не съм го канила в леглото си — сопна се Клеъри. — Само се целувахме.

— Само сме се целували? — каза подигравателно Джейс с престорена болка. — С каква лекота отричаш любовта ни.

— Джейс…

Тя съзря дълбока неприязън в очите му и млъкна. Нямаше смисъл. Внезапно стомахът й се сви.

— Саймън, късно е — каза уморено тя. — Съжалявам, че те събудихме.

— И аз съжалявам. — Той гордо се прибра в стаята й и затръшна вратата след себе си.

Усмивката на Джейс беше иронична и дистанцирана.

— Хайде. Върви при него. Погали го по главицата и му кажи, че той още си е твоето суперспециално другарче. Нали това ти се иска да направиш?

— Престани — рече Клеъри. — Престани да се преструваш.

Усмивката му изчезна.

— Да се преструвам?

— Ако си ядосан, просто си го кажи. Не се дръж така, сякаш това не те засяга. Като че ли изобщо от нищо не ти пука.

— Може би трябваше да помислиш за това, преди да ме целунеш.

Тя го погледна изумено.

— *Аз* да съм целунала *теб*?

В очите му проблесна злоба.

— Не се безпокой, и аз не бях особено впечатлен.

Тя гледаше Джейс как се отдалечава и й се искаше едновременно да избухне в сълзи и да хукне след него с единственото намерение да го срита в глезените. Но тъй като знаеше, че и двете биха го изпълнили със задоволство, не направи нито едното, нито другото, а влезе унило в спалнята си.

Саймън стоеше в средата на стаята и изглеждаше някак си объркан. Беше си сложил очилата. В главата отекна ехидният глас на Джейс: *Хайде? Отиди да го погалиш по главицата и да му кажеш, че той още си е твоето суперспециално другарче.*

Тя пристъпи към него, но после спря, защото забеляза какво държеше в ръцете си. Нейния скицник, отворен на рисунката, на която Джейс беше с ангелски крила.

— Хубава рисунка. Явно уроците при Тиш си заслужават парите.

При други обстоятелства Клеъри би му се скарала, че пипа скицника й, но сега не беше най-подходящият момент за това.

— Саймън, виж…

— Признавам, че да вляза в *твоята* стая и да се цупя, може би не е особено редно — прекъсна я твърдо той, като хвърли скицника на леглото. — Но трябваше да си взема багажа.

— Къде отиваш? — попита Клеъри.

— Вкъщи. Мисля, че твърде дълго се задържах тук. Това място не е за мундита като мен.

Тя въздъхна.

— Виж, съжалявам. Не съм искала да го целувам; просто се случи. Знам, че не го харесваш.

— Не — каза още по-твърдо Саймън. — Аз не *харесвам* изветряла кола. Не *харесвам* лигави момчешки поп групи. Не *харесвам* задръстванията. Не *харесвам* домашните по математика. Но *мразя* Джейс. Схващаш ли разликата?

— Той спаси живота ти — отбеляза Клеъри, чувствайки се като предателка — все пак Джейс бе взел участие в тази мисия, защото се боеше да не си навлече неприятности, ако я убият.

— Това са подробности — каза пренебрежително Саймън. — Той е задник. Мисля, че заслужаваш нещо по-добро от него.

Клеъри побесня.

— О, сега пък на какъв се правиш? — тросна се тя. — Ти беше този, който покани момичето с „най-страхотното тяло“ на пролетния

бал. — Тя имитира лигавия тон на Ерик. Саймън гневно сви устни. — Така че какво си се заял с Джейс? Нито си ми брат, нито баща, не е *нужно* да го харесваш. Аз никога не съм харесвала приятелките ти, но съм била достатъчно тактична да не ти натрапвам мнението си.

— Това — процеди Саймън през зъби — е различно.

— Какво? Как така различно?

— Защото виждам как го гледаш! — извика той. — А аз никога не съм гледал което и да е момиче по този начин! При мен винаги е било ей така, колкото да се упражнявам, докато…

— Докато какво? — Клеъри смътно съзнаваше, че се държи ужасно, че всичко това беше ужасно. Те никога досега не се бяха карали за нещо по-сериозно от това, кой е изял последната курабия от кутията на къщичката на дървото, но усещаше, че не може да спре. — Докато не срещна Изабел? Не мога да повярвам, че ми държиш сметка за Джейс, при положение че направи маса глупости заради нея! — Гласът й прерасна в писък.

— *Опитвах се да те накарам да ревнуваш!* — изкрещя в отговор Саймън. Ръцете му висяха отстрани, стиснати в юмруци. — Толкова ли си *глупава*, Клеъри, толкова ли си глупава, та нищо не си забелязала?

Тя го погледна втренчено, в недоумение. Какво, за Бога, искаше да каже той?

— Опитвал си се да ме накараш да ревнувам? С каква цел, за Бога?

Внезапно си даде сметка, че това беше най-лошото нещо, което можеше да го попита.

— Защото — отвърна той толкова горчиво, че тя се смая — от десет години съм влюбен в теб и си мислех, че е крайно време да разбера дали и ти чувстваш същото към мен. Оказа се, че не.

Това й подейства като удар в стомаха. Не можеше да говори; сякаш в дробовете й не бе останал въздух. Втренчи се в него, като се опитваше да формулира нещо като отговор — какъвто и да е отговор.

Саймън рязко я прекъсна.

— Недей. Не е нужно да казваш каквото и да било.

Гледаше го като парализирана как отива към вратата.

Колкото и да й се искаше, не можеше да помръдне, за да го спре. Какво можеше да каже? „И аз те обичам“? Та тя не го обичаше!

Той спря до вратата, сложи ръка на дръжката, обърна се и я погледна. Сега очите му зад очилата бяха повече уморени, отколкото гневни.

— Наистина ли искаш да знаеш какво още каза майка ми за теб?

Тя поклати глава.

Той сякаш не забеляза.

— Каза, че ще разбиеш сърцето ми — рече и излезе. Вратата се затвори след него с решително щракване и Клеъри остана сама.

Сега вече, помисли си тя с горчивина, която беше типична не толкова за нея, колкото за Джейс, *добре се подредих*.

* * *

След като Саймън излезе, тя се отпусна на леглото и извади скицника си. Притисна го до гърдите си, без да има желание да рисува, искаше само да усети и да помирише познатите неща: мастило, хартия, креда.

Поколеба се дали да не хукне след Саймън и да се опита да го спре. Но какво щеше да му каже? Какво можеше да му каже? *Толкова ли си глупава, Клеъри,* беше й казал той. *Толкова ли си глупава, та нищо не забелязваш?*

Клеъри се сети за хилядите неща, които той беше казал или направил, подмятанията на Ерик и другите за тях, прекъсването на разговорите при влизането й в стаята. Джейс е знаел от самото начало. *Смея се, защото обясненията в любов ме забавляват, особено когато е несподелена.* Оттогава се питаше какво ли бе имал предвид, но сега вече знаеше. Поне това й се изясни.

Беше казала на Саймън, че винаги е обичала само трима души: майка си, Люк и него. Запита се как стана така, че в рамките на една седмица загуби всички, които обичаше. Запита се дали такива неща се преживяват, или не. Но в онези кратки мигове, в оранжерията с Джейс, беше забравила за майка си. Беше забравила за Люк. Беше забравила за Саймън. И беше щастлива. Точно това бе ужасното, че беше щастлива.

Може би, мислеше си тя, *това, че изгубих Саймън, бе наказание за егоизма да бъда щастлива, въпреки че още не съм намерила майка*

си. Макар и това щастие да беше илюзорно. Джейс може и да се целуваше отлично, но не му пукаше за нея, самият той го беше казал.

Тя бавно сложи скицника в скута си. Саймън беше прав — портретът на Джейс беше хубав. Беше уловила суровата линия на устата му, която не съответстваше на топлите му очи. Крилата изглеждаха толкова истински, че тя имаше чувството, че ако прокара пръст по тях, ще усети мекотата им. Потънала в мисли, Клеъри погали листа с ръка, замисли се…

Изведнъж рязко отдръпна ръката си и се вторачи в рисунката. Пръстите й бяха докоснали не сухата хартия, а меки пера. Погледът й се плъзна към руните, които бе надраскала в ъгъла на листа. Те светеха по същия начин, по който бе виждала да блестят руните, които Джейс чертаеше със стилито си.

Сърцето й започна да бие с кратки, отмерени удари. Ако руната съживи картината, тогава може би…

Без да откъсва очи от рисунката, тя посегна към моливите си. С притаен дъх извади нов, чист лист и бързо започна да рисува първото, което й дойде на ума. Беше чашата за кафе върху нощното шкафче до леглото й. Спомни си за натюрмортите, които рисуваха в часовете по рисуване, за нанасянето на всеки детайл: изцапания ръб, отчупената дръжка. Когато свърши, копието беше съвършено. Водена от някакъв инстинкт, който не можеше да определи, тя посегна към чашата и я постави в горната част на листа. После много внимателно започна да чертае руни до нея.

18
БОКАЛЪТ НА СМЪРТНИТЕ

Джейс лежеше на леглото си и се правеше, че спи, когато блъскането по вратата стана непоносимо. Той се надигна от леглото и простена. Колкото и да се преструваше, не нищо му няма в оранжерията, всъщност още усещаше болки по цялото си тяло след ударите, които бе отнесъл предишната нощ.

Досети се кой може да е още преди да отвори вратата. Може би Саймън отново се е превърнал в плъх. Този път обаче проклетникът щеше и да си остане плъх, доколкото това зависеше от Джейс Уейланд.

Клеъри беше стиснала скицника си, блестящата й коса се бе изплъзнала от опашката. Той се облегна на касата на вратата, без да обръща внимание на адреналина, чието ниво рязко се покачваше при вида й. Той неведнъж си бе задавал въпроса, защо. Изабел използваше красотата си, както използваше камшика, докато Клеъри дори не осъзнаваше, че е красива. Може би заради *това*.

Сещаше се само за една причина тя да е тук, макар че в това нямаше логика след всичко, което й бе наговорил. Думите са оръжия, казваше баща му, а в онзи момент той искаше да нарани Клеъри много повече, отколкото някога бе искал да нарани което и да е момиче. Всъщност не беше сигурен дали изобщо някога е искал да нарани момиче. Обикновено само ги пожелаваше, а после искаше да го оставят на мира.

— Нека отгатна — рече той, като провлачваше думите по начин, за който знаеше, че й е неприятен. — Саймън се е превърнал в оцелот и аз трябва да предприема нещо, преди Изабел да си е направила яка от него. Е, ще трябва да почакаш до утре. Не съм на работа. — Посочи към себе си — беше облечен в синя пижама с дупка на ръкава. — Виж. Пижама.

Клеъри сякаш изобщо не го слушаше и той забеляза, че тя продължава да стиска скицника в ръцете си.

— Джейс — рече тя. — Важно е.

— Нека отгатна — отвърна. — Имаш спешна поръчка за картина. Трябва ти актов модел. Аз обаче не съм на разположение. Можеш да се обърнеш към Ходж — добави след кратък размисъл. — Чувал съм, че би направил всичко за едно…

— ДЖЕЙС — прекъсна го тя, като гласът й прерасна в писък. — НЕ МОЖЕШ ЛИ ДА МЛЪКНЕШ ПОНЕ ЗА МАЛКО И ДА МЕ ИЗСЛУШАШ?

Той примигна.

Тя пое дълбоко въздух и вдигна поглед към него. В очите й се четеше колебание. Обзе го непознато досега желание, желанието да я прегърне и да й каже, че всичко е наред. Ала не го направи. От опит знаеше, че нещата рядко са наред.

— Джейс — каза Клеъри толкова тихо, че той трябваше да се наведе напред, за да долови думите й, — мисля, че знам къде майка ми е скрила Бокала на смъртните. Той е в една рисунка.

* * *

— Какво? — Джейс продължаваше да се взира в нея така, сякаш му беше казала, че е видяла един от Мълчаливите братя гол да се премята през глава в коридора. — Искаш да кажеш, че го е скрила *зад* някоя картина? Всички картини в апартамента ви бяха изтръгнати от рамките си.

— Знам. — Клеъри погледна покрай него в стаята му. За нейно облекчение в нея нямаше никой. — Виж, може ли да вляза? Искам да ти покажа нещо.

Той се дръпна от вратата.

— Щом се налага.

Тя седна на леглото и постави скицника на коленете си. Дрехите, които последно бе съблякъл, бяха нахвърляни по завивките, но останалата част от стаята бе подредена като монашеска килия. По стените нямаше картини, нито плакати или снимки на приятели или на семейството. Одеялата бяха бели и прилежно сгънати върху леглото. Това не беше типичната стая на тийнейджър.

— Ето — каза тя, като отгръщаше страниците, докато не намери рисунката на чашата за кафе. — Погледни това.

Джейс седна до нея, като отмести захвърлената си тениска.

— Това е чаша за кафе.

Тя долови раздразнение в гласа си.

— *Знам*, че е чаша за кафе!

— Не ми се мисли какво ще стане, когато нарисуваш нещо наистина сложно, като Бруклинския мост или някой омар. Току-виж си ми изпратила пееща телеграма.

Тя не му обърна внимание.

— Погледни. Ето това исках да видиш. — Тя прокара ръка над рисунката, после с рязко движение на ръката бръкна в хартията. Когато малко след това извади ръката си, бе хванала чашата за кафе с два пръста.

Беше си представяла как Джейс ще скочи смаяно от леглото и ще възкликне нещо като: „Ей, Богу!“ Но не стана така — най-вече, предположи тя, защото Джейс беше виждал много по-странни неща в живота си, а и защото никой вече не казваше „Ей, Богу!“. Но все пак той се ококори.

— Ти ли го направи?

Тя кимна.

— Кога?

— Току-що, в стаята ми, след като… след като Саймън си тръгна.

Той се оживи, но не каза нищо.

— Използвала си руни? Кои?

Тя поклати глава, като посочи вече празния лист.

— Не знам. Изникнаха в главата ми и аз ги нарисувах точно както ги видях.

— Каквито видя в Сивата книга ли?

— Не знам. — Тя продължаваше да клати глава. — Не мога да ти кажа.

— И никой досега не ти е показвал как да правиш това? Майка ти например?

— Не. Нали ти казах, че майка ми винаги е твърдяла, че магии не съществуват…

— Обзалагам се, че тя те е научила — прекъсна я той. — И после те е накарала да го забравиш. Магнус каза, че спомените ти полека-лека ще започнат да се връщат.

— Възможно е.

— Разбира се. — Джейс стана и започна да крачи напред-назад. — Предполагам, че законът не позволява да се използват руни като тази, ако не си упълномощен. Но сега това е без значение. Мислиш, че майка ти е сложила Бокала в рисунка? Също както ти направи с чашата?

Клеъри кимна.

— Но не и в някоя от картините в апартамента.

— Къде другаде? В някоя галерия? Или стенописи? Може навсякъде да е…

— Изобщо не е в картина — рече Клеъри. — А в карта.

Джейс помълча малко, после се обърна към нея.

— Карта ли?

— Помниш ли, когато ти казах, че онези карти Таро на Мадам Доротея са ми познати?

Той кимна.

— Така е, защото майка ми ги е рисувала. А помниш ли, когато изтеглих асото купа? После, когато видях статуята на ангела, чашата ми изглеждаше позната. И то именно защото вече я бях виждала преди на картата. *Майка ми е нарисувала Бокала на смъртните в тестето карти Таро на Мадам Доротея.*

Джейс пристъпи към нея.

— Защото е знаела, че ще при една Пазителка ще бъде на сигурно място. Освен това по този начин е можела да го даде на Доротея, без всъщност да й казва какво представлява той или защо трябва да го крие.

— Или дори, че изобщо трябва да го крие. Доротея никога не излиза, така че не е имало опасност да го даде на някого…

— А живеейки над нея, майка ти е имала идеалната възможност да държи под око както него, така и нея. — Джейс бе направо впечатлен. — Доста хитър ход.

— И аз така мисля — Клеъри се опитваше да овладее треперенето на гласа си. — Щеше ми се да не беше толкова умела в криенето му.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че ако го бяха открили, сигурно щяха да я оставят на мира. Ако всичко, което искат, е Бокалът…

— Те щяха да я убият, Клеъри — каза Джейс. Тя знаеше, че е прав. — Това са същите мъже, които убиха баща ми. Единствената причина да я оставят жива е, че не могат да открият Бокала. Радвай се, че го е скрила така умело.

* * *

— Аз наистина не разбирам какво общо има това с нас — каза Алек, като гледаше изпод падналата в очите му коса. Още преди изгрев-слънце Джейс беше събудил останалите обитатели на Института и ги беше замъкнал в библиотеката, за да, както той се бе изразил, „изготвят бойна стратегия“. Алек беше още по пижама, а Изабел — с розов пеньоар. Ходж, облечен с обичайния си елегантен костюм, пиеше кафе от нащърбена синя керамична чаша. Само Джейс, с ококорените си очи, изглеждаше наистина буден. — Мислех, че в момента Клейвът се занимава с търсенето на Бокала.

— Да, но ще е по-добре, ако се заемем ние — рече нетърпеливо Джейс. — С Ходж вече го обсъдихме и стигнахме до това решение.

— Добре. — Изабел отметна зад ухото си една вързана с розова панделка плитка. — Аз съм ЗА.

— Е, аз пък не съм — каза Алек. — Точно сега Клейвът е изпратил хора в града, за да издирват Бокала. Предайте им тази информация и ги оставете те да го вземат.

— Не е толкова просто — каза Джейс.

— Как да не е просто? — Алекс се наведе напред и се намръщи. — Това няма нищо общо с нас, а само с твоята… твоята пристрастеност към опасностите.

Джейс поклати глава, видимо ядосан.

— Не разбирам защо ми се противопоставяш?

Защото не иска да пострадаш, помисли си Клеъри и се зачуди на абсолютната му неспособност да види какво в действителност се случва с Алек. Но нали и на нея самата й бе убягнало същото у Саймън. Какво право имаше да съди?

— Виж, собственичката на Убежището, Доротея, няма доверие на Клейва. По-точно казано, мрази ги. На нас обаче ни вярва.

— Вярва на мен — каза Клеъри. — За теб не знам. Дори не съм сигурна, че те харесва.

Джейс не й обърна внимание.

— Хайде, Алек. Ще бъде забавно. Само си помисли за славата, когато върнем Бокала на смъртните обратно в Идрис! Имената ни никога няма да бъдат забравени.

— Не ме е грижа за славата — каза Алек, без да откъсва очи от лицето на Джейс. — Боя се да не направим нещо глупаво.

— В този случай обаче Джейс е прав — каза Ходж. — Ако от Клейвът отидат в Убежището, може всичко да пропадне. Току-виж Доротея избягала с Бокала и няма и да го видим повече. Не, очевидно Джослин е искала само един човек да може да го открие и това е Клеъри, единствено Клеъри.

— Тогава да върви сама — каза Алек.

Дори Изабел изсумтя на тази реплика. Джейс, който се бе навел напред, с ръце, поставени върху бюрото, се изправи и изгледа хладно Алек. *Само Джейс*, помисли си Клеъри, *е в състояние да гледа хладно по долнище от пижама и стара тениска*.

— Ако се страхуваш от няколко бездушни, по-добре си остани вкъщи — каза тихо той.

Алек пребледня:

— Не се страхувам — отвърна той.

— Добре — рече Джейс. — В такъв случай няма проблем, нали? — Той се огледа из стаята. — Всички ли сме съгласни?

Алек измърмори някакво „да“, докато Изабел енергично закима с глава.

— Разбира се — каза тя. — Звучи забавно.

— Не знам дали ще е забавно — рече Клеъри. — Но, разбира се, съм съгласна.

— Клеъри — каза бързо Ходж — Ако мислиш, че е опасно, не е нужно да ходите. Можем да уведомим Клейва…

— Не — каза Клеъри, изненадващо и за себе си. — Мама е искала аз да го открия. Не Валънтайн, нито пък те. — *Не от чудовища се криеше тя*, беше казал Магнус. — Ако тя наистина е прекарала целия си живот в опити да държи Валънтайн далече от Бокала, то това е най-малкото, което мога да направя.

Ходж й се усмихна.

— Мисля, че тя е знаела, че ще кажеш това — рече той.

— Във всеки случай, не се безпокой — каза Изабел. — Няма да пострадаш. Можем да се справим с няколко бездушни. Те са откачени, но не са много умни.

— И е много по-лесно да се справиш с тях, отколкото с демоните — каза Джейс. — Не са толкова лукави. О, ще ни трябва и кола — добави той. — Ако може, по-голяма.

— Защо? — попита Изабел. — Никога преди не ни е трябвала кола.

— Никога преди не ни се е налагало да носим толкова ценен предмет. Не ми се ще да го размъкваме по градския транспорт — обясни Джейс.

— Има таксита — каза Изабел. — Както и коли под наем.

Джейс поклати глава.

— Трябва ни превозно средство, над което да имаме контрол. Не ми се занимава с таксиметрови шофьори, нито с фирми на мундани за даване на коли под наем, когато имаме да вършим толкова важна работа.

— Ти нямаш ли шофьорска книжка и кола? — попита Алек Клеъри, като я гледаше с едва прикрита омраза. — Мислех, че всички мундани имат.

— Не и когато са на петнайсет — тросна се Клеъри. — Надявам се тази година да взема книжка, но сега нямам.

— За нищо не те бива.

— Поне приятелите ми могат да шофират — изтърси тя. — Саймън има книжка.

Моментално съжали, че го каза.

— *Наистина ли?* — попита Джейс с обезпокоително замислен тон.

— Но няма кола — бързо добави тя.

— Значи кара колата на родителите си? — попита Джейс.

Клеъри въздъхна.

— Не. Обикновено кара микробуса на Ерик. Като ходят на изяви и разни такива неща. Понякога Ерик му го дава и за други работи. Да отиде на среща например.

Джейс изсумтя.

— Ходи на срещи с микробус? Нищо чудно, че не му върви с жените.

— Все пак е кола — каза Клеъри. — Просто те е яд, че Саймън има нещо, което ти нямаш.

— Той има много неща, които аз нямам — каза Джейс. — Например късогледство, лоша стойка, както и смайваща липса на координация.

— Знаеш ли — каза Клеъри, — повечето психолози са единодушни, че враждебността е върховна форма на сексуално привличане.

— Ах — възкликна нехайно Джейс, — ето защо толкова често попадам на хора, които уж ме мразят.

— Аз не те мразя — бързо каза Алек.

— Това е, защото сме като братя — отвърна Джейс, като заобиколи бюрото. Той взе червения телефон и го подаде на Клеъри. — Обади му се.

— На кого да се обадя? — каза Клеъри, за да спечели време. — На Ерик ли? Той никога не би ми заел колата си.

— На Саймън — каза Джейс. — Обади се на Саймън и го попитай дали ще ни закара до вас.

Клеъри направи последно усилие.

— Не познаваш ли възрастни ловци на сенки, които да имат коли?

— В Ню Йорк ли? — усмивката на Джейс изчезна. — Виж, в момента почти всички ловци на сенки са в Идрис. Освен това биха настояли да ни придружат. Или Саймън кара, или нищо не правим.

За миг погледите им се кръстосаха. В очите му имаше заплаха, както и още нещо, което я подканяше да обясни причините за нежеланието си. Тя се намръщи и пристъпи към бюрото, като грабна телефона от ръката му.

Започна да набира, без да се замисля. Номерът на Саймън й беше толкова познат, колкото и нейният собствен. Беше се приготвила за тежък разговор с майка му или някоя от сестрите му, но след второто позвъняване вдигна самият той.

— Ало?

— Саймън?

Мълчание.

Джейс я гледаше. Клеъри стисна очи и се опита да си представи, че го няма.

— Аз съм — каза тя. — Клеъри.

— *Знам* кой е. — Звучеше раздразнен. — За твое сведение, спях.

— Знам. Рано е. Съжалявам. — Тя усукваше телефонния кабел около пръста си. — Трябва да те помоля за една услуга.

Последва ново мълчание, след което той мрачно се засмя.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам. Знаем къде е Бокалът на смъртните и имаме намерение да го вземем. Работата е там, че ни трябва кола.

Той отново се засмя.

— Извинявай, но да не се опитваш да ми кажеш, че твоите приятелчета, които убиват демони, трябва да бъдат закарани от *майка ми* на следващата им среща със силите на мрака?

— Всъщност, чудех се дали не би могъл да помолиш Ерик да ти даде микробуса.

— Клеъри, ако мислиш, че…

— Ако вземем Бокала на смъртните, ще мога да си върна мама. Само заради него Валънтайн нито я убива, нито я освобождава.

Саймън изпусна дълга, тежка въздишка.

— Мислиш, че ще е толкова лесно да направиш размяната? Не съм убеден, Клеъри.

— И аз не съм! Но все пак е някакъв шанс.

— Това нещо е много силно, нали така? В „Тъмници и дракони“ обикновено не се препоръчва да си играеш с предмети, притежаващи такава сила, докато не разбереш какво могат да правят.

— Нямам намерение да си играя с него. Трябва ми, за да си върна мама чрез него.

— В това няма никакъв смисъл, Клеъри.

— Това не ти е „Тъмници и дракони“, Саймън! — почти извика тя. — Не е някаква компютърна игра, където най-лошото, което може да ти се случи, е да хвърлиш лоши зарове. Става въпрос за *майка ми*, а Валънтайн може да я измъчва, може да я *убие*. Трябва да опитам всичко, за да си я върна… точно както го направих за теб.

Пауза.

— Може би си права. Не знам, това наистина не е моят свят. Виж, къде точно трябва да отидем? Да обясня на Ерик.

— Не го *води* със себе си — каза бързо тя.

— Няма — отвърна той, поизгубил търпение. — Не съм толкова глупав.

— Трябва да отидем до вкъщи. Бокалът е там.

Последва кратко мълчание — този път озадачено.

— *У вас?* Мислех, че у вас пълно със зомбита.

— Бездушни воини — каза тя. — Не са зомбита. Пък и Джейс и другите могат да се погрижат за тях, докато аз взема Бокала.

— Защо *ти* трябва да го вземеш? — Той звучеше разтревожено.

— Защото съм единствената, която може да го направи — каза тя. — Ела да ни вземеш колкото се може по-бързо, ще те чакаме на улицата.

Той измърмори нещо неразбираемо, после каза:

— Добре.

Тя отвори очи. Светът плуваше пред нея, размазан от сълзи.

— Благодаря, Саймън. Ти си…

Но той беше затворил.

* * *

— Струва ми се — каза Ходж, — че неравновесието в силата навсякъде се проявява по един и същи начин.

Клеъри го изгледа косо.

— Какво имате предвид?

Тя беше седнала във фотьойла до прозореца в библиотеката, а Ходж — в своя стол с Хюго, кацнал на облегалката. Остатъците от закуската — лепкав мармалад, трохи от препечени филийки и петна от масло — стояха по чиниите, пръснати върху ниската масичка, която явно никой не възнамеряваше да разтреби. След закуската всички се бяха разотишли, за да се приготвят, и Клеъри бе първата, която се беше върнала. Това не беше толкова учудващо, като се има предвид, че цялата й подготовка се свеждаше до това, да си обуе джинсите, да сложи една тениска и да прокара няколко пъти гребена през косата си, докато всички останали имаха да свършат доста повече неща.

— Мислех си за твоя Саймън — каза Ходж — и покрай него се сетих за Алек и Джейс.

Тя гледаше през прозореца. Отново валеше, тежките, плътни капки се удряха в стъклата. Небето беше мътно и сиво.

— Какво общо има той с тях?

— Там, където има несподелени чувства — рече Ходж, — няма равновесие на силата. Тази липса на равновесие може лесно да се използва, ала това не би било никак мъдро. Защото където е любовта, там често е и омразата. Те си вървят ръка за ръка.

— Саймън не ме мрази.

— Засега. Но ако усети, че го използваш, може и да те намрази. — Ходж направи жест с ръка да не го прекъсва. — Знам, че нямаш това намерение, а и в някои случаи се налага чувствата да отстъпят пред необходимостта. Но тази ситуация ми напомни за една друга. У теб ли е още снимката, която ти дадох?

Клеъри поклати глава:

— Не е у мен. В стаята ми е. Мога да я взема…

— Няма нужда. — Ходж погали абаносовите пера на Хюго. — На младини майка ти си имаше един приятел, също както ти имаш Саймън. Обичаха се като брат и сестра. Всъщност често ги мислеха за такива. Когато пораснаха, всички около тях знаеха, че той е влюбен в нея, но тя така и не забеляза това. Не спря да го нарича свой „приятел“.

Клеъри гледаше втренчено Ходж:

— За Люк ли говорите?

— Да — каза Ходж. — Лушън винаги си бе представял, че един ден с Джослин ще бъдат заедно. Когато тя срещна и обикна Валънтайн, той не можа да го понесе. А когато те се ожениха той напусна Кръга. Изчезна, остави всички ни да мислим, че е мъртъв.

— Той никога не е казвал… дори не е намеквал за нещо такова — каза Клеъри. — През всичките тези години все е можел да я попита…

— Той е знаел какъв ще бъде отговорът — каза Ходж, загледан покрай нея към изпръскания от дъжда прозорец. — Лушън никога не е бил от типа мъже, които са склонни да се самозаблуждават. Не, той се задоволяваше с това, просто да бъде до нея… и може би се е надявал, че с времето чувствата й ще се променят.

— Но ако я е обичал, защо тогава каза на онези мъже, че не го е грижа какво ще стане с нея? Защо не пожела да му кажат къде се намира тя?

— Както казах преди малко, където има любов, там има и омраза — рече Ходж. — През всички тези години тя много го нарани. Обърна се срещу него. А той продължаваше да й бъде вярното куче, никога не се възпротиви, никога не я обвини в нещо и никога не позволи чувствата му да застанат между тях. Сигурно е решил, че сега е моментът да си разменят ролите. Да я нарани така, както тя го е наранявала.

— Люк не би го направил. — Но Клеъри си спомни ледения му тон, когато й бе казал да стои далече от него и да не му се обажда повече. Беше видяла твърдия му поглед, когато се бе изправил пред хората на Валънтайн. Това не беше онзи Люк, когото тя познаваше, онзи Люк, с когото бе израснала. Онзи Люк никога не би тръгнал да отмъщава на майка й, задето не го е обичала достатъчно или по определен начин. — Но тя го обичаше — каза Клеъри на глас, без да забележи. — Просто не по начина, по който той я е обичал. Това не е ли достатъчно?

— Може би той е бил на друго мнение. — Ходж се отправи към бюрото си. — Но това са само догадки. Може да не ги взимаш предвид.

— Какво ще стане, когато вземем Бокала? — попита тя. — Как ще се свържем с Валънтайн, за да му кажем, че е у нас?

— Хюго ще го намери.

Дъждът отново заблъска по прозореца. Клеъри потрепери.

— Ще си взема якето — каза тя, като се изправи.

Тя извади от дъното на раницата си суичъра в зелено и розово. Докато го вадеше, чу нещо да изшумолява. Беше снимката на Кръга, с майка й и Валънтайн. Тя дълго я разглежда, преди да я пъхне обратно в раницата.

Когато се върна в библиотеката, другите вече се бяха събрали. Ходж бе седнал зад бюрото, с Хюго на рамо, и зорко ги оглеждаше, Джейс бе целият в черно, Изабел беше с ботушите, с които обичаше да тъпче демони, и златния си камшик, а Алек — с колчан стрели, преметнат през рамото му, и с кожен ръкавел на дясната ръка, от китката до лакътя. Всички, освен Ходж, бяха покрити с току-що поставени руни, всеки сантиметър от кожата бе изписан с виещи се мотиви. Джейс бе дръпнал нагоре ръкава си и, поставил брадичка на

рамо, се мръщеше, докато драскаше някакъв осмоъгълен знак по кожата на ръката си от външната страна.

Алек го наблюдаваше.

— Не я правиш както трябва — каза той. — Дай на мен.

— Аз съм левичар — отбеляза Джейс, но без да се дразни, и му подаде стилито си. Алек го взе, видимо успокоен, сякаш досега не беше сигурен, че му е простено поведението отпреди малко. — Това е основно *иратце* — обясни Джейс, когато Алек наведе тъмната си глава над ръката му и започна внимателно да очертава линиите на лечителната руна. Джейс трепна, когато стилито се плъзна по кожата му, притвори очи и стисна юмрук, докато мускулите на лявата му ръка не се изпънаха като въжета. — В името на ангела, Алек…

— Опитвам се да съм внимателен — каза Алек, после пусна ръката на Джейс и отстъпи назад, за да се полюбува на творението си. — Готово.

Джейс отпусна юмрука си и свали ръка.

— Благодаря. — Той като че ли едва сега забеляза присъствието на Клеъри, погледна я и присви златистите си очи. — Клеъри.

— Изглежда, сте готови — каза тя, докато Алек, внезапно изчервен, се извърна от Джейс и започна да се занимава със стрелите си.

— Готови сме — каза Джейс. — Пазиш ли още камата, която ти дадох?

— Не. Изгубих я в Дюмон, не помниш ли?

— Вярно. — Джейс я изгледа с одобрителен поглед. — Едва не уби един върколак с нея, спомням си.

Изабел, която стоеше до прозореца, завъртя очи.

— Бях забравила, че си падаш по такива, Джейс. Момичета, които убиват зли създания.

— Харесвам всеки, който убива зли създания — каза небрежно той. — Най-вече себе си.

Клеъри погледна тревожно часовника на бюрото.

— Време е да слизаме. Саймън ще дойде всеки момент.

Ходж стана от стола си. Изглежда толкова уморен, помисли си Клеъри, сякаш дни наред не е спал.

— Нека ангелът да бди над всички вас — каза той, а Хюго, грачейки силно, литна от рамото му във въздуха точно когато

часовникът започна да отмерва дванайсет на обяд.

* * *

Все още ръмеше, когато Саймън спря с микробуса пред Института и натисна два пъти клаксона. Сърцето на Клеъри подскочи… част от нея се тревожеше, че той може и да не се появи.

Джейс погледна към стелещата се дъждовна мъгла. Четиримата се бяха скрили под навеса на издълбания каменен корниз до входната врата на църквата.

— *Това* ли е микробусът? Прилича на изгнил банан.

Така си беше — Ерик бе боядисал микробуса в неоново жълто, нанесено неравномерно, а избилата ръжда създаваше впечатление за изгнилост. Саймън натисна клаксона още веднъж. През мокрите прозорци Клеъри виждаше замъгления му силует. Тя въздъхна и сложи качулката на главата си.

— Хайде.

Те зашляпаха през калните локви, образували се на тротоара, като огромните ботуши на Изабел шумно цопваха при всяка нейна крачка. Саймън изключи мотора, протегна се назад, за да отвори вратата, като разкри пред тях седалки с почти изгнила тапицерия, през която изскачаха пружини, които никак не изглеждаха безопасни. Изабел сбърчи нос.

— Сядането тук безопасно ли е?

— По-безопасно, отколкото да си вързан на покрива — каза ехидно Саймън, — което е другата ти възможност. — Той кимна за поздрав към Джейс и Алек, без дори да погледне Клеъри. — Хей.

— Хей — отвърна Джейс и вдигна подрънкващата, пълна с оръжие брезентова пътна чанта. — Къде да сложим това?

Саймън посочи мястото отзад, където момчетата обикновено си държаха музикалните инструменти, а през това време Алек и Изабел се вмъкнаха в микробуса и се настаниха на седалките.

— Първият седи отпред! — отбеляза Клеъри, когато Джейс се върна в предната част на микробуса.

Алек грабна лъка, който бе закрепен на гърба му.

— Къде?

— Искаше да каже, че тя ще седне отпред — каза Джейс, като отметна влажната коса от очите си.

— Хубав лък — каза Саймън, като кимна към Алек.

Алек примигна, по миглите му блестяха капки дъжд.

— Какво разбираш ти от стрелба с лък? — попита той с тон, в който личеше съмнение.

— Стрелял съм с лък на летните лагери — каза Саймън. — Шест години поред.

В отговор на това три чифта безизразни очи се впериха в него, само Клеъри се усмихна насърчаващо, ала Саймън не й обърна никакво внимание. Той гледаше към навъсеното небе.

— Да тръгваме, преди отново да е завалял порой.

Предната седалка беше посипана с опаковки от чипс и трохи от бисквити. Клеъри ги замете с ръка колкото можа. Преди обаче да свърши и да се настани, Саймън запали колата и тя рязко бе запратена на седалката.

— Ох — извика укорително тя.

— Извинявай — рече той, без да я погледне.

Клеъри чуваше как другите отзад тихичко си приказват — вероятно обсъждаха стратегии за битката и най-добрия начин да обезглавиш демон, без да изцапаш с неземната му кръв новите си кожени ботуши. Макар че нямаше преграда между предните седалки и останалата част на микробуса, Клеъри усещаше тягостното мълчание между нея и Саймън, сякаш бяха сами.

— Е, какво беше това „хей“? — попита тя, докато Саймън караше по главния път, който минаваше успоредно на Ийст Ривър.

— Какво „хей“? — отвърна той, като засече черна спортна кола, водачът на която, костюмиран мъж с мобилен телефон в ръка, им направи доста неприличен жест зад тъмните прозорци.

— Онова „хей“, с което момчетата винаги се поздравяват. Като видя Джейс и Алек, ти им каза „хей“ и те ти отговориха по същия начин. Защо просто не си казахте „здравей“?

Стори й се, че видя един мускул да потрепва на бузата му.

— „Здравей“ е прекалено момичешко — обясни й той. — Истинските мъже се изразяват кратко, лаконично.

— Значи колкото си по-мъжествен, толкова по-малко говориш?

— Именно — кимна Саймън. Погледът й се плъзна покрай него към влажната мъгла, стелеща се над Ийст Ривър и покриваща брега с лека сива пелена. Самата вода имаше цвят на олово, тежка и плътна, а неизменният вятър образуваше пенести вълни. — Затова когато суровите мъже по филмите се поздравяват, не казват нищо, а само си кимат. Кимването означава „Аз съм безмилостен тип, а виждам, че и ти си такъв“, но те не казват нищо, защото са Улвърин и Магнито и това би прецакало цялото им представяне.

— Представа нямам за какво си говорите — каза Джейс от задната седалка.

— Хубаво — каза Клеъри и бе възнаградена с една от най-малките усмивки на Саймън, когато той зави по моста Манхатън и тръгна към Бруклин и дома й.

* * *

Докато пътуваха към къщата на Клеъри, дъждът съвсем беше спрял. Сноповете слънчеви лъчи стопяваха остатъка от мъглата, а локвите по тротоара съхнеха бързо.

Джейс, Алек и Изабел оставиха Клеъри и Саймън да чакат до микробуса, а те самите отидоха да проверят, както каза Джейс, „нивата на демоничната активност“.

Саймън гледаше как тримата ловци на сенки се отдалечават към къщата по обточената с рози алея.

— Нива на демонична активност ли? Да не би да имат приспособление, което да отчита дали демоните вътре практикуват йога?

— Не — каза Клеъри, като свали качулката си и блажено остави слънчевата светлина да гали рошавата й коса. — Сензорът им показва колко са силни демоните… ако изобщо има демони.

Саймън беше впечатлен.

— Това е практично.

Клеъри се обърна към него.

— Саймън, за снощи…

Той вдигна ръка.

— Не е нужно да говорим за това. По-точно на мен не ми се говори.

— Нека само ти кажа нещо. — Тя заговори бързо. — Знам, че когато ми каза, че ме обичаш, не ти отговорих това, което искаше да чуеш.

— Така е. Надявах се, че когато най-после кажа „Обичам те“ на някое момиче, тя ще ми отвърне „Знам“, както Лея отвърна на Хан в *Завръщането на джедаите*.

— Ама че *тъпо* — не можа да се сдържи Клеъри.

Той я погледна гневно.

— Съжалявам — каза тя. — Виж, Саймън, аз…

— Не — прекъсна я той. — *Ти* виж, Клеъри. Погледни ме и се опитай наистина да ме видиш. Можеш ли да го направиш?

Тя го погледна. Погледна тъмните му очи, които изсветляваха към края на ириса, познатите тънки, леко криви вежди, дългите мигли, тъмната коса, колебливата усмивка и изящните ръце на музикант — всичко това беше част от Саймън, който пък беше част от нея. Ако трябваше да бъде честна, можеше ли наистина да каже, че не е и подозирала за любовта му? Или просто не е знаела какво да отговори, ако той й признаеше любовта си?

Клеъри въздъхна.

— Лесно е да гледаш през магията. Виж, да прозреш хората, е по-трудно.

— Всички виждаме това, което искаме — каза тихо Саймън.

— Не и Джейс — каза тя, като неволно се сети за онези чисти, спокойни очи.

— Най-вече той.

Тя се намръщи.

— Какво искаш да…

— Всичко е наред — прекъсна ги гласът на Джейс. Клеъри рязко се обърна. — Проверихме цялата къща — нищо. Ниска активност. Може би само бездушни, но те няма опасност да ни безпокоят, освен ако не се опитаме да влезем в апартамента на горния етаж.

— А ако ни нападнат — каза Изабел, чиято усмивка блестеше като камшика й, — знаем как да ги посрещнем.

Алек измъкна тежката брезентова чанта от багажника на микробуса и я тупна на тротоара.

— Готови сме — обяви той. — Да идем да сритаме някой и друг демонски задник!

Джейс го изгледа с недоумение.

— Добре ли си?

— Разбира се — без да поглежда към Джейс, Алек остави лъка и стрелите и взе един гладко полиран дървен прът, от който изскочиха две остриета след леко докосване с пръст.

Изабел погледна брат си с безпокойство.

— Но лъкът…

Алек я сряза.

— Знам какво правя, Изабел.

Лъкът лежеше на задната седалка и блестеше на слънчевата светлина. Саймън рече:

— Този лък сигурно е доста скъп. — Той посегна към него, но дръпна ръката си, когато група смеещи се млади жени, които бутаха детски колички, минаха покрай тях на път към парка. Те изобщо не забелязаха тримата тежко въоръжени тийнейджъри, приведени до жълтия микробус.

— Как стана така, че мога да ви виждам? — попита Саймън. — Какво стана с вашата невидимост?

— Можеш да ни виждаш — отвърна Джейс, — защото сега знаеш истината за това, което гледаш.

— Да — рече Саймън. — Предполагам, че я знам.

На него никак не му се искаше да остава в микробуса, както го бяха помолили, но Джейс му обясни колко е важно да бъде на разположение зад волана, ако се наложи спешно бягство.

— Слънчевата светлина е фатална за демоните, но на бездушните не им влияе. Ами ако ни подгонят? Какво ще стане, ако през това време полицаите вдигнат колата?

Последното, което Клеъри видя от Саймън, когато се обърна да му помаха от входната врата, бяха дългите му крака, качени на таблото, докато разглеждаше колекцията от CD-та на Ерик. Тя въздъхна облекчено. Поне Саймън беше в безопасност.

Когато прекрачи входната врата силна смрад я удари в лицето. Миризмата беше направо неописуема, миришеше на нещо като развалени яйца, червясало месо и изгнили водорасли на горещ плаж.

Изабел сбърчи нос, Алек позеленя, а Джейс изглеждаше, сякаш вдъхва благоухание.

— Оттук са минали демони — отбеляза със сдържана наслада. — При това скоро.

Клеъри го погледна тревожно.

— Но нали вече не са…

— Не. — Той поклати глава. — Щяхме да ги усетим. — Кимна с брадичка към вратата на Доротея, която бе плътно затворена, без отдолу да се процежда светлина. — Тя май ще трябва да отговори на някои въпроси, ако Клейвът разбере, че си има вземане-даване с демони.

— Боя се, че Клейвът и без това няма да е очарован от всичко това — каза Изабел. — Възможно е в крайна сметка тя да се отърве по-леко от нас.

— На тях няма да им пука, стига да им занесем Бокала. — Алек се оглеждаше наоколо, сините му очи шареха из голямото фоайе, извитото стълбище, водещо към горния етаж петната по стените. — Особено ако междувременно убием и някой и друг бездушен.

Джейс поклати глава.

— Те са в апартамента горе. Предполагам, че няма да ни безпокоят, освен ако не се опитаме да влезем.

Изабел отметна един влажен кичур от лицето си и погледна строго Клеъри.

— Хайде, какво чакаш?

Клеъри неволно погледна към Джейс, който леко й се усмихна. *Тръгвай*, казваха очите му.

Тя предпазливо се отправи през фоайето към вратата на Доротея. С почернелия от мръсотия прозорец и все още несменената крушка единственото осветление идваше от магическата светлина на Джейс. Въздухът беше горещ и спарен, а сенките сякаш изникваха пред нея като магически появяващи се растения в гора от кошмарите. Тя посегна и почука на вратата на Доротея — първо леко, а после още веднъж по-силно.

Вратата се отвори и златна светлина заля фоайето. Доротея стоеше там, едра, позната, облечена в дреха на зелени и оранжеви райета. Днес тюрбанът й беше неоново жълт, украсен с канарчета и къдрави ширити. На ушите й, до яркочервената й коса, висяха обеци

като полилеи, а големите й крака бяха боси. Клеъри се изненада — никога преди не беше виждала Доротея боса или обула нещо друго, освен овехтелите си пантофи.

Ноктите на краката й бяха лакирани в светло, много стилно кораловорозово.

— Клеъри! — възкликна тя и я сграбчи в прегръдките си. Известно време Клеъри се бореше с това море от парфюмирана плът, увита в кадифе и шал с ресни по края. — Господи, момичето ми — каза магьосницата, като поклати глава, а обеците й се залюляха като камбани на вятъра. — Последния път, когато те видях, ти изчезна през портала ми. Къде се озовахте?

— В Уилямсбърг — каза Клеъри, като се стараеше да не диша.

Веждите на Доротея скочиха нагоре.

— И ще ми разправят, че в Бруклин нямало удобен обществен транспорт. — Тя отвори вратата и им махна да влязат.

Мястото си беше все същото като последния път, когато Клеъри го бе видяла: на масата бяха пръснати същите карти Таро, тук беше и кристалната топка. Пръстите я сърбяха да докосне картите, сърбяха я да ги грабне и да види какво е скрито зад гладката им, изрисувана повърхност.

Доротея потъна в удобното кресло и изгледа ловците на сенки с поглед, също толкова изцъклен и безжизнен, като този на изкуствените канарчета върху тюрбана й. От двете страни на масата горяха ароматни свещи, поставени в декоративни чинийки и разсейваха донякъде вонята, стелеща се из цялата къща.

— Предполагам, че още не си намерила майка си? — попита тя Клеъри.

Клеъри поклати глава.

— Не. Но знам кой я е отвлякъл.

Очите на Доротея се плъзнаха покрай Клеъри и се насочиха към Алек и Изабел, които разглеждаха плаката, обясняващ гледането на ръка. Джейс, който в ролята си на бодигард изглеждаше напълно равнодушен, се беше облегнал на страничната облегалка на един фотьойл. Успокоена, че всичките й неща са си на мястото, Доротея обърна поглед към Клеъри.

— И кой е той?

— Валънтайн — отвърна Клеъри.

Доротея въздъхна.

— Точно от това се страхувах. — Тя се облегна на възглавничките. — Знаеш ли какво иска той от нея?

— Знам, че е била омъжена за него…

Магьосницата се намръщи.

— Нещастна любов. Няма нищо по-лошо от това.

Джейс се изкиска тихо, почти недоловимо. Доротея наостри уши като котка.

— Какво смешно има, момче?

— Какво знаете вие за любовта? — каза той.

Доротея сплете своите меки бели ръце в скута си.

— Повече, отколкото предполагаш — отвърна тя. — Нали ти гледах на чай, ловецо? Успя ли да се влюбиш в неподходящата?

Джейс каза:

— За нещастие моята единствена и истинска любов си оставам все още аз.

Доротея прихна:

— Поне така няма нужда да се притесняваш, че ще бъдеш отхвърлен, Джейс Уейланд.

— Не бих казал. Понякога разочаровам себе си, ей така, за разнообразие.

Доротея отново избухна в смях. Клеъри я прекъсна.

— Сигурно се чудите защо сме тук, Мадам Доротея.

Доротея се успокои и избърса очите си.

— Моля — каза тя, — можеш да ме наричаш с истинската ми титла, както направи момчето. Наричай ме Пазителко. Предполагам — добави тя, — че сте дошли да се насладите на компанията ми. Или греша?

— Нямам време да се наслаждавам на ничия компания. Трябва да помогна на майка ми, а за да го направя, има нещо, от което се нуждая.

— И какво е то?

— Нещо, което се нарича Бокал на смъртните и което Валънтайн си мисли, че майка ми крие. Затова я е отвлякъл.

Доротея изглеждаше искрено изумена.

— Бокалът на ангела? — попита невярващо тя. — Бокалът на Разиел, в който е смесил кръвта на ангелите с тази на хората и е дал на някакъв мъж да я изпие, като така създал първия ловец на сенки?

— Точно за него говорим — каза леко иронично Джейс.

— Кое, за Бога, кара Валънтайн да мисли, че Бокалът е у нея? — недоумяваше Доротея. — Точно у Джослин? — Преди Клеъри да успее да каже нещо, Доротея сама се досети. — Защото изобщо не става въпрос за Джослин Фрей — каза тя. — Говорим за Джослин Феърчайлд, неговата съпруга. Тази, която всички мислеха за мъртва. Тя е взела Бокала и е избягала, нали? — Нещо проблесна в очите на магьосницата, но тя затвори клепачите си толкова бързо, че Клеъри си помисли, че си е въобразила. — Така — каза Доротея, — и какво ще правиш сега? Където и да го е скрила, няма да е лесно да се намери… ако изобщо искаш да го намериш, де. Валънтайн може да направи ужасни неща, ако Бокалът попадне в ръцете му.

— Искам да го намеря — каза Клеъри. — Искаме да…

Джейс бързо я прекъсна.

— Ние знаем къде е — каза той. — Просто трябва да го вземем.

Очите на Доротея се разшириха.

— И къде е?

— Тук — каза Джейс с такъв самодоволен тон, че Алек и Изабел спряха да разглеждат книгите в библиотечката и се обърнаха да видят какво става.

— Тук? Имаш предвид, че го носите със себе си?

— Не точно, уважаема Пазителко — каза Джейс, на когото, както Клеъри усети, доставяше удоволствие да се изразява така. — Имам предвид, че е у *вас*.

Устата на Доротея увисна.

— Никак не е смешно — каза тя толкова рязко, че Клеъри се разтревожи, че нещата вървят към провал. Защо Джейс винаги трябваше да дразни хората?

— Той е у вас — намеси се припряно Клеъри, — но не…

Доротея се изправи от креслото в целия си внушителен ръст и гневно сведе поглед към тях.

— Объркали сте се — каза тя студено. — Не стига, дето си въобразявате, че Бокалът е у мен, но на всичкото отгоре имате наглостта да дойдете тук и да ме наречете лъжкиня.

Ръката на Алек се плъзна към дръжката на камата му.

— Да му се не види — каза под носа си той.

Клеъри поклати объркано глава.

— Не — каза бързо тя. — Никой не ви нарича лъжкиня, кълна се. Само казвам, че Бокалът е тук, но вие не подозирате.

Мадам Доротея я гледаше втренчено. Очите й, полускрити в гънките на лицето й, бяха твърди като мрамор.

— Обясни ми — рече тя.

— Казвам, че майка ми го е скрила тук — каза Клеъри. — Преди години. Не ви е казала, защото не е искала да ви забърква.

— Затова ви го е дала скрит, под формата на подарък — обясни Джейс.

Доротея го гледаше безизразно.

Нима не си спомня? — мислеше си озадачена Клеъри.

— Тестето Таро — каза тя. — Картите, които ви е нарисувала.

Погледът на магьосницата се спря на картите, пръснати по копринената покривка на масата.

— Картите ли? — Очите й се разшириха, а Клеъри пристъпи към масата и вдигна тестето. Картите бяха хладни на допир и доста хлъзгави. Сега, за разлика отпреди, тя усети силата на руните, нарисувани на гърбовете им, която пулсираше по върховете на пръстите й. Опипом намери асото купа и го извади, като остави другите карти на масата.

— Ето го — каза тя.

Всички я гледаха с очакване, без да помръднат. Тя бавно обърна картата и още веднъж разгледа изкусната работа на майка си: изящно нарисувана ръка със сключени около златното столче на Бокала на смъртните пръсти.

— Джейс — каза тя. — Дай ми стилито си.

Той постави стилито, топло и сякаш живо, в дланта й. Тя обърна картата и проследи руните, нарисувани на гърба й — завъртулка тук, линия там, и ето ти съвсем нов смисъл. Когато обърна отново картата, тя започна чувствително да се променя: пръстите освободиха хватката си около столчето на Бокала, а самата ръка сякаш й го поднасяше с думите „Ето, вземи го.“

Въпреки че нарисуваният квадрат беше не по-голям от ръката й, тя бръкна в него, сякаш беше огромна дупка. Ръката й се обви около основата на Бокала — пръстите й се сключиха около столчето — и когато отново извади ръката си, здраво хванала Бокала, й се стори, че

чу лека въздишка, преди картата, сега вече празна, да се превърне в пепел и да се посипе през пръстите й по застлания с килим под.

19
АБАДОН

Клеъри не можеше да каже какво точно е очаквала — изблик на наслада, може би нещо като аплодисменти. Вместо това бе настъпила тишина, нарушена едва когато Джейс каза:

— Винаги съм си мислел, че е по-голям.

Клеъри погледна Бокала в ръката си. Беше горе-долу с размерите на винена чаша, само че малко по-тежък. Можеше да усети пулсиращата сила в него, подобно на кръвта във вените.

— Идеален е като размер — каза възмутено тя.

— О, много си е добре — отвърна покровителствено Джейс, — само че аз очаквах нещо… сещаш се. — Той оформи във въздуха габаритите на нещо кръгло с големината на котешка къщичка.

— Това е Бокалът на смъртните, Джейс, а не тоалетната чиния на смъртните — рече Изабел. — Е, готови ли сме? Можем ли да тръгваме вече?

Доротея бе наклонила глава на една страна, мънистените й очи се кокореха любопитно.

— Но той е пукнат! — възкликна тя. — Какво е станало?

— Пукнат ли? — Клеъри го погледна с недоумение. Като че ли нищо му нямаше.

— Ето — каза магьосницата, — дай да ти покажа. — И тя пристъпи към Клеъри, като протегна ръката си с червени нокти, за да вземе Бокала. Клеъри, без да знае защо, се дръпна назад. Изведнъж Джейс се озова между тях, ръката му затърси камата на кръста.

— Нямам намерение да ви обидя — каза спокойно той, — но никой освен нас не може да докосва Бокала на смъртните.

Известно време Доротея го гледаше със същата странна безизразност в очите.

— Недей да бързаш толкова — рече тя. — На Валънтайн няма да му хареса, ако нещо се случи с Бокала.

С леко изсвистяване Джейс вдигна камата във въздуха. Острието й се опря под брадичката на Доротея. Погледът му беше неумолим.

— Не знам какво имате предвид — каза той. — Но ние си тръгваме.

Очите на старата жена блестяха.

— Разбира се, ловецо на сенки — отвърна тя, отстъпвайки към покритата със завеси стена. — Не желаете ли да използвате портала?

Острието на камата на Джейс трепна и издаде моментното му объркване. После Клеъри видя как челюстта му се стегна.

— Не се доближавай…

Доротея се изкиска. Внезапно се спусна към завесите, които висяха по протежението на стената и ги дръпна. Те паднаха безшумно на пода. Порталът зад тях беше отворен.

Клеъри чу зад себе си как Алек изненадано си пое въздух.

— Това пък какво е?

Клеъри успя да хвърли само бегъл поглед върху това, което се виждаше през вратата — червени, мътни облаци, разсечени от черна мълния, и страховита, тъмна, връхлитаща сянка, която шеметно се носеше към тях, — когато Джейс им извика да залегнат. Той се хвърли на земята, като повали със себе си и Клеъри. Легнала по корем, притисната върху килима, тя повдигна глава навреме, за да види как шеметно приближаващото се нещо връхлита върху Мадам Доротея, която пищеше и се отбраняваше с ръце. След като я събори на пода, тъмното нещо я уви като покров, чернотата сякаш проникна в нея и попи като мастило в хартия. Гърбът й се изви уродливо, цялата й фигура се издължи, като се издигаше все повече и повече във въздуха, после започна да се разтяга и да изменя формата си. Острият звук от падащи на пода предмети накара Клеъри да погледне надолу: това бяха гривните на Доротея, изтръгнати и счупени. Сред бижутата се поръсиха някакви неща, които приличаха на малки бели камъчета. Мина известно време, докато Клеъри установи, че това бяха зъби.

До нея Джейс прошепна нещо, напълно изумен. До него Алек рече възмутено:

— Ти каза, че демоничната активност не е висока… каза, че нивата са ниски!

— Те *бяха* ниски — изсъска Джейс.

— В такъв случай явно твоята представа за ниско се различава от моята! — извика Алек, докато нещото, което някога бе Доротея, изрева

и се загърчи. Изглежда, сякаш продължаваше да расте, разкривено и гротескно уродливо…

Клеъри се ококори, когато Джейс стана и я помъкна след себе си. Изабел и Алек хукнаха след тях, хванали оръжията си. Ръката, с която Изабел държеше камшика си, леко трепереше.

— *По-бързо!* — Джейс буташе Клеъри към вратата на апартамента. Когато погледна през рамото си, тя видя само плътна, виеща се сивота, напомняща буреносни облаци, с тъмна фигура в средата…

Изскочиха на площадката, водени от Изабел. Тя се втурна към външната врата, като се опита да я отвори с изкривено от страх лице:

— Залостена е.

Джейс изруга и бръкна в джоба си.

— Къде, по дяволите, е стилито ми…?

— У мен е — каза Клеъри, като си спомни, че го беше взела от него. Докато той посягаше да го вземе, шум от мощна експлозия разтърси къщата. Подът се размести под краката й. Тя се олюля и едва не падна, като се улови здраво за парапета. Когато вдигна поглед, видя зейнала огромна дупка в стената, разделяща площадката от апартамента на Доротея, по ръбовете й имаше отломки от дърво и парчета гипс и нещо изпълзяваше от нея… направо изтичаше…

— Алек! — изкрещя Джейс. Алек бе застанал пред дупката блед и ужасен. Джейс изруга и се спусна към него, сграбчи го и го дръпна назад точно когато течащото нещо се беше измъкнало от стената и влязло във фоайето.

Клеъри усети, че дъхът й спира. Плътта на съществото беше сиво-синкава и изглеждаше като натъртена. Изпод слузестата кожа прозираха костите — не нови бели кости, а такива, които сякаш са били хиляди години в земята, черни, напукани и мръсни. Костите на пръстите му бяха оголени, прозрачната кожа на ръцете му беше осеяна с черни язви, през които се виждаха още по-жълтеещи се кости. Лицето му беше череп, на мястото на носа и очите му имаше дупки. Хищните му пръсти стържеха по пода. Около китките и раменете му бяха омотани парчета плат, които много напомняха на копринените шалове и тюрбана на Мадам Доротея. Беше високо близо три метра.

То сведе поглед към четиримата тийнейджъри със своите празни очни дупки.

— Дай ми Бокала на смъртните — каза то и гласът му прозвуча като ревяща буря. — Дай ми го и ще ви пощадя живота.

Паникьосана, Клеъри се втренчи в останалите. Изабел изглеждаше така, сякаш при вида на чудовището бе получила удар в стомаха. Алек дори не помръдваше. Както винаги, Джейс проговори първи:

— Какво си ти? — попита той с глас, в който се долавяше повече уплаха, отколкото Клеъри изобщо бе предполагала у него.

Нещото наклони глава.

— Аз съм Абадон. Демонът на ада. Владея празните пространства между световете. Вятърът и безкрайният мрак са ми подвластни. Аз имам толкова малко общо с жалките същества, които вие наричате демони, колкото орелът има общо с мухата. Не се и надявайте да ме сразите. Дайте ми Бокала или ще умрете.

Камшикът на Изабел трепна.

— Това е един от великите демони — каза тя, като се обърна към момчетата. — Джейс, ако ние…

— Ами Доротея? Какво стана с нея? — извика Клеъри с пискливи глас.

Празните очи на демона се насочиха към нея.

— Тя беше само обвивка — каза то. — Отвори портала и аз влязох в нея. Смъртта й беше бърза. — Погледът му се премести върху Бокала в ръката й. — Твоята няма да бъде такава.

То започна да пристъпва към нея. Джейс му препречи пътя, в едната му ръка блестеше меч, а в другата — серафимската кама. Алек гледаше към него ужасен.

— В името на ангела — каза Джейс, като изгледа демона от горе до долу. — Знаех, че великите демони са грозни, но никой не ме беше предупредил за вонята им.

Абадон отвори уста и изсъска. В устата му имаше два реда криви и остри като бръснач зъби.

— Не са ми много ясни тия неща с вятъра и безкрайния мрак — продължи Джейс, — но според мен тук понамирисва на сметище.

Демонът скочи към него. Джейс вдигна оръжията и рязко замахна с тях; остриетата и на двете потънаха в телесата на демона, в корема му. Демонът започна да вие и се нахвърли срещу него, като го отстрани от пътя си, както котка помита мишка. Джейс се претърколи

и се изправи на крака, но от начина по който държеше ръката си, Клеъри разбра, че е наранена.

Това преля чашата на Изабел. Тя пристъпи напред и изплющя демона с камшика си. Сивата му кожа се разцепи и се появи червена резка, от която бликна кръв. Абадон не обърна внимание на Изабел, той се движеше към Джейс, който го беше разгневил и сега чудовището възнамеряваше да го убие.

Със здравата си ръка Джейс измъкна втората серафимска кама. Той й прошепна нещо и тя блесна с ярка светлина. Вдигна я точно когато демонът се извиси над него — застанали един срещу друг, Джейс изглеждаше невероятно малък, като джудже до великан. Но Джейс му се смееше дори когато демонът посегна към него. Надавайки вик, Изабел отново замахна с камшика и струя кръв плисна по пода…

Демонът нападна. С острите като бръснач нокти той посегна към Джейс, който залитна назад, но остана невредим. Нещо се беше хвърлило между него и демона, една тънка, черна сянка с блестяща кама в ръка. Алек. Демонът изрева — острието бе пронизало кожата му. Ръмжейки, той отвърна на удара, костеливата му ръка удари Алек с такава сила, че той излетя към срещуположната стена. С ужасяващо изхрущяване се стовари върху й и се свлече на пода.

Изабел изкрещя името на брат си. Той не помръдна. Тя отпусна камшика и се завтече към него. Демонът се обърна и й нанесе неочакван удар, който я запрати на земята. Кашляйки кръв, Изабел понечи да се изправи; Абадон отново я повали и този път тя остана да лежи неподвижно. Демонът тръгна към Клеъри.

Джейс гледаше вцепенено сгърченото тяло на Алек като някой, който не може да се събуди от кошмар. Клеъри изпищя, когато Абадон я доближи. Започна да отстъпва нагоре по стълбите, но се препъна в едно счупено стъкло. Стилито изгаряше кожата й. Само ако имаше оръжие, нещо…

Изабел се беше надигнала. Тя отметна окървавената си коса и изкрещя нещо на Джейс. Във виковете й Клеъри долови собственото си име и видя как Джейс, който сякаш се бе пробудил от сън, се носи към нея. Сега нещото беше достатъчно близо, за да може Клеъри да види черните рани по кожата му и това, което гъмжеше в тях. То посегна към нея…

Но Джейс се появи и бутна встрани ръката на Абадон. Той хвърли серфимската кама по демона, тя се заби в гърдите му до другите две ками. Демонът изръмжа, сякаш камите просто го дразнеха.

— Ловецо на сенки — изсъска той. — За мен ще бъде удоволствие да те убия, да чуя хрущенето на костите ти, както и тези на приятелите ти…

Джейс скочи на парапета и оттам се хвърли към Абадон. Силата на удара от скока накара демона да залитне назад; той се олюля, а Джейс се притисна към гърба му. Извади една от серафимските ками от гърдите на чудовището и от дупката бликна фонтан от кръв, после заби камата в гърба на демона отново и отново, а черната течност продължаваше да се стича…

Ръмжейки, Абадон се обърна с гръб към стената. Джейс трябваше да скочи от него или щеше да бъде премазан. Той се спусна от гърба му, приземи се леко и отново вдигна камата, но Абадон беше по-бърз. Той замахна и повали Джейс на стълбите, а хищните нокти се вкопчиха в гърлото му.

— Кажи им да ми дадат Бокала — изсъска Абадон, като отпусна хватката на ноктите си около гърлото на Джейс. — Кажи им да ми го дадат и аз ще им подаря живота…

Джейс преглътна.

— *Клеъри…*

Ала Клеъри така и не разбра какво щеше да каже, защото в същия миг външната врата се отвори със замах. Известно време тя не виждаше нищо друго, освен светлина. После, след като премигна няколко пъти, тя видя Саймън, застанал на прага на отворената врата. *Саймън.* Беше забравила, че е навън, беше забравила, че изобщо съществува.

Той я видя, свила се на стълбите, после погледът му се плъзна покрай нея и се спря на Абадон и Джейс. Посегна към рамото си. *Носи лъка на Алек*, забеляза Клеъри, *а на гърба му е колчанът със стрелите*. Той издърпа една стрела, опъна тетивата и стреля с лъка така умело, сякаш е правил това стотици пъти преди.

Стрелата полетя. Издаде жужащ звук като огромен стършел и мина над главата на Абадон, като се стрелна към покрива…

И разби прозореца. Черни стъкълца се посипаха като дъжд и през счупеното стъкло проникна слънчевата светлина, талази слънчева

светлина приижда на златни снопове отгоре и се разстилаше из цялото фоайе.

Абадон изрева и залитна назад, като прикриваше уродливата си глава с ръце. Джейс посегна към шията си, като гледаше с недоумение как демонът се гърчи на пода. Клеъри очакваше да избухне в пламъци, но вместо това той започна да се свива в себе си. Краката му се свиха към тялото, черепът му се нагъна като изгоряла хартия и след по-малко от минута той изчезна напълно, като остави след себе си само няколко тъмни петна.

* * *

Саймън отпусна лъка. Той примигна зад очилата си, устата му се отвори леко. Беше изненадан не по-малко от Клеъри.

Джейс продължаваше да лежи на стъпалата, където го беше захвърлил демонът. Започна да се надига, когато Клеъри се спусна по стълбите и падна на колене до него.

— Джейс…

— Добре съм. — Той седна, като избърса кръвта от устата си. За свое облекчение Клеъри видя, че драскотините по шията му кървяха, но не бяха дълбоки. Той се покашля и изплю нещо червено. — Алек…

— Стилито ти — прекъсна го тя и му го подаде. — Ще ти трябва ли, за да се излекуваш?

Джейс я погледна. Слънчевата светлина, нахлуваща през счупения прозорец, заливаше лицето му. Изглеждаше така, сякаш с неимоверни усилия се въздържа да не направи нещо.

— *Добре съм* — повтори Джейс и я бутна не особено внимателно встрани. Изправи се на крака, олюля се и за малко да падне — за първи път го виждаше да се движи непохватно. — Алек?

Клеъри го гледаше как, накуцвайки през площадката, отиде до приятеля си, изпаднал в безсъзнание. Изабел бе пропълзяла до брат си и бе положила главата му в скута си, като галеше косата му. Гърдите на Алек се надигаха и спускаха бавно, но все пак дишаше. Саймън, който, облегнат на стената, ги наблюдаваше, изглеждаше напълно изтощен. Когато мина покрай него, Клеъри стисна ръката му.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Беше невероятно.

— Недей да благодариш на мен — каза той, — благодари на тренировките по стрелба с лък в летните лагери.

— Саймън, аз не…

— Клеъри! — Джейс я викаше. — Дай ми стилито.

Саймън я пусна с неохота. Тя коленичи до ловците на сенки, Бокалът на смъртните се удари в хълбока й. Лицето на Алек беше бяло, изцапано с кръв, но очите му бяха сини като бистра вода. Пръстите му оставяха кървави следи по китката на Джейс.

— Аз убих… — започна той, после, изглежда, видя Клеъри, сякаш за първи път. В погледа му се четеше нещо, което тя не очакваше. Триумф. — Убих го, нали?

Лицето на Джейс трепна болезнено.

— Ти…

— Да — каза Клеъри. — Мъртъв е.

Алек я погледна и се усмихна. Устата му се напълни с кръв. Джейс освободи китката си и взе лицето на Алек в шепите си.

— Недей — каза той. — Стой мирно, само стой мирно.

Алек затвори очи.

— Прави каквото трябва — прошепна.

Изабел подаде своето стили на Джейс.

— Вземи го.

Той кимна и прокара острието на стилито по тениската на Алек. Платът се разделяше, сякаш го режеха с нож. Изабел следеше напрегнато как той напълно разкъса тениската на Алек и оголи гърдите му. Кожата му беше много бяла, белязана тук-там със стари, прозрачни знаци. Но имаше и други белези: отпечатани полумесеци от нокти, червени и мръсни. Джейс стисна челюст и притисна стилито в кожата на Алек, като го движеше напред-назад с рутината на често повтаряно действие. Обаче имаше нещо тревожно. Колкото и да чертаеше лечителните знаци, те изчезваха, сякаш ги чертаеше във вода.

Джейс захвърли стилито.

— По дяволите!

Изабел извика пронизително:

— Какво има?

— Одрал го е с ноктите си — каза Джейс. — В него има демонска отрова. Руните не действат. — Той докосна отново нежно лицето на Алек. — Алек — рече той. — Чуваш ли ме?

Алек не помръдна. Сенките под очите му бяха сини и тъмни като синини от ударено. Ако не беше дишането му, Клеъри би си помислила, че е вече мъртъв.

Изабел наведе глава, косата й се разпиля върху лицето на Алек. Тя обви ръце около него.

— Може би — прошепна тя — бихме могли…

— Да го закараме в болницата. — Беше Саймън, който се бе изправил до тях, а лъкът висеше в ръката му. — Ще ви помогна да го пренесем до микробуса. Има една методистка болница в центъра на Седмо Авеню…

— Никакви болници — каза Изабел. — Трябва да го заведем в Института.

— Но…

— В болницата няма да знаят как да го излекуват — каза Джейс. — Той е ранен от велик демон. Никой лекар мундан не знае как се лекуват такива рани.

Саймън кимна.

— Добре. Да го занесем до колата.

За щастие микробусът не беше вдигнат. Изабел разстла едно от мръсните одеяла от багажника върху задната седалка и положиха Алек върху него, а после тя положи главата му в скута си. Джейс се сви на пода до приятеля си. Тениската му беше изцапана по ръкавите и на гърдите с кръв — демонска и човешка. Когато той погледна към Саймън, Клеъри видя, че всичкото злато в очите му сякаш бе изместено от нещо, което никога не беше виждала в тях. Паника.

— Карай бързо, мундане — каза той. — Карай така, сякаш дяволът те преследва.

Саймън потегли.

* * *

Те се спуснаха по „Флетбуш“ и завиха по моста, като се движеха със скоростта на бързия влак, който минаваше успоредно на тях над синята река. Слънцето светеше болезнено в очите на Клеъри, а горещите му лъчи се отразяваха в реката. Тя стисна здраво седалката си, когато Саймън взе извивката на моста със 75 километра в час.

Клеъри си мислеше за всички ужасни неща, които беше наговорила на Алек, за начина, по който той се хвърли към Абадон, за триумфа, изписан на лицето му. Когато обърна глава, тя видя Джейс, коленичил до приятеля си, чиято кръв напояваше одеялото. Тогава си спомни за малкото момче с мъртвия сокол. *Да обичаш, значи да унищожиш.*

Клеъри пак се обърна напред, в гърлото й бе заседнала огромна буца. Видя в огледалото за обратно виждане как Изабел придърпва одеялото около шията на Алек. Тя вдигна поглед и срещна очите на Клеъри.

— Колко има още?

— Може би десет минути. Саймън кара максимално бързо.

— Знам — каза Изабел. — Саймън… това, което направи, беше невероятно. Такава бърза реакция. Не съм и допускала, че един мундан може да е толкова съобразителен.

Саймън не изглеждаше никак впечатлен от така неочаквано направеното признание, очите му следяха пътя.

— Имаш предвид стрелянето по прозореца? Сетих се, след като влязохте вътре. Помислих си за прозореца и за това, което каза, че демоните не понасяли пряката слънчева светлина. Така че всъщност ми отне известно време, докато ми хрумне тази идея. Не се упреквайте — добави той, — нямаше как да видите този прозорец, ако не знаехте, че го има.

Аз знаех, че го има, помисли си Клеъри. *Трябваше да съобразя това. Въпреки че нямах лък и стрела като Саймън, трябваше да предприема нещо или да кажа на Джейс.* Тя се почувства глупава, безполезна и тъпа, като че имаше глава, натъпкана с памук. Истината бе, че се изплаши. Бе твърде изплашена, за да мисли трезво. Усети, че я залива вълна от срам, която гореше зад затворените й клепачи.

После Джейс проговори.

— Добра работа свърши — каза той.

Саймън присви очи.

— Е, няма ли да ми кажеш откъде се взе това нещо, демонът?

— Това беше Мадам Доротея — каза Клеъри. — Искам да кажа, то беше част от нея.

— Не че някога е била красавица, но не помня да е изглеждала *толкова* зле.

— Мисля, че беше обладана от нещо — каза бавно Клеъри, като се опитваше да възстанови картината на случилото се. — Тя поиска да й дам Бокала. После отвори портала…

— Беше доста хитро от негова страна — каза Джейс. — Демонът я е обладал, като е скрил по-голямата част от безплътната си форма отвъд портала, където сензорът няма обхват. Затова и очаквахме да има тук само няколко бездушни. Но вместо това се озовахме лице в лице с велик демон. Абадон — един от старейшините. Повелителят на падналите.

— Е, както изглежда, отсега нататък падналите ще трябва да се оправят без него — каза Саймън, като зави по улицата.

— Той не е мъртъв — обясни Изабел. — Не е лесно да се убие велик демон. Трябва да ги убиеш в тяхната физическа и безплътна форма, за да умрат. Ние само го пропъдихме.

— О! — Саймън изглеждаше разочарован. — Ами Мадам Доротея? Тя ще се оправи ли…

Той млъкна, защото Алек започна да кашля, гърдите му хриптяха. Джейс тихо изруга, станал напълно сериозен.

— *Защо още не сме пристигнали?*

— Пристигнахме. Просто не исках да се блъсна в стената. — Докато Саймън бавно се приближаваше до ъгъла, Клеъри видя, че вратата на Института е отворена, а на прага й стоеше Ходж. Микробусът рязко спря и Джейс изскочи от него, като се присегна да измъкне Алек и го вдигна като малко дете. Изабел тръгна след него, като носеше окървавените оръжия на брат си. Вратата на Института се хлопна след тях.

Премаляла от умора, Клеъри погледна Саймън.

— Съжалявам. Не знам как ще обясняваш за всичката тази кръв на Ерик.

— Зарежи го Ерик — каза той с досада. — *Ти* добре ли си?

— Напълно. Всички са ранени, само аз не съм.

— Това им е работата, Клеъри — каза мило той. — Да убиват демони — с това се занимават. Твоята работа е друга.

— Каква е моята работа, Саймън? — попита тя, като се опитваше да отгатне отговора по лицето му. — Каква е *моята* работа?

— Ами да вземеш Бокала — каза той. — Взе го, нали?

Тя кимна и потупа джоба си.

— Да.

Той се успокои.

— Направо не смеех да попитам — каза той. — Това е за добро, нали?

— Да — каза тя. Сети се за майка си и стисна Бокала. — Знам, че е за добро.

* * *

Чърч я посрещна горе на стълбите, като мяукаше оглушително, и я поведе към лечебницата. Двете крила на вратата бяха отворени и през тях тя видя неподвижното тяло на Алек, положено върху бялото легло. Ходж се беше навел над него, Изабел стоеше до възрастния мъж и държеше в ръце сребърен поднос.

Джейс не беше с тях. Не беше с тях, защото стоеше пред лечебницата, облегнат на стената, с голи, окървавени ръце, притиснати към лицето му. Когато Клеъри застана пред него, той отвори очи и тя видя, че зениците му са потъмнели, всичкото злато се бе превърнало в черно.

— Как е той? — попита тя с възможно най-нежен глас.

— Загубил е много кръв. Отровата на демона е проникнала във вените му, но понеже е от велик демон, Ходж не е сигурен дали противоотровата, която обикновено използва, ще подейства.

Тя посегна да докосне ръката му.

— Джейс…

Той я отблъсна.

— Недей.

Клеъри въздъхна.

— Не съм искала Алек да пострада. Съжалявам.

Той я погледна, сякаш я виждаше за пръв път.

— Не си виновна *ти* — каза той. — Аз съм виновен.

— Ти? Джейс, не е вярно…

— О, вярно е — гласът му се скърши като ледена висулка. — *Mea culpa, mea maxima culpa.*

— Какво означава това?

— Вината е моя — каза той, — само моя, моята най-голяма вина. На латински е. — Той отметна разсеяно една къдрица от челото й, сякаш без да съзнава, че го прави. — Част от литургията.

— Мислех, че не си религиозен.

— Може и да не вярвам в греха — каза той. — Но чувствам вина. Ние, ловците на сенки, живеем по определени правила и тези правила са строго определени. Чест, вина, покаяние — това са реални понятия за нас и те нямат нищо общо с религията. Те са залегнали в същността ни. Залегнало е и моята същност, Клеъри — каза отчаяно. — Аз съм един от Клейва. Това е в кръвта ми, проникнало е до мозъка на костите ми. Кажи ми тогава, след като си толкова сигурна, че нямам вина, защо първата ми мисъл, когато видях Абадон не беше за моите братя воини, а за теб? — Той вдигна другата си ръка, взе лицето й в шепите си. — Знам… знаех… че не е в стила на Алек да действа така. Знаех, че нещо не е наред. Но всичко, за което си мислех, се свеждаше до теб…

Той сведе глава напред и челата им се докоснаха. Тя усети дъха му върху лицето си. Затвори очи, остави близостта му да я залее като вълна.

— Ако той умре, все едно, че аз съм го убил — каза той. — Оставих баща си да умре, а сега убих единствения брат, когото някога съм имал.

— Това не е вярно — прошепна тя.

— Напротив, вярно *е*. — Те бяха достатъчно близо, за да се целунат. — Клеъри — каза той. Тя никога не беше чувала името й да се произнася с такава смесица от любов и страдание. — Какво се *случва* с мен?

Търсеше в съзнанието си отговор, когато някой се покашля зад тях. Клеъри отвори очи. Ходж стоеше до вратата на лечебницата, чистият му костюм беше осеян с петна.

— Направих каквото можах. Той се успокои, не го боли, но… — Той поклати глава. — Трябва да се свържа с Мълчаливите братя. Това е над моите възможности.

Джейс бавно се извърна от Клеъри.

— След колко време ще са тук?

— Не знам. — Ходж тръгна по коридора, като клатеше глава. — Веднага ще изпратя Хюго, но Братята действат по свое усмотрение.

— Но в случай като този… — Дори Джейс едва смогваше да върви в крак с Ходж. Клеъри беше изостанала безнадеждно зад тях и трябваше да напряга слуха си, за да чуе какво каза той. — Той може да умре.

— Да, може — това беше всичко, което каза в отговор Ходж.

Библиотеката беше тъмна и миришеше на дъжд — един от прозорците беше оставен отворен и под завесите се беше образувала локва. Хюго зацвърча и заподскача на своя прът, когато Ходж тръгна към него, спирайки се само за да запали лампата на бюрото.

— Много жалко — каза Ходж, като посегна да вземе хартия и писалка, — че не си взел Бокала. Мисля, че това щеше да е утеха за Алек и сигурно щеше да…

— Но аз взех Бокала — каза слисано Клеъри. — Не си ли му казал, Джейс?

Джейс запримига, дали от изненада, дали от внезапната светлина, Клеъри не можеше да каже.

— Нямаше време… докато качим Алек по стълбите и…

Ходж замръзна, стиснал химикала в ръка.

— Бокалът е у теб?

— Да. — Клеъри разкопча якето си и извади Бокала от вътрешния си джоб: той беше още студен, изглежда, допирът до тялото й не беше стоплил метала. Рубините проблясваха като червени очи. — Ето го.

Писалката се изплъзна от ръката на Ходж и се заби в пода до краката му. Клеъри се запита дали писецът не се е счупил, но начинът, по който я гледаше Ходж, пропъди тази мисъл. Светлината на лампата, насочена нагоре, не щадеше обезобразеното му лице: тя показваше всяка оставена по него диря от жестокост, тревога и отчаяние.

— Това Бокалът на ангела ли е?

— Същият — каза Джейс. — Беше…

— Сега това е без значение — рече Ходж. Той остави хартията на бюрото и пристъпи към Джейс, като хвана своя ученик за раменете. — Джейс Уейланд, знаеш ли какво си направил?

Джейс изненадано погледна Ходж. На Клеъри й направи впечатление контрастът: обезобразеното лице на стареца и гладкото лице на момчето, а светлите кичури, падащи в очите на Джейс, го правеха още по-млад.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имаш предвид — каза той.

Ходж процеди през зъби.

— Толкова много приличаш на него.

— На кого? — попита изненадан Джейс. Никога досега не беше чувал Ходж да говори по този начин.

— На баща си — отвърна Ходж и премести очи към Хюго, който размахваше черните си криле във влажния въздух и кръжеше току над главите им.

Ходж присви очи.

— *Хюджин* — каза той и птицата с грозен писък се стрелна с издадени напред нокти към лицето на Клеъри.

* * *

Клеъри чу как Джейс извика и в следващия миг светът се завъртя около нея сред пера, клюнове и нокти. Остра болка проряза бузата й и тя извика, инстинктивно вдигнала ръце за да предпази лицето си.

Усети как Бокалът на смъртните бива изтръгнат от ръцете й.

— Не! — извика тя, като го сграбчи. Остра болка прониза ръката й. Краката й сякаш се подкосиха. Тя се олюля и падна, като удари болезнено коленете си в твърдия под. Нокти одраскаха челото й.

— Стига, Хюго — извика Ходж със спокоен глас.

Птицата послушно се махна от Клеъри. Гадеше й се, примигна и от очите й закапа кръв. Лицето й беше изподрано.

Ходж не се и помръдна. Той остана на мястото си с Бокала на смъртните в ръка. Хюго кръжеше около него в широки, неравни кръгове, като от време на време тихо изграчваше. А Джейс… Джейс лежеше на пода в краката на Ходж кротко, сякаш внезапно беше паднал и заспал.

Всички други мисли се изпариха от ума й.

— *Джейс!* — Говоренето й беше трудно — болката в бузата й беше ужасяваща и тя усети кръв в устата си. Джейс не помръдваше.

— Той е добре — каза Ходж. Клеъри се изправи с усилие и понечи да се спусне към него… после отскочи назад, сякаш спряна от нещо невидимо, но твърдо и здраво като стъкло. Разгневена, тя удари още веднъж във въздуха с юмрук.

— Ходж! — извика тя. Започна да рита, като едва не си счупи крака в същата невидима стена. — Не бъдете глупав. Когато Клейвът разбере какво сте направили…

— Дотогава отдавна ще съм избягал — каза той, като се надвеси над Джейс.

— Но… — Шок премина по нея като разтърсване от електрически ток. — Никога не сте изпращали съобщение до Клейва, нали? Ето защо се държахте така странно, когато ви попитах за него. Искали сте Бокала за себе си.

— Не за себе си — каза Ходж.

Гърлото на Клеъри пресъхна.

— Вие работите за Валънтайн — прошепна тя.

— Не работя за Валънтайн — каза Ходж. Той вдигна ръката на Джейс и измъкна нещо от нея. Беше гравираният пръстен, който Джейс винаги носеше. Ходж го сложи на собствения си пръст. — Но е истина, че съм човек на Валънтайн.

Той леко завъртя три пъти пръстена около пръста си. Известно време нищо не се случи; после Клеъри чу звук от отваряща се врата и инстинктивно се обърна да види кой влиза в библиотеката. Когато отново се обърна към Ходж, тя видя, че въздухът до него трептеше като повърхността на езеро, гледано от далече. Трептящата стена от въздух се раздели като сребърна завеса и до Ходж се появи висок мъж, сякаш материализирал се от сгъстения влажен въздух.

— Старкуедър — каза той. Въздухът зад него все още трептеше. — Бокалът у теб ли е?

Ходж вдигна Бокала в ръце, ала нищо не каза. Сякаш се бе парализирал — дали от страх, или от изненада, беше невъзможно да се каже. Той винаги бе изглеждал висок на Клеъри, но сега й се струваше прегърбен и малък.

— Господарю Валънтайн — каза най-накрая той. — Не очаквах да сте толкова бърз.

Валънтайн. Колко малко приличаше той на красивото момче от снимката, макар очите му да бяха все така черни. И лицето му не беше такова, каквото Клеъри очакваше. Това лице бе сдържано, затворено, лице на свещеник, с тъжни очи. Изпод черния маншет на шития му костюм се подаваха белезникави очертания, които говореха за използване на стилито години наред.

— Нали казах, че ще дойда през портала — каза той. Гласът му беше плътен и някак си странно познат. — Не ми ли повярва?

— Напротив. Само че… мислех си, че ще изпратите Пангборн или Блекуел, а не че ще дойдете лично.

— Мислиш, че ще ги изпратя да вземат Бокала? Не съм глупак. Знам какво изкушение е той. — Валънтайн протегна ръка и Клеъри видя на пръста му да проблясва пръстен който беше същият като на Джейс. — Дай ми го.

Ала Ходж здраво държеше Бокала.

— Първо искам да изпълните обещанието си.

— Първо? Нямаш ми доверие ли, Старкуедър? — Валънтайн се усмихна не без известна насмешка. — Ще направя каквото искаш. Сделката си е сделка. Въпреки че, да си призная, доста се изненадах на писмото ти. Никога не бих предположил, че живот, отдаден на размишление — ако мога така да се изразя, — няма да те удовлетвори. Битките никога не са били стихията ти.

— Нямате представа какво означава — каза Ходж, като процеждаше думите си, — да живееш във вечен страх…

— Вярно е. Нямам. — Гласът на Валънтайн беше тъжен като очите му, сякаш съчувстваше на Ходж, но в погледа му се четеше и неприязън. — Щом не си склонен да ми дадеш Бокала — каза той, — не трябваше да ме викаш. Ти бе този, който се свърза с мен, а не обратното.

Лицето на Ходж потръпваше.

— Не е лесно да измениш на това, в което си вярвал… на онези, които ти вярват…

— Имаш предвид семейство Лайтууд или техните деца?

— И едните, и другите — каза Ходж.

— О, семейство Лайтууд — Валънтайн се пресегна и с една ръка улови оловния глобус, който стоеше на бюрото, дългите му пръсти започнаха да чертаят контури около континентите и моретата. — Но какво всъщност им дължиш? Ти понасяш наказанието, отредено за тях. Ако нямаха толкова стабилни връзки в Клейва, те щяха да бъдат прокудени наравно с теб. То не че не е така, но те поне са свободни да идват и да си отиват, да се разхождат на открито като нормални хора. Те са свободни да си отидат у дома. — Той произнесе думата „у дома“ с цялата сила на значението й. Пръстите му спряха да се движат по

глобуса, Клеъри беше сигурна, че той беше търсил мястото, където се намираше Идрис.

Очите на Ходж трепнаха.

— Те направиха това, което всеки би направил.

— Ти не би го направил. Аз не бих го направил. Да допусна приятел да страда вместо мен? И не може да не изпитваш дълбоко в себе си горчивина, Старкуедър, задето те така лесно те изоставиха в проклятието…

Ходж разтърси рамене.

— Но децата нямат вина за това. Те нищо не са направили…

— Не съм знаел, че си такъв любител на децата, Ходж — каза Валънтайн, сякаш идеята му се струваше забавна.

Ходж въздъхна шумно.

— Джейс…

— Сега не говорим за Джейс. — За първи път Валънтайн като че ли се ядоса. Той погледна към неподвижната фигура на пода. — Той кърви. Защо?

Ходж притисна Бокала към сърцето си. Кокалчетата му побеляха.

— Това не е неговата кръв. Той е в безсъзнание, но не е наранен.

Валънтайн вдигна глава с ехидна усмивка.

— Чудя се — каза той — какво ли ще си помисли за теб, когато се събуди. Да си предател, не е хубаво, но да предадеш дете… това е два пъти по-лошо, не мислиш ли?

— Няма да го нараните — прошепна Ходж. — Заклехте се, че няма да го нараните.

— Не съм се заклевал — рече Валънтайн. — Хайде. — Той тръгна от бюрото към Ходж, който трепна като малко животинче, хванато в капан. Тя можеше да види неговото страдание. — И какво ще направиш, ако ти кажа, че смятам да го нараня? Ще се бориш с мен? Няма да ми дадеш Бокала? Дори и да успееш да ме убиеш, Клейвът никога няма да отмени наказанието ти. Ще се криеш тук до смъртта си, страхувайки се случайно да не отвориш прозореца малко по-широко. Какво би направил, за да не се страхуваш повече? Какво би дал, за да се върнеш отново у дома?

Клеъри погледна встрани. Не можеше повече да гледа изражението на лицето на Ходж.

— Кажете ми, че няма да го нараните, и аз ще ви дам…

— Не — каза още по-нежно Валънтайн. — Ти така или иначе ще ми го дадеш. — И той протегна ръка.

Ходж затвори очи. За миг лицето му заприлича на това на мраморните ангели под бюрото огорчено, печално, смазано под ужасния товар. После изруга страдалчески под носа си и подаде Бокала на смъртните на Валънтайн. Ръката му трепереше като листо на силен вятър.

— Благодаря — каза Валънтайн. Той пое Бокала и го погледна замислено. — Мисля, че ръбът му е повреден.

Ходж нищо не каза. Лицето му беше сиво. Валънтайн се наведе и вдигна Джейс. Когато без усилие се изправи с него, Клеъри видя безукорната кройка на сакото му, стегнато около ръцете и гърба, и установи, че той беше невероятно масивен мъж, с торс като ствол на дъб. Джейс, отпуснат в ръцете му, сравнен с него, приличаше дете.

— Той скоро ще бъде при баща си — каза Валънтайн, като сведе поглед към бледото лице на Джейс. — Където му е мястото.

Ходж потрепери. Валънтайн се извърна от него и се запъти обратно към стената от трепкащ въздух, през която беше дошъл. *Сигурно е оставил след себе си вратата на портала отворена*, помисли си Клеъри. Да гледаш към нея, беше като да гледаш повърхността на огледало, отразяваща слънчевата светлина.

Ходж протегна умоляващо ръка.

— Почакайте! — извика той. — Нали ми бяхте обещали? Вие се заклехте, че проклятието ми ще свърши…

— Така е — каза Валънтайн. Той се спря и погледна неумолимо Ходж, който изстена и отстъпи назад, ръката му се стрелна към гърдите, където нещо сякаш пробождаше сърцето му. Черна течност бликна изпод разпереният му пръсти и потече по пода. Ходж вдигна набразденото си от белези лице към Валънтайн.

— Готово ли е? — попита трескаво той. — Проклятието… отменено ли е?

— Да — каза Валънтайн. — Дано купената свобода ти донесе щастие. — И с тези думи пристъпи през стената от трепкащ въздух. За миг той самият сякаш се размаза, като че бе застанал под вода. После изчезна, отнасяйки със себе си Джейс.

20
АЛЕЯТА НА ПЛЪХОВЕТЕ

Ходж дишаше тежко и гледаше след него, юмруците му се свиваха и отпускаха, притиснати до бедрата. Лявата му ръка беше почерняла от тъмната течност, бликнала от гърдите му. Изразът на лицето му беше смесица от екзалтация и себепрезрение.

— Ходж! — Клеъри удари с ръка по невидимата стена помежду им. Ударът й причини болка, но тя беше нищожна в сравнение с болката, изгаряща гърдите й. Усещаше как сърцето й се блъска в ребрата, сякаш ще изскочи от тях. *Джейс, Джейс, Джейс* — тези думи отекваха в съзнанието й и й идеше да ги изкрещи. Но не го направи. — Ходж, пуснете ме!

Ходж се обърна и поклати глава.

— Не мога — каза той, като извади безукорно сгънатата си носна кърпичка и избърса с нея изцапаната си ръка. В гласа му се долавяше искрено съжаление. — Ще се опиташ да ме убиеш.

— Няма — каза тя. — Обещавам.

— Ти не си истински ловец на сенки — рече той. — Обещанието ти не означава нищо. — Краят на кърпата му започна да дими, сякаш я беше топил в киселина, а по ръката му вече нямаше и следа от чернилката. Той се намръщи и изостави заниманието си.

— Но, Ходж — каза отчаяно тя, — не го ли чухте? Той ще убие Джейс.

— Не е казал това. — Ходж отиде до бюрото, отвори едно чекмедже и взе лист хартия. Извади от джоба си писалка чукна я в ръба на бюрото, за да накара мастилото да потече. Клеъри го гледаше втренчено. Нима той пишеше писмо?

— Ходж — рече внимателно тя, — Валънтайн каза, че Джейс скоро ще отиде при баща си. Бащата на Джейс е мъртъв. Какво друго може да е имал предвид?

Ходж не вдигна поглед от листа, по който драскаше.

— Сложно е. Няма да разбереш.

— Разбирам достатъчно. — Горчивината прониза като огън езика й. — Разбирам, че Джейс ви вярваше, а вие го предадохте на човек, който е мразел баща му и има голяма вероятност да мрази и него самия, само защото ви е страх да живеете с проклятието, което сте си заслужили.

Ходж рязко вдигна глава.

— Наистина ли мислиш това?

— Не само мисля, знам, че е така.

Той остави писалката и поклати глава. Изглеждаше уморен и толкова стар, много по-стар от Валънтайн, въпреки че бяха на една възраст.

— Ти знаеш само отделни фрагменти, Клеъри. И по-добре да си остане така.

Той сгъна изписания лист в правилен квадрат и го хвърли в огъня. Той лумна нагоре и припламна в зелено, преди да утихне.

— Какво *правите*? — поиска да узнае Клеъри.

— Изпращам писмо. — Ходж се отдалечи от огъня. Той застана близо до нея, разделяше ги само невидимата стена. Тя притисна пръсти в нея, като й се искаше да може да издере с тях очите му, макар че те бяха толкова тъжни, колкото гневни бяха тези на Валънтайн. — Ти си млада — каза той. — За теб миналото няма никакво значение. Не го чувстваш нито като друга страна, както възрастните го виждат, нито като кошмар, както виновните го възприемат. Клейвът ме наказа с това проклятие, защото помогнах на Валънтайн. Но аз далеч не бях единственият член на Кръга, който му служеше. Не са ли и Лайтууд виновни колкото мен? Ами Уейланд? Въпреки това съм единственият прокълнат на живот без слънчева светлина, не мога да пристъпя прага на външната врата, не мога да подам ръката си през прозореца.

— Това не е моя вина — отвърна Клеъри. — И Джейс не е виновен. Защо го наказвате за това, което ви е причинил Клейвът? Мога да разбера защо дадохте Бокала на Валънтайн, но защо и Джейс? Валънтайн ще го убие, точно както е убил баща му…

— Валънтайн не е убил бащата на Джейс — каза Ходж.

Плач се изтръгна от гърдите на Клеъри.

— Ех — рече Ходж, — моралният абсолютизъм на младите, който не търпи отклонения. Нима не виждаш, Клеъри, че посвоему се опитвам да бъда добър човек?

Тя поклати глава.

— Това не е начинът. Добрите неща, които сте направили не могат да компенсират лошите. Но… — прехапа устни. — Ако ми кажете къде е Валънтайн…

— Не — отрони той. — Казано е, че нефилимите са деца на хора и ангели. Ангелската част от същността ни просто прави разстоянието, от което падаме, по-голямо. — Докосна с върховете на пръстите си невидимата повърхност на стената. — Ти не си отраснала като нас. Не си част от този живот на белези и убийства. Още можеш да се махнеш. Напусни Института, Клеъри, колкото се може по-бързо. Напусни го и никога повече не се връщай.

Тя поклати глава.

— Не мога — каза тя. — Не мога да го направя.

— Тогава приеми моите съболезнования — каза той и излезе от стаята.

* * *

Вратата се затвори зад Ходж и остави Клеъри сама в тишината. Чуваше се само тежкото й дишане, ромоленето на дъжда и драскането на пръстите й по неподатливата прозрачна бариера между нея и вратата. Тя направи точно това, което си каза, че не трябва да прави: хвърли се срещу преградата, после отново и отново, докато не се изтощи и не я заболяха бедрата. После се отпусна на пода и се опита да не плаче.

Някъде от другата страна на бариерата Алек умираше, докато Изабел чака Ходж да дойде и да спаси брат й. Някъде извън тази стая Джейс бе грубо разбуден от Валънтайн. Извън този Институт шансовете на майка й да оживее се стопяваха миг след миг, секунда след секунда. А тя бе затворена тук, безполезна и безпомощна, като малко дете.

Тя стана рязко, после внезапно си спомни момента у Мадам Доротея, когато Джейс бе поставил стилито в ръката й. Дали му го върна? С притаен дъх тя бръкна в левия джоб на якето си — той беше празен. Ръката й бавно се присегна към десния джоб, по изпотените й

пръсти полепнаха боклучета, после те се плъзнаха по нещо твърдо, гладко и обло — стилито.

Скочи на крака, сърцето й биеше до пръсване и тя потърси с лявата си ръка невидимата стена. Когато я намери, тя се оживи, протегна напред върха на стилито, докато отново достигна до гладката повърхност. В съзнанието й вече се оформяше символ, подобно на риба, подаваща се през мътна вода, очертанията на люспите на която стават все по-ясни и по-ясни, колкото повече се приближава до повърхността. Първо бавно, а после все по-уверено тя движеше стилито по стената, като чертаеше ярко светещи линии, които се въртяха във въздуха пред нея.

Тя усети, че руната е готова, и свали ръка, като дишаше тежко. Известно време всичко беше неподвижно и тихо, а руната висеше като искрящ неон, който изгаряше очите й. После се чу оглушителен тътен, сякаш стоеше под водопад от стъкла, които с трясък се разбиваха край нея. Руната, която беше начертала, почерня и се разпадна на пепел, земята се разтресе под краката й, после всичко изчезна и тя разбра без капка съмнение, че е свободна.

Все още със стилито в ръка Клеъри се затича към прозореца и дръпна завесите. Беше паднал здрач и улиците долу бяха окъпани в червеникаволилава светлина. За щастие те бяха и почти пусти. Ясно видя как Ходж прекоси улицата, сивата му глава се поклащаше сред множеството.

Тя изскочи от библиотеката и се спусна по стълбите, като спря само, за да пъхне стилито обратно в джоба на якето си. Взе стълбите на бегом и хукна по улицата, като усещаше пробождане отстрани. Хората, които разхождаха във влажния здрач кучетата си, се дръпваха да й направят път, докато тя се носеше шеметно по алеята, минаваща успоредно на Ийст Ривър. Когато сви зад ъгъла, тя хвърли поглед към отражението си в тъмния прозорец на една жилищна сграда. Изпотената коса бе полепнала по челото й, лицето й беше цялото в засъхнала кръв.

Клеъри стигна до кръстовището, на което беше видяла Ходж от прозореца. За миг си помисли, че го е изгубила. Втурна се през тълпата, която излизаше от изхода на метрото, като разбутваше хората, използвайки колене и лакти като оръжия. Клеъри се измъкна от

множеството точно когато й се мерна пепитеният костюм и изчезна зад завоя на една тясна уличка между две сгради.

Тя се промъкна покрай боклукчийската кофа в началото на уличката. Усещаше гърлото си да гори всеки път когато си поемеше въздух. Въпреки че главната улица бе потънала в сумрак, в уличката беше тъмно като в нощ. Едва успя да различи Ходж, който беше застанал в другия край на уличката, която свършваше в задната част на ресторант за бързо хранене. Наоколо бяха пръснати боклуци от ресторанта: препълнени торби с храна, мръсни картонени чинии и пластмасови прибори, които изхрущяха неприятно под ботушите му, когато той се обърна и я погледна. Клеъри си спомни едно стихотворение, което бяха чели в час по английски: *Намираме се в алеята на плъховете, където мъртвите са оставили своите кости.*

— Последвала си ме — каза той. — Не биваше да го правиш.

— Ще ви оставя на мира само ако ми кажете къде е Валънтайн — рече тя.

— Не мога да направя това. Той ще разбере, че съм ти казал, и тогава край на свободата ми, а също и на живота ми.

— Това така или иначе ще стане, когато Клейвът разбере, че сте дали Бокала на смъртните на Валънтайн — отбеляза Клеъри. — След като ни изиграхте да го намерим за вас. Как можете да живеете с тази мисъл, знаейки какво планира да направи Валънтайн с Бокала?

Той я прекъсна с кратък смях.

— От Валънтайн се боя повече, отколкото от Клейва. Ако си умна, и при теб би трябвало да е така — каза той. — Той щеше да се добере до Бокала със или без моя помощ.

— И не ви интересува, че той ще го използва, за да убива деца?

По лицето му трепна мускул и той пристъпи напред. Тя видя нещо да проблясва в ръката му.

— Това наистина ли има толкова голямо значение за теб?

— Вече ви казах — рече Клеъри. — Не мога просто да си тръгна.

— Много лошо — каза той и тя го видя да повдига ръката си… и изведнъж си спомни как Джейс беше казал, че оръжието на Ходж е бил *чакрамът*, летящият диск. Тя се наведе точно преди да види как металният диск лети към главата й. Той изсвистя на няколко сантиметра от лицето й и се заби в металния противопожарен изход вляво от нея.

Тя се изправи. Ходж я гледаше, а в дясната му ръка блестеше втори метален диск.

— Все още можеш да избягаш — каза той.

Тя инстинктивно вдигна ръце, макар логиката да й подсказваше, че *чакрамът* ще ги нареже на парчета.

— Ходж…

Нещо се изправи пред нея, нещо голямо, сиво-черно и *живо*. Тя чу как Ходж извика от ужас. Докато препъвайки се отстъпваше назад, Клеъри видя нещото по-ясно, видя как то застана между нея и от Ходж. Това беше вълк, дълъг над метър и осемдесет, с лъскава черна козина с една сива ивица.

Ходж, хванал металния диск в ръка, беше бял като платно.

— Ти — каза задъхано той и Клеъри с изненада установи, че говори на вълка. — Мислех, че си избягал…

Вълкът оголи зъбите си и тя видя увисналия му червен език. Когато погледна към Ходж, в очите му се четеше омраза, най-обикновена човешка омраза.

— За мен ли си дошъл, или за момичето? — попита Ходж. По слепоочията му течеше пот, но ръката му беше уверена.

Вълкът се спусна към него, като издаваше глухо ръмжене.

— Още не е късно — каза Ходж. — Валънтайн ще те прибере…

Вълкът скочи с вой. Ходж отново извика, проблесна метал и се чу отвратителен звук, когато чакрамът се заби в бедрото на вълка. Той се изправи на задните си крака и когато се обърна към Ходж, Клеъри видя краят на диска да се подава от козината му, през която бликаше кръв.

Ходж извика и падна, челюстите на вълка се сключиха около врата му. Кръвта опръска циментовата стена зад него, образувайки алено ветрило. Вълкът вдигна глава от отпуснатото тяло на наставника и обърна сивия си, вълчи поглед към Клеъри, от зъбите му капеше кръв.

Тя не извика. Нямаше въздух в дробовете й и не можеше да издаде нито звук. Изправи се на крака и хукна да бяга, тичаше към входа на уличката и познатите неонови светлини на главната улица, тичаше, за да намери защита в истинския свят. Тя чуваше воя на вълка зад себе си, усещаше горещия му дъх по голите си крака. Със сетни сили тя се носеше към улицата…

Челюстите на вълка се сключиха около крака й и я дръпнаха назад. Точно преди главата й да се удари в твърдия тротоар и да я обвие мрак, тя откри, че има достатъчно въздух, за да извика — поне това.

Събуди я звукът от капеща вода. Клеъри бавно отвори очите си. Нямаше много за гледане. Тя лежеше на широко походно легло, намиращо се на пода на малка стая с изпоцапани стени. До стената бе опряна разклатена маса, върху която имаше прост месингов свещник с дебела червена свещ, чиято единствена светлина осветяваше помещението. Таванът беше напукан и опушен, влагата проникваше между пукнатините на камъка. Клеъри имаше смътното усещане, че нещо в стаята не е наред, но това чувство бе изместено от острата миризма на мокро куче.

Тя се надигна да седне и веднага след това съжали. Остра болка прониза главата й като шип, последвана от неудържимо гадене. Ако имаше нещо в стомаха си, със сигурност щеше да го изхвърли.

Огледалото, което висеше над походното легло, беше окачено на пирон, забит между два камъка. Погледна в него и се ужаси. Нищо чудно, че я болеше лицето — дълги успоредни резки се спускаха от ъгълчето на дясното й око до устната й. Дясната й буза беше разкървавена, а кръвта бе потекла по шията й, а после — още надолу, до тениската и якето й. Тя панически заопипва джоба си и си отдъхна. Стилито още си беше там.

Едва сега си даде сметка какво беше странното на стаята. Едната стена беше с решетки: дебели, железни, от пода до тавана. Тя беше затворена в килия.

С повишения адреналин във вените си се изправи на крака. Зави й се свят и се хвана за масата. Няма да изгубя съзнание, каза си решително тя. После чу стъпки.

Някой се приближаваше по коридора към килията. Клеъри отстъпи назад и се облегна на масата.

Беше мъж. Той носеше лампа, чиято светлина беше по-силна от тази на свещта и я караше да примигва, а него превръщаше в сянка. С високи, четвъртити рамене и рошава коса. Едва когато той отвори вратата на килията и влезе вътре, тя го позна.

Люк.

Изглеждаше както винаги: изтъркани джинси, дочена риза и работни обувки, същата рошава коса, същите очила, смъкнали се на върха на носа му. Белезите по шията му, които беше забелязала, когато го видя за последен път, бяха почти заздравели и по-светли от останалата кожа.

Това беше вече твърде много за Клеъри. Умората, безсънието, страхът и загубата на кръв я връхлетяха като разрушителна вълна. Усети, че коленете й омекват, и се свлече на пода.

За части от секундата Люк беше прекосил стаята — движеше се толкова бързо, че тя дори не успя да се удари в пода, преди я хване и да я вдигне на ръце, както когато беше малко момиче. Той я положи на походното легло и отстъпи назад, вперил в нея разтревожен поглед.

— Клеъри? — каза той, като посегна към нея. — Добре ли си?

Тя се дръпна и вдигна ръце, за да се предпази от него.

— Не ме докосвай.

По лицето му пробяга израз на дълбока скръб. Той прокара уморено ръка по челото си.

— Мисля, че си го заслужих.

— Да. Заслужи си го.

Лицето му беше угрижено.

— Не очаквам да ми вярваш…

— Добре е, че не очакваш. Защото наистина не ти вярвам.

— Клеъри… — Той започна да кръстосва килията напред-назад. — Това, което направих… Не очаквам да го разбереш. Знам, че според теб съм те изоставил…

— Ти ме изостави — рече тя. — Каза никога повече да не ти се обаждам. Никога не те е било грижа за мен. Никога не те е било грижа за майка ми. За всичко си лъгал.

— Не — каза той. — Не за всичко.

— Значи истинското ти име е Люк Гароуей?

Той присви унило рамене.

— Не — отвърна Люк, после погледна надолу. През предната част на синята му дочена риза изби тъмночервено петно. Той изруга.

Клеъри се изправи в седнало положение.

— Това *кръв* ли е? — попита смаяно тя. За миг забрави, че му беше сърдита.

— Да — каза Люк и посочи към себе си. — Сигурно раната се е отворила, когато те повдигнах.

— Каква рана? — недоумяваше Клеъри.

Той се поколеба:

— Дисковете на Ходж са остри, макар че самият той не е така сръчен като преди. Мисля, че ми е счупил ребро.

— Ходж ли? — попита Клеъри. — Ти кога…?

Той я погледна, без да каже нищо, и тя внезапно си спомни вълка в уличката, целия черен, с изключение на една сива ивица, спомни си и как дискът го уцели, и изведнъж разбра.

— Ти си *върколак*.

Той отмести ръката от ризата си, пръстите му бяха обагрени в червено.

— Да — каза лаконично той. После отиде до стената и удари силно глава в нея: веднъж, втори път, трети път. — Върколак съм.

— Ти уби Ходж — спомни си тя.

— Не. — Той поклати глава. — Предполагам, че го нараних лошо, но когато се върнах за тялото му, то беше изчезнало. Сигурно се е скрил някъде.

— Ти го захапа по врата — каза тя. — Видях те.

— Да. Нямах избор, иначе той щеше да те убие. Наранил ли е някой друг?

Клеъри прехапа устни. Усети вкуса на кръв, но това си беше стара кръв, от нападението на Хюго.

— Джейс — прошепна тя. — Ходж го повали в безсъзнание и го предаде на… на Валънтайн.

— На *Валънтайн*? — попита изненадано Люк. — Знаех, че Ходж е предал на Валънтайн Бокала на смъртните, но нямах представа, че…

— Откъде разбра? — започна Клеъри, но после си спомни. — Чул си ни като си говорехме с Ходж в уличката — рече тя. — Преди да го нападнеш.

— Нападнах го, както ти се изрази, защото беше на път да ти отсече главата — каза Люк, след което вдигна поглед, когато вратата на килията се отвори отново и вътре влезе висок мъж, последван от слабичка жена, толкова нежна, че приличаше на дете. И двамата бяха облечени с най-обикновени дрехи: джинси и памучни ризи, и двамата бяха с несресани, хвърчащи коси, само че жената беше руса, а мъжът

— с прошарена черна коса. И двамата бяха младолики, без бръчки, но с уморени очи.

— Клеъри — каза Люк — запознай се с Първи и Втори, Гретел и Аларик.

Аларик наведе огромната си глава към нея.

— Вече сме се виждали.

Клеъри се втренчи тревожно.

— Познаваме ли се?

— От хотел „Дюмор“ — каза той. — Ти хвърли нож и го заби в ребрата ми.

Тя потърси опора в стената.

— Аз, ааа… съжалявам.

— Няма защо — каза той. — Беше отлично хвърляне. — Бръкна с ръка в джоба на ризата си и извади оттам камата на Джейс с мигащото червено око. Подаде й я. — Мисля, че това е твое.

Клеъри го погледна втренчено.

— Но…

— Не се тревожи — успокои я той. — Почистил съм камата.

Тя мълчаливо я пое. Люк се подсмихна под мустак.

— Между другото — каза той — нападението на „Дюмор“ май не беше планирано както трябва. Бях изпратил група от моите вълци да те наглеждат и да се намесят, ако изпаднеш в беда. Когато ти влезе в „Дюмор“…

— Ние с Джейс можехме да се справим и сами. — Клеъри пъхна камата в колана си.

Гретел я удостои с разбираща усмивка.

— За това ли ни повикахте, сър?

— Не — рече Люк. — Раната ми се отвори, а и Клеъри има някои наранявания, за които трябва да се погрижим. Ако може да донесете нещо…

Гретел наклони глава.

— Ей сега ще донеса аптечката — рече тя и излезе, а Аларик я последва като огромна сянка.

— Тя те нарече „сър“ — каза Клеъри, след като вратата на клетката се затвори след тях. — И какво имаше предвид, като каза Първи и Втори?

— По старшинство, след мен — каза бавно Люк. — Аз съм водачът на тази вълча глутница. Затова и Гретел ми казва „сър“. Повярвай ми, никак не ми беше лесно да я отуча от навика й да ме нарича „господарю“.

— Майка ми знаеше ли?

— Какво да е знаела?

— Че си върколак.

— Да. Знаеше от самото начало.

— И, разбира се, на мен не счетохте за нужно да кажете.

— Исках да ти кажа — каза простичко Люк. — Но майка ти категорично не желаеше да знаеш каквото и да било за ловците на сенки или за невидимия свят. Не можех просто да ти кажа, че съм върколак, без да обясня подробностите, Клеъри, това е част от цяла история, която майка ти искаше да скрие от теб. Не знам доколко вече си запозната…

— Доста — каза безстрастно Клеъри. — Знам, че майка ми е била ловец на сенки. Знам, че е била омъжена за Валънтайн и че е откраднала от него Бокала на смъртните и се е опитала да го скрие. Знам, че след като ме е родила, всеки две години ме е водила при Магнус Бейн, за да отнема Зрението ми. Знам, че Валънтайн се опита да научи от теб къде е Бокалът, като в замяна пощади живота на мама, но ти каза, че тя не те интересува.

Люк гледаше втренчено стената.

— Не знаех къде е Бокалът — рече той. — Тя така и не ми каза.

— Можеше да се опиташ да постигнеш споразумение…

— Валънтайн не се пазари. Никога не е го е правил. Ако преимуществото е на негова страна, никога не би седнал на масата за преговори. Той вярва само в собствената си кауза и е напълно лишен от състрадание. И въпреки че някога е обичал майка ти, не би се поколебал да я убие. Не, не бих преговарял с Валънтайн.

— И затова реши да я *изоставиш*? — попита гневно Клеъри. — Ти си водач на цяла глутница върколаци и ей така решаваш, че тя няма нужда от помощта ти? Знаеш ли, беше достатъчно лошо, като си мислех, че и ти си ловец на сенки и си я изоставил заради някакъв си тъп обет. А сега знам, че ти си само някакъв жалък долноземец, който не го е грижа за всичките тези години, през които тя се е отнасяла с теб като с приятел… като с равен… и ето как й се отплащаш!

— Като те слушам — каза спокойно той, — звучиш също като някоя Лайтууд.

Тя присви очи.

— Не говори за Алек и Изабел, сякаш ги познаваш.

— Имах предвид родителите им — каза Люк. — Които между другото познавах много добре, когато всички ние бяхме ловци на сенки.

Тя зяпна от учудване.

— Знам, че си бил в Кръга… но как скри от тях, че си върколак? Те не знаеха ли?

— Не — рече Люк. — Защото не съм бил роден върколак. Бях направен такъв. Ясно ми е, че ако искам да те убедя да ми имаш доверие, то по-добре да чуеш цялата история. Тя е доста дълга, но мисля, че имаме достатъчно време.

ТРЕТА ЧАСТ
ПОТОМСТВЕНИ ЗНАЦИ

Потомствените знаци,
показващи възхода.
Паметта е вид умение,
начин да се съхраниш.

Уилям
Карлос
Уилямс,
Произходът

21
ИСТОРИЯТА НА ВЪРКОЛАКА

Истината е, че познавах майка ти още от времето когато бяхме деца. Израснахме в Идрис. Това е едно прекрасно място и винаги съм съжалявал, че не си го виждала. Щеше да обикнеш лъскавите борове през зимата, тъмната земя и студените кристални реки. Има няколко малки градчета и само един по-голям град, Аликанте, където заседава Клейвът. Всички го наричат Град от стъкло: неговите кули са направени от същия плашещ демоните материал, като нашите стилита; на слънцето те блестят като стъкло.

Когато с Джослин пораснахме достатъчно, бяхме изпратени на училище в Аликанте. Именно там се запознах с Валънтайн.

Той беше с една година по-голям от мен. Освен това беше най-известното момче в училище. Беше красив, умен, богат, напредничав и невероятен боец. Аз бях никой — нито богат, нито надарен, от просто селско семейство. И в ученето не ми вървеше. Джослин беше родена за ловец на сенки. Аз не бях. Не можех да понеса и най-лесните знаци или да усвоя и най-простите техники. На моменти ми идеше да избягам и да се върна позорно у дома. Дори мислех да стана мундан. Толкова бях отчаян.

Валънтайн беше този, който ме спаси. Един ден влезе в стаята ми — дори не предполагах, че знае името ми. Предложи ми помощта си. Каза ми, че знае за моите затруднения, но че вижда у мен потенциала на велик ловец на сенки. И с негова помощ започнах да бележа напредък. Взех си изпитите, поставих си първите знаци, убих първия си демон.

Боготворях го. Наистина мислех, че слънцето се върти около Валънтайн Моргенстърн. Разбира се, не бях единственият неудачник, избавен от него. Имаше и други. Ходж Старкуедър, който се разбираше по-добре с книгите, отколкото с хората, Мерис Хероңджейл, чийто брат се ожени за мунди, или Робърт Лайтууд, който се страхуваше от руните повече от всичко друго — Валънтайн бе взел всички нас под крилото си.

Тогава си мислех, че това е приятелство, днес вече не съм толкова сигурен в това. Вече вярвам, че той си е създавал последователи. Беше обсебен от мисълта, че с всяко поколение ловците на сенки стават все по-малобройни и по-малобройни — че сме застрашени от изчезване. Беше сигурен, че ако Клейвът използва по-свободно Бокала на Разиел, могат да се създадат повече ловци на сенки. За нашите учители тази идея беше светотатство — никой не може да избира кой да стане ловец на сенки. В лекомислието си Валънтайн стигаше дотам, да пита защо тогава не направим от всички хора ловци на сенки. Защо да не дарим всички със способността да виждат невидимия свят? Защо най-егоистично пазим тази сила за себе си?

Когато учителите отговаряха, че повечето хора не биха оцелели след това преобразяване, Валънтайн твърдеше, че учителите лъжат и се опитват да запазят силите на нефилимите само за тесен кръг избраници. Така се аргументираше тогава, но вече смятам, че според неговите убеждения, целта оправдава средствата. Той убеди нашата малка група в правотата на възгледите си и ние основахме Кръга с намерението да спасим вида на ловците на сенки от изчезване. Разбира се, като седемнайсетгодишни не бяхме съвсем сигурни как ще го постигнем, но това не ни пречеше да вярваме, че ще направим нещо значимо.

После дойде нощта, в която бащата на Валънтайн бе убит при нападение на върколаци. Когато след погребението Валънтайн се върна на училище, той носеше червените знаци на скръбта. Някак си се беше променил. Неговата дружелюбност се беше превърнала в припламваща ярост, която на моменти граничеше с жестокост. Отдавах това му поведение на скръбта и се опитвах да бъда по-мил с него отвсякога. Никога не отвръщах на гнева му с гняв. Само имах неприятното усещане, че съм го разочаровал.

Единствената, която смогваше да потуши яростта му, беше майка ти. Тя винаги малко странеше от нашата група, понякога ни наричаше на шега фенклуба на Валънтайн. Когато баща му умря, това се промени. Неговата мъка събуди симпатията й. Те се влюбиха един в друг.

Аз също го обичах: той беше най-добрият ми приятел и аз се радвах, че с Джослин са заедно. Когато завършихме училище, те се

ожениха и отидоха да живеят в имението на родителите й. Аз, от своя страна, се завърнах вкъщи, но Кръгът си остана. Той беше започнал като един вид училищна авантюра, но растеше по размер и сила, а заедно с него растеше и Валънтайн. Неговите идеали също се промениха. Кръгът все още имаше претенции към Бокала на смъртните, но след смъртта на бащата си Валънтайн се обяви за открита война срещу всички долноземци, не само срещу тези, които нарушаваха Съглашението. Този свят е за хората, твърдеше той, в него няма място за полудемони. Защото на демоните никога не може да се вярва напълно.

На мен не ми се нравеше посоката, по която беше поел Кръгът, но си останах в него — отчасти защото все още не можех да изоставя Валънтайн, отчасти по молба на Джослин. Тя се надяваше, че ще успея да допринеса за известна сдържаност в Кръга, но това беше невъзможно. При Валънтайн не можеше да има сдържаност, а Робърт и Мерис — вече женени — бяха дори и по-лоши. Само Майкъл беше разколебан, но въпреки своята неохота ние продължавахме да го следваме; като група ние неуморно ловяхме долноземци, като преследвахме и онези, които бяха направили и най-дребното нарушение. Валънтайн никога не убиваше същество, което не е нарушило Съглашението, но правеше всякакви други неща — виждал съм го да поставя сребърни монети върху клепачите на върколашко момиче, докато не ослепее, за да го накара да кажа къде е брат й… виждал съм го и как… но няма смисъл да ти разказвам тези неща. Съжалявам.

По някое време Джослин забременя. В деня, когато ми каза това, тя ми призна и че ужасно се страхува от мъжа си. Той се бил променил до неузнаваемост. Понякога по цели нощи не се прибирал, а стоял в мазето на имението им и тогава се чували викове през стените…

Аз отидох при него. Той се засмя, като отдаде нейните опасения на обичайните страхове на жена, очакваща първото си дете. Същата нощ той ме покани на лов. Все още се опитвахме да изтребим глутницата на върколаците, които преди години бяха убили баща му. Ние бяхме парабатаи, перфектен екип от двама бойци, готови да умрат един за друг. Ето защо, когато Валънтайн ми каза, че тази нощ ще пази гърба ми, аз му повярвах. Не видях вълка, докато той не връхлетя върху мен. Само помня как заби зъбите си в рамото ми и нищо друго

от онази нощ. Когато се събудих, лежах в дома на Валънтайн, рамото ми беше превързано и Джослин беше там.

Не всяко ухапване от върколак те превръща в такъв. Аз се излекувах от раните и прекарах следващите седмици в мъчително очакване. Очаквах пълнолунието. Ако от Клейва разберяха, щяха да ме заключат в килия за наблюдение. Ала Валънтайн и Джослин мълчаха. Три седмици по-късно луната изгря, пълна и ярка, а аз започнах да се променям. Първата промяна винаги е най-трудна. Спомням си объркването, агонията, дълбокия мрак и събуждането няколко часа по-късно в една ливада на километри от града, гол и покрит с кръв, разкъсаното тяло на някакво малко горско животно в краката ми.

Върнах се обратно в имението, а те ме посрещнаха на вратата. Джослин с плач се спусна към мен, но Валънтайн я задържа. Стоях на краката си, окървавен и треперещ. Мислите ми бяха объркани и още усещах вкуса на сурово месо в устата си. Не знаех какво да очаквам, но мисля, че трябваше да се досетя.

Валънтайн ме повлече надолу по стълбите и ме замъкна към гората. Той каза, че се бил заклел да ме убие, но когато ме видял, разбрал, че не може да го направи. Вместо това ми даде камата, която някога принадлежала на баща му — тя беше от сребро и опари ръката ми, когато я докоснах. Каза, че най-доброто и похвално нещо, което мога да направя, е да сложа край на живота си. Целуна камата, подаде ми я, после се върна в имението си и залости вратата.

Аз хукнах в нощта — ту като човек, ту като вълк, и така, докато не пресякох границата. Нападнах свърталището на върколаците, като размахвах камата си и настоявах за двубой с този, който ме беше ухапал и превърнал в един от тях. Всички се засмяха и ми посочиха водача на глутницата си. С все още кървави от лова зъби той пристъпи срещу мен.

Никога не съм обичал единоборството. Моето оръжие беше арбалетът; имах отлично зрение и спокойна ръка. Но в ръкопашния бой не бях особено добър; Валънтайн беше този, на когото му се отдаваше. Но аз просто исках да умра и да отнеса със себе си съществото, което ме беше съсипало. Може би, мислех си аз, ако отмъстя за себе си и убия вълците, отнели живота на баща му, Валънтайн ще скърби за мен. Когато се вкопчихме един в друг, приемайки формата ту на мъже, ту на вълци, видях, че противникът ми

беше изумен от моята свирепост. Когато нощта премина в ден, той започна да се уморява, но моята ярост не утихваше. И когато слънцето отново започна да залязва, аз забих камата си в шията му и той умря, като ме изпръска с кръвта си.

Очаквах глутницата да ме нападне и разкъса на парчета. Но те паднаха в краката ми и покорно сведоха глави. Вълците си имат закон: който убие водача на глутницата им, заема неговото място. Аз влязох в свърталището на вълците, но вместо да намеря там смърт и отмъщение, намерих нов живот.

Изоставих своето предишно Аз и почти забравих какво е да бъдеш ловец на сенки. Но не можех да забравя Джослин. Мисълта за нея ме следваше неотклонно. Боях се за нея, защото беше принудена да живее с Валънтайн, но знаех, че ако приближа до имението, Кръгът ще ме улови и убие.

Накрая тя дойде при мен. Спях, когато моят Първи дойде да ми каже, че някаква млада жена, ловец на сенки, иска да ме види. Веднага се сетих кой може да е. Видях неодобрението в очите му, когато скочих и хукнах към нея. Разбира се, всички бяха наясно, че някога съм бил ловец на сенки, но това беше строго пазена и срамна тайна, за която не се говореше. Валънтайн би се смял на това.

Тя ме чакаше отвън. Вече не беше бременна, но изглеждаше измъчена и бледа. Родила дете, каза тя, момче, и го нарекла Джонатан Кристофър. Когато ме видя, се разплака. Беше ми ядосана, че не съм намерил начин да й кажа, че съм жив. Валънтайн бил казал на Кръга, че съм се самоубил, но тя не повярвала. Знаела, че никога не бих направил такова нещо. Разбира се, тази й увереност в мен не беше оправдана, но аз бях толкова щастлив да я видя отново, че не й възразих.

Попитах я как ме е намерила. Тя каза, че в Аликанте се носели слухове за някакъв върколак, който някога е бил ловец на сенки. Тези слухове достигнали и до ушите на Валънтайн и тя дошла да ме предупреди. Малко след това дойде и той, но аз се скрих от него, както умеят върколаците, и той си тръгна, без да се стигне до кръвопролитие.

След този случай с Джослин започнахме да се срещаме тайно. Беше през годината, в която се сключва Съглашението, и всички долноземци говореха за него и за предполагаемите планове на Валънтайн да ги унищожи. Чух, че той яростно се възпротивил на

Съглашението пред Клейва, но без успех. Затова Кръгът тайно изготвил нов план. Те се бяха съюзили с демоните — най-върлите противници на ловците на сенки, за да си набавят оръжия, които щели да скрият в Голямата зала на ангела, където щяло да се подпише Съглашението. С помощта на един демон Валънтайн откраднал Бокала на смъртните. На мястото му оставил копие — щели да минат месеци, докато Съюзът разбере, че Бокалът е изчезнал, а когато станело това, щяло да бъде твърде късно.

Джослин се опитваше да разбере какво възнамерява да прави Валънтайн с Бокала, ала напразно. Тя обаче знаеше, че Кръгът се готви да нападне долноземците в залата и да ги убие. След такова поголовно клане Съглашението нямало как да не пропадне.

Независимо от хаоса, по някакъв странен начин това бяха щастливи дни. Двамата с Джослин изпращахме тайно писма до феите, магьосниците и дори до отколешните противници на върколаците — вампирите, в които ги предупреждавахме за плановете на Валънтайн и ги приканвахме да се готвят за битка. Работехме заедно, върколак и нефилим.

В деня на подписването на Съглашението видях от скривалището си как Джослин и Валънтайн напускат имението. Помня как тя се наведе, загърната в златисточервен шал, и целуна светлорусата глава на сина си. Помня как слънцето блестеше в косите й, помня усмивката й.

Те се качиха в една карета и потеглиха за Аликанте. Аз ги последвах, тичайки на четирите си крака, а моята глутница тичаше с мен. Голямата зала на ангела беше пълна с членове на Клейва и представители на долноземците. Когато Съглашението бе представено за подписване, Валънтайн се изправи на крака, а с него се изправи и Кръгът, отметнаха плащовете си и извадиха оръжията. Когато в залата настъпи хаос, Джослин изтича към голямата двукрила врата и я отвори.

Моята глутница беше точно до вратата. Ние нахлухме в залата и разцепихме нощта със своя вой. Бяхме последвани от приказни рицари с оръжия от стъкло и усукани шипове. След тях дойдоха децата на нощта с оголени зъби и магьосниците с мечове и огън. Когато множеството панически напусна залата, ние нападнахме членовете на Кръга.

Никога в залата на ангела не е имало такова кръвопролитие. Опитвахме се да не нараняваме онези ловци на сенки, които не бяха от Кръга. Джослин ги беше маркирала с помощта на магическо заклинание. Мнозина обаче умряха и се боя, че за някои ние имаме вина. Но със сигурност вината падна върху нас. Колкото до Кръга, те бяха много повече, отколкото си представяхме, и яростно се биеха с долноземците. Аз си проправях път през тълпата до Валънтайн. Единствената ми мисъл беше за него — исках лично да го убия и така да получа възмездие. Най-накрая го намерих до голямата Статуя на ангела да размахва камата си срещу един приказен рицар. Когато ме видя, той се усмихна, жестоко и диво.

— Върколак да се сражава с меч и кама е толкова противоестествено, колкото куче да яде с нож и вилица.

— Познаваш меча, познаваш и камата — казах аз. — А знаеш и кой съм. Когато се обръщаш към мен, използвай името ми.

— Не познавам получовеци — каза Валънтайн. — Някога имах приятел, човек на честта, който би предпочел да умре, отколкото кръвта му да бъде осквернена. Сега пред мен стои безименно чудовище в неговия образ. — Той вдигна камата си. — Трябваше да те убия, когато имах тази възможност — изрева и се хвърли върху мен.

Аз парирах удара и започнахме да се сражаваме на подиума, докато битката вилнееше край нас и един по един членовете на Кръга падаха. Видях как Лайтууд захвърлят оръжията си и побягват. Ходж отдавна вече го нямаше, беше избягал още в самото начало. И в този миг видях Джослин, която тичаше нагоре по стълбите към мен, по лицето й се четеше страх.

— Валънтайн, спри! — извика тя. — Това е Люк, твоят приятел, твоят парабатай…

Той изръмжа и я сграбчи, като я изправи пред себе си и опря камата си в шията й. Пуснах оръжието си. Не исках да рискувам той да я нарани. Той прочете всичко в очите ми.

— Ти винаги си я искал — изсъска той. — А сега двамата сте се съюзили срещу мен. Ще съжалявате за стореното до края на живота си.

С тези думи той скъса медальона от шията на Джослин и го хвърли към мен. Сребърната верижка опари кожата ми като удар с камшик. Аз извиках от болка и отстъпих назад и в този миг той се изгуби в навалицата, влачейки и нея със себе си. Тръгнах след тях,

изгорен и кървящ, ала той беше твърде бърз, проправяше си път през гъстата тълпа и минаваше през трупове.

Излязох на лунната светлина. Голямата зала гореше и небето беше в пламъци. Погледнах надолу към зелените ливади на столицата край тъмната река и улицата по крайбрежието, където хората търсеха спасение в нощта. Най-после намерих Джослин на брега на реката. Валънтайн го нямаше, а тя, уплашена до смърт за Джонатан, отчаяно искаше да се прибере. Намерихме кон и тя изчезна, галопирайки в нощта. Аз приех вълчи образ и я последвах към хълмовете.

Вълците са бързи, но отпочиналият кон е по-бърз. Аз доста изостанах и тя пристигна в имението преди мен.

Още докато се приближавах до къщата, усетих, че се е случило нещо ужасно. Не само мирисът на огън висеше във въздуха, имаше и нещо друго, нещо плътно и сладко — зловонието на демонична магия. Аз отново приех човешки образ и тръгнах по дългата пътека, която се белееше на лунната светлина като сребърна река, водеща до… развалини. Къщата бе изгоряла, а нощният вятър разпръскваше пепелта из полетата наоколо. Виждаха се само основите, подобно на обгорели кости — тук прозорец, там повален комин, — но същинската къща, тухлите и хоросанът, безценните книги и древните гоблени, предавани от поколение на поколение ловци на сенки, бяха пепел, реещa се на лунната светлина.

Валънтайн бе разрушил къщата с демоничен огън. Трябва да е имал такъв. Никой огън на света не може да изпепелява така и да оставя толкова малко след себе си.

Аз си проправих път през все още тлеещите руини. Намерих Джослин, коленичила върху нещо, което вероятно са били стълбите пред входната врата. Те бяха почернели от огъня. Имаше и кости. Овъглени, но се виждаше, че са на човек, тук-там с парцали от дрехи и парченца от бижута, които огънят не е могъл да разруши. Червени и златисти нишки още висяха по костите на майката на Джослин, а горещината бе стопила камата на баща й в ръката й. Сред купчината кости блестеше сребърният амулет на Валънтайн с отличителния знак на Кръга, който беше нажежен до бяло и пареше лицето ми… и сред тези останки, пръснати, сякаш са били твърде крехки, за да се задържат заедно, бяха костите на дете…

Ще съжалявате за стореното до края на живота си, беше казал Валънтайн. И докато стояхме коленичили с Джослин на обгорелите камъни, разбрах, че той е бил прав. Аз съжалявах и оттогава съжалявам всеки ден.

Тази нощ ние яздихме през града, сред догарящите огньове и пищящите хора, а после пропълзяхме в мрака сред полетата. Мина цяла седмица, преди тя да проговори. Аз я изведох от Идрис. Избягахме в Париж. Нямахме пари, но тя отказа да отиде в тамошния Институт и да помоли за помощ. Каза, че не иска да има нищо общо с ловците на сенки, нищо общо с невидимия свят.

Седяхме в малката, евтина хотелска стая, която бяхме наели, и се мъчех да я убедя, но не се получи. Тя беше категорична. Най-накрая ми каза защо: отново беше бременна и знаеше това от няколко седмици. Искаше да създаде нов живот за себе си и за бебето и не искаше в никакъв случай детето някога да разбере за Клейва или Завета. Тя ми показа амулета, който беше взела от пепелището. Продаде го на пазара в Клигнанкорт и с получените пари купи самолетен билет. Не искаше да ми каже закъде. Колкото по-далече от Идрис, каза тя, толкова по-добре.

Разбрах, че загърбвайки досегашния си живот, ще загърби и мен. Ето защо се опитах да я разубедя, но тя беше непреклонна. Бях наясно, че ако го нямаше детето, което носеше, тя щеше да отнеме собствения си живот и тъй като предпочитах да я загубя в света на смъртните пред това, да я загубя в смъртта, най-после неохотно се съгласих с нейния план. Тогава дойде моментът на раздялата ни на летището. И последните думи, които Джослин ми прошепна в мрачната чакалня, ме пронизаха до мозъка на костите: *Валънтайн не е мъртъв.*

След като тя си отиде, аз се завърнах при своята глутница, но не намерих спокойствие там. Постоянно нещо ме гризеше отвътре и винаги се събуждах с неизреченото й име на уста. Вече не бях водачът, какъвто бях преди, знаех прекрасно това. Бях честен и справедлив, но отчужден. Не можех да си намеря приятели сред вълците хора, нито жена. Все пак бях твърде много човек — твърде много ловец на сенки, — за да намеря спокойствие сред върколаците. Аз ловувах, но ловът не ми носеше удовлетворение. И когато най-после дойде време да се подпише Съглашението, отидох в града, за да положа подписа си.

В Голямата зала на ангела, междувременно почистена от кръвта, ловците на сенки и четирите раси на полухора седнаха отново да подпишат документите, които щяха да ни донесат мир. Изненадах се да видя семейство Лайтууд, които от своя страна се изненадаха, че не съм мъртъв. Те самите, както ми разказаха, заедно с Ходж Старкуедър и Майкъл Уейланд бяха единствените членове на някогашния Кръг, които бяха избегнали смъртта през онази нощ в залата. Майкъл, съкрушен от мъката по загубата на жена си, се бил оттеглил в имението си извън града с малкия си син. Клейвът бе изпратил другите трима в изгнание: те трябваше да заминат за Ню Йорк, за да ръководят тамошния Институт. Семейство Лайтууд, които имаха връзки с най-влиятелните семейства в Клейва, получиха доста по-лека присъда от тази на Ходж. Клейвът го бе наказал с проклятие: той трябваше да замине с тях, но ако напуснеше свещената земя на Института, го чакаше жестока смърт. Той искал да се отдаде на учене там, казаха те, и щял да бъде прекрасен наставник на техните деца.

След подписването на Съглашението излязох от залата и тръгнах надолу към реката, където бях намерил Джослин в нощта на Въстанието. Докато гледах тъмните води, разбрах, че никога няма да намеря покой в родината си. Исках да съм при нея и никъде другаде. Тогава реших да я потърся.

Напуснах глутницата си и поставих друг на моето място. Мисля, че те изпитаха облекчение, че си тръгвам. Пътувах като вълк, без багаж: сам, през нощта, като гледах да минавам по странични пътеки и селски пътища. Върнах се в Париж, но там не намерих никаква следа от нея, тогава отидох в Лондон. От Лондон се качих на кораб за Бостън.

Известно време прекарах в града, после се отправих към планините на мразовития Север. Свикнах да пътувам, но все повече и повече се улавях, че мисля за Ню Йорк и за прокудените там ловци на сенки. Един вид и Джослин също беше прокудена. Най-после пристигнах в Ню Йорк с една брезентова чанта и без никаква представа, къде да търся майка ти. Щеше да ми е по-лесно да намеря вълча глутница и да се присъединя към нея, но се въздържах. Вместо това, както бях правил и в други големи градове, изпращах съобщения чрез долноземците, като очаквах някакъв знак от Джослин. Но нямаше

нищо, тя сякаш бе изчезнала в света на мунданите без да остави следа. Започнах да се отчайвам.

И един ден я открих по чиста случайност. Докато скитах безцелно по улиците на Сохо, съзрях една картина, висяща на витрината на галерия.

Беше пейзаж, който веднага разпознах. Изгледът от прозореца на къщата в имението на родителите й, зелените ливади, дърветата, редящи се покрай пътя. Разпознах стила й, техниката й на рисуване, всичко. Заблъсках по вратата на галерията, но беше заключено. Тогава разгледах картината по-внимателно още веднъж и открих подписа й. За първи път видях новото й име: *Джослин Фрей*.

Още същата вечер я намерих, тя живееше в пететажна сграда без асансьор в квартала на художниците, Ийст Вилидж. Изкачих мрачните, слабо осветени стълби, сърцето ми се беше качило в гърлото, и почуках на вратата й. Отвори ми малко момиченце с тъмночервени плитки и любопитни очи. И тогава зад него видях Джослин да идва към мен, ръцете й бяха изцапани с боя, а лицето й бе същото като в спомените ми, познато ми още от детските години…

Останалото го знаеш.

22
РУИНИТЕ НА „РЕНУИК“

Дълго след като Люк приключи разказа си, в стаята цареше тишина. Единствените звуци бяха от тихото капене на водата по тухлените стени и пращенето на огъня в огнището. Най-после Люк наруши тишината:

— Кажи нещо, Клеъри.

— *Какво искаш да ти кажа?*

Той въздъхна.

— Може би, че разбираш?

Клеъри чуваше пулсирането на кръвта в ушите си. Чувстваше се така, сякаш животът й бе построен върху ледена кора, тънка като лист хартия, и сега ледът бе започнал да се пропуква и заплашваше да я повлече в ледения мрак. Долу, в тъмната вода, мислеше си тя, бяха всички тайни на майка й, които се носеха по течението, отломки, напомнящи за корабокрушенския й живот.

Тя вдигна поглед към Люк. Той беше замъглен, неясен, сякаш го гледаше през вода или трептящ въздух.

— Баща ми — каза тя, — онази снимка, която майка ми държеше върху камината…

— Това не е баща ти — рече Люк.

— Имало ли го е изобщо? — повиши глас Клеъри. — Съществувал ли е някога Джон Фрей, или майка ми и него си е измислила?

— Джон Фрей наистина е съществувал. Но не беше твой баща. Той бе синът на съседите на майка ти, когато живееше в Ийст Вилидж. Загинал е в катастрофа, точно както майка ти ти е разказвала, само че тя не го е познавала. Притежава снимката му, защото съседите й я помолили да нарисува негов портрет с униформата. Тя им дала портрета, но задържала снимката и е представила мъжа на нея за твой баща. Допускам, че си е мислила, че така ще е по-лесно — все пак, ако ти беше казала, че е избягал или изчезнал, ти щеше да поискаш да го търсиш. Мъртвият…

— Не може да разкрие лъжите ти — завърши горчиво Клеъри вместо него. — Не й ли е хрумвало, че постъпва лошо, като ме кара да мисля през всичките тези години, че баща ми е мъртъв, докато моят истински баща…

Люк не каза нищо, като я остави сама да довърши изречението си и да осмисли немислимото.

— … *е Валънтайн*. — Гласът й трепна. — Това ли искаш да ми кажеш? Че Валънтайн е бил… е… мой баща?

Люк кимна, само по свитите му пръсти се разбираше, че е напрегнат.

— Да.

— О, *Боже* мой. — Клеъри скочи на крака, неспособна повече да седи на едно място. Закрачи към решетките на килията. — Това не е възможно. Просто не е възможно.

— Клеъри, моля те, успокой се…

— Да се успокоя? Казваш ми, че баща ми на практика е олицетворението на злото, и искаш да се успокоя?

— Той не винаги е бил зъл — каза Люк така, сякаш се извиняваше.

— О, не съм съгласна. Мисля, че той *поначало* си е зъл. Всички онези глупости, които е прокламирал за чистотата на човешката раса и значението на неопетнената кръв — това звучи като някой от ужасните фашисти. А вие двамата сте се хванали на всичко това.

— Не аз бях този, който само преди няколко минути говореше за „жалките“ долноземци — каза спокойно Люк. — И как не може да им се вярва.

— Не е същото! — Клеъри долови сълзи в гласа си. — Имала съм брат — продължи тя, гласът й се прекърши. — А също баба и дядо. Те мъртви ли са?

Люк кимна, като погледна големите си ръце, сложени на коленете.

— Мъртви са.

— Джонатан — каза тихо тя. — Колко по-голям е бил от мен?

Люк нищо не каза.

— Винаги съм искала да имам брат — рече тя.

— Недей — каза измъчено той. — Не се измъчвай. Сега разбираш защо майка ти те е пазила от всичко това, нали? Какъв

смисъл щеше да има да знаеш какво си загубила преди още да се родиш?

— Кутията — каза Клеъри, умът й трескаво работеше. — С инициалите Дж. К. на нея. *Джонатан Кристофър*. За него е плачела. И онази къдрица — била е на брат ми, а не на баща ми.

— Да.

— И когато ти каза „Клеъри не е Джонатан“, си имал предвид брат ми. И мама се е държала с мен така свръхпокровителствено, защото вече е била загубила едно дете.

Преди Люк да отговори, вратата на килията се отвори и влезе Гретел. „Аптечката“, която Клеъри си бе представяла като твърда пластмасова кутия с червен кръст върху нея, приличаше много повече на голяма дървена табла, пълна с бинтове, бурканчета с някакви течности и билки, които издаваха остра миризма на лимон. Гретел постави таблата до походното легло и даде знак на Клеъри да седне, което тя направи с неохота.

— Добро момиче — каза жената вълк, като потопи марля в едно от бурканчетата и почисти внимателно засъхналата кръв от лицето на Клеъри. — Какво се е случило с теб? — попита тя, недоумявайки защо лицето на Клеъри изглежда, сякаш е минало през ренде.

— И аз това се питам — каза Люк, като гледаше отстрани със скръстени ръце.

— Хюго ме нападна. — Клеъри се опита да не охка, когато стипчивата течност опари раните й.

— Хюго ли? — примигна Люк.

— Птицата на Ходж. Поне мисля, че беше неговата птица. Може да е била и на Валънтайн.

— Хюджин — каза тихо Люк. — Хюджин и Мунин бяха ловните соколи на Валънтайн. Мисля, че имената им означаваха Мисъл и Памет.

— По-скоро трябва да се казват Нападение и Убийство — рече Клеъри. — Хюго едва не ме ослепи.

— Така е дресиран. — Люк почукваше с пръстите на едната си ръка другата. — След Въстанието Ходж явно го е взел със себе си. Но той си е творение на Валънтайн.

— Точно както и Ходж — каза Клеъри, като трепна, когато Гретел започна да почиства дългата рана на ръката й, изцапана с

мръсотия и кръв, а после направи спретната превръзка.

— Клеъри…

— Не искам повече да говорим за миналото — каза бурно тя. — Искам да знам какво ще правим сега. Валънтайн има двама заложници — майка ми и Джейс… и Бокала. А ние нямаме нищо.

— Не бих казал, че нямаме нищо — отвърна Люк. — Имаме голяма вълча глутница. Проблемът е, че не знаем къде е Валънтайн.

Клеъри поклати глава. Един кичур падна в очите й и тя нетърпеливо го отметна. *Боже, колко съм мръсна,* помисли си тя. *Бих дала всичко — е, почти всичко — за един душ.*

— Валънтайн има ли нещо като скривалище? Таен лагер?

— Ако има — каза дрезгаво Люк, — значи е успял да го опази в тайна.

Гретел приключи с Клеъри, която внимателно раздвижи ръката си. Зеленикавият мехлем, който Гретел беше намазала върху раната, бе намалил болката, но самата ръка още беше като вдървена.

— Чакай малко — рече Клеъри.

— Винаги съм се чудил защо хората казват това — рече Люк, без да се обръща към никого конкретно. — Никъде не съм тръгнал.

— Може ли Валънтайн да е някъде тук, в Ню Йорк.

Люк кимна.

— Възможно е.

— Когато го видях в Института, той дойде през портал. Магнус каза, че в Ню Йорк има само два портала. Един у Доротея и един — у *Ренуик*. Този у Доротея е разрушен, освен това не мога да си представя, че ще се крие там, така че…

— *Ренуик* ли? — Люк изглеждаше изумен. — Ренуик не е име на ловец на сенки.

— Ами ако Ренуик изобщо не е човек? — каза Клеъри. — Ако е място? *Ренуик.* Като ресторант или… или хотел, или нещо подобно.

Очите на Люк изведнъж се разшириха. Той се обърна към Гретел, която се приближаваше към него с аптечката.

— Трябва ми телефонен указател — каза той.

Тя спря насред движението си и протегна напред таблата с жест на обвинение.

— Но, сър, вашите *рани*…

— Забрави раните ми и ми донеси телефонен указател — тросна се той. — Намираме се в полицейско управление, не може да няма някакви стари указатели.

С надменно негодуване Гретел сложи таблата на пода и с маршова стъпка излезе от килията. Люк погледна Клеъри над очилата си, които се бяха смъкнали на носа му.

— Умно момиче.

Клеъри не отговори. Стомахът й се беше свил на топка. Изкушаваше я една мисъл, която се бореше да изплува в съзнанието й, ала тя не й позволи. Не й се искаше да хаби енергия за нещо, което не беше най-важното в момента.

Гретел се върна с някакво омърляно издание на *Жълти страници* и го подаде на Люк. Той запрелиства страниците, докато жената вълк обработваше раната му с лепкави мехлеми.

— Има седем души с фамилия Ренуик в телефонния указател — каза най-накрая той. — Но никакви ресторанти, хотели или други такива. — Побутна очилата си нагоре, но те отново се плъзнаха надолу. — Въпросните Ренуик не са ловци на сенки — рече той, — а на мен ми изглежда малко вероятно Валънтайн да отседне в дома на мундани или долноземци. Макар че може би…

— Имаш ли телефон? — прекъсна го Клеъри.

— Не е в мен. — Люк, все още с указателя в ръце, погледна към Гретел. — Би ли ми донесла телефона?

С навъсено сумтене тя хвърли окървавените превръзки в таблата на земята и мигом излезе. Люк сложи телефонния указател на масата, взе един бинт и започна да го увива около диагоналния разрез на ребрата си.

— Съжалявам — каза той в отговор на втренчения поглед на Клеъри. — Знам, че изглежда отблъскващо.

— Ако хванем Валънтайн — попита рязко тя, — можем ли да го убием?

Люк за малко не изпусна бинта.

— Какво?

Тя се заигра разсеяно с конците, изскочили от джоба на джинсите й.

— Той е убил по-големия ми брат. Убил е баба ми и дядо ми. Нали така?

Люк остави бинта на масата и смъкна надолу ризата си.

— И какво мислиш, че ще постигнеш с убийството му? Ще заличиш стореното от него?

Гретел се върна, преди Клеъри да успее да каже нещо. С измъчено изражение на лицето тя подаде старомоден мобилен телефон на Люк. Клеъри се запита кой ли плаща сметките.

— Трябва да се обадя на някого — Клеъри протегна ръка.

Люк се колебаеше.

— Клеъри…

— Ще попитам за Ренуик. Ще отнеме секунда.

Той внимателно й подаде телефона. Тя набра номера, полуизвърната от него, създавайки си илюзията за усамотеност.

Саймън вдигна на третото позвъняване.

— Ало?

— Аз съм.

Гласът му се повиши.

— Добре ли си?

— Добре съм. Защо? Имаш ли някакви новини от Изабел?

— Не. Какво трябва да ми каже Изабел? Нещо не е наред ли? За Алек ли става въпрос?

— Не — каза Клеъри, като не й се искаше да лъже, че Алек е добре. — Не за Алек. Виж, само исках да те помоля да потърсиш нещо в *Гугъл*.

Саймън изсумтя.

— Шегуваш се. Те да не би да нямат компютър? Знаеш ли, не ми отговаряй. — Тя чу звук от отваряне на врата и мяукането на котката на майката на Саймън, когато той я изгони от любимото й място върху клавиатурата. Тя ясно си представи как Саймън сяда пред компютъра и пръстите му чевръсто бягат по клавиатурата. — Какво искаш да проверя?

Тя му каза. Докато говореше, усещаше притеснения поглед на Люк върху себе си. По същия начин я беше гледал, когато на единайсет години бе вдигнала висока температура. Носеше й кубчета лед, четеше й от любимите й книги, имитирайки гласовете на героите.

— Права си — рече Саймън, като я извади от унеса й. — Това е място. Или поне е било място. Сега е изоставено.

Телефонът замалко да се изплъзне от запотената й ръка, тя го стисна по-здраво.

— Кажи ми подробности за него.

— *Най-известната от всички лудници, затвори за длъжници и болници, построена на остров Рузвелт през 1800 година* — четеше Саймън. — *Болницата е проектирана от архитекта Якоб Ренуик и е служила за карантинно отделение за най-бедните жертви на избухналата в Манхатън епидемия от вариола. През следващия век болницата е изоставена вследствие на запуснатото си състояние. Обществеият достъп до руините е забранен.*

— Добре, достатъчно — каза Клеъри с разтуптяно сърце. — Това трябва да е. Остров Рузвелт? Там живеят ли хора?

— Не всеки живее в Слоуп, принцесо — рече Саймън с известен сарказъм. — Между другото, имаш ли нужда от мен като шофьор или за нещо друго?

— Не! Добре съм, от нищо нямам нужда. Просто ми трябваше тази информация.

— Добре. — *Звучи, сякаш се е засегнал*, помисли си Клеъри. Но пък си каза, че така е по-добре: той е на сигурно място вкъщи и това беше най-важното.

Тя затвори и се обърна към Люк.

— Има някаква изоставена болница в южния край на остров Рузвелт, наречена *Ренуик*. Мисля, че Валънтайн е там.

Люк отново повдигна очилата си.

— Остров Блекуел. Разбира се.

— Как така Блекуел? Аз казах…

Той я прекъсна с жест.

— Така преди се е наричал остров Рузвелт. Блекуел. Принадлежал е на древен род ловци на сенки. Трябваше да се сетя. — Той се обърна към Гретел. — Доведи Аларик. Трябва да свикаме цялата глутница колкото се може по-скоро. — Устните му се изкривиха в полуусмивка, която напомняше на Клеъри за студената усмивка на Джейс по време на бой. — Кажете им да се готвят за битка.

* * *

Излизайки на улицата, минаха през сложен лабиринт от килии и коридори, които ги изведоха в нещо, което някога е било приемна на полицейско управление. Сега запустяла, светлините на късния следобед чертаеха странни сенки по празните бюра, заключените с катинар сандъци, нашарени с черни дупки от термити, напукания под, където се виждаше част от мотото на Управлението на нюйоркската градска полиция: *Fidelis ad Mortem*.

— Предан до смърт — преведе Люк, който бе проследил погледа й.

— Нека отгатна — рече Клеъри. — Отвътре запустяло полицейско управление; отвън мунданите виждат само порутена жилищна сграда или свободен парцел, или…

— Всъщност отвън изглежда като китайски ресторант — каза Люк, — предлагат се ястия само за вкъщи, няма маси.

— Китайски ресторант ли? — повтори невярващо Клеъри.

Той сви рамене.

— Е, в Китайския квартал сме. Това някога е била сградата на Второ районно управление.

— Хората сигурно се чудят защо няма изписан телефон за поръчки.

Люк се усмихна дяволито.

— Има, но ние рядко отговаряме. Понякога, когато им доскучее, някои вълчета правят по някоя и друга доставка на свинско му шу.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Бакшишите ни идват добре. — Той бутна входната врата и ги заля поток от слънчева светлина.

Все още в недоумение, дали се шегува, или не, Клеъри последва Люк през улица „Бакстър“ където бе паркирана колата му. Купето на пикапа й беше приятно познато. Лекият мирис на дървесина, стара хартия и сапун, двойката избелели зарове от златен плюш, които висяха от огледалото за обратно виждане и които му беше подарила, когато беше на десет, защото приличаха на златните зарове, висящи от огледалото за обратно виждане на *Хилядолетния сокол*. Навсякъде по пода имаше пръснати хартийки от дъвки и празни чаши от кафе. Клеъри с въздишка се отпусна на седалката. Беше по-уморена, отколкото искаше да признае пред себе си.

Люк затвори вратата след нея.

— Стой тук и не мърдай.

Тя видя как той отиде да говори с Гретел и Аларик, които стояха на стълбите пред старото полицейско управление и търпеливо чакаха. Клеъри се забавляваше да отпуска погледа си, като фокусът му ту се замъгляваше, ту се изчистваше, като магията ту се появяваше, ту изчезваше. Сградата, както си беше старо полицейско управление, изведнъж се превърна в порутен ресторант с жълт навес с надпис КИТАЙСКИ РЕСТОРАНТ „НЕФРИТЕНИЯТ ВЪЛК“.

Люк жестикулираше срещу помощниците си, като сочеше улицата. Пикапът му беше първият от редицата микробуси, мотоциклети, джипове и дори един разнебитен стар училищен автобус, която се простираше покарай улицата и завиваше край ъгъла. Конвой от върколаци. Клеъри се чудеше как са успели да си изпросят, наемат, откраднат или конфискуват толкова много превозни средства за толкова кратко време. Добре поне, че така нямаше да се налага да ползват градския транспорт.

Люк взе една бяла хартиена кесия от Гретел, кимна и се запъти обратно към пикапа. Докато настаняваше дългото си тяло зад волана, й подаде кесията.

— Ти отговаряш за това.

Клеъри изгледа кесията подозрително.

— Какво е това? Оръжия?

Люк разтърси рамене в беззвучен смях.

— Симидени кифли — каза той, като излезе с пикапа на улицата. — И кафе.

Когато излязоха от жилищните квартали, Клеъри отвори кесията, стомахът й къркореше неимоверно. Тя си отчупи от кифлата, вдишвайки аромата й. Отпи глътка черно, невероятно хубаво кафе и предложи кифла и на Люк.

— Искаш ли?

— Разбира се. — *Почти като в старите времена*, помисли си тя, докато завиваха към улица „Ченъл“, когато си взимаха сладкиши от пекарната „Златната каляска“ и ги изяждаха още преди да са преполовили пътя към къщи.

— Е, разкажи ми сега за този Джейс — каза Люк.

Клеъри едва не се задави с кифлата. Посегна към кафето, за да преглътне залъка си.

— Какво за него?

— Имаш ли някаква представа какво може да иска от него Валънтайн?

— Не.

Люк се мръщеше срещу залеза.

— Мислех, че Джейс е едно от децата на семейство Лайтууд?

— Не. — Клеъри бе минала на третата кифла. — Фамилията му е Уейланд. Баща му е бил…

— Майкъл Уейланд?

Тя кимна.

— И когато Джейс бил на десет години, Валънтайн го убил. Майкъл, имам предвид.

— Напълно в негов стил — каза Люк. Тонът му беше неутрален, но в гласа му имаше нещо, което накара Клеъри да го изгледа косо. Да не би да не й вярваше?

— Джейс е видял как умира — добави тя, сякаш за да подкрепи твърдението си.

— Това е ужасно — каза Люк. — Горкото дете.

Те се бяха изкачили на моста на 59-а улица. Клеъри погледна надолу и видя реката, цялата обагрена в златно и червено от залязващото слънце. Погледна и към южния край на остров Рузвелт, макар и да се виждаше съвсем малка част от него.

— Успял е да го преодолее — каза тя. — Семейство Лайтууд се грижат добре за него.

— Мога да си представя. Те винаги са били близки с Майкъл — отбеляза Люк, като мина в лявото платно. В огледалото за обратно виждане Клеъри видя колоната от превозни средства зад тях, които следваха неговите маневри. — Сигурно с удоволствие са се грижили за сина му.

— Е, какво става, когато изгрее луната? — попита тя. — Изведнъж всички ще се превърнете във вълци ли?

Люк се усмихна леко.

— Не всички. Само новите, тези, които наскоро са станали върколаци, все още не могат да контролират трансформацията си. Повечето от нас сме овладели това през годините. Сега само при пълнолуние съм принуден да се превръщам във вълк.

— Значи, когато луната е наполовина, се чувстваш по-малко вълк? — попита Клеъри.

— Може и така да се каже.

— Е, ако ти се прииска, винаги можеш да изкараш главата си през прозореца на колата и да провесиш език. — Смехът й причиняваше болка, но й беше приятно.

Люк се засмя.

— Аз съм върколак, а не златен ретривър.

— Откога си водач на глутницата? — попита внезапно тя.

Люк се забави с отговора.

— От около седмица.

Клеъри се наклони напред и го погледна втренчено.

— *Седмица* ли?

Той въздъхна.

— Знаех, че Валънтайн е отвлякъл майка ти — каза без заобикалки. — Знаех, че сам нямам шанс срещу него, а на Клейва не можех да разчитам. Отне ми един ден да намеря най-голямата глутница в околността…

— Значи си убил водача им и си заел неговото място?

— Това беше най-бързият начин, който можах да измисля, за да събера многочислена армия за толкова кратко време — каза Люк без съжаление, но и без гордост в гласа. Тя си спомни как го бе наблюдавала в дома му, как бе забелязала дълбоките драскотини по ръцете и лицето му. — Веднъж вече го бях правил, сигурен бях, че пак щях да успея. — Той сви рамене. — Майка ти бе отвлечена, знаех, че ти ме мразиш. Нямаше какво да губя.

Клеъри подпря зелените си маратонки на таблото. Тя видя през предното стъкло, над върховете на обувките си, как луната се издига над моста.

— Е — каза тя. — Сега вече има.

* * *

Болницата в южния край на остров Рузвелт изплува в нощта. Нейните призрачни очертания се изправяха страховито на фона на тъмната река и ярките светлини на Манхатън. Люк и Клеъри млъкнаха,

когато пикапът навлезе в малкия остров. Павираният път преминаваше в покрит с чакъл, а после — в отъпкана пръст. Пътят следваше извивката на висока метална ограда, в горната част на която беше сложена бодлива тел.

Когато пътят стана прекалено неравен, за да се кара по-нататък, Люк спря колата и угаси светлините. Погледна към Клеъри.

— Може ли да те помоля да останеш тук и да ме чакаш?

Тя поклати глава.

— В колата не е по-безопасно. Кой знае каква охрана е сложил Валънтайн по периметъра си.

Люк се подсмихна.

— *Периметър.* Чуй се само. — Той слезе и заобиколи откъм нейната страна, за да й помогне да излезе. Тя можеше и сама да скочи от пикапа, но беше по-приятно той да й помогне, както го правеше, когато беше твърде малка, за да слезе сама.

Краката й се ударихa в сухата отъпкана пръст, при което се вдигна малко прах. Колоната коли, които се движеха след тях, започнаха да спират една по една, като образуваха нещо като кръг около пикапа на Люк. Техните фарове осветяваха полезрението й и придаваха на металната ограда сребристобял цвят. Самата болница зад оградата представляваше руини, окъпани в ярка светлина, която показваше окаяния й вид: стените без покрив, подаващи се от неравната земя като изпочупени зъби, назъбените каменни парапети, покрити със зелен килим от бръшлян.

— Каква развалина — чу се тя да казва тихо, с леко недоумение в гласа. — Направо не мога да си представя как е възможно Валънтайн да се скрие на такова място.

Люк погледна през нея към болницата.

— Магическият прах е много плътен. Опитай се да видиш през светлините.

Аларик вървеше към тях по пътя, лекият бриз разтваряше доченото му яке, като показваше гърдите му, прошарени от белези. *Върколаците, които вървят след него, си изглеждат като най-обикновени хора*, помисли си Клеъри. Ако ги беше видяла някъде при други обстоятелства, би си казала, че те се познават — имаше някаква невидима прилика, безстрастност в погледите, твърдост в израженията. Би ги помислила за фермери, съдейки по обгорелите им

лица, сухи и кокалести, не като на хора от града, или пък би ги взела за банда мотористи. Както и да е, но в никакъв случай нямаха вид на чудовища.

Те се събраха на бързо съвещание край пикапа на Люк, подобно на футболисти преди началото на играта. Клеъри, която беше доста настрани, се обърна отново към болницата. Този път тя се помъчи да погледне извън светлините или през тях така, както понякога се гледа през най-горния пласт боя това, което е било под нея. Както обикновено, представяйки си как би могла да нарисува нещата, помогна — светлините се замъглиха и сега тя виждаше през осеяната с дъбове морава една пищна готическа постройка, която сякаш се издигаше над дърветата като укрепление на голям кораб. Прозорците на ниските етажи бяха тъмни и капаците спуснати, но от арките на прозорците на третия етаж струеше светлина като линия от пламъци по гребена на далечна планина. Най-отпред имаше масивна каменна веранда, която закриваше входната врата.

— Вече можеш ли да я видиш? — Беше Люк, който се бе приближил зад нея с тихата стъпка на… е, на вълк.

Тя все още гледаше втренчено.

— Прилича повече на замък, отколкото на болница.

Като я хвана за раменете, Люк я обърна към себе си.

— Клеъри, чуй ме. — Хватката му й причиняваше болка. — Искам да стоиш плътно до мен. Където съм аз, там да си и ти. Ако трябва, ще се хванеш за ръкава ми. Другите ще стоят край нас, ще ни пазят, но ако ти излезеш от кръга, няма да могат да те защитят. Те ще ни придружат до вратата. — Той свали ръцете си от раменете й и когато се отмести, тя видя блясъка на нещо метално под якето му. Не беше забелязала, че носи оръжие, но после си спомни какво беше казал Саймън за съдържанието на старата зелена пътна чанта на Люк. — Обещаваш ли да правиш каквото ти кажа?

— Обещавам.

Оградата беше истинска, а не илюзия от магическия прах. Аларик, все още най-отпред, първо я разклати пробно, а после вдигна бавно ръка. От пръстите му изникнаха хищнически нокти и той разряза веригата с такава лекота, сякаш бе масло. Тя падна с трясък.

— Хайде. — Той махна на останалите. Те се вдигнаха като един, с координирани движения. Люк сграбчи ръката на Клеъри, бутна я

пред себе си и тръгна след нея. Те прекрачиха оградата, като гледаха към болницата. На портала се бяха скупчили тъмни сенки, които започнаха да слизат по стълбите…

Аларик вдигна глава, като подуши въздуха.

— Усещам тежка миризма на смърт.

— Бездушни — процеди Люк.

Той бутна Клеъри зад себе си, тя се запрепъва по неравната земя. Глутницата се скупчи около нея и Люк. Когато ги приближиха, те паднаха на четири крака, устните им оголиха издължените им кучешки зъби, крайниците им се удължиха и окосмиха, дрехите им паднаха. Някакъв слаб, инстинктивен глас отекна в мозъка на Клеъри: *Вълци! Бягай*, но тя го овладя и остана където си беше, макар че ръцете й се разтрепериха.

Глутницата ги наобиколи, вълчи обръч, погледнато отстрани. Повечето вълци пазеха обръча отвън. Сякаш тя и Люк бяха в центъра на звезда, която се разрастваше навън. Така подредени, те започнаха да се придвижват към портала на болницата. Все още зад Люк, Клеъри дори не видя как се появи първият от бездушните. Тя чу вълчи вой, сякаш от болка — воят ставаше все по-силен и по-силен и скоро премина в ръмжене. Чу се звук от тупване, последван от хриптящ вик, после звук от късане на хартия…

Клеъри се запита дали изоставените стават за ядене.

Тя погледна към Люк. Лицето му беше съсредоточено. Едва сега ги видя и тя, зад вълчия обръч. Сцената изплува, ослепително осветена от прожекторите и трепкащите светлини на Манхатън: дузина бездушни, с мъртвешки бледа на лунната светлина кожа, обгорена с руни, подобни на рани. Очите им бяха равнодушни, когато се нахвърлиха срещу вълците, а вълците ги посрещнаха челно, с разкъсващи нокти и свирепи зъби. Тя видя как един от бездушните воини — жена — падна по гръб, с разкъсана шия и все още потрепващи ръце. Друг пък посече вълк с една ръка, докато другата му ръка лежеше на земята на няколко метра от него, а от мястото, където е била, бликаше кръв. Черна кръв, противна като блатна вода, бликаше на потоци и напояваше тревата, а краката им газеха в нея. Люк подхвана Клеъри, когато тя се подхлъзна и залитна.

— Стой до мен.

Нали стоя, искаше да каже тя, но от устата й не излезе нито звук. Те все още изкачваха моравата към болницата, придвижвайки се отчайващо бавно. Хватката на Люк беше здрава като менгеме. Клеъри не можеше да каже кой ще победи — преимуществото на вълците бе в тяхната многочисленост и бързина, но пък бездушните действаха с някаква неумолимост и бяха изненадващо трудни за убиване. Тя видя голям шарен вълк, в който разпозна Аларик, да поваля един бездушен и после да захапва шията му. Бездушният продължи да замахва, след като бе разкъсан, острата му секира направи дълбока червена рана в козината на Аларик.

Разсеяна, Клеъри забеляза как друг бездушен проби защитния обръч едва когато се нахвърли върху нея, сякаш бе изскочил от тревата в краката й. С белите си очи и сплъстена коса, той извади окървавен нож…

Тя изпищя. Люк се завъртя, като я бутна настрани и разтреперан хвана съществото за китката. Тя чу изхрущяване на кости и видя как ножът падна на тревата. Ръката на бездушния увисна безчувствено до тялото му, но той продължи да се носи към тях, сякаш изобщо не изпитваше болка. Люк извика прегракнало към Аларик. Клеъри се помъчи да извади камата от колана си, но Люк държеше ръката й прекалено силно. Преди да успее да му извика да я пусне, между тях се стрелна сребърна светкавица. Беше Гретел. Тя се нахвърли с предните си лапи върху гърдите на бездушния и го повали на земята. От гърлото на Гретел се изтръгна яростен вой, но бездушният беше по-силен: той я метна встрани като парцалена кукла и се изправи на крака…

Нещо вдигна Клеъри във въздуха. Тя извика, но беше Аларик, който бе наполовина излязъл от вълчия си образ, ръцете му завършваха с хищни нокти. Но той я държеше нежно и леко в ръцете си.

Люк направи жест към тях.

— Махни я от тук… занеси я при портата — извика той.

— Люк! — Клеъри се гърчеше в хватката на Аларик.

— Не гледай — изръмжа й той.

Но тя погледна. Достатъчно дълго, за да види как Люк се насочва към Гретел, измъквайки камата от ножницата, и как закъсня. Бездушният грабна своя нож, захвърлен в прогизналата от кръв трева, и го заби в гърба на Гретел, после отново, и отново, докато тя се бореше със зъби и нокти. Но накрая рухна, светлината на сребърните й

очи се замени с мрак. С вик Люк заби камата си в гърлото на Бездушния…

— Казах ти да не гледаш — изръмжа Аларик и се обърна така, че тялото му да закрива гледката й натам. Сега те се изкачваха по стълбите, звукът от стържението на ноктите на краката му по гранита приличаше на стържене на нокти по черната дъска.

— Аларик — каза тя.

— Да?

— Извинявай, че хвърлих нож по теб.

Гърдите му се разтресоха от смях.

— Няма за какво.

Тя се опита да погледне през него.

— Къде е Люк?

— Тук съм — отвърна Люк. Аларик се обърна. Люк се бе изкачил по стълбите, като пъхаше камата си обратно в ножницата. Камата беше черна и лепкава.

Аларик пусна Клеъри на земята. Тя тупна долу и се обърна. Не виждаше Гретел, нито Бездушния, който я беше убил, а само купища тела или проблясващ метал. Лицето й бе мокро. Тя го пипна със свободната да си ръка, за да види дали това не е кръв, но разбра, че всъщност плачеше. Люк я погледна с любопитство.

— Тя беше само един долноземец — рече той.

Очите на Клеъри блеснаха.

— Не *говори* така.

— Разбирам. — Той се обърна към Аларик. — Благодаря, че се погрижи за нея. Докато ни няма…

— Ще дойда с вас — каза Аларик. Той почти бе довършил трансформацията си в човек, но очите му все още бяха вълчи, устата му оголваше дългите му остри зъби. Той размърда ръцете си с големи нокти.

В очите на Люк се четеше тревога.

— Не, Аларик.

Ръмжащият глас на Аларик бе равнодушен.

— Ти си водачът на глутницата. Сега, когато Гретел е мъртва, аз съм първият ти помощник. Не е редно да те оставям сам.

— Аз… — Люк погледна Клеъри, а после моравата пред болницата. — Трябваш ми навън, Аларик. Съжалявам. Това е заповед.

Очите на Аларик блеснаха обидено, но той отстъпи настрани. Вратата на болницата беше от пищно, богато резбовано дърво. Познатите на Клеъри фигури, розите на Идрис, витите руни, лъчистите слънца. Когато Люк ритна вратата, тя издаде пукащ звук на счупено резе. Когато вратата се отвори със замах, той бутна Клеъри пред себе си.

— Влизай.

Тя се запрепъва покрай него и се обърна към прага. Хвърли бегъл поглед към Аларик, който гледаше след тях, вълчите му очи блестяха. Зад него моравата пред болницата бе осеяна с тела, изцапани с кръв, черна и червена. Когато вратата се затвори след нея и така закри гледката, тя изпита облекчение.

Двамата с Люк стояха в полумрака на един коридор, осветен само от една факла. След грохота на битката, тишината тук беше почти осезаема. Клеъри вдиша дълбоко, пое чистия въздух, който не бе наситен с влага и мирис на кръв.

Люк сложи ръка на рамото й.

— Добре ли си?

Тя избърса бузите си.

— Не биваше да казваш онова. За Гретел, че била само един долноземец. Аз не мисля така.

— Радвам се да го чуя. — Той посегна към факлата, поставена в метален статив. — Извинявай. Боях се семейство Лайтууд да не са те превърнали в една от тях.

— Е, не са.

Люк не можа да издърпа факлата от поставката й и изруга. Клеъри бръкна в джоба си и извади оттам гладкия камък с руната, който й бе подарил Джейс за рождения й ден, и го вдигна. Между пръстите й бликна светлина, която сякаш раздра булото на мрака и освети всичко вътре. Люк пусна факлата.

— Магическа светлина? — каза той.

— Джейс ми я даде. — Тя усети пулсирането в ръката си, като сърчицето на малка птичка. Запита се къде ли може да е Джейс в този сив каменен лабиринт от стаи, дали е уплашен, или се пита ще я види ли някога пак.

— От години не съм се сражавал на магическа светлина — каза Люк и започна да се изкачва по стълбите. Те пукаха силно под

ботушите му. — Върви след мен.

Припламващата магическа светлина хвърляше сенките им, странно удължени, върху гладките гранитни стени. Те спряха на една каменна площадка. Над тях се виждаше светлина.

— Така ли е изглеждала болницата преди стотина години? — прошепна Клеъри.

— О, скелето на старата сграда, построена от Ренуик, още стои — каза Люк. — Но предполагам, че Валънтайн, Блекуел и другите са преустроили всичко по свой вкус. Виж тук. — Той прокара обувката си по пода. Клеъри погледна надолу и видя руна, издълбана в гранита под краката им: кръг, в средата на който бе изписано мото на латински: *In Hoc Signo Vinces*.

— Какво означава това? — попита тя.

— Означава „С този знак ще победим“. Това е мотото на Кръга.

Тя вдигна поглед към светлината.

— Значи те са тук.

— О, да, тук са — каза Люк, като в тона му се долови лека нотка на очакване. — Ела.

Те се изкачиха по вита стълба, която водеше нагоре към светлината, която осветяваше всичко около тях, накрая се озоваха в началото на дълъг и тесен коридор. По цялото му протежение имаше факли. Клеъри скри в шепа магическата светлина и тя изгасна като полят с вода въглен.

По коридора, на интервали една от друга, се редяха врати, всяка от които плътно затворена. Тя се запита дали това са били болничните стаи, или може би отделение за персонала. Когато тръгнаха надолу по коридора, Клеъри видя навсякъде следи от обувки, изцапани от тревата отвън. Сигурно някой току-що бе минал оттук.

Първата врата, която се опитаха да отворят, поддаде лесно, ала стаята беше празна: само излъскан дървен под и каменни стени, осветени зловещо от лунната светлина, проникваща през прозореца. Стаята се изпълваше от глухия грохот на битката отвън, ритмичен като бученето на океана. Втората стая беше пълна с оръжия, подобно на оръжейната в Института. Лунната светлина пробягваше като сребърна вода по редиците студена, изложена на показ стомана. Люк подсвирна под нос.

— Ама че колекция.

— Мислиш ли, че Валънтайн използва всичко това?

— Едва ли. Предполагам, че е за армията му.

Третата стая беше спалня. Завесите около леглото бяха сини, персийският килим бе в синьо, черно и сиво, а мебелите бяха боядисани в бяло, също като в детска стая. Всичко беше покрито с тънък слой прах, която леко светеше на лунната светлина.

В леглото спеше Джослин.

Тя лежеше по гръб, едната й ръка бе отпусната безжизнено на гърдите, косата й бе разпиляна по възглавницата. Беше облечена в нещо като бяла нощница, която Клеъри никога не беше виждала, и дишаше равномерно и спокойно — на бледата лунна светлина Клеъри видя как клепачите на майка й се мърдат, сякаш сънува.

С лек вик Клеъри се спусна напред, ала Люк й препречи пътя с ръка и гърдите й се удариха в нея като в железен лост, който не й позволи да мине.

— Почакай — каза той, в собствения му глас се долавяше вълнение. — Трябва да сме предпазливи.

Клеъри го стрелна с поглед, но той гледаше над нея, лицето му изразяваше гняв и болка. Тя проследи погледа му и видя това, което не би искала да види. Китките и глезените на Джослин бяха стегнати в сребърни окови, краищата на веригите им потъваха дълбоко в каменния под от двете страни на леглото. Нощната масичка бе покрита със сонди и бутилки, стъклени банки и продълговати, зловещо заострени инструменти от блестяща хирургическа стомана. Маркучът, който излизаше от една от стъклените банки, стигаше до вената в лявата китка на Джослин…

Клеъри се отскубна от ръката на Люк и се спусна към леглото, като уви ръце около безжизненото тяло на Джослин, ала сякаш прегръщаше кукла. Джослин оставаше неподвижна, с все същото леко дишане.

Преди седмица Клеъри би се разплакала така, както го направи първата кошмарна нощ, когато откри, че майка й е изчезнала, би плакала и викала. Но сега сълзите не идваха, тя пусна майка си и се изправи, с увити около себе си ръце. Сега не изпитваше страх, нито самосъжаление: само неистова ярост и желание да намери човека, който е сторил това, единствения отговорен за случилото се.

— Валънтайн — рече тя.

— Разбира се. — Люк беше до нея, докосваше леко лицето на майка й, повдигаше клепачите й. Очите й бяха празни и безжизнени като мрамор. — Тя не е упоена — каза той. — По-скоро й е направена магия.

Клеъри въздъхна почти плачешком.

— Как да я освободим от нея?

— Не мога да докосна оковите — каза Люк. — Сребро. Би ли…

— Оръжейната — каза Клеъри, като се изправи. — Видях секира там. Даже няколко. Можем да разсечем веригите…

— Тези вериги не могат да бъдат разсечени. — Този глас идваше от вратата и беше тих, твърд и познат. Клеъри се обърна и видя Блекуел. Той се хилеше и бе облечен в същата роба с цвят на съсирена кръв като преди, качулката му беше свалена, под края на дрехата му се виждаха мръсните ботуши. — Греймарк — рече той. — Каква приятна изненада.

Люк се изправи.

— Щом си изненадан, значи си идиот — каза той. — Не бих казал, че пристигането ми беше безшумно.

По бузите на Блекуел избиха морави петна, но той не помръдна към Люк.

— Значи отново си водач на глутница вълци, така ли? — каза той с неприятен смях. — Не можеш да оставяш долноземците да вършат мръсната ти работа, нали? Войниците на Валънтайн са на път да ги разкъсат долу на поляната, а ти си се скрил тук с гаджетата си. — Той се подсмихна към Клеъри. — Тази изглежда малко младичка за теб, Лушън.

Клеъри пламна в негодувание, ръцете й се свиха в юмруци, но гласът на Люк бе учтив, когато отговори:

— Не бих нарекъл точно *войници* онези там, Блекуел — каза той. — Това са бездушни. Измъчени същества, които някога са били хора. Доколкото си спомням, Клейвът не гледа с добро око на това — да се измъчват хора, като се използва черна магия. Не мисля, че ще бъдат очаровани и от…

— Майната му на Клейва — изръмжа Блекуел. — Не ни трябват те и тяхната търпимост към долноземците. Освен това бездушните няма да са дълго време такива. Веднъж Валънтайн да пусне Бокала в действие, и те ще се превърнат в ловци на сенки, и то не по-лоши от

нас — даже и по-добри от бойците, възпитани от Клейва. Мамини синчета, обичащи Долноземците. — Той оголи разваленитe си зъби.

— Ако това са били плановете му относно Бокала — каза Люк, — защо тогава не ги е осъществил? Какво чака още?

Блекуел повдигна вежди.

— Не знаеш ли? Той взе своя…

Прекъсна го добродушен смях. Пангборн бе изникнал до него, целият в черно, преметнал кожен колан през рамо.

— Достатъчно, Блекуел — рече той. — Типично за теб, говориш твърде много. — Острите му зъби блеснаха към Люк. — Интересен ход, Греймарк. Не мислех, че ще си толкова безчувствен да поведеш най-новата си глутница към самоубийствена мисия.

По бузата на Люк трепна мускул.

— Джослин — каза той. — Какво й е направил?

Пангборн звучно се изкиска.

— Мислех, че не те е грижа.

— Не виждам какво иска от нея сега — продължи Люк, без да обръща внимание на подигравката. — Получи си Бокала. Тя вече не му трябва. Валънтайн не би убил никого ей така. Убийството с конкретна цел или причина — това повече му приляга.

Пангборн сви равнодушно рамене.

— На нас ни е все тая какво ще прави с нея — рече той. — Тя му е жена. Може просто да я мрази. А това си е причина.

— Пуснете я и ние ще си тръгнем заедно с глутницата. Ще ви дължа услуга.

— Не! — Резкият вик на Клеъри накара Пангборн и Блекуел да насочат погледите си към нея. Двамата я изгледаха леко пренебрежително, сякаш бе говореща хлебарка. Тя се обърна към Люк. — Нали и Джейс е тук… той е някъде наоколо…

Блекуел се изкиска.

— Джейс ли? Никога не съм чувал за Джейс — каза той. — Е, мога да помоля Пангборн да я пусне. Но няма да го направя. За мен Джослин винаги е била никаквица. Въобразяваше си, че е нещо повече от нас, с нейния външен вид и потекло. Всъщност не е нищо повече от никаквица със знатен произход. Омъжи се за него само за да може да го настрои срещу всички нас…

— Разочарован си, че Валънтайн не се ожени за теб, нали Блекуел? — бе единственото, което отвърна Люк, макар че Клеъри долови студена ярост в гласа му.

Блекуел, по чието лице отново избиха морави петна, гневно тръгна към тях.

А Люк, който пристъпи толкова бързо, че Клеъри почти не видя движението, грабна скалпела от нощната масичка и го хвърли. Той се преметна два пъти във въздуха и се заби право в гърлото на Блекуел, като сподави ръмжащия му отговор. Той залитна, подбели очи и падна на колене, хванал с ръце гърлото си. Между разперените му пръсти бликна алена течност. Блекуел отвори уста, сякаш да каже нещо, но само бликна кръв. Ръцете му се свлякоха от шията и той рухна на земята като отсечено дърво. От падането подът се разтресе.

— О, драги — рече Пангборн, като гледаше поваленото тяло на другаря си с префърцунено отвращение. — Колко неприятно.

Кръвта от прерязаното гърло на Блекуел се разтече по пода, където се събра в гъста червена локва. Люк хвана рамото на Клеъри и прошепна нещо в ухото й, но тя не можа да разбере думите му. Клеъри усещаше само някакво упорито жужене в главата си. Това бе втората смърт, на която бе свидетел за по-малко от час. Спомни си едно стихотворение от часовете по английски, нещо за това, как след първата смърт, на която станеш свидетел, останалите са без значение. Поетът не е знаел какво говори.

Люк я пусна.

— Ключовете, Пангборн — рече той.

Пангборн побутна Блекуел с крак и вдигна поглед. Изглеждаше раздразнен.

— Или какво? Ще хвърлиш спринцовка по мен? Друго остро нещо не виждам на масата. Не — добави той, като посегна зад себе си и измъкна от рамото си дълга извита сабя. — Боя се, че ако искаш ключовете, ще трябва да дойдеш и да си ги вземеш. Не защото ме е грижа за Джослин Моргенстърн, знаеш това, а най-вече защото отдавна исках да те убия… отпреди *години*…

Той произнесе последната дума с префинен патос и пристъпи напред в стаята. Сабята му проблясваше и пръскаше искри в тъмнината. Клеъри видя как Люк протяга ръка към нея — странно издължена ръка, с дълги, извити нокти, като тънки остриета — и

разбра две неща: че той приемаше вълчи вид и че това, което й бе прошепнал, беше само една дума.

Бягай.

И тя побягна. Мина на зигзаг покрай Пангборн, който гледаше безизразно към нея, прескочи тялото на Блекуел и излезе от вратата, в коридора, с биещо до пръсване сърце, още преди да е завършила трансформацията на Люк. Не погледна назад, но чу вой, дълъг и пронизителен, звук на удар на метал в метал и сгромолясване. *Счупи се стъкло,* помисли си тя. Сигурно се бяха блъснали в нощната масичка.

Клеъри се спусна по коридора към оръжейната. Когато влезе, посегна към някаква секира със стоманена дръжка. Но колкото и да я дърпаше, тя не помръдваше от стената. Пробва с един меч, а после и с колчан стрели — дори едно малко ножче, — но нищо остро не можа да измъкне. Най-накрая, с изпочупени от усилието нокти и разкървавени пръсти, тя се предаде. В тази стая имаше магия, при това не руническа магия: нещо диво и странно, нещо *тъмно*.

Излезе отново от стаята. На този етаж нямаше нищо, което да й помогне. Тя се спусна по коридора — започна да усеща болезнена умора в краката и ръцете си — и се озова между две стълбища. Нагоре или надолу? Долу, спомни си, беше тъмно и празно. Тя, разбира се, си имаше магическа светлина в джоба, но нещо я караше да се въздържа от идеята да броди сама из тъмните помещения. Видя, че горе е доста по-светло, а и сякаш й се мернаха някакви движещи се сенки.

Тръгна нагоре. Боляха я краката, боляха я стъпалата, всичко я болеше. Раните й бяха превързани, но все още я боляха. Лицето я болеше там, където Хюго бе забил нокти в бузата й, а в устата си усещаше металически и стипчив вкус.

Клеъри стигна до последната площадка, която беше леко наклонена. И тук цареше същата тишина като тази долу, до ушите й не достигаше нито звук от битката навън. И тук пред нея се простираше дълъг коридор, пак така с редящи се на интервали врати, само че някои от тях бяха отворени, като осветяваха още повече коридора. Тръгна напред и някак инстинктивно се насочи към последната врата отляво. Надникна вътре предпазливо.

Най-напред стаята й заприлича на едно от историческите изложения в Столичния музей на изкуствата. Сякаш внезапно се бе пренесла в миналото. Ламперията по стените изглеждаше току-що

излъскана, някаква безкрайно дълга маса бе сервирана с изящен порцелан. Огледала в пищни позлатени рамки украсяваха стените между маслените портрети в тежки рамки. Всичко блестеше под светлината на факлите: чиниите на масата, пълни с храна, гравираните чаши с формата на кали, ослепително белите покривки. В края на стаята имаше два широки прозореца, със завеси от тежко кадифе. До единия прозорец стоеше Джейс, толкова неподвижно, че за момент тя го помисли за статуя, докато не видя как светлината огрява косата му… лявата му ръка бе отметнала завесата и тя видя в тъмния прозорец отражението на дузина от свещите в стаята, които трепкаха по стъклото като светулки.

— Джейс — каза тя. Гласът й прозвуча като чужд: изненада, благодарност, копнеж — толкова силен, та чак болезнен. Той се обърна, като пусна завесата и тя долови учудване по лицето му.

— Джейс! — каза тя отново и се спусна към него. Хвърли се в обятията му, той я прегърна и притисна към себе си.

— Клеъри. — Гласът му беше почти неузнаваем. — Клеъри, какво правиш тук?

Думите й се заглушаваха в ризата му.

— Дойдох за теб…

— Не биваше да го правиш… — Прегръдката му внезапно се отпусна. Той отстъпи назад, като леко я отблъсна от себе си. — Боже мой — каза той, като докосна лицето й, — какво си направила, глупачето ми… — Гласът му беше гневен, ала погледът, с който галеше лицето й, пръстите, с които внимателно отмести косата й назад, бяха нежни. Никога не бе изглеждал така, имаше някаква крехкост у него, сякаш ще се счупи, ако то докоснат. — Защо никога не *мислиш*? — прошепна той.

— Аз мислех — каза тя. — Мислех за теб.

Той затвори за миг очи.

— Ако нещо ти се беше случило… — Той нежно прокара ръце по нейните, чак до китките, сякаш за да се увери, че наистина е невредима. — Как ме намери?

— Люк — отвърна тя, малко неясно. — Дойдох с Люк. За да те спася.

Той продължаваше да я държи, ала отмести поглед от лицето й към прозореца и леко се намръщи.

— Значи онова са… дошла си с глутницата на вълците? — попита той със странен тон.

— На Люк — каза тя. — Той е върколак и…

— Знам. — Прекъсна я Джейс. — Трябваше да предположа… оковите в мазето… — Той погледна към вратата. — Къде е той?

— Долу — каза тихо Клеъри. — Той уби Блекуел. Аз се качих горе да те потърся…

— Той трябва да махне оттук глутницата си — рече Джейс.

Тя го погледна недоумяващо.

— Какво?

— Люк — каза Джейс. — Трябва да вдигне глутницата си. Станало е недоразумение.

— Какво, да не си се самоотвлякъл? — Идеше и да крещи, ала гласът и беше твърде слаб. — Хайде, Джейс.

Клеъри го дръпна за китките, но той не помръдна. Гледаше я внимателно и тя потресена разбра какво й бе убягнало в първия пристъп на облекчение.

Когато го видя за последно, той беше целият в рани, дрехите му бяха мръсни и кървави, косата му — невчесана и сплъстена от кръв и мръсотия. Сега той беше облечен със спортна бяла риза и черен панталон, чистата му коса падаше край лицето му, бледозлатиста и на вълни. Той отметна няколко кичура от очите си с тънката си ръка и тя видя, че тежкият сребърен пръстен отново беше на пръста му.

— Това твои дрехи ли са? — попита изумена тя. — А и раните ти са почистени… — Гласът й се прекърши. — Явно Валънтайн се грижи доста добре за теб.

Той й се усмихна вяло.

— Ако ти кажа истината, ще ме сметнеш за луд — каза той.

Тя усети, как сърцето и заблъска в гърдите, като размахващо крила колибри.

— Не, няма.

— Баща ми ми даде тези дрехи — рече той.

Пляскането на крилете се ускори.

— Джейс — каза внимателно тя, — твоят баща е мъртъв.

— Не. — Той поклати глава. Клеъри усети, че той е силно развълнуван, може би от страх, може би и наслада, а може би и от

двете. — Мислех, че е мъртъв, но се оказа, че не е. Всичко е било грешка…

Тогава тя си спомни как Люк беше казал, че Валънтайн е способен да лъже очарователно и убедително.

— Валънтайн ли ти каза това? Защото той е лъжец, Джейс, спомни си какво каза Ходж. Ако той ти е казал, че баща ти е жив, то това е лъжа, само и само за да те накара да правиш това, което той иска…

— Видях баща си — рече Джейс. — Говорих с него… той ми даде това… — Той посочи новата си, чиста риза, като че това беше неопровержимо доказателство. — Баща ми не е мъртъв. Валънтайн не го е убил. Ходж ме е излъгал. През всичките тези години съм си мислел, че е мъртъв, а той не е.

Клеъри се огледа безпомощно наоколо, стаята с блестящия порцелан, факлите и празните блестящи огледала.

— Ами, след като баща ти е тук, къде е тогава? И него ли е отвлякъл Валънтайн?

Очите на Джейс блеснаха. Яката на ризата му беше отворена и тя видя тънките бели знаци, които покриваха ключицата му, подобно драскотини по златистата кожа.

— Баща ми…

Вратата на стаята, която Клеъри беше затворила след себе си, се отвори със скърцане и един мъж влезе в стаята.

Беше Валънтайн. Неговата гъста, сребриста коса блестеше като шлем от лъскава стомана, а устните му бяха сурово свити. На кръста от широкия му колан се спускаше ножница, от която се подаваше дръжката на дълъг меч.

— Е — каза той, поставил ръка върху дръжката на меча, — събрали си нещата? Нашите бездушни воини не могат повече да удържат на атаката на хората вълци.

Той видя Клеъри и спря насред изречението си. Не беше от онези хора, които губят контрол, но тя все пак прочете изненада в очите му.

— Какво е това? — попита той, като премести погледа си върху Джейс.

Но Клеъри вече търсеше камата на кръста си. Тя напипа дръжката й, извади я от ножницата и замахна, за да я хвърли. Яростта

пулсираше в слепоочията й като удар на барабани. Тя можеше да убие този човек. Тя щеше да го убие.

Джейс хвана китката й.

— Недей.

Тя не можеше да повярва.

— Но, Джейс…

— Клеъри — каза сериозно той. — Това е баща ми.

23
ВАЛЪНТАЙН

— Май прекъсвам нещо — каза Валънтайн, гласът му беше сух като пустиня следобед. — Сине, ще бъдеш ли така любезен да ми кажеш кой е това? Да не би някое от децата на семейство Лайтууд?

— Не — рече Джейс. Той звучеше уморено и нещастно, но ръката, с която я държеше за китката, я стискаше здраво. — Това е Клеъри. Клариса Фрей, моя приятелка. Тя…

Очите на Валънтайн се плъзнаха бавно по нея, от върха на рошавата й коса до върховете на протритите и маратонки. Те се спряха на камата, която тя все още стискаше в ръката си.

По лицето му пробягна някакво неопределено изражение — наполовина изненада, наполовина объркване.

— Откъде се снабдихте с тази кама, млада госпожице?

Клеъри отговори студено.

— Джейс ми я даде.

— То, кой, ако не той — рече Валънтайн. Гласът му беше мек. — Може ли да я видя?

— Не! — Клеъри отстъпи назад, сякаш да се предпази от удар, но усети как някой решително дръпва камата от пръстите й. Джейс държеше камата и гледаше Клеъри с извинително изражение. — Джейс — изсъска тя, като натъртваше упрека за предателството във всеки звук от неговото име.

За миг по лицето му премина сянка на срам. Но всичко, което каза, беше само:

— Ти все още не разбираш, Клеъри. — С почтителност, от която и се гадеше, той отиде до Валънтайн и му подаде камата. — Ето, татко.

Валънтайн взе камата в голямата си ръка с дълги пръсти и започна да я изучава.

— Това е кинжал, черкезка кама. Това е едната от двете изработени по поръчка ками. Ето, виж инкрустираната на нея звезда на Моргенстърн. — Той я обърна и я показа на Джейс. — Странно е, че семейство Лайтууд не са я забелязали.

— Никога не съм им я показвал — каза Джейс. — Те ми позволяваха да имам лични вещи. Не навлизаха в личното ми пространство.

— Това не ме учудва — рече Валънтайн. Той върна кинжала на Джейс. — Мислили са, че си син на Майкъл Уейланд.

Джейс пъхна камата с червена дръжка в колана си и вдигна поглед.

— Както и аз — каза тихо той и в този миг Клеъри осъзна, че това не беше шега, че Джейс не просто се преструва, преследвайки определена цел, а наистина вярва, че Валънтайн е неговият завърнал се баща.

Студено отчаяние се плъзна по вените й. Гневният Джейс, враждебният, вбесеният Джейс, с него можеше да се разбере, но този нов Джейс, крехък и някак странно уязвим, й беше чужд.

Валънтайн я погледна над златисторусата глава на Джейс; очите му бяха леко развеселени.

— Мисля, че е добра идея да поседнеш, Клеъри?

Тя скръсти непреклонно ръце пред гърдите си.

— Не.

— Както искаш. — Валънтайн дръпна един стол и седна на челното място на масата. След малко Джейс също седна пред пълна наполовина бутилка вино. — Но те уверявам, че заради нещата, които ще чуеш, ще ти се прииска да си седнала.

— Ще те информирам, ако това се случи — каза Клеъри.

— Чудесно. — Валънтайн се облегна назад с ръце зад тила. Яката на ризата му беше леко разтворена и показваше осеяните с белези ключици. Осеян с белези като тези, на сина му, като на всички нефилими. Живот, пълен с белези и убийства, бе казал Ходж. — Клеъри — рече отново той, сякаш за да чуе как звучи името й. — Галено от Клариса? Не бих избрал такова име.

Иронична усмивка изкриви устните му. Той знае, че аз съм негова дъщеря, помисли си Клеъри. Но не го казва. Защо не го казва?

Заради Джейс, отговори си тя. Джейс ще си помисли… дори не можеше да си представи какво ще си помисли той. Когато влезе през вратата, Валънтайн ги бе видял, че се прегръщат. Той сигурно знае с каква опустошителна информация разполага. Някъде зад тези хладни

сиви очи проблясваше острият му ум, като се чудеше как да я реализира по най-добрия начин.

Клеъри хвърли още един умолителен поглед към Джейс, но той се беше втренчил във винената чаша до лявата си ръка, наполовина пълна с пурпурночервена течност. Тя виждаше учестеното вдигане и спускане на гърдите му — беше по-разстроен, отколкото искаше да признае.

— Всъщност изобщо не ме интересува какво име би ми избрал — каза Клеъри.

— Убеден съм — отвърна Валънтайн, като се наведе напред, — че не те интересува.

— Ти не си бащата на Джейс — каза тя. — Опитваш се да ни изиграеш. Бащата на Джейс е Майкъл Уейланд. Семейство Лайтууд могат да потвърдят това. Всеки може да го потвърди.

— Семейство Лайтууд не са добре информирани — рече Валънтайн. — Те наистина вярват, че Джейс е син на техния приятел Майкъл. Както и Клейвът. Дори Мълчаливите братя не знаят неговата истинска идентичност. Макар че съвсем скоро ще научат.

— Но пръстенът на семейство Уейланд…

— А, да. Пръстенът — рече Валънтайн, като погледна към ръката на Джейс, където блестеше пръстенът като увита змия. — Не е ли забавно как М обърнато се превръща в W[1]? Разбира се, ако си беше направила труда да помислиш, сигурно щеше да ти се стори странно, че Уейланд са избрали за семеен символ звезда. Далеч по-приемливо би било тя да бъде символ на семейство Моргенстърн.

Клеъри гледаше втренчено.

— Нямам представа за какво говориш.

— Забравих колко отчайващо повърхностно е образованието на мунданите — рече Валънтайн. — Моргенстърн означава утринна звезда. Като в: *Как падна от небето, о, Луцифер, сине на утрото? Как се озова на земята ти, който пробуди народите?*

По тялото на Клеъри премина лека тръпка.

— Искаш да кажеш, Сатаната.

— Или който и да е друг, изгубил мощта си — каза Валънтайн — заради отказа си да служи на други. Като мен. Не желаех да служа на корумпирано управление и затова загубих семейството си, земите си, почти целия си живот…

— Въстанието беше твоя грешка! — прекъсна го Клеъри. — В него загинаха хора! Ловци на сенки като теб!

— Клеъри. — Джейс се наведе напред, като почти удари лакътя си в чашата. — Само го изслушай. Не е това, което си мислиш. Ходж ни е излъгал.

— Знам — каза Клеъри. — Той ни предаде на Валънтайн. Той е негова пионка.

— Не — рече Джейс. — Ходж е искал Бокала на смъртните за себе си… именно той е изпратил ненаситния при майка ти. Баща ми… Валънтайн е разбрал по-късно за това и е дошъл да го спре… довел е майка ти тук, за да я излекува, а не за да я нарани.

— И ти вярваш на тези глупости? — попита отвратена Клеъри. — Това не е вярно. Ходж работеше за Валънтайн. Те са действали в комбина за Бокала. Той ни предаде, вярно е, но всъщност е бил само инструмент.

— Но именно на него му е трябвал Бокалът на смъртните — рече Джейс. — За да може да снеме проклятието от себе си и да избяга, преди баща ми да разкаже на Клейва за всичко, което е сторил.

— Не е вярно — рече разгорещено Клеъри. — Аз бях там! — Тя се обърна към Валънтайн. — Бях в стаята, когато ти дойде и взе Бокала. Ти не можеше да ме видиш, но аз бях там. Ти взе Бокала и сне проклятието от Ходж. Той самият не би могъл да го снеме от себе си. Той така каза.

— Аз наистина снех проклятието — отговори спокойно Валънтайн, — защото ми стана жал за него. Беше толкова трогателен.

— Не ти е станало жал. Ти не знаеш какво е това.

— Стига, Клеъри! — Беше Джейс. Тя го погледна втренчено. Бузите му бяха поаленели, сякаш беше пил от виното на масата, очите му блестяха. — Не говори така на баща ми.

— Той не е твой баща!

Джейс изглеждаше, сякаш го е зашлевила.

— Защо така упорито не ни вярваш?

— Защото те обича — рече Валънтайн.

Клеъри усети как кръвта се отдръпва от лицето й. Тя го погледна, не знаеше какво се кани да каже, но се страхуваше да го чуе. Чувстваше се на ръба на пропаст, сякаш щеше да се сгромоляса в нищото. Зави й се свят.

— Какво? — смая се Джейс.

Валънтайн гледаше Клеъри развеселено, сякаш бе пеперуда, забодена с карфица в хербарий.

— Тя се страхува, че ще се възползвам от теб — каза той. — Че ще ти промия мозъка. Това, разбира се, не е така. Ако надникнеш в собствените си спомени, Клеъри, сама ще се убедиш в това.

— Клеъри — Джейс се надигна с впити в нея очи. Тя видя кръговете под тях, неговата напрегнатост. — Аз…

— Седни — каза Валънтайн. — Остави я сама да се сети, Джонатан.

Джейс инстинктивно се подчини и отново потъна в стола си. Замаяна от световъртежа, Клеъри се опитваше да проумее. Джонатан?

— Ти не се ли казваш Джейс? — попита тя. — И за това ли си излъгал?

— Не. Джейс е съкратено.

Тя усети, че е съвсем близо до пропастта, толкова близо, че можеше да погледне надолу.

— От кое?

Той я погледна така, сякаш не разбираше защо тя прави драма от такава дреболия.

— От инициалите ми — каза той. — Дж. К.

Пропастта се разтвори току пред нея. Тя се видя как пада в безкрайния мрак.

— Джонатан — рече тя едва чуто. — Джонатан Кристофър.

Джейс вдигна вежди.

— Ти откъде…?

Валънтайн го прекъсна. Гласът му беше успокояващ.

— Джейс, исках да ти го спестя. Мислех, че историята за смъртта на майка ти ще бъде по-безболезнена за теб, отколкото историята за майка, която те е напуснала преди първия ти рожден ден.

Тънките пръсти на Джейс се стегнаха около столчето на чашата. За миг Клеъри си помисли, че ще я счупи.

— Майка ми е жива?

— Да — каза Валънтайн. — Жива е и в момента спи в една от стаите на долния етаж. Да — каза той, като прекъсна Джейс, който бе понечил да каже нещо, — Джослин Феърчайлд е твоята майка, Джонатан. А Клеъри… Клеъри е твоя сестра.

* * *

Джейс внезапно отдръпна ръката си. Винената чаша падна и пръсна алена течност по бялата покривка.

— Джонатан — смъмри го Валънтайн.

Лицето на Джейс бе добило ужасен зеленикавобял оттенък.

— Това не е вярно — каза той. — Станала е грешка. Просто не може да е вярно.

Валънтайн гледаше загрижено сина си.

— Трябва да се радваш — рече той с тих, замислен глас, — поне така мисля аз. Довчера беше сираче, Джонатан. А сега имаш баща, майка и сестра, за които не си и подозирал.

— Това не е възможно — каза отново Джейс. — Клеъри не е моя сестра. Ако беше…

— Тогава какво? — попита Валънтайн.

Джейс не отговори, но изражението му на човек, на когото му се гади, беше достатъчно за Клеъри. Залитайки, тя заобиколи масата, клекна до неговия стол и посегна към ръката му.

— Джейс…

Той рязко се дръпна от нея, пръстите му се впиха в прогизналата покривка.

— Недей.

Омраза към Валънтайн заседна в гърлото й, подобно на сподавени сълзи. Той не трябваше да казва това, което знаеше — че тя му е дъщеря, — така я правеше съучастник в своето мълчание. И сега, когато хвърли истината като тежък речен камък, спокойно се бе облегнал назад, за да наблюдава резултата с хладно задоволство. Как може Джейс да не забележи колко подъл е този мъж?

— Кажи ми, че не е вярно — прошепна Джейс, като гледаше втренчено покривката.

Клеъри се опитваше да потуши огъня в гърлото си.

— Не мога.

В гласа на Валънтайн се долавяше усмивка.

— Значи си съгласна, че досега говорех истината?

— Не — извика тя, без да го погледне. — Ти говориш лъжи, смесени със зрънце истина, и нищо повече.

— Започва да става досадно — каза Валънтайн. — Щом искаш да чуеш истината, Клариса, това е истината. Чула си историите за Въстанието и вече мислиш, че съм злодей. Не е ли така?

Клеъри нищо не каза. Тя гледаше Джейс, който сякаш едва се сдържаше да не повърне. Валънтайн продължи неумолимо.

— Всъщност много е просто. Историята, която си чула, е вярна само отчасти, но не цялата… лъжи със зрънце истина в тях, както ти се изрази. Истината е, че Майкъл Уейланд никога не е бил баща на Джейс. Уейланд беше убит по време на Въстанието. Използвах името и дома на Майкъл, когато напуснах Идрис със сина си. Беше доста лесно: Уейланд нямаше истински роднини, а най-близките му приятели, семейство Лайтууд, бяха в изгнание. Той самият беше изпаднал в немилост заради участието си във Въстанието, така че аз живях изгнанически живот, почти незабележимо, сам с Джейс в имението на Уейланд. Четях книги. Отглеждах сина си. И изчаквах своето време. — Той замислено прокара пръст по изящния ръб на чашата си. Беше левичар, забеляза Клеъри. Като Джейс. — След десет години получих писмо. Авторът на писмото ме уверяваше, че знае истинската ми самоличност и ако не съм готов на известни договорки, ще ме издаде. Не знаех от кого е писмото, но това нямаше значение. Не бях готов да дам на автора това, което искаше. Все едно, нямаше да съм в безопасност и освен ако не ме помислеше за мъртъв, щеше да ме държи в ръцете си и вечно да ме изнудва. Така че инсценирах смъртта си с помощта на Блекуел и Пангборн и за да предпазя Джейс, го изпратих тук, на грижите на семейство Лайтууд.

— И си оставил Джейс да мисли, че си мъртъв? Оставил си го да страда през всичките тези години? Това е долно.

— Недей — каза отново Джейс. Той вдигна ръце и закри лицето си. И с глух глас изрече през пръстите си. — Недей, Клеъри.

Валънтайн погледна към сина си с усмивка, която Джейс не видя.

— Да, Джонатан трябваше да мисли, че съм мъртъв. Той трябваше да мисли, че Майкъл Уейланд е негов баща, в противен случай семейство Лайтууд не биха се погрижили така за него. Те бяха близки с Майкъл, а не с мен. Обичаха го заради Майкъл, а не заради мен.

— А може да са го обичали заради самия него — каза студено Клеъри.

— Трогателно сантиментално тълкувание — рече Валънтайн, — но малко вероятно. Ти не познаваш семейство Лайтууд като мен. — Той не видя потрепването на Джейс или, ако го беше видял, умишлено не му обърна внимание. — В крайна сметка няма никакво значение — добави той. — Семейство Лайтууд трябваше да се грижат за Джейс, а не да му бъдат семейство. Той си има семейство. Има си баща.

Джейс издаде гърлен звук и свали ръце от лицето си.

— Майка ми…

— Избяга след Въстанието — каза Валънтайн. — Аз бях в немилост. Ако знаеше, че съм жив, Клейвът щеше да ме преследва и убие. Тя не можа да понесе това, да бъде обвързана с мен и избяга. — В гласа му се долавяше болка… но престорена, помисли си горчиво Клеъри. Жалък манипулатор. — По онова време не знаех, че е бременна с Клеъри. — Той леко се усмихна, като бавно прокарваше пръсти по винената чаша. — Но кръвта вода не става. Съдбата ни събра. Нашето семейство отново е заедно. Можем да използваме портала — каза той, като погледна Джейс. — Да се върнем в Идрис. Отново в имението…

Джейс леко потрепери, но кимна, все още втренчен във вкопчените си ръце.

— Ще бъдем там заедно — додаде Валънтайн. — Както би следвало да бъде.

Звучи чудесно, помисли си Клеъри. *Само ти, жена ти, изпаднала в кома, вцепенението ти от шока син и дъщеря ти, която те мрази и в червата. Какво като двете ти деца са влюбени едно в друго. Да, звучи като идеалното, отново събрало се семейство.* Ала на глас каза само:

— Никъде няма да ходя с теб, нито пък майка ми.

— Той е прав, Клеъри — каза дрезгаво Джейс. Размърда ръцете си, върховете на пръстите му бяха изцапани в червено. — Това е единственото място, където можем да отидем. Само там можем да подредим нещата.

— Не говориш сериозно…

Чу се силен трясък от долния етаж, толкова силен, сякаш стените на болницата се срутваха. Люк, помисли си Клеъри и скочи на крака.

Джейс, въпреки бледия си вид, реагира автоматично, като се надигна от стола и посегна към колана си.

— Татко, те…

— Идват. — Валънтайн се изправи. Клеъри чу приближаващи се стъпки. Миг по-късно вратата се отвори със замах и на прага застана Люк.

Клеъри потисна вика си. Той бе покрит с кръв, джинсите и ризата му бяха пропити с нея, долната половина на лицето му беше цялата червена. По ръцете му също се стичаше кръв. Тя нямаше представа каква част от нея беше негова. Клеъри чу собствения си глас да вика името му, после се втурна през стаята към него, като едва не се препъна от нетърпение да го хване за ризата и да се сгуши в него, както не бе правила от осемгодишна.

За миг голямата му ръка се вдигна и притисна главата й в едноръка мечешка прегръдка. После леко я отстрани.

— Целият съм в кръв — каза той. — Не се безпокой… не е моя.

— От кого е тогава? — Беше гласът на Валънтайн и Клеъри се обърна, със закрилящата ръка на Люк върху раменете си. Валънтайн ги гледаше пресметливо с присвити очи. Джейс беше станал на крака, заобиколил масата и сега стоеше колебливо зад баща си. Клеъри не помнеше някога да го е виждала така нерешителен.

— На Пангборн — отвърна Люк.

Валънтайн прокара ръка по лицето си, сякаш новината му причини болка.

— Разбирам. Разкъса гърлото му със зъби ли?

— Не — каза Люк. — Убих го с това. — В свободната си ръка той държеше дълга тънка кама със сини камъни по дръжката. — Помниш ли я?

Валънтайн я погледна и Клеъри видя как челюстта му се стегна.

— Помня я — каза той и Клеъри се запита дали се е сетил за разговора им преди малко. — Това е кинжал, черкезка кама. Това е едната от двете изработени по поръчка ками.

— Даде ми я преди седемнайсет години и ми каза да се самоубия с нея — рече Люк и стисна още по-здраво оръжието в ръката си. Сега Клеъри видя, че острието й беше по-дълго от това на кинжала с червената дръжка в колана на Джейс. Беше нещо средно между кама и сабя, а острието му беше тънко като игла. — И аз без малко да го направя.

— Очакваш да го отрека ли? — В гласа на Валънтайн имаше болка, спомен за някогашна мъка. — Опитах се да те спася от самия теб, Лушън. Ако имах сили да те убия, щеше да умреш като достоен мъж.

— Мъж като теб ли? — попита Люк и в този момент Клеъри откри в него онзи Люк, когото тя познаваше, който я мъмреше, когато лъжеше или се преструваше, когато бе груба или арогантна. В горчивината на гласа му тя долови онази любов, която някога бе изпитвал към Валънтайн, превърнала се в безсилна омраза. — Мъж, който оковава съпругата си, която е в безсъзнание, за леглото, за да изтръгне от нея информация, когато се събуди? Това ли е твоето достойнство?

Джейс погледна втренчено баща си. Клеъри видя пристъпа на ярост, който за миг изкриви чертите на Валънтайн, но после изчезна и се смени с любезност.

— Нищо не искам да изтръгна от нея — каза той. — Окована е за своя собствена безопасност.

— От какво? — настояваше Люк, като пристъпи навътре в стаята. — Единственото нещо, което я заплашва, си ти. Единственото нещо, което изобщо някога я е заплашвало, си бил ти. Тя прекара живота си, бягайки от теб.

— Аз я обичах — каза Валънтайн. — И никога не бих я наранил. Ти я настрои срещу мен.

Люк се засмя.

— Не беше нужно аз да я настройвам срещу теб. Тя сама те намрази.

— Това е лъжа! — изрева Валънтайн с внезапна дива ярост и извади сабята от ножницата си. Острието беше гладко и матовочерно, обсипано със сребърни звезди. Той го насочи към сърцето на Люк.

Джейс пристъпи към Валънтайн.

— Татко…

— Джонатан, замълчи! — извика Валънтайн, но беше твърде късно. Клеъри видя шока, изписан на лицето на Люк, докато гледаше втренчено Джейс.

— Джонатан? — прошепна той.

Устните на Джейс трепнаха.

— Не ме наричай така — каза свирепо, златистите му очи блестяха. — Сам ще те убия, ако те чуя още веднъж да ме наречеш така!

Люк, без да забелязва насочената към сърцето му кама, не сваляше очи от Джейс.

— Майка ти би се гордяла с теб — каза той толкова тихо, че дори Клеъри, която беше близо до него, едва го чу.

— Аз нямам майка — рече Джейс. Ръцете му трепереха. — Жената, която ме е родила, ме е изоставила, преди да мога да запомня лицето й. Не съм означавал нищо за нея, така че и тя не означава за мен.

— Майка ти не те е изоставила — каза Люк, погледът му бавно се плъзна към Валънтайн. — Не съм предполагал, че дори човек като теб би използвал собствената си плът и кръв като залог в игрите си. Явно съм грешал.

— Стига. — Тонът на Валънтайн звучеше отегчен, но в него се долавяше плам и желание за насилие. — Пусни дъщеря ми или ще те убия на място.

— Аз не съм твоя дъщеря — каза буйно Клеъри, но Люк я отблъсна от себе си толкова силно, че тя едва не падна.

— Бягай — каза той. — Спасявай се.

— Няма да те изоставя!

— Клеъри, говоря сериозно. Махни се оттук. — Люк вече вадеше камата си. — Това не е твоя битка.

Клеъри се запрепъва към вратата, която водеше към площадката. Можеше да изтича да повика помощ, да повика Аларик…

Тогава Джейс изскочи пред нея и й препречи пътя. Тя бе забравила колко бързо и тихо като котка се движи той.

— Да не си полудяла? — изсъска той. — Входната врата е разбита. Навсякъде е пълно с бездушни.

Тя го бутна.

— Пусни ме…

Джейс я стисна в желязна хватка.

— За да те разкъсат на парчета ли? Забрави.

Зад нея се чу силен звук от удар на метал в метал. Клеъри се отскубна от Джейс и видя как Валънтайн се нахвърля върху Люк, който посрещна удара му с оглушително париране. Камите им се

отделиха една от друга и сега те кръстосваха стаята в плетеница от маневри и удари.

— О, Боже — прошепна тя. — Ще се избият.

Очите на Джейс бяха станали почти черни.

— Ти не разбираш. Това е начинът… — Гласът му секна и той пое дълбоко въздух, когато Люк проби защитата на Валънтайн и му нанесе удар в рамото. Бликна кръв и изцапа бялата му риза.

Валънтайн залитна назад и се засмя.

— Добър удар — каза той. — Не очаквах, че още го помниш, Лушън.

Люк стоеше изправен, ножът закриваше лицето му от Клеъри.

— Нали ти ме научи на него.

— Но оттогава минаха години — отвърна Валънтайн с ехиден глас, — а и през това време едва ли си имал нужда от нож. При положение че си имаш нокти и зъби.

— И с тях ще изтръгна сърцето ти.

Валънтайн поклати глава.

— Ти изтръгна сърцето ми преди години — каза той и дори Клеъри трябваше да признае, че мъката в гласа му е истинска и неподправена. — Когато ме предаде и напусна. — Люк отново се нахвърли върху него, но Валънтайн леко се плъзна назад. За голям мъж като него той се движеше учудващо леко. — Ти беше този, който накара жена ми да се обърне срещу собствения си вид. Дойде при нея, когато тя беше най-слаба, и не можеше да остане равнодушна към твоята жалка безпомощност. Мен ме нямаше и тя си помисли, че я обичаш. Каква глупачка.

Джейс бе изопнат като струна до Клеъри. Тя усещаше притеснението му като искри, изпускани от скъсан кабел.

— Валънтайн говори за майка ти — каза тя.

— Тя ме е изоставила — отвърна Джейс. — Това не е майка.

— Мислела е, че си мъртъв. Искаш ли да знаеш откъде знам това? Тя криеше в спалнята си една кутия. На нея имаше твоите инициали. Дж. К.

— Е, имала била кутия — каза Джейс. — Че то кой няма кутия. Хората си слагат разни неща в кутии. Чух, че било модерно.

— В нея имаше къдрица от твоята коса. Бебешка коса. И снимка, а може и две да бяха. Тя ги вадеше всяка година и плачеше над тях.

Плачеше неутешимо…

Ръката на Джейс се сви в юмрук.

— Стига — процеди той през зъби.

— Какво стига? Да говоря истината ли? Тя мислеше, че си мъртъв… никога не би те изоставила, ако знаеше, че си жив. Ти също мислеше, че баща ти е мъртъв…

— Аз го видях как умира! Не е само като да… като да съм чул и да съм решил да повярвам!

— Тя е намерила изгорелите ти кости — каза тихо Клеъри. — Сред руините на дома си. Заедно с костите на майка си и баща си.

Сега вече Джейс я погледна. В очите му все още се четеше недоверие и усилието, което му костваше да го задържи. Тя видя сякаш като през магически прах крехката броня на неговото доверие в баща му, непозволяваща му да повярва в истината. Някъде, помисли си тя, има пукнатина в тази броня. С правилните думи можеше да я пробие.

— Това е нелепо — рече Джейс. — Аз не съм мъртъв… нямало е никакви кости.

— Видяла ги е.

— Значи е било магически прах — каза грубо той.

— Питай баща си какво се е случило с тъщата и тъста му — рече Клеъри. Посегна към ръката му. — Питай го дали и това е било магически прах…

— Замълчи! — Джейс бе изгубил контрол и се обърна побеснял към нея. Клеъри видя как Люк ги погледна, стреснат от шума, и в този миг на разсейване Валънтайн се възползва и с един удар заби острието на сабята си в гърдите на Люк, точно под ключицата.

Люк отвори широко очи — повече от изненада, отколкото от болка. Валънтайн дръпна ръката си и измъкна острието, цялото изцапано до дръжката с кръв. С отривист смях Валънтайн се нахвърли отново, този път за да избие оръжието от ръката на Люк. То падна на пода с тъпо дрънчене, Валънтайн го ритна и го запрати под масата. Коленете на Люк се подкосиха и той се строполи.

Валънтайн вдигна черната сабя над проснатото тяло на Люк, готов да нанесе смъртоносния удар. Инкрустираните сребърни звезди блеснаха и Клеъри си помисли, за миг, смразена от ужас, как може нещо толкова страшно да бъде толкова красиво?

Джейс, който предчувстваше какво се кани да направи Клеъри, преди още да й е минало през ума, се завъртя пред нея.

— Клеъри…

Мигът на вцепенението отмина. Тя се отскубна от Джейс, измъкна се от протегнатите му ръце и се затича по каменния под към Люк. Той лежеше на земята, подпрян на една ръка; Клеъри се хвърли към него точно когато Валънтайн замахна със сабята си.

Тя видя очите на Валънтайн, когато сабята полетя към нея. Стори й се цяла вечност, макар че сигурно бяха минали само няколко секунди. Тя видя, че ако иска, той би могъл да спре удара. Видя, че знае, че ще прободе и нея. Видя, че му беше напълно безразлично.

Клеъри вдигна ръце и стисна очи… Нещо издрънча. После чу как Валънтайн извика, отвори очи и видя, че сабята бе изхвърчала от ръката му, която кървеше. Кинжалът с червената дръжка лежеше няколко стъпки встрани на каменния под, до черната сабя. Тя смаяно се обърна, видя Джейс до вратата с все още вдигната ръка и разбра, че той е хвърлил кинжала с достатъчно сила, за да избие сабята от ръката на баща си.

Силно пребледнял, той бавно свали ръката си, очите му бяха приковани във Валънтайн — големи и виновни.

— Татко, аз…

Валънтайн погледна окървавената си ръка и за момент Клеъри видя по лицето му да преминава гняв, като проблеснала светкавица. Но когато проговори, гласът му беше нежен.

— Отлично хвърляне, Джейс.

Джейс се смути.

— Но ръката ти. Аз просто мислех, че…

— Нямаше да нараня сестра ти — рече Валънтайн, като бързо отиде до сабята си и кинжала и ги вдигна. — Щях да спра. Но твоята братска загриженост е похвална.

Лъжец. Но Клеъри нямаше време за преструвките на Валънтайн. Тя се обърна да погледне Люк и усети силен пристъп на гадене. Люк лежеше по гръб, с полузатворени очи и дишаше тежко. Изпод разкъсаната му риза бликаше кръв.

— Трябва ми бинт — каза Клеъри със задавен глас. — Някаква кърпа, каквото и да е.

— Остани на мястото си, Джонатан — каза Валънтайн с режещ глас, и Джейс замръзна. — Клариса — заговори отново Валънтайн с мазен глас, — този човек е враг на нашето семейство, враг на Клейва. Ние сме ловци и понякога се налага да убиваме. Предполагам, разбираш това.

— Ловци на демони — рече Клеъри. — Убийци на демони. А не просто убийци. Има разлика.

— Той е демон, Клариса — каза Валънтайн със същата мекота в гласа. — Демон в човешки образ. Знам колко коварни могат да бъдат тези чудовища. Спомни си, че навремето и аз го пощадих.

— Чудовище ли? — повтори Клеъри. Тя си представи Люк, Люк, който я люлееше, когато беше петгодишна, и засилваше люлката колкото се може по-високо. Люк в първия й учебен ден, фотоапаратът, който не спираше да щрака снимка след снимка, сякаш е горд баща. Люк, който преглеждаше всеки кашон с книги, пристигащ в магазина, за да види дали няма нещо подходящо за нея, и го отделяше настрани. Люк, който я вдигаше да бере ябълки от дървото до тяхната къща. Люк, чието място на баща се опитваше да заеме този садистичен, лъжлив убиец. — Люк не е чудовище — каза тя с металическа нотка в гласа, която по нищо не отстъпваше на неговата. — Нито убиец. За разлика от теб.

— Клеъри! — извика Джейс.

Клеъри не му обърна внимание. Очите й бяха приковани в сивите очи на баща му.

— Ти си убил родителите на жена си, при това не в битка, а хладнокръвно — каза тя. — И се обзалагам, че си убил и Майкъл Уейланд и малкото му момче. Хвърлил си телата им при тези на моите баба и дядо, за да си помисли майка ми, че ти и Джейс сте мъртви. Сложил си медальона си около шията на Майкъл Уейланд, преди да го запалиш, за да може всички да си мислят, че онези кости са твои. След всичко изречено за чистата кръв как не се посвени да пролееш тяхната кръв, как не си даде сметка за тяхната невинност, когато ги уби? Да подлагаш на клане стари хора и деца, това е чудовищно.

Пореден спазъм на гняв разкриви чертите на лицето му.

— Стига! — изрева Валънтайн, като отново вдигна сабята със звездите и Клеъри долови в гласа му истината за самия него, яростта, пропила целия му живот. Тази безконечно кипяща ярост. — Джонатан!

Махни сестра си от пътя ми или, в името на ангела ще я пронижа, за да убия чудовището, което тя закриля!

За един кратък миг Джейс се поколеба. После вдигна глава.

— Разбира се, татко — каза той и прекоси стаята, отивайки до Клеъри. Преди тя да успее да вдигне ръце, за да го отблъсне, той грубо я хвана за рамото. Изправи я на крака и я дръпна от Люк.

— Джейс — прошепна ужасено тя.

— Недей — каза той. Пръстите му болезнено се впиваха в ръцете й. Той миришеше на вино, метал и пот. — Нито дума повече.

— Но…

— Казах, нито дума. — Той силно я разтърси. Клеъри вдигна поглед и видя Валънтайн, надвесил се със злорадо изражение над гърчещото се тяло на Люк. Той протегна върха на луксозния си ботуш и бутна Люк, като го претърколи по гръб. Люк издаде давещ се звук.

— Остави го на мира! — извика тя, като се опитваше да се освободи от хватката на Джейс. Напразно — той беше много по-силен от нея.

— Престани — изсъска той в ухото й. — Само ще стане по-лошо за теб. По-добре не гледай.

— Като теб ли? — изсъска му в отговор тя. — Това, да си затваряме очите и да се правим, че не забелязваме какво става, не означава, че то не се случва, Джейс. Точно ти би трябвало по-добре да го знаеш…

— Клеъри, стига. — Тонът му я порази. Звучеше отчаян.

Валънтайн се изкикоти.

— Да бях знаел — рече той, — щях да си взема камата от чисто сребро, за да свърша с теб по начин, съответстващ на вида ти, Лушън.

Люк изръмжа нещо, но Клеъри не чу какво. Надяваше се да е нещо грубо. Тя се мъчеше да се отскубне от Джейс. Подхлъзна се, но той я улови и отново я изправи на крака. Беше обвил ръцете си около нея, помисли си тя, но не по начина, за който бе мечтала, който си бе представяла.

— Поне ми позволи да стана — каза Люк. — Позволи ми да умра изправен.

Валънтайн го изгледа и сви рамене.

— Може да умреш по гръб или на колене — каза той. — Но само достойните хора умират прави, а ти не си такъв.

— НЕ! — извика Клеъри, когато Люк, без да я поглежда, започна мъчително да се изправя на колене.

— Защо си причиняваш това? — прошепна тихо и напрегнато Джейс. — Казах ти да не гледаш.

Тя се задъха от напрежение и болка.

— А ти защо лъжеш себе си?

— Не лъжа! — Хватката му се стегна още повече, макар че тя не се опитваше да се отскубне. — Просто искам хубавите неща в живота ми… моя баща… моето семейство… не искам да ги загубя отново…

Люк бе застанал на колене. Валънтайн вдигна изцапаната си с кръв сабя. Очите на Люк бяха затворени и той мърмореше нещо — заклинание, молитва, Клеъри не знаеше. Тя се загърчи в ръцете на Джейс и се завъртя така, че да го погледне в лицето. Устните му бяха свити, челюстта — стегната, но очите му…

Крехката броня се беше пропукала. Трябваше само още малко да натисне. Тя трескаво затърси думите.

— Но ти имаш семейство. Семейството, това са хората, които те обичат. Както семейство Лайтууд обичат теб, Алек, Изабел… — Гласът й секна. — Люк е моето семейство, а ти искаш да гледам как умира, както ти си гледал как умира баща ти, когато си бил на десет години? Това ли искаш, Джейс? Такъв човек ли искаш да бъдеш? Като…

Тя млъкна, внезапно усетила, че е отишла твърде далеч, и се уплаши, че ще го загуби.

— Като баща ми — довърши вместо нея той.

Гласът му беше леден, сдържан, равен като острието на нож.

Изгубих го, помисли си отчаяно тя.

— Залегни — каза Джейс, като я бутна силно. Тя се препъна, падна на земята и се претърколи. Изправяйки се на колене, тя видя как Валънтайн вдига сабята високо над главата си. Светлината на полилея се отразяваше в оръжието, разпръсквайки светлина, която я заслепяваше.

— Люк! — извика тя.

Сабята се заби в пода. Люк не беше там. Джейс се бе приближил по-бързо, отколкото Клеъри можеше да предположи дори за ловец на сенки, и го беше отместил настрани. Джейс стоеше с лице към баща си пред вибриращата дръжка на камата, с пребеляло лице, но твърд поглед.

— По-добре си върви — каза той.

Валънтайн гледаше невярващо сина си.

— Какво каза?

Люк се беше надигнал да седне. Ризата му бе опръскана с прясна кръв. Той гледаше втренчено как Джейс протяга ръка и внимателно, почти равнодушно докосва дръжката на сабята, която бе забита в пода.

— Мисля, че ме чу, татко.

Гласът на Валънтайн бе като шепот:

— Джонатан Моргенстърн…

Бърз като светлината, Джейс хвана дръжката на сабята, измъкна я от дървения под и я вдигна. Той я държеше леко и уверено, с връх само на няколко сантиметра от брадичката на баща си.

— Не се казвам така — каза той. — Името ми е Джейс Уейланд.

Очите на Валънтайн бяха неподвижно впити в Джейс, той сякаш не забелязваше сабята, насочена към гърлото му.

— Уейланд? — изрева той. — В жилите ти не тече кръвта на Уейланд! Майкъл Уейланд е никой за теб…

— Също както и ти — каза спокойно Джейс. Той посочи със сабята наляво. — А сега си върви.

Валънтайн поклати глава.

— Никога. Не приемам заповеди от дете.

Върхът на сабята леко докосна гърлото на Валънтайн. Клеъри гледаше парализирана от ужас.

— Аз съм много добре тренирано дете — каза Джейс. — Ти ме научи на изкуството да убивам. Трябва само да мръдна ръката си и ще ти прережа гърлото, знаеш ли това? — Очите му бяха стоманени. — Предполагам, че знаеш.

— Достатъчно опитен си — рече Валънтайн. Гласът му беше спокоен, но Клеъри забеляза, че не смееше да мръдне. — Но няма да ме убиеш. Винаги си бил мекушав.

— Той може и да не посмее. — Беше Люк, вече на крака, блед и окървавен, но изправен. — Но аз мога. И не ми се вярва той да може да ме спре.

Трескавите очи на Валънтайн се стрелнаха към Люк, после се върнаха на сина му. Джейс не се обърна, когато Люк заговори, а остана неподвижен като статуя, замръзнал със сабя в ръка.

— Чуй как ме заплашва чудовището, Джонатан — каза Валънтайн. — На негова страна ли си?

— Той е прав — каза уклончиво Джейс. — Ако той се нахвърли върху теб, не ми се вярва да мога да го спра. Върколаците се възстановяват толкова бързо.

Валънтайн сви устни.

— Така значи — каза той, — и ти като майка си предпочиташ това същество, този полудемон пред собствената си кръв, собственото си семейство?

За първи път сабята в ръката на Джейс като че трепна.

— Ти ме напусна, когато бях на десет години — каза с равен глас той. — Накара ме да мисля, че си мъртъв, и ме изпрати да живея при чужди хора. Никога не си ми казвал, че имам майка, сестра. Ти ме остави сам. — Последната дума прозвуча като вик.

— Направих го заради теб… за да те предпазя… — възрази Валънтайн.

— Ако те беше грижа за Джейс, ако те беше грижа за кръвта, нямаше да убиваш неговите баба и дядо. Ти си убил невинни хора… — Гласът на Клеъри се скърши от гняв.

— Невинни ли? — тросна се Валънтайн. — По време на война няма невинни! Те настройваха Джослин срещу мен! Караха я да ми отнеме сина!

Люк въздъхна.

— Значи си знаел, че е щяла да те напусне — каза той. — Знаел си, че е щяла да избяга, още преди Въстанието.

— О, разбира се, че знаех! — изрева Валънтайн. Ледения му самоконтрол се пропука и Клеъри видя как разтопеният гняв започваше да клокочи в изпъкналите жили на врата му и как свива ръцете си в юмруци. — Направих го, за да защитя това, което беше мое. Дори им дадох повече, отколкото изобщо заслужаваха — погребална клада, с каквато са удостоявани само най-великите воини на Клейва!

— Ти си ги запалил — каза Клеъри с равен глас.

— Да — изкрещя Валънтайн. — Запалих ги.

Джейс изхълца.

— Моите баба и дядо…

— Ти не си ги познавал — рече Валънтайн. — Не се прави, че ти е мъчно.

Сега острието на сабята затрепери по-силно. Люк сложи ръка на рамото на Джейс.

— Кротко — каза той.

Джейс не го погледна. Той дишаше тежко, сякаш беше тичал. Клеъри видя как потта блестеше по острите му ключици, а косата бе залепнала по слепоочията. По опакото на дланите му се виждаха вените. Той ще го убие, помисли си тя. Той ще убие Валънтайн.

Тя бързо пристъпи напред.

— Джейс… трябва ни Бокалът. Или поне да знаем какво е направил с него.

Джейс облиза сухите си устни.

— Бокалът, татко. Къде е той?

— В Идрис — каза спокойно Валънтайн. — Където никога няма да го намерите.

Ръката на Джейс силно затрепери.

— Кажи ми…

— Дай ми сабята, Джонатан. — Беше Люк, гласът му звучеше спокоен, дори благ.

Джейс изрече глухо:

— Какво?

Клеъри пристъпи напред.

— Дай сабята на Люк. Дай му я, Джейс.

Той поклати глава.

— Не мога да го направя.

Тя пристъпи още една крачка напред. Още една, и щеше да е достатъчно близо до него, за да може да го докосне.

— Напротив, можеш — каза нежно тя. — Моля те.

Той не я поглеждаше. Очите му бяха приковани в баща му. Мигът се разтягаше все повече и повече, стана безкраен. Най-после той кимна, без да сваля ръката си, но позволи Люк да застане до него и да сложи своята върху дръжката на оръжието, което държеше.

— Можеш да се отместиш, Джонатан — каза Люк и като погледна лицето на Клеъри, се поправи. — Джейс.

Джейс сякаш не го бе чул. Той пусна дръжката и се отдалечи от баща си. Постепенно лицето му започваше да възвръща естествения си

цвят и сега не беше толкова бледо. Устната му кървеше на мястото, където я беше прехапал. Клеъри болезнено копнееше да го докосне, да обвие ръце около него, но знаеше, че не би й позволил.

— Имам идея — рече Валънтайн на Люк с изненадващо спокоен тон.

— Нека отгатна — отвърна Люк. — „Не ме убивай“, нали?

Валънтайн се засмя, в смеха му нямаше капка хумор.

— Никога не бих се унижил да моля за милост точно теб — каза той.

— Добре — рече Люк, като подпря брадичката му с камата си. — Няма да те убия, освен ако не ме принудиш, Валънтайн. Не искам да го сторя пред очите на собствения ти син. Това, което искам, е Бокалът.

Грохотът от долния етаж се усили. Клеъри чу нещо като стъпки по коридора отвън.

— Люк…

— Чух — кратко отвърна той.

— Бокалът е в Идрис, казах ти — рече Валънтайн, като погледна покрай Люк към вратата.

Люк се изпоти.

— Ако е в Идрис, значи си използвал портала, за да го занесеш там. Аз ще дойда с теб, за да го взема.

Очите на Люк зашариха неспокойно. Движението по коридора отвън се усили, чуваха се викове, трясък от нещо счупено.

— Клеъри, остани при брат си. След като преминем ние, използвайте портала и идете на някое безопасно място.

— Няма да мръдна оттук — каза Джейс.

— Напротив, ще го направиш. — Нещо се удари във вратата. Люк повиши глас: — Валънтайн, порталът. По-бързо.

— Или какво? — Валънтайн погледна към вратата.

— Ако ме предизвикаш, ще те убия — каза Люк. — Пред тях, ако се наложи. Порталът, Валънтайн. Хайде.

Валънтайн разпери ръце.

— Както кажеш.

Той отстъпи назад точно когато вратата се разби навътре и по пода се разхвърчаха трески. Люк се отдръпна, за да избегне удара на падащата врата.

На входа стоеше вълк, планина от ръмжаща, шарена козина, приведени напред рамене, оголени остри зъби. От многобройните рани по козината му капеше кръв.

Джейс тихо изруга, междувременно извадил серафимската кама. Клеъри го хвана за китката.

— Недей… това е приятел.

Той я погледна недоверчиво, но отпусна ръката си.

— Аларик… — Люк извика нещо на език, който Клеъри не разбираше. Аларик отново изръмжа, сниши се ниско до пода и за миг Клеъри си помисли, че той се кани да се нахвърли върху Люк. После видя ръката на Валънтайн да посяга към колана му и блясъка на червените скъпоценни камъни и разбра, че камата на Джейс е все още у него.

Тя чу някакъв глас да вика името на Люк и си помисли, че беше нейният — после разбра, че гърлото и е като залепнало с лепило и че всъщност Джейс бе този, който беше извикал.

Люк се обърна отчайващо бавно, когато ножът се отдели от ръката на Валънтайн и полетя към него като сребърна пеперуда, преобръщайки се няколко пъти във въздуха. Люк вдигна кинжала си и изведнъж нещо огромно и жълтеникавокафяво връхлетя между него и Валънтайн. Тя чу воя на Аларик, който рязко секна, когато камата се вряза в тялото му. Клеъри понечи да хукне напред, но Джейс я дръпна обратно.

Вълкът рухна в краката на Люк, върху козината му се образува голямо кърваво петно. С изнемощели лапи Аларик се опитваше да сграбчи дръжката на ножа, подаваща се от гърдите му.

Валънтайн се засмя.

— Значи така се отплащаш за безкористната им лоялност, която така евтино си купил, Лушън. Като ги оставяш да умрат за теб. — Той започна да отстъпва, като не изпускаше от очи Люк.

Пребледнял, Люк погледна Аларик, поклати глава и се свлече на колене, навеждайки се над умиращия вълк. Джейс, който все още държеше Клеъри за раменете, й каза:

— Стой тук, чу ли? Стой тук — и тръгна след Валънтайн, който неочаквано бързо се бе запътил към срещуположната стена. Да не би да смяташе да скача от прозореца? Клеъри видя движенията му в голямото, обковано със златна рамка огледало, когато той го приближи,

а изразът на лицето му — нещо средно между подигравка и облекчение — я изпълни с разрушителен гняв.

— Да, бе, надявай се — промърмори тя и тръгна след Джейс. Спря се само за да вземе кинжала със синята дръжка от пода под масата, където Валънтайн го беше ритнал. Сега ръката й държеше оръжието, удобно и уверено. Бутна от пътя си един паднал стол и се приближи до огледалото.

Джейс извади серафимската кама, светлината й се пръсна наоколо и освети тъмните кръгове под очите и скулите му. Валънтайн се обърна и застана с гръб към огледалото, облян от светлината. В отражението му Клеъри видя и Люк зад тях. Бе оставил сабята си отстрани и вадеше кинжала с червената дръжка от гърдите на Аларик, нежно и внимателно. Тя усети, че й прилошава, и стисна камата си по-здраво.

— Джейс… — започна тя.

Той не се обърна към нея, но погледна отражението й в огледалото.

— Клеъри, казах ти да стоиш там.

— Същата е като майка си — каза Валънтайн. Едната му ръка беше зад гърба, прокарваше я по един от ръбовете на тежката златна рамка на огледалото. — Никога не прави това, което й казват.

Джейс вече не трепереше, но Клеъри усети как крехкият му самоконтрол се пропуква.

— Ще отида с него в Идрис, Клеъри. Ще върна Бокала.

— Не, не можеш да го направиш — каза Клеъри и видя в огледалото как се сгърчи лицето му.

— Имаш ли по-добре идея? — попита той.

— Ами, Люк…

— Лушън — каза Валънтайн с ехиден глас — сега се грижи за падналия си другар. Относно Бокала и Идрис, те не са далече. Едно огледало разстояние, ако трябва да сме точни.

Джейс присви очи.

— Огледалото е порталът?

Устните на Валънтайн се свиха, той отпусна ръка и започна да се отдалечава от огледалото, докато картината в него се размазваше и се кривеше, подобно на водни бои, разбъркани за рисуване. Вместо стаята с дървена ламперия и полилеи Клеъри видя зелени поля, гъсти

редици от смарагдови дървета и широка ливада, простираща се до голяма каменна къща в далечината. Тя чу жуженето на пчели, шумоленето на листата при повея на вятъра и усети мириса на орлови нокти, носещ се във въздуха.

— Нали ти казах, че не е далече. — Междувременно Валънтайн бе застанал пред огледалото, което се бе превърнало в нещо като порта с позлатен свод, косата му се вееше от същия вятър, който полюшваше листата на дърветата. — Изглежда ли ти познато, Джонатан? Май нищо не се е променило?

Клеъри усещаше ударите на сърцето си. Без съмнение това беше домът, в който Джейс бе израснал, показан му, за да го изкуши, както се изкушава дете с бонбон или играчка. Тя погледна към него, но той сякаш изобщо не я виждаше. Джейс гледаше втренчено към портала и гледката отвъд него — зелените полета и селската къща. Тя видя, че лицето му омекна, видя изпълнената с копнеж извивка на устата, сякаш е видял любим човек.

— Още можеш да си дойдеш у дома — каза баща му. Светлината от серфимската кама, която държеше Джейс, хвърляше сянката му над портала, затъмнявайки светлите полета и ливадата отвъд.

Усмивката изчезна от устните на Джейс.

— Онова там не е моят дом. Сега моят дом е тук.

С изкривени от гняв черти, Валънтайн погледна сина си.

Тя никога нямаше да забрави този поглед — накара я да усети гореща привързаност към майка си. Защото, колкото и да й беше ядосана, Джослин никога не я бе гледала така. Погледът й винаги бе изпълнен с любов.

В този момент изпита към Джейс цялото съчувствие, на което беше способна.

— Чудесно — каза Валънтайн и направи бърза крачка назад, прекрачвайки портала. Краката му докоснаха земята на Идрис. Устните му се изкривиха в усмивка. — Ах — рече той, — у дома.

Джейс се спусна към портала, но се спря пред него, опрял ръка в златната рамка. Сякаш го бе обзело странно колебание сега, когато Идрис се мержелееше пред очите му като мираж в пустиня. Беше нужна само една стъпка…

— Джейс, недей — каза бързо Клеъри. — Не тръгвай след него.

— Ами Бокалът? — попита Джейс. Тя не можеше да каже за какво мислеше той в този момент, но камата в ръката му неистово трепереше.

— Нека Клейвът го вземе! Джейс, моля те! Ако минеш през портала, може никога да не се върнеш. Валънтайн ще те убие. Може и да не ти се вярва, но ще го направи.

— Сестра ти е права. — Валънтайн стоеше всред зелената трева и дивите цветя, чиито листенца се полюшваха в краката му, и Клеъри осъзна, че макар да бяха на няколко сантиметра един от друг, реално се намираха на огромно разстояние. — Наистина ли си мислиш, че можеш да спечелиш? Дори и със серафимска кама, а аз невъоръжен. Не само, че съм по-силен от теб, но и се съмнявам, че ще намериш сили в себе си да ме убиеш. А ти трябва да ме убиеш, Джонатан, ако искаш да вземеш Бокала.

Джейс стисна по-здраво серафимската кама.

— Мога…

— Не, не можеш. — Валънтайн се протегна през портала, сграбчи китката на Джейс и я дръпна към себе си, докато върхът на серафимската кама не докосна гърдите му. Там, където ръката на Джейс беше преминала портала, се размиваше като потопена във вода. — Направи го — каза Валънтайн. — Забий камата. Осем сантиметра, може би десет… ще са достатъчни. — Той рязко дръпна камата, върхът й сряза плата на ризата му. Червено петно разцъфна като мак току над сърцето му. С дълбока въздишка Джейс издърпа ръката си и се запрепъва назад.

— Така и предполагах — рече Валънтайн. — Твърде мекушав си — и най-неочаквано замахна с юмрук към Джейс. Клеъри извика, но до удар не се стигна: вместо това юмрукът се стовари върху повърхността на портала помежду им. Чу се звук от разбиване на хиляди стъкълца. Мрежа от пукнатини разцепи стъклото. Последното, което Клеъри чу, преди порталът да се разпадне в дъжд от парчета, беше подигравателният смях на Валънтайн.

* * *

Стъклата се пръскаха по пода като зърна от градушка, странно красива каскада от сребърни отломки. Клеъри отстъпи назад, но Джейс не помръдна, докато парчетата се сипеха край него, а гледаше втренчено вече празната рамка на огледалото.

Клеъри очакваше той да започне да ругае, да крещи или да проклина баща си, ала вместо това той просто изчакваше стъклата да спрат да се сипят. Когато това стана, той коленичи мълчаливо и внимателно сред счупените стъкла и хвана едно от по-големите, като го завъртя в ръцете си.

— Недей. — Клеъри коленичи до него и остави ножа, който беше в ръката й, на пода. Вече не й беше нужен. — Нищо не можеше да направиш.

— Напротив, можех. — Той все още разглеждаше парчето огледало. В косата му блестяха сребристи стъкълца. — Можех да го убия. — Той обърна парчето към нея. — Погледни.

Тя погледна. В него все още се виждаше част от Идрис — късче синьо небе, зелени листа. Тя въздъхна болезнено.

— Джейс…

— Всичко наред ли е?

Клеъри вдигна поглед. Люк се бе изправил над тях. Не беше въоръжен, около очите му се бяха образували сини сенки от умора.

— Ние сме добре — каза тя. Зад него видя сгърчената фигура на земята, полупокрита с дългото сако на Валънтайн, Изпод плата се подаваше ръка с нокти на хищник. — Аларик…?

— Е мъртъв — отвърна Люк. В гласа му се долавяше сподавена болка. Макар че той едва познаваше Аларик, Клеъри знаеше, че завинаги ще го измъчва смазваща вина. *Значи така се отплащаш за безкористната им лоялност, която така евтино си купил, Лушън — като ги оставяш да умрат за теб.*

— Баща ми избяга с Бокала — каза Джейс. Гласът му беше глух. — Ние му го поднесохме на сребърен поднос. Провалихме се.

Люк сложи ръка върху главата на Джейс и започна да чисти стъкълцата от косата му. Ноктите му все още бяха хищнически, пръстите му — изцапани с кръв, но Джейс позволяваше да го докосва, сякаш не забелязваше това или поне нищо не казваше.

— Не сме се провалили — каза Люк, като погледна към Клеъри. Сините му очи бяха настойчиви. Те казваха: *Брат ти се нуждае от*

теб, остани с него.

Тя кимна, а Люк ги остави и отиде до прозореца. Отвори го и в стаята нахлу въздух, който угаси свещите. Клеъри го чу да вика към вълците си долу. Тя коленичи до Джейс.

— Всичко е наред — каза уверено, макар да съзнаваше, че не е и никога вече няма да бъде, и постави ръка на рамото му. Платът на ризата му под пръстите й беше груб, прогизнал от пот, странно успокояващ. — Върнахме си мама. Намерихме теб… имаме всичко, което е от значение.

— Той беше прав. За това, че не можах да мина през портала — прошепна той. — Просто не можах. Не можах да го убия.

— Ако го беше направил — каза Клеъри, — щяхме наистина да се провалим.

Той не отговори, само измърмори нещо под нос. Тя не можа да чуе точните думи, но посегна и взе парчето стъкло от ръката му. Там, където го беше държал, се бяха образували две тънки и кървави резки. Тя остави парчето и пое ръката му, като притисна пръстите му върху нараненатa длан.

— Джейс — каза тя толкова нежно, колкото го бе и докоснала. — Не знаеш ли, че със счупено стъкло не се играе?

Той издаде някакъв звук, подобен на кикотене, след което се присегна и я прегърна. Клеъри съзнаваше, че Люк ги наблюдава от прозореца, но при все това затвори очи и зарови лице в рамото на Джейс. Той миришеше на сол и кръв и едва когато устата му се приближи до ухото й, тя разбра какво бе казал, какво бе прошепнал преди. Това беше най-кратката молитва: нейното име, просто нейното име.

---

[1] Wayland (Уейланд). — Бел.ред. ↑

ЕПИЛОГ
ЛИПСВАЩИТЕ ЗНАЦИ

Коридорът на болницата беше ослепително бял. След толкова дни, прекарани на светлината на факлите, газените лампи и тайнствената магическа светлина, флуоресцентното осветление изглеждаше ярко и неестествено. Когато Клеъри се регистрираше на рецепцията, й се стори, че сестрата, която и подаде формуляра, има странно жълтеникаво лице на изкуствената светлина. Може да е демон, помисли си Клеъри, докато връщаше формуляра.

— Последната врата в края на коридора — каза сестрата и й отправи нещо като усмивка. Или просто полудявам.

— Знам — каза Клеъри. — Вчера бях тук.

И миналия ден, и по-миналия ден. Беше късен следобед и повечето посетители отдавна си бяха отишли. Някакъв старец, облечен в халат, тътреше чехлите си по пода и влачеше след себе си бутилка с кислород. Двама лекари в зелени хирургически престилки носеха чаши с горещо кафе с издигаща се в студения въздух пара. Климатиците в болницата работеха на пълни обороти, макар че времето навън бе започнало леко да захлажда.

Клеъри стигна до вратата в края на коридора. Тя беше отворена. Надникна вътре, не искаше да буди Люк, ако е заспал на стола до леглото, както го заварваше вече два пъти досега. Но Люк беше буден и разговаряше с висок мъж, облечен в робата с цвят на пергамент на Мълчаливите братя. Сякаш доловил пристигането й, той се обърна и тя разпозна в негово лице брат Джеремая.

Клеъри скръсти ръце на гърдите си.

— Какво става тук?

Люк изглеждаше уморен, с набола тридневна брада, с вдигнати на главата очила. Изпод широката тениска се виждаха бинтовете, които още опасваха гърдите му.

— Брат Джеремая тъкмо си тръгваше — рече той.

Джеремая вдигна качулката си и тръгна към вратата, но Клеъри му препречи пътя.

— Е? — попита настойчиво тя. — Ще помогнете ли на майка ми?

Джеремая се приближи до нея. Тя почувства студенината, лъхаща от тялото му, подобно на айсберг. *Не можеш да спасиш другите, ако сам не си спасен*, каза гласът в мислите й.

— Тези късмети, изскачащи от баницата, вече се изтъркаха — каза Клеъри. — Какво й е на майка ми? Знаете ли? Мълчаливите братя могат ли да й помогнат така, както помогнаха на Алек?

Ние не сме помогнали на никого, каза Джеремая. *Нито пък е наша задача да помагаме на онези, които доброволно са напуснали Клейва.*

Когато Джеремая мина покрай нея и излезе в коридора, тя отстъпи назад. Загледа се след него и видя как се смеси с множеството, без някой да го изгледа учудено. Тогава притвори очи и видя трепкащата аура на магическия прах, която го обгръщаше, запита се как ли го виждат останалите. Като пациент? Забързан лекар в хирургическа престилка? Угрижен посетител?

— Той каза истината — рече Люк иззад нея. — Не е излекувал Алек, Магнус Бейн го направи. Вярно е и това, че не знае какво й има на майка ти.

— Знам — рече Клеъри, като отново се обърна към стаята. Тя внимателно се приближи до леглото на майка си. Трудно можеше да се открие приликата между тази дребна, бяла фигура в леглото, цялата опасана с тръбички, и нейната жизнена, червенокоса майка. Разбира се, косата й все още беше червена, разпиляна по възглавницата като шал от медна прежда, но кожата й беше толкова бледа, че напомняше на Клеъри за восъчната Спяща красавица в Музея на Мадам Тюсо. Гърдите й се вдигаха и спускаха само заради механизма, който поддържаше живота у нея.

Тя взе тънката ръка на майка си и я задържа, както бе направила вчера и онзи ден. Усещаше пулса на майка си, който биеше равномерно и постоянно. *Тя иска да се събуди*, помисли си Клеъри. *Знам, че иска.*

— Разбира се, че иска — рече Люк и Клеъри разбра, че го е казала на глас. — Има много причини да се оправи, дори повече, отколкото тя самата предполага.

Клеъри нежно положи ръката на майка си върху леглото.

— Имаш предвид Джейс.

— Разбира се, че имам предвид Джейс — рече Люк. — Тя тъгува по него вече седемнайсет години. Ако можех да й кажа, че вече няма за какво да тъгува… — той направи пауза.

— Казват, че хората в кома понякога могат да чуват — предположи Клеъри. Разбира се, лекарите бяха казали и това, че тази кома е малко по-необичайна — не е предизвикана нито от травма, нито от задух, нито от инфаркт или инсулт. Тя сякаш просто е заспала и не може да се събуди.

— Така е — каза Люк. — Аз й говоря. Почти непрекъснато. — Той се усмихна уморено. — Разказах й колко храбро си се държала. Как трябва да се гордее с теб. Със своята дъщеря воин.

Нещо остро и болезнено се надигна в гърлото й. Тя преглътна, отмести поглед от Люк и се загледа през прозореца. Отсреща се виждаше голата тухлена стена на една сграда. Не някой прекрасен изглед към дървета и река.

— Купих каквото ме помоли — рече Клеъри. — Взех фъстъчено масло и мляко, мюсли и хляб от братята Фортунато. — Тя бръкна в джоба на джинсите си. — Ето го рестото…

— Задръж го — каза Люк. — Вземи си такси на връщане.

— Саймън ще ме закара вкъщи — отвърна Клеъри. Тя погледна часовника, закачен на ключодържателя й. — Всъщност той трябва да е вече долу.

— Добре, радвам се, че дружиш с него. — Люк изглеждаше облекчен. — Въпреки това задръж парите. Излезте някъде довечера.

Тя отвори уста да възрази, ала я затвори пак. Люк беше, както казваше майка й, железен в моменти на изпитание — солиден, надежден и абсолютно непреклонен.

— Ти няма ли да се прибереш? Имаш нужда да поспиш.

— Да поспя? Кой има нужда от сън? — пошегува се той, но тя забеляза умората, изписана по лицето му, когато отново седна край леглото на майка й и нежно отметна един кичур от лицето на Джослин. Клеъри се извърна, очите й пареха.

Когато излезе през главния изход на болницата, микробусът на Ерик чакаше до тротоара. Небето се простираше високо над нея, като потъмняваше до сапфирено над река Хъдсън, в която се потапяше

залязващото слънце. Саймън се протегна да й отвори вратата и тя се тръшна на седалката до него.

— Благодаря.

— Накъде? Към вас? — попита той, като се вля с микробуса в уличното движение.

Клеъри въздъхна.

— Дори не знам къде е домът ми.

Саймън косо я изгледа.

— Самосъжаляваш ли се, Фрей? — Гласът му беше шеговит, но нежен. Ако погледнеше назад, тя още можеше да види тъмните петна на задната седалка, където кървящият Алек бе лежал в скута на Изабел.

— Да. Не. Не знам. — Тя въздъхна отново, като отметна една медена къдрица. — Всичко се промени. Толкова е различно. Искам всичко да си бъде както си беше преди.

— А аз не искам — за нейна изненада каза Саймън. — Пак питам, накъде да карам? Поне ми кажи към центъра или към предградията.

— Към Института — рече Клеъри. — Извинявай — добави тя, когато той най-неправомерно направи опасен завой в обратната посока. Микробусът така се наклони на една страна, че изскърца недоволно. — Трябваше да ти кажа по-навреме.

— Нищо — отвърна Саймън. — Не си се връщала там, нали? Не и откакто…

— Не, оттогава не съм — каза Клеъри. — Джейс ми се обади и каза, че Алек и Изабел са добре. Вероятно родителите им са на път от Идрис, сега когато някой наистина им е казал какво се е случило. След няколко дни ще са тук.

— Не беше ли странно да се чуеш с Джейс? — попита Саймън, като се стараеше да звучи неутрално. — Имам предвид, откакто научи, че…

Гласът му замря.

— Какво? — каза Клеъри с остър глас. — Откакто научих какво? Че е убиец травестит, който изтезава котки ли?

— Не е чудно, че котката му мрази всички.

— О, стига, Саймън — отвърна сърдито Клеъри. — Знам какво имаш предвид и не, не беше странно. И без това между нас нямаше

нищо.

— Нищо ли? — повтори невярващо Саймън.

— Нищо — каза категорично Клеъри, като гледаше през прозореца, така че той да не види как се изчервява. Те минаха през редица ресторанти и тя видя прозорците на „При Таки“, ярко осветени в сгъстяващия се здрач. Стори й се, че мерна през стъклата русата сервитьорка, с която бе флиртувал Джейс, онази със сините очи без бяло.

Те завиха на ъгъла точно когато слънцето се скриваше зад издигащия се прозорец на Института, който пръскаше към улицата седефена светлина, видима единствено за тях. Саймън спря пред вратата, изключи мотора и започна нервно да си играе с ключовете.

— Искаш ли да дойда с теб?

Тя се поколеба.

— Не. По-добре да го направя сама.

Тя видя как по лицето му пробяга сянка на разочарование, която обаче моментално изчезна. Саймън, помисли си тя, доста е пораснал през тези две седмици, въпреки че и тя бе пораснала. Което беше добре, защото не й се искаше той да изостава от нея. Той беше част от нея така, както дарбата й да рисува, мръсният въздух на Бруклин, смехът на майка й и кръвта й на ловец на сенки.

— Добре — каза той. — Да дойда ли да те взема по-късно?

Тя поклати глава.

— Люк ми даде пари за такси. Ако искаш, ела утре — добави тя. — Можем да гледаме филми, да си направим пуканки. Имам нужда да се поотпусна.

Той кимна.

— Звучи добре. — Наведе се напред и залепи една целувка на скулата й. Тази целувка беше лека като перце, но тя усети тръпка по цялото си тяло. Погледна го.

— Мислиш ли, че беше случайност? — попита Клеъри.

— Какво да е било случайност?

— Това, че точно през онази нощ бяхме в „Пандемониум“, в която Джейс и другите преследваха там демона, вечерта преди Валънтайн да отвлече майка ми.

Саймън поклати глава.

— Не вярвам в случайността.

— Аз също.

— Но трябва да призная, че случайност или не, се оказа съвкупност от щастливи обстоятелства — каза Саймън.

— Съвкупност от щастливи обстоятелства… — повтори Клеъри. — Това е подходящо име за групата.

— По-добро е от повечето други, с които досега разполагахме — съгласи се Саймън.

— Можеш да си сигурен. — Тя скочи от микробуса, затвори вратата след себе си и се затича по обраслите с трева каменни стъпала нагоре към входната порта. Когато Саймън натисна клаксона, му махна кратко с ръка, без да се обръща.

Антрето на църквата беше хладно и мрачно и миришеше на дъжд и влажна хартия. Стъпките й отекваха по каменния под и тя си спомни това, което Джейс й беше казал в църквата в Бруклин: Може и да има Бог, Клеъри, а може и да няма, но аз не мисля, че това е важно. Иначе казано, ние сме оставени сами на себе си.

Когато вратата на асансьора се затвори зад нея, тя се погледна крадешком в огледалото. Повечето й натъртвания и рани бяха заздравели и избледнели. Запита се дали Джейс някога я е виждал да изглежда толкова спретната, колкото днес — беше облякла за болницата черна плисирана пола, винена моряшка фланелка и си беше сложила розово червило. Струваше и се, че изглежда като осемгодишна.

Все едно какво ще си помисли Джейс за външния й вид.

Тя бе взела своето решение, сега и завинаги. Питаше се дали отношенията им някога ще бъдат като тези на Саймън и сестра му: смесица от скука и незлобливи дрязги. Трудно й беше да си го представи.

Още преди вратата на асансьора да се отвори, тя чу силно мяукане.

— Ей, Чърч — каза Клеъри, като коленичи до свитата сива топка на пода. — Къде са всички?

Чърч, който очевидно очакваше да го погали по корема, измърка неразбиращо. Клеъри въздъхна и му угоди.

— Капризно коте — каза тя, като енергично го загали. — Къде…

— Клеъри! — Беше Изабел, която се втурна във фоайето, облечена в дълга червена рокля, косата й бе вдигната на кок, захванат

със скъпоценни фиби. — Толкова се радвам да те видя!

Тя се спусна към Клеъри и така я прегърна, че едва не я събори.

— Изабел — каза задъхано Клеъри. — И аз се радвам да те видя — добави, като се остави Изабел да я изправи.

— Толкова се тревожех за теб — рече весело Изабел. — След като тръгнахте към библиотеката заедно с Ходж, а аз останах с Алек, чух ужасна експлозия, а когато отидох в библиотеката, вие, разбира се, бяхте изчезнали и всичко бе разхвърляно по пода. Навсякъде имаше кръв и нещо лепкаво… — Тя потрепери. — Какво беше това нещо?

— Проклятие — каза спокойно Клеъри. — Проклятието на Ходж.

— Ясно — каза Изабел. — Джейс ми каза за Ходж.

— Така ли? — изненада се Клеъри.

— Че са снели от него проклятието и той си е тръгнал. Мисля, че можеше да каже поне едно довиждане — добави Изабел. — Малко съм разочарована от него. Но предполагам, че се е страхувал от Клейва. Предполагам, че все някога ще се обади.

Значи Джейс не им беше казал, че Ходж ги е мамил и че се е опитал да я убие, помисли си Клеъри, без да е сигурна как да възприеме това. От друга страна, ако Джейс се бе опитал да спести на Изабел объркването и разочарованието, може би тя не биваше да се меси.

— Както и да е — продължаваше Изабел, — всичко това беше ужасно и не знам какво щяхме да правим, ако не се бе появил Магнус и не бе изцерил Алек с магия. Това ли е точната дума, изцерил? — Тя повдигна вежди. — Джейс ни разказа и всичко, което се е случило на острова след това. Всъщност ние вече знаехме, защото Магнус седя цяла нощ на телефона. Всички долноземци говореха за това. Станала си знаменитост, да знаеш.

— Аз ли?

— Разбира се. Дъщерята на Валънтайн.

Клеъри потръпна.

— Е, предполагам, че и Джейс е знаменитост.

— И двамата сте знаменитости — каза Изабел с леко приповдигнат тон. — Знаменитите брат и сестра.

Клеъри погледна с любопитство Изабел.

— Трябва да си призная, че не очаквах появата ми толкова да те зарадва.

Изабел обидено сложи ръце на кръста си.

— И защо?

— Не мислех, че ме харесваш особено.

Изабел я изгледа втренчено, после сякаш посърна. Цялата й веселост изчезна и тя заби поглед в сребърните върхове на обувките си.

— И аз не мислех — призна си тя. — Но когато тръгнах да ви търся с Джейс, а вас ви нямаше… — Гласът й потрепери. — Безпокоях се не само за него, но и за теб. У теб има нещо толкова… успокояващо. И Джейс се чувства много по-добре, когато си край него.

Клеъри ококори очи.

— Така ли?

— Да. Някак си по-малко остър е. Не че е много по-мил, но позволява да се види доброто у него. — Изабел сви рамене. — Вярно е. И признавам, че в началото се държах зле с теб, но сега разбирам колко е било глупаво. Сигурно защото никога не съм имала приятелка и не съм знаела какво е да имаш.

— Всъщност и аз не съм имала — каза Клеъри. — Изабел?

— Какво?

— Не е нужно да се правиш на добра. Повече те харесвам когато си самата себе си.

— Имаш предвид гаднярка ли? — каза Изабел и се засмя.

Клеъри понечи да протестира, но в този миг Алек се появи в коридора с чифт патерици. Единият му крак беше бинтован, крачолът на джинсите му — навит до коляното, а под тъмната му коса се белееше още една превръзка. Но пък изглеждаше твърде здрав за човек, който преди четири дни за малко не е умрял. Той махна с патерицата за поздрав.

— Здрасти — рече Клеъри, изненадана да го види изправен и ходещ. — Ти…

— Дали съм добре ли? Добре съм — каза Алек. — След няколко дни тези неща няма да ми трябват. — Той побутна патерицата.

Задави я чувство за вина. Ако не беше тя, Алек нямаше сега да има нужда от патерици.

— Наистина се радвам, че си добре — каза тя, като вложи в гласа си цялата искреност, на която бе способна.

Алек примигна.

— Благодаря.

— Значи Магнус те излекува, така ли? — рече Клеъри. — Люк каза…

— Да, той! — извика Изабел. — Беше неописуемо. Той се появи и нареди всички да напуснат стаята, като затвори вратата. Отвътре се пръскаха сини и червени искри и подът се тресеше.

— Нищо такова не си спомням — каза Алек.

— После той цяла нощ седя до леглото на Алек, чак до сутринта, за да се увери, че като се събуди, ще бъде добре — допълни Изабел.

— И това не си го спомням — добави припряно Алек.

Червените устни на Изабел се изкривиха в усмивка.

— Чудя се как ли се е сетил Магнус да дойде? Попитах го, но той не ми каза.

Клеъри си спомни за сгънатия лист хартия, който Ходж бе хвърлил в огъня, след като Валънтайн бе изчезнал. Ама че странен човек, помисли си тя, той бе направил всичко възможно, за да спаси Алек, и в същото време извърши предателство към всички и всичко, за което някога го е било грижа.

— Не знам — рече тя.

Изабел сви рамене.

— Предполагам, че е чул по някакъв начин. Той сякаш е прикачен към огромна клюкарска мрежа. Такова момиче е.

— Говориш за великия магьосник на Бруклин, Изабел — напомни й Алек, но тя не му обърна внимание. Той се обърна към Клеъри. — Джейс е горе, в оранжерията, ако искаш да го видиш, ще те заведа.

— Ти ли? — Клеъри не вярваше на ушите си.

— Разбира се. — Алек сви рамене, като малко се почувства неудобно. — Защо не?

Клеъри погледна към Изабел, която също сви рамене. Очевидно Алек не бе посветил сестра си в това, което бе намислил.

— Вървете — каза Изабел. — Няма само с вас да се занимавам. — Тя им помаха с ръка. — Чаоо.

Те тръгнаха заедно по коридора. Алек крачеше бързо, макар и с патерици. Клеъри трябваше да подтичва след него.

— Аз имам къси крака — напомни му задъхано тя.

— Извинявай — разкаяно намали крачка. — Виж — започна той. — Онези неща, които ми каза, когато ти се разкрещях за Джейс…

— Спомням си — каза тихо тя.

— Когато ми каза, че ти, сещаш се, че аз само… направих го, защото… — Той сякаш се чудеше как да състави нормално изречение. Опита отново. — Когато ти каза, че аз съм…

— Алек, недей.

— Да. Няма значение. — Той стисна устни. — Явно не ти се говори за това.

— Не е така. Знам, че това, което казах, беше ужасно, пък и не беше вярно…

— Вярно беше — рече Алек. — Всяка дума.

— Това не оправя нещата — каза Клеъри. — Не всичко, което е истина, трябва да бъде казано. Беше подло. А относно това, което ми беше казал Джейс, че никога не си убивал демони, той също така ми каза, че не си го правил, защото си пазел него и Изабел. Каза го като похвала. Джейс може да е рязък, но той… — Те обича, искаше й се да каже, но се спря. Вероятно беше твърде сложно. — Никога не ми е казвал лоша дума за теб, никога. Кълна се — завърши тя, леко задъхана.

— Не е нужно да се заклеваш. Това ми е известно. — Той звучеше спокойно, дори ведро, както никога досега. Тя го погледна с изненада — Знам и това, че не аз убих Абадон. Но оценявам благородната ти лъжа.

Тя се засмя неуверено.

— Оценяваш това, че те излъгах?

— Направи го от добро сърце — каза той. — Жестът ти означава много за мен, особено предвид държането ми.

— Мисля, че Джейс щеше много да се ядоса на лъжата ми, ако междувременно не беше откачил покрай теб — рече Клеъри. — Но може би не толкова, колкото ако разбереше какво съм ти казала преди това.

— Имам идея — каза Алек, ъгълчетата на устата му се извиха нагоре. — Нека да не му казваме. Джейс може да обезглави дузина

демони от петдесет стъпки разстояние само с тирбушон, но понякога си мисля, че е пълен невежа по отношение на хората.

— И аз така мисля — усмихна се Клеъри дяволито.

Стигнаха до подножието на витата стълба, която извеждаше на покрива.

— Аз не мога да се кача. — Алек почука с патерицата си по едно метално стъпало. Чу се звук като от удар по тенекия.

— Добре. Знам пътя.

Той понечи да се обърне, но после отново погледна към нея.

— Трябваше да предположа, че си сестра на Джейс — каза той. — И двамата сте художници.

Клеъри се спря отпуснала крак на най-долното стъпало.

— Джейс може да рисува?

— Ами да. — Когато Алек се усмихна, очите му светнаха и Клеъри разбра кое толкова бе пленило Магнус — Не, пошегувах се. Той не може и една права линия да начертае. — Той се изкикоти и се заклатушка на патериците си обратно по коридора. Клеъри смаяно го гледаше как се отдалечава. Още не можеше да свикне с този Алек, който се шегуваше с Джейс, макар и чувството му за хумор да бе малко странно.

Оранжерията си беше точно каквато я помнеше, въпреки че небето над стъкления покрив сега беше сапфирено. Мирисът на цветята освежи главата й. Тя пое дълбоко дъх и си запроправя път през гъстите листа и клони.

Намери Джейс, седнал на мраморната пейка в средата на оранжерията. Главата му беше сведена и той разсеяно премяташе някакъв предмет в ръцете си. Вдигна поглед, когато тя се провря под един клон, и бързо скри предмета в шепата си.

— Клеъри — звучеше изненадано. — Какво правиш тук?

— Дойдох да те видя — отвърна тя. — Исках да разбера как си.

— Добре съм. — Джейс бе облечен с джинси и бяла тениска. Заздравяващите рани все още се виждаха като тъмни петна по бялата вътрешност на ябълка. Разбира се, помисли си тя, истинските рани са вътрешни, скрити за всяко око, освен за неговото собствено.

— Какво е това? — попита тя, като посочи към свития му юмрук.

Той отвори пръстите си. На дланта му лежеше нащърбено късче сребро, чиито ръбове просветваха в синьо и зелено.

— Парче от портала огледало.

Тя седна на пейката до него.

— Можеш ли да видиш нещо в него?

Той леко го обърна, като остави светлината да пробяга отгоре му.

— Късчета небе. Дървета, пътека… Опитвам се така да го завъртя, че да видя къщата в имението. Баща ми…

— Валънтайн — поправи го тя. — Защо искаш да го видиш?

— Мисля, че бих могъл да видя какво е направил с Бокала на смъртните — каза неохотно той. — Да видя къде е.

— Джейс… той вече не е наша грижа. Не е наш проблем. Сега Клейвът най-после ще разбере какво всъщност се е случило, семейство Лайтууд скоро ще се върнат. Нека те се оправят с това.

Той я погледна. Клеъри се запита как може да са брат и сестра и толкова да не си приличат. Не можеше ли на нея да се паднат поне дългите извити мигли или високите скули? Толкова беше нечестно. Той рече:

— Още когато погледнах през портала и видях Идрис, разбрах какво точно се опитваше да направи Валънтайн. Той искаше да ме изкуши. И това нямаше никакво значение — аз все още искам да се прибера у дома много повече, отколкото съм можел да си представя.

Тя поклати глава.

— Не знам какво толкова му харесвате на Идрис. Място като място. Начинът, по който ти и Ходж говорите за него… — Тя замълча.

Той отново сключи пръсти около парчето.

— Бях щастлив там. Това беше единственото място, където съм се чувствал напълно щастлив.

Клеъри откъсна стръкче от близкия храст и започна да къса листата му.

— На теб ти е жал за Ходж. Затова не си казал на Алек и Изабел какво наистина е направил.

Той сви рамене.

— Но нали знаеш, че все някога ще разберат.

— Знам. Но няма да съм аз този, който ще им каже.

— Джейс… — Повърхността на езерцето беше позеленяла от нападалите листа. — Как е възможно да си бил щастлив там? Знам какво ще ми отговориш, но Валънтайн е бил ужасен баща. Убивал е

домашните ти любимци, лъгал те е, а знам и че те е биел… само не ми казвай, че не го е правил.

По лицето на Джейс пробяга усмивка.

— Само в четвъртък.

— Тогава…

— Това беше времето, когато още знаех кой съм. Част от какво съм. Звучи глупаво, но… — Той сви рамене. — Убивам демони, защото съм добър в това, но това не съм аз. И в известна степен бях добър и защото, след като баща ми умря, аз бях… свободен. Не бях обвързан с никого. Нямаше кой да скърби за мен. Никой не беше истински привързан към мен. — Лицето му изглеждаше като изсечено от някакъв гранит. — Вече никога няма да се чувствам така.

Стъблото съвсем се беше оголило от листата, Клеъри го захвърли встрани.

— Защо?

— Заради теб — каза той. — Ако не беше ти, щях да мина с баща ми през портала. Ако не беше ти, щях още сега да отида при него.

Клеъри се втренчи в мътното езеро. В гърлото й бе заседнала буца.

— Май те карам да се чувстваш несигурен.

— Дълго време — каза той — не бях склонен да приема идеята за каквато и да е принадлежност. Но ти ме накара да усетя, че съм част от нещо.

Тя вдигна поглед към него.

— Искам да дойдеш с мен.

Джейс наведе любопитно глава. Имаше нещо в начина, по който светлата златиста коса се къдреше над ушите му, което я караше да се чувства странно и мъчително тъжна.

— Къде?

— Иска ми се да дойдеш с мен в болницата.

— Знаех си. — Очите му се свиха, докато не станаха като цепки. — Клеъри, тази жена…

— Тя е твоя майка, Джейс.

— Знам — каза той. — Но тя е чужда за мен. Винаги съм имал само един родител, който ме напусна. Което е по-лошо от това, ако беше мъртъв.

— Знам. Знам и това, че няма смисъл да ти казвам каква страхотна майка е, какъв невероятен, чудесен, прекрасен човек е тя и че ще бъдеш очарован, когато я опознаеш. Не искам това от теб заради теб самия, искам го заради себе си. Мисля, че ако чуе гласа ти…

— Какво?

— Може да се събуди. — Тя го погледна твърдо.

Той издържа на погледа й и се усмихна — крива и малко треперлива, но все пак истинска усмивка.

— Добре. Ще дойда с теб. — Той се изправи. — Не е нужно да ми говориш хубави неща за майка ти — добави той. — Вече съм наясно с тях.

— Така ли?

Той леко сви рамене.

— Та нали е отгледала теб? — Той погледна към стъкления покрив. — Слънцето вече залязва.

Клеъри се изправи.

— Трябва да тръгваме за болницата. Аз ще платя таксито — добави тя, след като помисли малко. — Люк ми даде пари.

— Няма да ни трябва такси. — Усмивката на Джейс стана по-широка. — Ела. Ще ти покажа нещо.

* * *

— Но откъде го взе? — настояваше Клеъри, като гледаше втренчено мотора, паркиран до ръба на покрива на църквата. Беше блестящ, отровнозелен, със сребърни джанти и изрисуван в ярки пламъци.

— Магнус се оплака, че на миналото парти някой го бил оставил пред тях — каза Джейс. — Аз го убедих да ми го даде.

— И долетя с него? — Тя още гледаше втренчено.

— Охоо. Ставам все по-добър. — Той преметна крак през седалката и я подкани с жест да се качи зад него. — Хайде, ще ти покажа.

— Е, сега поне знаеш как става — каза тя, като се настани зад него. — Ако се сгромолясаме пак на паркинга на някой супермаркет, ще те убия, да знаеш.

— Не ставай смешна — каза Джейс. — В източните квартали няма супермаркети. — Моторът започна да ръмжи, като така заглуши смеха му. Клеъри здраво се улови за колана му, когато моторът се плъзна по наклонения покрив на Института и се понесе във въздуха.

Вятърът разроши косата й, когато се издигнаха над покривите на близките жилищни сгради. И градът се разкри пред нея като случайно отворена кутия за бижута — много по-населен и много по-разкошен, отколкото някога си го бе представяла: ето го смарагдовия площад на Сентръл парк, където се събират феите през горещите летни вечери. Ето ги и светлините на клубовете и баровете в центъра на града, където вампирите танцуват цяла нощ, ето ги и улиците на Китайския квартал, където върколаците се промъкват всяка нощ, а козините им отразяват светлините на града. Там долу бродеха магьосници в цялото си великолепие, с крила на прилеп и очи на котка, а когато се понесоха над реката, под сребърната повърхност на водата тя видя да се стрелкат многоцветни опашки. Видя да се развяват перлени коси и чу високия, звънлив смях на русалките.

Джейс се обърна и погледна през рамо, вятърът рошеше косата му.

— За какво мислиш? — попита я той.

— Мисля си колко различно е всичко долу сега, когато, сещаш се, когато мога да виждам.

— Всичко си е както преди — каза той, като зави към Ийст Ривър. Те отново се насочиха към Бруклинския мост. — Ти си тази, която се е променила.

Когато започнаха да се спускат все по-ниско и по-ниско над реката, ръцете й инстинктивно се стегнаха около колана му.

— Джейс!

— Не се безпокой. — Той звучеше плашещо въодушевен. — Знам какво правя. Няма да допусна да се удавим.

Тя присви очи срещу пронизителния вятър.

— Да не си решил да пробваш казаното от Алек за тези мотори, че можели да се движат под вода?

— Не. — Той внимателно изправи мотора и те се издигнаха над повърхността на реката. — Мисля, че това е само мит.

— Но, Джейс — каза тя. — Всички митове са истина.

Тя не чу смеха му, но го усети по вибрирането на гръдния му кош, в който бяха впити пръстите й. Тя се хвана още по-здраво, когато той се издигна нагоре и се стрелна право към Бруклинския мост, подобно на птичка, пусната от клетка. Стомахът й се преобърна, когато сребърната река изчезна под тях и под краката й се озоваха извивките на моста, но този път Клеъри държеше очите си отворени, за да може да види всичко това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.